Numărul 1 în topul NEW YORK TIMES

ELIZABETH LOWELL

AVERTISMENTUL

Prolog

LA EST DE PALM SPRINGS
IANUARIE

Cerul era de un albastru infinit, gol ca sufletul unui ucigaş.

Femeia cu trei nume zâmbi amar în oglinda retrovizoare a vechii ei camionete. Bărbatul care o urmărea într-o Toyota albă reuşise să se camufleze în traficul aglomerat de pe autostradă, dar norocul începuse să-l părăsească pe măsură ce drumul se îngustase şi se transformase pe nesimţite în şoseaua prăfuită şi puţin circulată care ducea spre casa ei izolată de restul lumii.

Era greu să te ascunzi în deşert. Chiar dacă el încerca să rămână cât mai în spate, să fie cât mai puţin vizibil, ieşea în evidenţă mai tare decât o firmă luminoasă.

Peisajul sălbatic şi uscat părea monoton şi neschimbat, dar nu era deloc aşa. Era plin de forme ascunse de viaţă şi de surprize care puteau fi extraordinar de plăcute sau terifiante. Erau zone acoperite de nisip care nu aveau nimic comun cu cele de pe terenurile de golf, adevărate capcane mortale, stânci ascuţite ca nişte pumnale şi grote care-şi deschideau gurile flămânde spre cer.

Spera din toată inima ca maşina aceea albă, micuţă, să-şi rupă o osie şi şoferul să-şi frângă astfel gâtul. Ar fi scutit-o de toată bătaia de cap, n-ar mai fi trebuit să se deranjeze să-şi împuşte urmăritorul – asta în cazul în care vederea o va ajuta să facă acest lucru înainte să fie la rândul ei ucisă.

Ai îmbătrânit, bombăni ea în gând.

Mai bine de cincizeci de ani fusese mai vicleană decât urmăritorii ei, reuşise să-i păcălească de fiecare dată; acum, în sfârşit, reuşiseră s-o încolţească spre bârlogul ei. Dar n-avea să fie o pradă uşoară. Şi nici nu aveau să-i poată smulge vechea şi nepreţuita Carte a Învăţaţilor. Avea s-o apere cu preţul vieţii.

Camioneta gâfâia urcând panta care forma ultima jumătate de kilometru ce o despărţea de cabană. Plăcuţele cu TRECEREA OPRITĂ, cu litere roşii, rămâneau repede în urmă. Anvelopele tocite patinau pe terenul accidentat, aruncând în spate pietrişul de pe drum. Timpul trecea atât de repede în ultima vreme încât unele lucruri, ca schimbatul cauciucurilor cu unele noi, rămâneau nefăcute.

Sau poate chiar certitudinea că moartea era atât de aproape făcea ca timpul să se prăvălească asemenea unei cascade tumultuoase asupra bolovanului încăpăţânat care era viaţa ei.

Oare aşa se simţiseră şi primele descendente ale Serenei când îşi ghiciseră apropierea sfârşitului? Se uitaseră oare la unealta aceea veche şi uzată, transmisă de-a lungul atâtor generaţii de Ţesători? Ridicaseră oare mâinile lor slăbite în încercarea de a mai adăuga câteva linii la modelul acela antic?

Nu ştia. Şi n-avea să ştie niciodată. Se pierduse atât de mult în cascada flămândă a timpului. Atât de mult, dar nu total. Din şoaptele care ajunseseră la ea pe calea atâtor generaţii de femei ştia că la începuturi Cartea Învăţaţilor avea mai mult de şase sute de pagini. Timpul şi circumstanţele disperate o reduseseră doar la cinci sute şapte. În aceste pagini era cuprinsă istoria şi înţelepciunea învăţaţilor, pagini îmbrăcate în aur şi turcoaze, brăzdate de verdele vieţii şi de stacojiul sângelui.

Niciuna dintre cele şapte generaţii de Ţesători nu reuşise să descifreze cuvintele scrise cu litere suple şi graţioase în Cartea Învăţaţilor, dar nimeni nu se îndoia de valoarea în sine a obiectului: legătura era împodobită cu pietre preţioase, care se împleteau într-un model complicat pe coperta din aur solid.

Şi acum, din nou, paginile acelea erau în pericol.

Ultima dintr-o lungă, foarte lungă linie de Ţesători, ea se pregătise toată viaţa pentru o astfel de situaţie. Torţa urma să fie dată mai departe. Dacă drumul ei trebuia să se sfârşească aici, atunci aşa să fie. Cartea Învăţaţilor era la adăpost de mâinile lacome ale oamenilor.

Ascunsă privirii de o creastă scundă, cabana ei era situată într-un fel de căldare. Lemnul din care erau făcuţi pereţii şi acoperişul se copsese sub soarele ucigător al deşertului Mojave, devenind de duritatea fierului. Deşi acum era răcoare, colţii de granit care răsăreau din pământul arid asemenea unor oase descărnate aveau să se încingă straşnic peste doar câteva luni. Atunci va putea coace pâine şi fasole în cuptorul micuţ pe care şi-l amenajase în curte, iar noaptea va lăsa adierea răcoroasă a deşertului să-i mângâie faţa.

Dacă va mai fi în viaţă până atunci.

Frână într-un nor de praf şi pietriş, opri motorul şi înşfăcă pachetul pe care-l pusese pe scaunul din dreapta. Înăuntru erau preţioasele pagini care o scoseseră din vizuină, o obligaseră să se întoarcă în trecutul de care încercase să fugă toată viaţa. Aşa cum trebuia să fugă şi acum.

Cu aceeaşi îndârjire care o ajutase să ajungă la aproape optzeci de ani, îşi sili picioarele slăbite să parcurgă în fugă distanţa relativ scurtă care o despărţea de cabană. Nisipul scârţâia sub tălpile pantofilor ei uzaţi. Crengile răsucite ale unui arţar se profilau negre pe cerul parcă lustruit. În pustietatea de deasupra se auzi ţipătul unui vultur.

Dar ea nu auzea decât propria-i respiraţie şuierătoare şi nu putea vedea decât uşa ademenitoare a cabanei. Se opinti, o deschise dintr-o smucitură şi intră cu paşi împleticiţi exact în momentul în care o maşină mică şi albă trecu de creastă şi pătrunse în mica ascunzătoare a muntelui. Trânti uşa în urma ei şi fixă de-a curmezişul bara de metal lungă de mai bine de un metru. Apoi zăvorî temeinic şi cele două geamuri.

Înăuntru, întunericul era aproape de nepătruns, dar ea n-avea nevoie de lumină pentru a-şi croi drum. Construise cu mâinile ei cabana asta din piatră şi lemn, tânără „văduvă" fiind. Acum, femeie bătrână, ştia pe de rost fiecare colţişor, fiecare secret al căsuţei, toate punctele tari şi toate slăbiciunile, ştia totul.

Şontâcăi până la poliţa de lângă uşă, acolo unde îşi ţinea puşca. Ştia că era deja încărcată. Întotdeauna o păstra aşa.

Cineva bătu cu pumnul în uşă.

– Doamnă Weaver? Vreau să stăm puţin de vorbă despre...

– Te afli pe proprietatea mea, fără voia mea. Te anunţ că ţin o puşcă în mână! strigă ea.

Bărbatul de cealaltă parte a uşii se uită repede în jur. Nu se vedeau nicăieri camere de luat vederi sau găuri prin care ar fi putut fi spionat. Nu se aştepta la aşa ceva, dar era foarte grijuliu; de aceea reuşise să rămână în viaţă şi liber, în vreme ce alţii erau de mult oale şi ulcele sau în spatele gratiilor. Nu se vedeau pe nicăieri fire de telefon sau cablu TV, nici măcar de curent electric. Ştia din proprie experienţă că în zona aceea a deşertului Mojave nu era semnal pentru telefonul mobil. Bătrâna era complet singură şi izolată.

Zâmbi.

Cu gesturi care trădau obişnuinţa şi eficienţa în astfel de situaţii, băgă mâna în geacă şi scoase un pistol.

– N-aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse el pe un ton liniştitor. Nu vreau să vă fac niciun rău. Dimpotrivă, vreau să vă îmbogăţesc. Sunt dispus să vă ofer două milioane de dolari pe Cartea Învăţaţilor. Daţi-mi drumul în casă, să discutăm amănuntele.

– Ai la dispoziţie şaizeci de secunde să pleci de pe proprietatea mea.

– Fiţi înţelegătoare, doamnă Weaver. Două milioane de dolari înseamnă o grămadă de bani. E mai mult decât v-ar oferi oricine altcineva pe ce-a mai rămas din blestemăţia aia de carte druidă.

– Treizeci de secunde.

– Primiţi măcar cartea mea de vizită.

Singurul răspuns pe care-l primi fu sunetul inconfundabil de metal frecat pe metal pe care-l scoate o puşcă în momentul în care e armată. Se uită la grosimea pietrei şi a pereţilor, la lemnul gros al uşii pe care soarele îl întărise şi la surprinzătoarea structură de rezistenţă a clădirii. Ar fi avut nevoie de muniţie specială pentru a reuşi să străpungă pereţii. Şi pentru ea la fel. Era o bătrână foarte dură.

Înjură straşnic şi se întoarse la maşină. Urcă şi se îndepărtă de singurul lucru din lume pentru care era dispus să omoare pe cineva.

Vântul se stârni după asfinţit. Mişcarea iute şi invizibilă a aerului era uscată şi răcoroasă, chiar rece, şi mirosea mai degrabă a timp decât a viaţă. Lampa cu cherosen arunca umbre ciudate, aproape vii, pe ferestrele şi pe pereţii bătrânei cabane. Într-un colţ zăcea un război de ţesut antic, cu o lucrătură neterminată. Gheme de lână de diverse culori atârnau dintre firele întinse ale urzelii, aşteptând parcă momentul când aveau să fie ţesute într-un model ciudat.

Un foc iute ardea în vatră, alungând întru câtva răcoarea nopţii. Femeia purta în jurul gâtului un şal lung, la fel de

vechi ca şi războiul de ţesut. Materialul era aspru şi în mod normal ar fi simţit asprimea lui pe piele şi l-ar fi lăsat alături de tovarăşa lui, Cartea Învăţaţilor. Dar în seara asta îşi simţea sufletul înfrigurat, şi atingerea şalului o liniştea, o alina.

Stătea amorţită în faţa focului, uitându-se în gol spre flăcările sinuoase, fără să le vadă de fapt. Tot ce putea vedea erau bucăţile de lemn pe care le arunca una câte una în foc.

El îi promisese că îi va trimite paginile furate din Cartea Învăţaţilor. O trăsese din nou pe sfoară. Promisiuni nerespectate. Îi trimisese câteva pagini tipărite pe hârtie actuală, nu pe pergament vechi. Nu erau pagini pline de scrisul acela înclinat, primejdios parcă, într-o limbă veche care vorbea în tăcere despre oameni şi despre locuri de mult dispărute. Nu avea importanţă că nici ea nu putea să desluşească acele cuvinte. Era destul că păstra cartea în siguranţă şi că avea să o dea mai departe, spre păstrare, următoarei Serena.

Tradiţia Familiei spunea că această Carte a Învăţaţilor era de fapt opera unui bărbat, scrisă pe pergament cu cerneală făcută din pilitură de fier şi fiere de bou. Un bărbat puternic. Un bărbat mândru. Un bărbat misterios. Un bărbat mortal. Erik cel învăţat. Erik, cel care învăţase prea târziu. Dar ce reuşise el să înveţe şi ce uitase el se pierduse în negura vremurilor, căci păstrătorii Cărţii Învăţaţilor uitaseră anticul limbaj.

Dar chiar dacă nu putea citi cuvintele, nu le putea înţelege, ştia că acea carte în sine avea o valoare inestimabilă. De dincolo de şalul antic pe care-l purta acum în jurul gâtului, de dincolo de lucrătura în aur şi nestemate a coperţii, învăţăturile Cărţii Învăţaţilor îşi cântau cântecul de sirenă. Literele mari, elegante, migălite în spirale complicate amăgeau cu promisiunea unor înţelesuri mai adânci decât cuvintele pe care le compuneau. O contopeau cu generaţiile trecute, cu strămoşii ei, oameni înţelepţi şi neghiobi, sfinţi şi

criminali, războinici şi vrăjitoare, sfetnici şi sihaştri, simpli ţărani şi aristocraţi. Toată înţelepciunea lumii închisă între coperţi multicolore – o mulţime de safire, rubine, smaralde răspândite pe o mare de aur. Şi, peste toate, aurul, luminând întunericul cu strălucirea lui inconfundabilă, sclipind neobosit peste veacuri.

Şi ea nu era făcută decât din carne, neputincioasă, sleită de atâtea încercări.

Tresări la auzul unui sunet care venea de afară şi îşi întrerupse brusc reveria amară. Se întoarse în prezent doar ca să vadă fereastra explodând spre interior. O sticlă aterizâ pe podeaua de piatră şi se sparse cu zgomot, umplând mica încăpere cu benzină în flăcări. Urmă încă o sticlă, apoi încă una, şi încă una, ca o ploaie nemiloasă care făcea până şi aerul să ardă.

În cele din urmă văzu modelul pe care-l căutase toată viaţa. Râzând, se întinse să-l apuce, să-l îmbrăţişeze. Singurul ei regret era acum că n-o să mai poată vedea ce figură va face asasinul atunci când o să-şi dea seama că i-o luase din nou înainte.

Încredinţase deja Cartea Învăţaţilor următorului ei păstrător.

Capitolul 1

UN AN MAI TÂRZIU
PALM SPRINGS
LUNI

Ca şi restul oraşului, biroul avocatului Morton Hingham părea cufundat într-un alt timp, în alte vremuri, mai molcome, mai bogate. Ferestrele arcuite de la etajul al doilea al clădirii ofereau priveliştea acoperişurilor clădirilor scunde, străjuite de palmieri înalţi. În fundal se vedeau munţii stâncoşi, care făceau ca tot ce era făcut de mâna omului să pară insignifiant. Recepţia biroului de avocatură avea pereţii zugrăviţi într-un bej plăcut, care, alături de verdele plantelor din încăpere, bucura şi liniştea ochiul vizitatorului. Mobilierul solid din lemn strălucea, lustruit. Covorul era destul de uzat, dar de foarte mult bun-gust, ca o prinţesă scăpătată.

La fel era şi secretara. Vocea ei era scorţoasă, inegală, fără să fie dură.

– Domnişoară Charters? Domnul Hingham vă poate primi acum.

Serena se uită câteva momente spre secretară fără să o vadă. În încăperea aceasta elegantă şi liniştită, respirând prin toţi porii civilizaţie şi legalitate, îi venea greu să se gândească la bunica ei, care fusese ucisă atât de violent. Acest gen de crime erau asociate mai ales cu marile aşezări urbane, fiind rar întâlnite în sălbăticia fără vârstă a deşertului.

Foarte puține animale ucideau doar pentru că puteau să o facă. Homo Sapiens era primul pe această scurtă listă.

– Mulțumesc, spuse Serena pe un ton repezit.

Femeia în vârstă dădu din cap, o conduse în biroul lui Morton Hingham și închise ușa în urma ei.

O privire rapidă o lămuri pe Serena că încăperea avea ferestrele ferecate și nu se vedea deloc tapetul pereților. Toate suprafețele verticale erau acoperite de rafturi de cărți cu coperți la fel de plicticoase și seci ca și titlurile lor. Pe biroul masiv al lui Hingham zăceau aruncate într-o ordine aleatorie diverse documente legale. Pe peretele depărtat se aflau câteva computere care păreau nelalocul lor printre tomurile legate în piele, pline de decizii, opinii și coduri vechi.

Scaunul rotativ al lui Hingham scârțâi și se deplasă într-o parte când el se ridică să-și întâmpine clienta. Deși trecuse de mult de vârsta pensionării, bătrânul avocat încă mai reprezenta în procese și rezolva cu mintea lui ageră conflicte între persoane cu câteva generații mai tinere decât el.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, domnișoară Charters, spuse Hingham, dregându-și vocea. Am avut un caz destul de dificil de încredințare a custodiei... Își drese încă o dată vocea.

– Înțeleg, spuse Serena, mințind politicos. Nu are importanță. Acum spunea adevărul. Chiar îi făcuse plăcere să se uite pe ferestrele recepției la munții care îi încântaseră copilăria și îi umpluseră visele de adult. Înțeleg că autoritățile statului California sunt gata să închidă dosarul cu privire la uciderea bunicii mele.

– Dosarul nu va fi închis decât după ce va fi găsit criminalul. Dar, ca executor și custode al bunurilor ei, am obligația să vă predau ceea ce a mai rămas din bunurile lumești ale lui Lisbeth Charters, adică... ăăă... ale bunicii dumneavoastră.

Faptul că el folosea adevăratul nume al bunicii ei – Lisbeth Charters – îi dezvălui Serenei că bunica avusese încredere în bărbatul acesta așa cum nu mai avusese încredere decât într-o singură altă persoană – nepoata ei.

Apoi și restul propoziției își făcu loc în mintea Serenei. Își strânse buzele pentru a nu izbucni într-un râs amar. *Bunurile lumești.* Bunica ei dusese o viață simplă, aproape spartană. Și fusese răsplătită pentru asta cu o moarte crudă, sălbatică.

– Înțeleg, spuse Serena pe un ton neutru. Faptul că primesc acum așa-numita moștenire de pe urma bunicii mele înseamnă că nu mai sunt suspectată de uciderea ei?

Mânia controlată care răzbătea din cuvintele clientei sale îl făcu pe Hingham să o privească mai atent. Avea o înălțime medie, era îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi și un ciudat jerseu împletit. Avea un trup zvelt și totuși feminin, un trup care l-ar fi atâțat în tinerețe, un trup pe care chiar și acum îl găsea interesant, un păr auriu-roșcat, strâns acum într-o coadă, pe spate, o față triunghiulară, cu doi ochi calmi și scrutători ca ai unei pisici. Hârtiile din fața lui spuneau că femeia aceasta abia trecuse de treizeci de ani. Chipul ei era mai tânăr, deși ochii de o culoare ciudată emanau forța și maiestatea unei împărătese cel puțin de două ori mai bătrână.

Aceiași ochi ca ai lui Lisbeth Serena Charters. Un albastru-violet. Mari. Fascinanți.

Neliniștitori.

Hingham își drese din nou vocea.

– Nu ați fost niciodată suspectată serios, domnișoară Charters. Așa cum v-a explicat și detectivul acela, au fost doar câteva întrebări de rutină, prin care se urmărea să se afle unde erați în noaptea în care a murit bunica dumneavoastră, mai ales că sunteți singura moștenitoare.

– Da, detectivul acela mi-a explicat toate astea. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce am simțit eu.

– Înțeleg, probabil că v-a fost foarte greu.

– Și încă îmi mai este. Chiar dacă bunica și cu mine nu eram foarte apropiate, ea era singura mea familie.

Și în fiecare zi care trecuse de atunci, Serena își spusese că poate bunica ei ar fi fost în viață acum dacă ele două ar fi fost mai apropiate.

Dar nu găsea niciun răspuns. N-avea să găsească niciodată un răspuns.

Brusc, își mișcă mâna, făcând un gest de nerăbdare.

– Hai să terminăm odată cu toate astea. Mai am și alte treburi.

– Treburi? Hingham aruncă o privire spre foaia de hârtie pe care o ținea în mână. Din câte înțeleg eu, lucrați pe cont propriu.

– Exact. Și asta înseamnă că nu mă pot aștepta la zile libere doar pe ochi frumoși. Șefa mea e o scorpie.

Umbra unui zâmbet descreți ridurile de pe fața bătrânului avocat.

– S-ar supăra dacă te-aș invita la o cafea?

Serena zâmbi, în ciuda faptului că o deranjau chițibușurile astea legale, avocatura în sine și birocrația autorităților californiene.

– Mulțumesc, dar chiar trebuie să mă întorc în Leucadia înainte ca autostrada să se transforme într-o parcare imensă.

– Atunci, vă rog, luați loc, să-i dăm drumul.

Deși cuprinsă de o agitație teribilă, Serena se așeză în fotoliul de lângă biroul lui Hingham. Ciudat de calmă, se strădui să rămână tăcută. Își petrecuse o mare parte din viață încercând să mascheze cumva inteligența și energia care fremătau înăuntrul ei cu atâta putere încât cei din jurul ei erau adesea neliniștiți din cauza asta. Se lăsă intenționat pe

spate în fotoliu, încrucișă picioarele și așteptă ca bătrânul avocat să-i spună ceea ce știa deja – bunica ei nu avusese niciun *bun lumesc* care să merite să fie luat în seamă.

Scaunul lui Hingham scârțâi scurt în momentul în care se așeză.

– Bănuiesc că n-are rost să vă împuiez capul cu toate înfloriturile și vorbăria goală.

– Corect.

Dădu din cap și răsfoi câteva hârtii.

– Ați moștenit ce a mai rămas din casă și pământul pe care e construită. Nu există ipoteci sau alt fel de datorii care să greveze moștenirea. Îi întinse Serenei peste birou planul de cadastru și actele de proprietate. Taxele au fost plătite, inclusiv cele pe anul trecut. Am solicitat o reevaluare a proprietății și implicit a impozitelor aferente, ținând seama de pagubele pricinuite de foc. Îi întinse încă vreo câteva hârtii. Nu sunt facturi pentru utilități pentru simplul motiv că nu există utilități. Lisbeth, adică doamna Charters, se descurca singură în această privință.

Dacă lui Hingham i se părea ciudat că fosta lui clientă apărea cu numele de Ellis Weaver pe actele de proprietate ale casei, când pe ea o chema de fapt Lisbeth Charters, nu comentă nicidecum. Atâta vreme cât o persoană nu solicita schimbarea numelui pentru a acoperi sau a comite vreo ilegalitate, era posibil, chiar legal, ca acea persoană să aibă mai multe nume.

Serena luă hârtiile acelea strângând din dinți pentru a-și stăvili emoțiile și durerea. Lisbeth Charters nu merita o moarte violentă.

– Vă recomand să solicitați și o reevaluare a terenului, adăugă Hingham. Impozitele sunt destul de mari.

Serena se strădui să-i pese. Dar nu putea. Nu acum. Nu când trecea în revistă întreaga viață a bunicii sale: o mână de

hârtii care făceau mai puţin decât primise Serena pentru ţesăturile pe care proprietarii galeriilor de artă le numeau „importante". Dar hârtiile acelea, ca şi galeriile de artă, umbreau ceea ce era cu adevărat important – râsetele şi tăcerile, lacrimile şi căldura atunci când sufla vântul rece al nopţii, şi amintirea umbrelor tremurătoare pe care flacăra felinarului le aruncase pe pereţii lumii sigure care fusese copilăria sa.

Niciodată nu se simţise săracă în casa bunicii ei, deşi acum îşi dădea seama cât de apăsată de datorii fusese ea.

Hingham îşi drese vocea. Era deprins să citească uşor oamenii care îi treceau pragul biroului, şi totuşi tânăra femeie care stătea acum în faţa lui era ca o carte închisă. Aşa cum fusese şi Lisbeth Charters/Ellis Weaver. Îşi drese din nou vocea, răsfoi hârtiile pe care le ţinea în mână, alese una şi i-o întinse peste birou.

– Avea un cont în bancă, spuse el. Într-o bancă din Berna.

Serena încercă, pe măsură ce procesa cuvintele avocatului, să se concentreze asupra lor, să se desprindă de trecutul bântuit de amintiri.

– Unde?

– În Berna, în Elveţia. Un cont cu parolă. De aceea nu există acte. Doar un număr de cont, scris de mâna lui Lisbeth. Chiar şi eu, deşi sunt executorul ei testamentar, am avut foarte mult de furcă până am reuşit să aflu de la elveţieni câte ceva despre acest cont.

– Sunteţi sigur că este vorba despre un cont deschis de către bunica mea?

– Foarte sigur. Hingham zâmbi, mulţumit că reuşise în sfârşit să o mişte cumva pe ciudata lui clientă. Şi după numărul contului, pot să spun, fără a greşi prea mult, că e vorba de un cont deschis cu destul de multă vreme în urmă. Aşteptă ca Serena să-l întrebe câţi bani erau în contul acela.

Apoi, sătul de atâta aşteptare, îşi drese vocea şi-i spuse: În contul acela există destul de mulţi bani pentru a acoperi toate cheltuielile făcute cu înmormântarea şi cu restul formalităţilor. După cum ştiţi probabil, ultima ei dorinţă a fost să fie incinerată, iar cenuşa să-i fie împrăştiată pe pământul ei.

În vocea Serenei se ghicea o urmă de furie, amestecată cu lacrimi. Până la urmă, furia învinse.

– Ce noroc pe ucigaşul ei! I-a îndeplinit, fără să ştie, această ultimă dorinţă.

Hingham se încruntă la auzul agresivităţii din vocea ei. Decise atunci că era mai bine să nu-i dezvăluie clientei sale întregul crud adevăr – incinerase, în cadrul unei ceremonii sumare, rămăşiţele lui Lisbeth imediat după ce şeriful permisese acest lucru. Apoi dusese urna în sălbăticia deşertului pe care ea îl numea casa ei şi împrăştiase cenuşa în vânt.

Serena îşi încrucişă din nou picioarele. Era singurul ei semn de nervozitate care ieşea la iveală de câte ori se gândea la modul barbar, brutal în care fusese ucisă bunica ei. Dar nu era bine să se gândească la asta. Se strădui să-şi îndrepte atenţia spre altceva.

– De ce şi-ar fi deschis bunica un cont cu parolă?

– Bănuiesc că pentru aceleaşi motive ca toţi cei care fac acest lucru.

– Dar ea nu era implicată în niciun fel de afaceri necurate.

Hingham zâmbi.

– Sunt o grămadă de motive legale pentru care o persoană îşi poate deschide un cont anonim. Bunica dumneavoastră era o femeie foarte... ăăă... discretă. Şi contul acesta este destul de vechi. Presupun că este deschis cu multă vreme înainte ca dumneavoastră să vă fi născut. N-are nicio legătură cu dumneavoastră, cu excepţia faptului că, dacă doriţi, îl puteţi lichida. Dacă vreţi, pot face eu asta pentru dumneavoastră.

Serena se uită la bucata de hârtie pe care o ţinea în mână. În cont mai erau 12 749 de dolari.

– O să mă ocup eu de asta.

Buzele avocatului se strânseră într-o linie subţire. Auzise de nenumărate ori de la Lisbeth exact aceleaşi cuvinte: „O să mă ocup eu de asta". Indiferent cât de mult insistase el, ea îi acceptase ajutorul numai în problemele strict legale. Nu se putea spune că avea ceva personal cu el. În general nu avea încredere în bărbaţi, îi displăceau profund.

– Cum doriţi. Hingham simţi că acele cuvinte impersonale îi rămân în gât, aşa cum se întâmplase şi în trecut. Îşi drese din nou vocea, ceva mai tare de data asta, apoi îi întinse un plic micuţ cu antetul biroului său de avocatură. Aici este cheia de la caseta cu valori.

– Din Elveţia?

– Nu, zâmbi el. Din Palm Springs. Eu, ca executor testamentar, am...

– ... deschis-o. Vocea Serenei era rece. Nu-i plăcea ideea ca altcineva să se fi amestecat în viaţa privată a bunicii ei. Avusese parte de prea mult astfel de amestec după moartea ei – cabana aceea singuratică şi rămăşiţele fumegânde ale camionetei sale fuseseră înconjurate cu bandă fosforescentă de către agenţii de poliţie şi cu fiecare pală de vânt se ridicau nori gri de cenuşă.

– Ea mi-a cerut lucrul acesta în momentul în care şi-a modificat testamentul. Sunt, până la urmă, un avocat şi trebuie să respect legile. M-am asigurat că în cutia aceea de valori nu există nimic care ar putea prezenta interes pentru organele statului.

– De ce-ar trebui să-i pese statului de cele câteva amintiri pe care mi le-a lăsat bunica mea?

– Păi, dacă... ăăă... aceste amintiri puteau fi evaluate ca având o anumită valoare, se putea pune problema unor impozite şi taxe pe moştenire.

– Bineînţeles, cum am putut să uit asta? Lipsa oricărei inflexiuni din glas şi gura care rămăsese o linie dreaptă trădau imensul dezgust. Bunica mea, cât a trăit, nu a primit nimic de la autorităţile statului – fie ele locale, districtuale, statale sau federale. Dar asta nu a împiedicat aceleaşi autorităţi să îşi tragă partea leului din averea ei, oricât de amărâtă a fost ea.

Hingham descuie sertarul din mijloc al biroului şi scoase de acolo o mapă groasă de piele care umpluse aproape tot spaţiul de depozitare.

– În cutia aceea de valori am găsit câteva obiecte. Puse peste mapa de piele un plic nou, de dimensiunile unei reviste. Şi asta a fost găsită între ruine, lângă războiul de ţesut al bunicii dumneavoastră.

– Ce este?

– O bucată de material. Se pare că bunica dumneavoastră era întinsă pe această ţesătură.

De fapt, cercetările scoseseră la iveală că la început femeia se ghemuise în jurul bucăţii de material, asemenea unui copil, apoi o cuprinsese durerea. Dar Hingham era de părere că Serena nu trebuia să ştie toate detaliile scabroase şi nici să vadă îngrozitoarele fotografii din dosarul întocmit de poliţie. Unele lucruri era mai bine să rămână neştiute.

– Se pare? întrebă Serena. Nu înţeleg.

Hingham oftă şi îşi frecă şaua nasului.

– Din casă n-au mai rămas decât pereţii de piatră şi vatra, făcută tot din piatră. E un miracol că bucata asta de ţesătură a scăpat de furia focului.

Încruntându-se, Serena luă plicul, îl deschise şi scoase bucata de material. Era lungă de aproape un metru şi lată de treizeci de centimetri, mirosea a fum, dar nu era deloc arsă. Modelul ţesăturii era înşelător, îţi lua ochii, avea toate culorile şi niciuna, era opac şi transparent în acelaşi timp, îi şoptea

parcă într-o limbă străveche, ademenind-o adânc, mai adânc în misterul ei, pe măsură ce modelul neterminat îi dădea senzația de familiaritate.

E a mea.

Eu am țesut-o.

Și totuși nu mai văzuse bucata aceea de material niciodată în viața ei.

Capitolul 2

Domnișoară Charters, vă simțiți bine? întrebă Hingham.

Serena se strădui să-și îndrepte din nou privirea spre avocat, să-și ia ochii de la modelul țesăturii care era parcă un puzzle. Avusese dintotdeauna o imaginație vie și sentimentul aproape palpabil că făcea parte dintr-o lungă linie de generații de țesători, că de aceea modelele alcătuite de ea erau atât de fascinante încât galeriile de artă începuseră să se intereseze de lucrările ei. Dar certitudinea unei astfel de legături directe era prea reală, prea neliniștitoare. Prea...

Periculoasă.

– Domnișoară Charters?

– Îmi cer scuze, spuse ea. Amintirile te pot pune uneori în dificultate. Era mai adevărat decât și-ar fi dorit ea să fie. Era de-a dreptul imposibil s-o fi țesut chiar ea. Această bucată de material este foarte specială pentru o țesătoare ca mine. Modelul este fascinant, iar materialul este la fel de moale ca și cel mai fin satin. Sau poate catifeaua. Senzația se schimbă într-un mod extraordinar. Probabil că a fost o țesătoare desăvârșită.

– Cine, bunica dumneavoastră?

– Nu, femeia care a lucrat acest șal. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Foarte mult timp.

Se simți străbătută de un fior de aprobare, delicat ca o șoaptă, dar puternic ca un tunet. *Aproape o mie de ani.*

Hingham se uită la șalul pe care Serena îl ținea în mână. Avea într-adevăr un amestec destul de drăguț de culori, cel puțin în opinia lui, dar nu putea distinge un anume model. În ceea ce privește moliciunea materialului, ei bine, lui îi făcea pielea să se încrețească. Abia putuse să o țină în mână suficient ca să o bage în plic. Și totuși, ea o mângâia de parcă ar fi fost pisica ei preferată.

Clătină din cap și își luă privirea de la bucata aceea de material. Cel puțin în privința celorlalte lucruri ale lui Lisbeth nu se putea plânge de urâțenie. De fapt, era vorba de unele dintre cele mai frumoase obiecte pe care le văzuse vreodată. Cu foarte mare grijă, deschise mapa de piele.

Serena simți că i se taie răsuflarea. Pe fundalul mapei scorojite de pile, culorile incredibile străluceau în tonuri vii, adânci, rubiniu și turcoaz, verde-smarald și aur, învăluind camera asemenea unui cântec. Caligrafia elegantă, în tuşe negre venea parcă din timpuri imemoriale, întruchipând o limbă pe care numai foarte puțini o mai puteau descifra și înțelege.

Inima i se opri pentru o secundă, apoi își reluă bătăile rapide. Când reuși să vorbească, vocea ei nu era mai puternică decât o șoaptă.

– Dumnezeule!

Avocatul întoarse pagina și aurul străluci cu putere. Și mai multe culori se împleteau într-un cântec mai vechi de o mie de ani. Se simți străbătută de un fior care îi făcu pielea de găină. *Era modelul conceput de ea, cel care îi bântuise visele toată viața.*

– Nu ştiaţi că are toate astea, nu-i aşa? întrebă Hingham.

– Eu... am crezut că le-am visat. Serena închise ochii, apoi îi deschise din nou. Imaginea pe care o visase era încă acolo. Atinse cu un deget suprafaţa flexibilă a pergamentului. Dar e real!

– Oh, da. Foarte real. Patru foi scrise pe ambele părţi. În total opt pagini.

– Adevărat. Încă nu reuşea să conştientizeze pe deplin. Dar parcă spuneaţi că în cutia aceea de valori nu era nimic valoros.

– Din câte pot să-mi dau eu seama, astea nu sunt valoroase.

Îşi luă absentă privirea de la rămăşiţele unui minunat manuscris, dar nici această amintire nu avea de unde să o aibă, n-ar fi trebuit să o aibă.

– Mi-e teamă că sunt foarte valoroase.

– Dacă e aşa, înseamnă că sunt foarte vechi, aşa că nicio autoritate nu ar avea cum să o impoziteze. Zâmbetul lui Hingham era blând şi oarecum trist. Bunica dumneavoastră a dorit ca aceste pagini să vă parvină. Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să le evaluaţi şi să le declaraţi; probabil că acest lucru v-ar obliga să vindeţi toate bunurile moştenite pentru a plăti taxele aferente, taxe pe care le-ar încasa statul, acelaşi stat care n-a făcut nimic niciodată pentru Lisbeth, n-a reuşit nici măcar să o apere, să o ţină în viaţă.

– Dumneavoastră... Serena ezită un moment. Aţi ţinut la ea, nu-i aşa?

– Aş fi iubit-o. Dar nu mi-a dat voie să o fac.

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Oftă, îşi scoase ochelarii şi îşi frecă din nou şaua nasului. Ochii lui erau de un negru intens, aşa cum fusese şi părul său odinioară. N-am întâlnit niciodată o femeie mai

încăpăţânată. Era cel mai mare defect al ei. Şi cea mai mare virtute în acelaşi timp. Oftă iarăşi şi îşi puse ochelarii la ochi. Când începu din nou să vorbească, vocea sa era neutră. Şi acesta este ultimul obiect.

Câteva secunde, cât o respiraţie, Serena nu putu decât să se holbeze la plicul micuţ pe care i-l întindea avocatul. Apoi îl luă, îl deschise cu un cuţitaş pe care i-l dădu tot el şi citi cele câteva rânduri pe care Serena Charters le considerase destul de importante pentru a i le trimite nepoatei sale de dincolo de mormânt.

Serena,

Când vei citi aceste rânduri, eu voi fi murit de mult. Am trăit mai mult decât mulţi alţii, cei mai buni ani ai mei s-au dus.

Dacă împreună cu scrisoarea asta primeşti numai patru foi din Cartea Învăţaţilor, înseamnă că am dat greş, n-am reuşit să-mi fac datoria. Timp de o mie de ani, cartea asta a fost transmisă din generaţie în generaţie, de la mamă la prima născută. De-a lungul secolelor, s-au pierdut câteva pagini, dar al dracului de puţine.

Asta până când Cartea a ajuns la mine. M-am străduit să aduc înapoi acele pagini pierdute. Acum sunt destul de bătrână, moartea mi se pare mai degrabă o amăgire decât o ameninţare. Dacă eu dau greş şi tu decizi să accepţi moştenirea, adu-ţi aminte cum eram eu când aveam douăzeci de ani. Încearcă să gândeşti ca femeia care eram eu. Apoi încearcă să gândeşti ca un copil, aşa cum erai tu când ai descoperit pentru prima oară deşertul. Şi vei descoperi Cartea Învăţaţilor.

Fii foarte atentă. Falsurile sunt o formă de artă foarte periculoasă.

O femeie înţeleaptă nu ar urma acest drum. Dar a fost oare vreodată înţeleaptă prima născută a fiecărei generaţii

din clanul nostru? Sigur asta nu s-a întâmplat în ultima mie de ani. Dacă urmezi calea pe care au apucat-o acele pagini pierdute, nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu – mişcă-te, fii o ţintă mobilă, nu o pradă uşoară.

Să nu ai încredere în niciun bărbat în legătură cu moştenirea ta.

Viaţa ta depinde de asta.

Serena mai citi scrisoarea încă o dată. Nu era prima oară când îşi dorea ca bunica ei să nu fi fost atât de suspicioasă faţă de toată lumea. Avusese suficientă încredere în Hingham încât să-i lase scrisoarea asta, dar, evident, nu destulă. Îşi luase măsuri de precauţie pentru cazul în care el ar fi citit-o. Nu dezvăluise nimic mai mult decât informaţiile de care nepoata ei avea absolută nevoie.

Asta nu-i oferea prea multe elemente cu care să lucreze. Nu-i dezvăluia decât faptul că undeva, nu se ştie unde, se afla un manuscris mai mult sau mai puţin întreg, că acel manuscris reprezenta moştenirea ei şi că trebuia să aibă mare grijă. Avertismentul era foarte clar – *ţintă mobilă* –, dar ce nu era clar era cum avea să intre ea în posesia moştenirii.

Încruntându-se, împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic. Deşi Hingham era evident curios, păru să nu bage de seamă că ea bagă plicul în poşetă. Şi nici nu puse vreo întrebare despre conţinutul scrisorii.

– Vreau să ştiu mai multe despre astea, spuse ea, arătând spre paginile acelea colorate. Poate că erau prea colorate. Poate că nu erau decât nişte falsuri. Cunoaşteţi pe cineva care ar putea verifica autenţicitatea acestor pagini – cât mai discret cu putinţă?

Hingham se aşteptase la o astfel de cerere. Scoase o foaie de hârtie care purta antetul lui şi i-o întinse. Imediat sub antet erau trecute două adrese, cu numere de telefon şi adrese de internet. Una era din New York. Cealaltă din oraş.

– Numărul de Palm Springs este al lui Erik North, spuse el. Deşi este încă destul de tânăr, are o reputaţie excelentă de cunoscător al manuscriselor englezeşti. Din câte am înţeles, eu, călătoreşte destul de mult, aşa că s-ar putea să nu fie în oraş în momentul acesta.

– Şi cel de-al doilea număr? fu tot ce putu Serena să spună.

– Celălalt este de la Casa Warrick.

Serena recunoscu imediat numele firmei. Era arhicunoscut. În lumea licitaţiilor nu existau decât trei giganţi – Sotheby's, Christie's şi Casa Warrick.

– Cei de la Warrick sunt specializaţi de mult pe manuscrise vechi, continuă Hingham, aşa că pe ei i-aş recomanda. Având în vedere obiectul lor de activitate, şi-au deschis şi aici o filială, mică, dar verificările importante se fac la New York. Dacă doriţi, pot să mă ocup eu de formalităţile necesare pentru trimiterea acestor pagini la New York.

Să nu ai încredere în niciun bărbat în legătură cu moştenirea ta. Viaţa ta depinde de asta.

Serena se întreba cât de lucidă fusese bunica ei când scrisese acel mesaj. Şi totuşi, precauţia şi neîncrederea aveau rădăcini aproape la fel de adânci în nepoată ca şi în bunică.

– Mulţumesc, spuse Serena. Dar o să mă ocup singură de toate astea.

– Cum doriţi. Mi-am permis totuşi să fac cópii de pe aceste pagini. Din tonul vocii lui rezulta clar că această operaţiune se desfăşurase cu cea mai mare discreţie. Chiar dacă aceste pagini nu par foarte fragile... Ridică din umeri. Este sigur însă că dacă le-aţi căra de colo-colo într-o geantă nu le-ar prii deloc. Un evaluator priceput ar putea să-şi dea seama de valoarea acestor pagini şi după studierea unor cópii, nu are niciun rost să îi trimiteţi toate cele opt pagini originale.

– Din nou, vă mulţumesc foarte mult. Aţi făcut multe eforturi pentru cineva pe care nici nu-l cunoşteaţi.

El zâmbi vag.

– A meritat s-o fac măcar pentru a mai vedea o dată ochii lui Lisbeth.

Serena nu ştia ce să spună, sau dacă ar fi putut spune ceva, cu nodul acela imens în gât. Fără să se gândească prea mult, ridică şalul antic şi şi-l înfăşură în jurul gâtului. Atingerea lui era moale ca o mângâiere. La rândul ei, atinse blând şalul.

Apoi îşi strânse surprinzătoarea moştenire şi plecă, lăsându-l pe Morton Hingham singur cu amintirile sale. Trebuia să se ducă undeva şi să reflecteze, să se gândească foarte bine la ce voia să facă.

Sau să nu facă.

Să nu ai încredere în niciun bărbat. Viaţa ta depinde de asta.

Fii o ţintă mobilă.

Capitolul 3

PALM SPRINGS
MIERCURI DIMINEAŢA

Erik North şedea întins într-un şezlong în curtea înconjurată de ziduri din spatele casei. Soarele dimineţii scotea în evidenţă fiecare nuanţă de blond din părul lui des, şaten-deschis. Cu picioarele goale şi dezbrăcat până la brâu, cu o pereche de pantaloni scurţi uzaţi pe el, îşi aştepta oaspetele matinal şi se gândea la paginile de manuscris pe care le traducea.

De la Eva încoace n-a existat o altă femeie atât de înşelătoare. Am fost prins în mrejele materialului ţesut chiar

de mâna ei, o ţesătură vrăjită, necurată, am fost prins în planurile ei asemeni unei insecte într-o plasă de păianjen, şi toate astea în vreme ce ea mă iubea. Dar de fapt nu mă iubea. Se iubea doar pe ea, de la mine nu avea nevoie decât de sămânţa mea.

Vrăjitoare blestemată! Încă o mai visez.

Tânjesc după ea.

Am nevoie de ea.

Îi văd părul strălucitor în flăcările fiecărei vetre. Îi recunosc ochii în fiecare violetă. Îi simt mireasma în orice grădină de vară.

Doamne, Dumnezeul meu, izbăveşte-mă de ispita diavolului!

Erik cel din zilele noastre ar fi zâmbit, dar nu voia să-şi tulbure nemişcarea. Fără îndoială, Erik cel învăţat fusese foarte supărat când scrisese aceste rânduri. Eleganţa scrisului nu putea masca intensitatea, sălbăticia emoţiilor care-l stăpâneau. Dar era greu să-ţi dai seama dacă era vorba de ură, de dragoste sau doar de o ciudată combinaţie între cele două. Erik North ştia însă un singur lucru cert. După felul în care era desenată prima literă a fiecărui paragraf era limpede că paginile alcătuiau începutul Cărţii Înţelepţilor. Desenul literelor, ca şi înfloriturile de pe marginile paginilor deveneau din ce în ce mai complicate, mai complexe pe măsură ce cartea avansa.

În ciuda atmosferei foarte plăcute, a împrejurimilor îmbietoare şi a zilei însorite de ianuarie, Erik nu lenevea lângă piscină. Era ceva încordat în nemişcarea lui, era nemişcarea unui prădător. Sub smocul castaniu de păr, pieptul abia i se ridica cu fiecare respiraţie.

Mulţi oameni s-ar fi foit, s-ar fi jucat cu un nasture, şi-ar fi pigulit hainele sau ar fi bătut darabana cu degetele. Dar el

nu făcea nimic din toate astea. Își mijise până și ochii ca să nu fie obligat să-și miște prea mult pleoapele când clipea. Era un truc al vânătorilor.

Brusc, un roadrunner* apăru pe creasta zidului dinspre est de parcă ar fi fost teleportat acolo. Ochii rotunzi și strălucitori ca sticla examinară fiecare colțișor al curții, arcadele acoperite de iederă și tufele de trandafiri care își aveau originile în Evul Mediu. Creasta neagră a păsării se ridica și se lăsa cu repeziciune, de parcă ar fi marcat bătăile inimii. În deșert, animalele nu-și riscau viața decât pentru apă și pentru sex. Imaginea albăstrie a piscinei era o momeală irezistibilă.

Oricât de mult sau de atent se uită pasărea, nu văzu nimic ieșit din comun, doar briza deșertului care mișca ușor tufele de bougainvillea, suflând printre copacii de jacaranda și printre lămâi, în grădina cu plante medievale. Satisfăcută de relativa siguranță pe care i-o oferea grădina, pasărea cafenie, de mărimea unui uliu, coborî cei doi metri care o despărțeau de pavajul pietruit al aleii și traversă în viteză distanța până la bazinul de lângă piscină. În curbura bazinului, apa nu avea decât câțiva centimetri adâncime și curgea peste pragul care despărțea bazinul de piscină. Roadrunner-ul se deplasă precaut până exact în centrul pragului și începu să soarbă apă din piscină cu mișcări repezite și oarecum grațioase ale capului.

Erik putea atinge pasărea cu mâna. Dacă și-ar fi dorit o gustare cu pene, roadrunner-ul i-ar fi servit drept prânz.

Nemișcat, urmări pasărea, reținându-i fiecare mișcare, privind reflexia subtilă a luminii în penajul cafeniu și gri, linia fluidă a aripilor și a gâtului, a picioarelor și a cozii lungi.

* Pasăre *(Geococcyx californianus)* care are un comportament în mare parte terestru, asemănătoare cucului; e cunoscută ca deplasându-se cu mare viteză; este întâlnită din California până în Mexic și în estul statului Texas (*n. trad.*).

Era neliniștită, dar nici pe departe atât de neliniștită ca în urmă cu patru zile, când Erik o văzuse prima oară în curte și o urmărise cum, însetată, își adunase curajul de a veni să bea apă. Ținând seama de faptul că iarna asta era neobișnuit de secetoasă, roadrunner-ul făcuse din piscina lui Erik o oprire zilnică în itinerarul lui.

Într-o săptămână, maximum două, pasărea avea să-i mănânce din palmă. Toate animalele îi acceptau prezența. Întotdeauna se întâmpla așa. Poate că din cauza nemișcării lui. Sau poate fiindcă le respecta pentru felul lor de a fi – independente, minunat de egoiste și trăind mereu clipa.

Gâtul păsării se mișcă rapid de câteva ori în timp ce bău ultima înghițitură de apă. Apoi coada ei îngustă se ridică brusc, ca bagheta unui dirijor. O secundă mai târziu se întorsese și fugea deja pe pavajul aleii, apoi zbura pe coama zidului. Se scutură puțin, își flutură penele negre și dispăru într-o tufă roz de bougainvillea.

– S-a dus și pauza mea de cafea, spuse Erik spre curtea goală acum.

Nu-i răspunse nimeni, nu se mișcă nici măcar o umbră.

Se ridică, se întinse și o luă înapoi spre atelier, care se afla în cel mai înalt dintre cochetele turnuri ale castelului. Moștenise pământul și vechiul castel scoțian care fusese transportat piatră cu piatră și reconstruit aici, în mijlocul deșertului. Toată operațiunea costase enorm, dar pe vremea aceea familia lui avea bani destui – bani noi – de la străbunicul lui Erik, care jucase, alături de Errol Flynn, într-o mulțime de filme de aventuri. Ca mulți alți rezidenți de la Hollywood, străbunicul Perry câștigase destul pentru a-și permite să-și construiască o reședință de vară fantezistă la Palm Springs.

Familia lui fusese întotdeauna pasionată de tot ce ținea de Evul Mediu. Bunicul lui Erik, cel din partea tatălui,

împreună cu soția sa fuseseră amândoi bine cunoscuți specialiști în arta și cultura medievală. Tatăl lui fusese un erudit medievalist și în același timp autor de cărți pentru copii. Ilustrațiile desenate de mama lui erau la fel de încântătoare ca și poveștile pe care le însufleteau.

Erik se mai întinse o dată și se așeză pe un scaun înalt, foarte frumos lucrat în lemn de cireș, care aparținuse odinioară mamei sale. Se aplecă peste o planșetă înclinată, veche și ea, care, asemeni „Castelului North", suferise câteva transformări moderne.

Chiar dacă era trecut de zece dimineața și întregul perete dinspre nord al turnului era plin de ferestre – Perry nu făcuse nicio concesie în dauna autenticității – lumina zilei care ajungea în încăpere nu era suficientă pentru genul de muncă pe care o presta Erik.

– Ar trebui să mai tund tufele astea vechi de bougainvillea, murmură el.

Îi trebuia cât mai multă lumină, dar nu-i plăcea deloc ideea de a tăia o parte din tufișul acela plin de flori roz, minunate. Mai devreme sau mai târziu, dinspre deșert va veni o adiere înghețată care va avea grijă și de exuberanta tufă de bougainvillea. Până atunci se va bucura de flori.

Și va mijii ochii.

Mișcă un pic planșeta ca să prindă cât mai bine lumina de nord, apoi încă puțin. Pe ea erau două foi de hârtie. Una era o foaie de pergament, nouă, goală, cu excepția celor câteva linii care așteptau parcă literele. Cealaltă bucată de hârtie era de fapt fotografia, făcută în lumină ultravioletă, a unei pagini de manuscris, un manuscris celtic vechi, datând din secolul al doisprezecelea. În lumina ultravioletă, pagina manuscrisului își dezvăluia toate secretele, ceea ce se afla sub ștersăturile făcute pentru ca alte cuvinte, mai pline de har – și, bineînțeles, aparținând unei alte perioade, mai

apropiată de prezent – să fie scrise pe străvechiul testament. Așa obișnuiau călugării să economisească pergamentul – foarte scump pe-atunci –, înlocuind textele vechi cu Cuvântul sacru al Domnului.

Trucul era folosit și de falsificatori, care acopereau textele pioase cu înscrisuri mai deosebite, pentru a lua ochii colecționarilor bogați. O pagină veche plină de culori și de ilustrații era mult mai vandabilă decât una cu șaisprezece sau douăzeci de rânduri scrise într-o limbă pe care cumpărătorul nu o putea înțelege.

Ca întotdeauna, vocea bărbatului cunoscut sub numele de Erik cel învățat părea să vibreze în mintea tizului său modern, în vreme ce acesta din urmă citea rândurile aproape ilizibile pe suprafața lucioasă a fotografiei.

M-am oprit la marginea pădurii astăzi, când se face un an de la „cununia" mea. Prin ceața aceea blestemată, am auzit clopotele din Silverfells vestind nașterea unei fiice a clanului, prima astfel de naștere în scurgerea timpului.

Și ceața mă înconjurase strâns ca o cămașă de zale.

Calul meu refuza să meargă mai departe pe potecă, șoimul meu fusese orbit de vrăjitoare. Nasul ogarului meu era ca de piatră. Eram lipsit de orice ajutor. Nu aveam cum să-mi croiesc drum prin ceața aceea, să pun mâna pe cea care îmi făcuse farmece.

Blestemat fie întregul Silverfells!

Puteam aproape să simt pe limbă bucuria clanului întunecat când eu îmi urlam furia împotriva vrăjitoarei malefice care m-a fermecat și m-a făcut sclavul ei.

Erik se încruntă, așa cum făcuse și prima oară când tradusese pasajul acela. Tizul lui fusese realmente furios, mânia lui traversând veacurile, revărsându-se acum din

rândurile acelea abia vizibile, atât de furios încât nu scrisese nicăieri numele vrăjitoarei, cel puțin nu în cele șapte pagini pe care Erik reușise să le găsească de-a lungul anilor.

– Bietul ticălos, murmură Erik. Chiar s-a lipit de tine. Sau poate te-ai lipit tu de ea. Se auzeau clopotele care vesteau o naștere, ha? Ei bine, doar dacă pe vremea aceea, în secolul al doisprezecelea, în Britania nu se concepeau altfel copiii, cred că erai destul de nerăbdător să ajungi în patul ei. Mă întreb ce s-a întâmplat după aceea, ce n-a mers... Colțurile gurii i se lăsară în jos. Bănuiesc că s-a întâmplat același lucru care se petrece întotdeauna. Ea își dorea mai mult, iar tu nu puteai să-i oferi ce voia și în același timp să rămâi același bărbat adevărat.

Așa i se întâmplase și lui Erik North. Logodnica lui dorise ca el să-și concentreze toată atenția asupra ei. Spusese că nu vrea să fie „mamă vitregă" pentru cele două adolescente care se întâmpla să fie surorile lui. Existau o grămadă de veri și verișoare de gradul al doilea sau al treilea care puteau să aibă grijă de ele. De ce să nu-i fi lăsat pe ei să le crească?

Sfârșitul logodnei.

Începutul carierei de părinte singur.

Erik puse cu grijă deoparte instrumentele cu care trasase liniile pe foaia de pergament. Clientul ăsta era extraordinar de pretențios – pentru a folosi un cuvânt politicos – așa că trebuise să întrebuințeze un stilet de os cu vârful de metal ca să traseze liniile pe pergament exact așa cum se făcuse și în urmă cu mai bine de o mie de ani. Acum acele linii așteptau să fie umplute cu litere frumos caligrafiate. Nu îi mai rămânea decât să deslușească vechiul text destul de bine pentru a-l putea copia.

I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi avut mai mult timp să studieze paginile originale, dar proprietarul lor era foarte posesiv cu comoara lui, lucru absolut de înțeles. Operele

Falsificatorului Spaniol erau la mare căutare în secolul douăzeci și unu. Erik fusese al dracului de norocos să poată vedea și fotografia paginile respective în lumină ultravioletă, reușind astfel să scoată la iveală textul original scris.

Înclină ușor planșeta până când ceea ce nu era decât o părere de umbră pe suprafața pergamentului original deveni imaginea perfectă a unui scris dezordonat, dar foarte caligrafic. Scoase un sunet gutural de satisfacție, care semăna mai degrabă cu un mârâit. Sunetul acela se potrivea de minune cu ciuful de păr blond și cu alura lui de prădător.

– Te-am prins!

Mormăind un cântecel transmis din generație în generație încă din perioada medievală, reuși să fixeze planșeta în unghiul dorit. Numai după aceea își alese o pană din suportul fixat pe o latură a planșetei. Cum era stângaci, prefera penele desprinse din aripa dreaptă a păsărilor – de obicei folosea pene de curcan, dar atunci când voia să reproducă și cele mai mici detalii și să respecte tradiția apela la cele de gâscă.

Așa că astăzi avea să folosească pene de gâscă. El era propriul lui client. Și în legătură cu Cartea Învățaților era cel mai pretențios client de pe fața pământului. În cazul în care refacerea integrală a originalului însemna să găsească pene de gâscă în Palm Springs, atunci, pe toți sfinții, avea să găsească acele pene.

Călugării din Evul Mediu și scribii nu avuseseră nicio problemă cu găsirea penelor necesare pentru scris. Mănăstirile din Lumea Veche nu auziseră niciodată de curcanii din Lumea Nouă, dar călugării creșteau cârduri de gâște tocmai pentru a nu duce lipsă de pene, pene pe care le foloseau pentru a caligrafia și pentru ilustrații.

Erik nu ajunsese însă până aici, cel puțin deocamdată. Își făcuse relații printre câțiva crescători de curcani și

cunoscuse o femeie care creştea gâşte de rasă europeană pentru restaurantele care serveau mâncăruri mai ciudate. După ce la început fermierii îl priviseră cu neîncredere, îl lăsaseră apoi să-şi aleagă penele de care avea nevoie.

Aşa cum era de aşteptat, cele mai multe pene de curcan le colecta în preajma Zilei Recunoştinţei. Perioada Crăciunului era cea mai prolifică pentru penele de gâscă. Cu doar câteva săptămâni în urmă îşi preparase sute şi sute de pene de gâscă, înfigând fiecare smoc în nisip fierbinte pentru a „vindeca" pana, curăţând apoi pielita alunecoasă de pe vârf şi la sfârşit scoţându-i miezul moale. După câteva mişcări iscusite ale briceagului, pana se transforma într-un instrument de scris.

Folosise beţişoare parfumate şi tămâie pentru a alunga mirosul de pene de gâscă de pe coridoarele castelului moştenit de la bunicul său. De fapt, Erik era de părere că şi călugării foloseau tămâia exact în acelaşi scop. Duhoarea penelor opărite era comparabilă cu cea a unui sconcs.

Cu o mişcare automată, Erik ridică pana în lumina soarelui şi-i cercetă vârful. Era perfect. N-avea să rămână aşa prea mult timp, dar tocmai de aceea ţinea la îndemână briceagul ascuţit. Luă briceagul în mâna dreaptă chiar în timp ce cu stânga ridica pana. În secolul al doisprezecelea, toţi învăţaţii clerici erau dreptaci. Şi faptul că cel care scrisese rândurile acelea fusese stângaci cântărise în alegerea textului – o istorie laică a clanului Învăţaţilor povestită prin prisma celui mai de seamă reprezentant al lui, în locul unor consideraţii profunde despre natura lui Dumnezeu.

Erik se pregăti să se apuce de treabă. Spre a caligrafia în stil medieval era necesară folosirea ambelor mâini – una ţinea pana, cealaltă briceagul. Cu pana se scria. Cu briceagul se făcea restul – se ţinea pergamentul nemişcat pe planşeta înclinată, se ascuţea pana la sfârşitul fiecărei pagini şi se ştergeau eventualele greşeli, răzuindu-se cerneala înainte ca aceasta să se usuce.

Ţinând pana într-un fel care i s-ar fi părut ciudat unui scriitor modern – pentru ca aceasta să întâlnească pergamentul sub unghiul potrivit – şi mişcând tot braţul, nu numai mâna din încheietură, se întinse şi o înmuie în călimara cu cerneala preparată chiar de el după o reţetă mai veche chiar decât cântecelul pe care-l fredona. Deşi el prefera cerneala făcută din negru de fum atunci când copia un manuscris străvechi, încăpăţânatul lui client insistase să folosească o combinaţie antică de sulfură de fier şi cenuşă de cărbune de stejar. Cu cerneala astfel obţinută se lucra destul de uşor, dar avea tendinţa să devină maronie ca frunzele moarte pe măsura trecerii anilor.

Dar asta nu era problema lui Erik. Când cerneala aceea avea să înceapă să pălească, el va fi mort de mult. Cel puţin acum, că nu mai lucra pentru departamentul de securitate al companiei Rarities Unlimited, avea şansa să trăiască destul pentru a strânge toate foile din Cartea Învăţaţilor.

Înainte ca el să apuce să atingă pergamentul virgin, sună telefonul.

Capitolul 4

Erik fu tentat să ignore demonul târâitor, dar n-o făcu. Putea fi un client plătitor. Sau poate un cercetător pasionat de Evul Mediu care voia să discute despre aspectele misterioase ale caligrafiei acelor timpuri sau despre amestecarea vopselurilor pentru icoane.

Ori poate că erau cei de la Rarities Unlimited.

Puse pana deoparte şi apucă receptorul. Ţârâitul se opri imediat.

– North, spuse Erik scurt.

– Niall.

Erik simţi un puseu de adrenalină. S. K. Niall – *rimează cu îngenunchează*[*], *băiatule, şi să ştii că nu sunt un afurisit de fluviu* – era unul dintre fondatorii societăţii Rarities Unlimited, care nu era atât o afacere, cât o formă de colaborare a unor oameni talentaţi din toate ţările, care împărtăşeau aceeaşi admiraţie pentru ce avea mai bun de oferit cultura omenească. Unele dintre cele mai interesante însărcinări ale lui Erik începuseră cu vocea joasă, aproape mormăită a lui Niall sau cu cea catifelată, de soprană a Danei Gaynor. Niall se ocupa mai ales de departamentul de securitate, care acoperea o mulţime de operaţiuni, unele dintre ele destul de secrete.

– Cum e viaţa în Oraşul Smogului?

– Ba pe mă-ta!

– Aşa de rău e?

– Eşti gelos, se vede. Aerul din Los Angeles tocmai a fost curăţat de o ploaie, iar tu eşti blocat în Palm Springs, în spatele zidurilor tale pline de praf, printre barurile pline de imitatori penibili ai lui Elvis.

Erik aşteptă. Bărbatul de la capătul celălalt al firului nu-l sunase doar pentru a tăifăsui despre vreme, amândoi ştiau asta. Tipul întunecat, foarte bine pregătit care era şeful departamentului de securitate de la Rarities Unlimited avea o grămadă de treabă şi foarte puţin timp pentru a le rezolva pe toate. Pe de altă parte, Erik şi Niall obişnuiau să facă

[*] Niall rimează într-adevăr cu *kneel*, care înseamnă în limba engleză *a îngenunchea*. Fluviul la care se face referire este, evident, Nilul (*n. trad.*).

alpinism împreună şi erau aliaţi din punct de vedere profesional. Într-un cuvânt, prieteni.

– Am o întrebare pentru tine de la Factoid.

Erik clipi. Factoid, adică Joseph-Robert (Joe-Bob) McCoy era specialistul în computere de la Rarities, un tip cât se poate de conectat la secolul douăzeci şi unu. Datorită minţii lui ciudate, cu sau fără ajutorul computerului, Joe-Bob McCoy ştia o mulţime de lucruri care nu aveau neapărat legătură unul cu celălalt.

– Mai eşti acolo? întrebă Niall.

– Am rămas fără cuvinte. Ce-aş putea să ştiu eu ca Factoid să nu aibă în bazele lui de date sau în creierul lui înspăimântător?

– Cum gândeşte o femeie.

– Îmi pare rău, cred că ai greşit numărul de telefon.

Niall râse.

– El zicea că orice bărbat cu umeri ca ai tăi ar trebui să ştie cum şi ce gândesc femeile.

– Eu cred că mai bine te-ar fi întrebat pe tine, spuse Erik sec. Tu eşti cel înalt, brunet şi frumos. La naiba, eu n-am fost nici măcar însurat.

Niall dădu drumul unui hohot de râs.

– Tocmai asta e. El zicea că tu eşti păstrătorul secretului. O grămadă de femei aleargă după tine, dar niciuna nu a reuşit să te prindă în mreje.

– Băiatul ăla are o fantezie foarte bogată, zise Erik. Spune-i să continue să viseze. Oricum, realitatea mea e mult mai ştearsă. Mai ai ceva pe creierul acela micuţ al tău?

– Uşurel, băieţaş. Îl insulţi pe şeful tău.

– Eu lucrez pentru Dana.

– Da, aripa Tăntălăilor, spuse Niall dezgustat, referindu-se la celălalt departament al societăţii Rarities Unlimited,

opus celui de securitate, condus de el. Când ai de gând să revii în tabăra celor cu picioarele pe pământ? Am mare nevoie de tine.

– Pot să spun că m-am reîncarnat într-un Tăntălău.

– Pe dracu'!

– Parcă ziceai că Tăntălăilor le lipseşte ceva din pantaloni.

Niall chicoti din nou şi renunţă pe moment.

– McCoy vrea să-i facă un cadou special lui Gretchen de ziua ei. I-am spus să cumpere un flacon de ulei aromat şi să ...

– Ooo.. . prea multe informaţii, îi tăie elanul Erik.

– Atunci spune tu ce sugerezi?

Erik deschise gura. Dar nu ieşi nimic. Ambiţia continuă a lui Factoid de a o băga pe şefa lui, Gretchen, în patul lui era arhicunoscută la Rarities Unlimited şi se glumea constant pe chestia asta. Gretchen era cu aproape zece ani mai tânără decât curtezanul ei şi avea constituţia unei dive wagneriene. McCoy avea un metabolism fantastic; indiferent câte porcării mânca, trebuiau doi ca el pentru a putea încropi o umbră ca lumea.

– Câteva rugăciuni, spuse Erik într-un final. Şi dacă nici cu astea nu merge, eu zic că nu-i mai rămâne decât realitatea virtuală. Sunt destule site-uri pe internet, pentru toate gusturile. Altceva?

– Una din sursele mele de la Sotheby's a auzit zvonuri despre apariţia câtorva pagini de manuscris de cea mai bună calitate.

– Un manuscris celtic din secolul al doisprezecelea? întrebă Erik imediat, ştiind că acesta era adevăratul motiv pentru care îl sunase Niall.

– Te-am sunat, nu-i aşa?

– Câteva foi izolate?

– Nu ştiu.

– În latină sau latină vulgară?

– La dracu', băiete, nu sunt Tăntălău!

– Şi paginile alea au ajuns la Sotheby's? întrebă Erik.

– Nu, la Casa Warrick. La biroul lor din New York.

– Rahat! Dacă paginile acelea sunt bune, bătrânul le va cumpăra pentru casa lui de licitaţii sau poate chiar pentru el. Dacă lui îi plac mai mult manuscrisele din secolul al cincisprezecelea, asta nu înseamnă că nu cumpără şi altele. Warrick a încercat să ia legătura cu tine?

– Nu. Spionul nostru de-acolo m-a anunţat. Foile au ajuns la ei doar pentru o evaluare preliminară. Şi au fost trimise numai nişte copii xerox, color, nu originalele. Şi nici nu s-a pus problema vânzării sau cumpărării lor.

– Orice fel de evaluare reprezintă primul pas spre o eventuală vânzare, spuse Erik nerăbdător. Vreau să văd şi eu paginile acelea. Dacă nu reuşeşti să-mi faci rost de ele, măcar trimite-mi copiile. Şi află-mi numele proprietarului lor.

– Factoid se ocupă chiar acum de chestia asta, dar în computerele celor de la Warrick încă nu a intrat nimic sau, dacă a intrat, se află într-un computer supersecurizat. Ori poate că băieţaşul nu vrea să ne spună nimic, aşteaptă să-i faci tu o sugestie de cadou pentru Gretchen.

– Sirop de ciocolată.

– Ce?

– Spune-i să-i toarne sirop de ciocolată pe....

– Parcă spuneai ceva despre prea multe informaţii, îl întrerupse Niall repede. Sunt prea tânăr pentru a auzi aşa ceva.

– Rahat! Înainte ca Niall să poată adăuga ceva, Erik spuse: Fă-mi rost de câte informaţii poţi despre paginile acelea.

– De când ai început tu să dai ordine şefilor tăi?

– Parcă eram consultant independent, îți amintești?

– Primești și o bursă.

– O vrei înapoi?

– Nu, nu astăzi, băiatule. Am să aștept până când o să mă enervezi cu adevărat.

Sunetul din receptor se schimbă brusc. Erik înțelese că prietenul/șeful lui închisese, cu obișnuita lui lipsă de ceremonie.

– La revedere și ție, spuse Erik.

Apăsă butonul de închidere al telefonului și îl puse înapoi la locul lui, în încărcător. Ridică pana cu mâna stângă. Mâna dreaptă o întinse după briceag.

Soneria de la poartă începu să sune.

Erik înjură. Se întoarse, se uită prin fereastra care dădea spre sud și văzu dubița albă cu dungi roșii și portocalii a serviciului de livrări FedEx. Pe moment se simți tentat să ignore această brutală întrerupere. Nu aștepta niciun colet. Pe de altă parte, neprevăzutul putea să devină cel mai interesant moment al zilei.

Merse spre interfonul situat în cealaltă parte a camerei, apăsă butonul și întrebă:

– Aveți nevoie de o semnătură?

Printre pârâiturile aparatului veni un „Da" abia audibil.

Trebuia neapărat să repare cumva interfonul acela. Antichitățile erau frumoase ca decorațiuni sau ca parte dintr-o colecție, dar locul lor nu era în niciun caz într-un sistem de securitate. Restul sistemului, în afară de interfon, folosea aparate de ultimă generație. Era opera minții strălucitoare, poate un pic bolnave, a unuia dintre agenții de securitate de la Rarities. Erik admira munca Joellei, deși nu înțelegea pe de-a-ntregul paranoia ei genială.

– Vin imediat, spuse el în interfon.

Puse deoparte pana încă virgină, coborî repede treptele și ieși din bucătăria modificată spre poarta laterală unde veneau de obicei cei care aveau ceva de adus. Șoferul dubiței se dovedi a fi o femeie care părea încă prea tânără pentru a avea drept de vot. Dar de când împlinise treizeci și patru de ani, lui Erik i se părea că vede din ce în ce mai mulți oameni pe care îi găsea prea tineri.

– Mulțumesc, spuse ea și-i zâmbi ușor.

El luă pachetul pe care i-l întindea și-i zâmbi la rândul-i automat, dar cu atenția concentrată asupra pachetului. Dubița plecă, lăsându-l în fața porții cu pachetul în mâini. Îl mângâia cu degetele lui sensibile, chiar dacă erau pline de bătături și zgârieturi de la cățăratul pe stânci. Pachetul era prea subțire, deci nu conținea mare lucru, asta dacă vreun ignorant nu-i trimisese un manuscris neprotejat.

Curios, scoase un briceag mai mare din buzunarul jeanșilor. Mânerul de plastic era aspru la atingere tocmai pentru a permite o priză optimă, indiferent dacă briceagul era plin de noroi, apă, gheață sau sânge. Lama zimțată pătrunse prin plasticul în care era înfășurat pachetul. Cu câteva mișcări rapide, scăpă de ambalaj. Închise briceagul cu un plesnet sec și scoase la iveală cele câteva hârtii din pachet. Prima pagină era acoperită cu un scris modern, al unei persoane care se vedea că nu avea răbdarea necesară pentru caligrafie.

Dragă domnule,

Vă anexez alăturat copiile a două pagini de manuscris. Dacă dumneavoastră credeți că merită să le faceți o evaluare exactă, vă rog să mă contactați la numărul de telefon din susul paginii.

Vă mulțumesc,

Serena Charters.

Ridică sprâncenele cafenii, intrigat de energia care aproape că țâșnea printre cuvinte. Se întrebă dacă Serena știa că numele ei, ca și al lui, își avea rădăcinile undeva în secolul al doisprezecelea, poate chiar mai înainte. Și chiar dacă ar ști, probabil că nu-i păsa. Oamenii din secolul douăzeci și unu erau prea obsedați de viitor, nu le păsa de trecut. Cel puțin așa erau majoritatea.

Erik nu era așa. Pe el îl interesa, îl intriga și îl bântuia trecutul, era pasiunea lui.

Dădu la o parte prima pagină, descoperind copiile de dedesubt. Nu se aștepta la prea mult, pentru că de obicei copiile xerox color nu erau prea reușite, chiar dacă erau făcute cu foarte mare grijă. Și astea erau abia corespunzătoare. Culorile erau șterse și inegale, de parcă imprimanta ar fi rămas fără cerneală, sau nu ar fi fost reglată cum trebuie. Scrisul se vedea atât de slab încât era aproape indescifrabil.

Și totuși simți că i se taie răsuflarea – textul manuscrisului era scris cu o caligrafie elegantă pe care o cunoștea la fel se bine ca pe propriul scris.

Textul era în latină. Comentariile marginale erau făcute într-o limbă populară, care combina anglo-saxona cu normanda. Cele câteva cuvinte se vedeau suficient de bine pentru a face ca adrenalina să înceapă să-i circule în vine.

Cartea Învățaților.

Gândul acesta îi răsună în minte, modelul caligrafiei îi sări în ochi de parcă ar fi fost scris cu litere de cinci centimetri. Fusese fascinat de Cartea Învățaților încă de când avea nouă ani și descoperise prima pagină într-o colecție de cărți vechi și documente alte familiei pe care i le arătase o mătușă, soră a bunicii. De atunci văzuse multe alte pagini de manuscrise, pagini din cărți mai vechi și mai noi, multe cu o caligrafie și

o lucrătură care tindeau spre perfecțiune... dar nu mai văzuse niciun alt manuscris care să-i fie atât de apropiat precum Cartea Învățaților.

Poate era vorba doar de faptul că persoana care scrisese Cartea, cel care o caligrafiase și o ilustrase avea același prenume, Erik. Dar oricare ar fi fost motivul, fascinația pe care acea Carte o exercitase asupra lui îl împinsese să învețe latina, engleza veche și migăloasa artă a caligrafiei și ilustrației.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, se uită la următoarea copie color a paginii de manuscris. Copiile erau atât de proaste, încât se întrebă dacă nu cumva erau făcute intenționat așa. Paginile nu erau consecutive, dar făceau indubitabil parte din Cartea Învățaților. Caligrafia era inconfundabilă, la fel și stilul alambicat în care erau desenate literele de la începutul paragrafelor, o combinație de simboluri păgâne și creștine, unică pentru toate manuscrisele adunate în clasa Celtice Insulare.

Erau patru pagini în pachet, ambele părți ale unor foi disparate care fuseseră evident smulse dintr-un manuscris legat. Ultima pagină nu era scrisă. Nu avea decât câteva ilustrații, atât de prost reproduse încât nici nu puteai să-ți dai seama ce reprezintă. Erik se uită la ilustrațiile acelea minute în șir și continuă să se uite până când reuși să înțeleagă despre ce era vorba.

Un bărbat și o femeie îmbrăcată într-o rochie medievală.

Bărbatul avea părul auriu ca razele soarelui, păr care părea tăiat în jurul unui coif de luptă. Mantia îi flutura ca bătută de o pală de vânt, scoțând la iveală cămașa de zale pe care o purta pe dedesubt. Pe brațul lui stâng se odihnea un șoim de vânătoare. La picioarele lui stătea întins un ogar cât un ponei. Se uita spre femeia așezată la un război de țesut

mai înalt decât un stat de om. Părul parcă de foc, despletit, îi curgea pe spate în torente care-i ajungeau până la genunchi. Se uita peste umăr spre el, cu nişte ochi asemenea unor violete sălbatice. În locul zidurilor unui castel, cei doi erau înconjuraţi de o pădure peste care abia trecuse o ploaie torenţială, şi se părea că pe pământ nu mai exista nimeni şi nimic în afară de bărbatul şi femeia prinşi în ceaţa timpurilor.

Mai mult decât orice altceva, felul în care erau desenaţi oamenii îi dădea de înţeles lui Erik că se afla în faţa unor copii de pe un manuscris laic, nu unul religios. La începuturile secolului al doisprezecelea, Biserica era atât de preocupată de eventuala apariţie a unor cazuri de idolatrie încât orice reprezentare a oamenilor trebuia să fie bidimensională şi statică.

Încet, Erik dădu drumul respiraţiei pe care nici nu-şi dăduse seama că o reţinuse. Nu-şi aminti nici când făcuse drumul înapoi spre atelierul lui din turn, unde începuse să studieze foarte atent cele câteva copii mizerabile. Cu siguranţă că făcuse toate astea, pentru că acum era în biroul lui, iar paginile pe care le primise erau răspândite pe podea, într-un petic de soare.

Părul femeii, pe care îşi amintea că-l văzuse asemănător vâlvătăilor focului, îi părea acum mai închis la culoare, spre castaniu. Şi părul bărbatului bătea în aceeaşi culoare. Culoarea hainelor nu se distingea prea bine în desenele acelea, cel puţin nu în copiile pe care i le trimisese Serena Charters. În lumina soarelui, şoimul neînfricat părea o pasăre ştearsă, iar ogarul ar fi putut fi o ridicătură de pământ la picioarele lui.

Şi totuşi, Erik le vedea pe toate în culori vii. Absolut tot – şi părul auriu ca razele soarelui, şi pletele arămii, şi

violetele, şi legăturile strălucitoare ale cămăşii de zale, şi şoimul, şi ogarul adormit. Era la fel de sigur de imaginea aceea cum era sigur de bătăile propriei inimi.

După câteva momente, Erik îşi reveni şi se ridică în picioare cu repeziciunea şi hotărârea unui om obişnuit să urce pe pereţi de stâncă aproape verticali. Fără să-şi ia ochii de la copiile acelea, apucă receptorul telefonului şi tastă numărul scris în partea de sus a primei pagini.

Nu răspunse nimeni. Nici măcar un robot.

Formă numărul personal al lui Niall. Nu era cel mai secret număr de telefon pe care-l avea Niall, nici cel mai ascuns, dar nu era numărul de telefon pe care-l folosea de obicei.

– Ce-i? se răsti Niall în felul în care obişnuia el să răspundă la telefon.

– Spune-i lui Factoid că femeia care a trimis copiile acelea color la Casa Warrick se numeşte Serena Charters. Locuieşte în Leucadia. Şi vrea să ştie dacă paginile de manuscris merită să fie expertizate.

– Şi merită?

– Da. Oftând, Erik îşi luă adio de la următoarele câteva onorarii pe care ar fi putut să le primească pentru consultanţă de la Rarities Unlimited. Ar fi trebuit să facă asta de multă vreme, dar fusese prea încăpăţânat. Dar şi prea zgârcit, mai ales că fetele erau în anii terminali de studiu. Vreau să faceţi cercetări aprofundate, să-mi aflaţi proveniența unor pagini de manuscris ilustrate care sunt în posesia mea. O să-i transmit toate datele lui Gretchen. Şi da, o să plătesc şi taxa de urgenţă.

– La naiba, oftă Niall. O să-i transmit Danei că Tăntălăul ei favorit e ocupat pentru moment cu o însărcinare privată.

– N-ar trebui să dureze prea mult.

– Nici moartea nu durează prea mult, băiete.

Capitolul 5

LEUCADIA
MIERCURI DUPĂ-AMIAZĂ

Casa în care locuia Serena fusese construită, potrivit folclorului local, de un bărbat care câştigase primul milion de dolari traficând haşiş în anii şaizeci, în perioada hippie. Cheltuise acel milion, şi încă foarte mult haşiş pe avocaţi ca să-l scape de puşcărie. Drept urmare, casa începută după nişte planuri fastuoase fusese redusă la o versiune mai sărăcăcioasă, aşa că numai un cumpărător „special" putea s-o aprecieze la adevărata valoare.

Clădirea avea aproape o mie de metri pătraţi, împărţiţi inegal între un dormitor, o baie care şi-ar fi meritat locul într-un palat, o bucătărie şi o cameră imensă, cu tavanul arcuit, cu vedere spre fermele de flori din Leucadia, spre Autostrada Interstatală 5 şi spre Oceanul Pacific. Nu exista niciun birou, nicio cameră pentru televizor, nici saună, nici piscină şi nici sală de gimnastică. Nici urmă de luxul obligatoriu pentru îmbogăţiţii sfârşitului de secol douăzeci şi începutului de secol douăzeci şi unu. Drept urmare, o mare parte a timpului fusese nelocuită.

Când o cumpărase Serena, casa avea aproape cincizeci de ani. Camera „mare" devenise atelierul ei de ţesut. Cinci războaie de ţesut aruncau umbre lungi pe pereţii încăperii sub soarele după-amiezii. Două erau înalte, unul avea o înălţime medie, unul era mic şi al cincilea era de-a dreptul minuscul, atât de mic încât Serena folosea ată de cusut pentru ceea ce lucra la el. Unul dintre războaiele de ţesut înalte, nu avea decât urzeala pe el, era gata de treabă. Pe celălalt se afla o carpetă aproape terminată. Desenul

o lucrătură care tindeau spre perfecţiune... dar nu mai văzuse niciun alt manuscris care să-i fie atât de apropiat precum Cartea Învăţaţilor.

Poate era vorba doar de faptul că persoana care scrisese Cartea, cel care o caligrafiase şi o ilustrase avea acelaşi prenume, Erik. Dar oricare ar fi fost motivul, fascinaţia pe care acea Carte o exercitase asupra lui îl împinsese să înveţe latina, engleza veche şi migăloasa artă a caligrafiei şi ilustraţiei.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, se uită la următoarea copie color a paginii de manuscris. Copiile erau atât de proaste, încât se întrebă dacă nu cumva erau făcute intenţionat aşa. Paginile nu erau consecutive, dar făceau indubitabil parte din Cartea Învăţaţilor. Caligrafia era inconfundabilă, la fel şi stilul alambicat în care erau desenate literele de la începutul paragrafelor, o combinaţie de simboluri păgâne şi creştine, unică pentru toate manuscrisele adunate în clasa Celtice Insulare.

Erau patru pagini în pachet, ambele părţi ale unor foi disparate care fuseseră evident smulse dintr-un manuscris legat. Ultima pagină nu era scrisă. Nu avea decât câteva ilustraţii, atât de prost reproduse încât nici nu puteai să-ţi dai seama ce reprezintă. Erik se uită la ilustraţiile acelea minute în şir şi continuă să se uite până când reuşi să înţeleagă despre ce era vorba.

Un bărbat şi o femeie îmbrăcată într-o rochie medievală.

Bărbatul avea părul auriu ca razele soarelui, păr care părea tăiat în jurul unui coif de luptă. Mantia îi flutura ca bătută de o pală de vânt, scoţând la iveală cămaşa de zale pe care o purta pe dedesubt. Pe braţul lui stâng se odihnea un şoim de vânătoare. La picioarele lui stătea întins un ogar cât un ponei. Se uita spre femeia aşezată la un război de ţesut

carpetei închipuia un model heraldic din timpul celei de-a doua cruciade. Scuturi normande, albe, în formă de lacrimă, cu câte o cruce simplă, roşie pe ele, erau dispuse într-o cruce imensă pe fond negru.

Serena se uita cu un ochi critic la carpetă. Era o lucrare comandată, făcută pentru un bogătaş din industria electronicii care încerca să-şi recreeze o conexiune cu trecutul – sau cel puţin cu trecutul pe care şi l-ar fi dorit. Ca mai toate lucrările comandate, unde pur şi simplu i se înmâna desenul modelului dorit de client, Serena nu era prea satisfăcută de rezultat, dar nu-şi permitea să refuze o plată sigură. Mai ales una consistentă ca asta.

Deşi avea destul de multe lucrări expuse în galeriile de artă din Manhattan, Milano, Los Angeles şi Hong Kong, ar fi putut trece ani buni până când vreuna dintre ele avea să fie vândută. Şi între timp ea trebuia să mănânce, să-şi plătească ratele la casă şi la maşină, să cumpere materiale de cea mai bună calitate, să-şi plătească impozitele şi să cumpere mâncare pentru pisici de la care domnul Picky* să nu-şi întoarcă dezgustat boticul lui negru.

Singurele lucruri care-i plăceau lui Picky erau homarii proaspeţi, abia scoşi din Pacific, pernuţele de tigru, somonul afumat şi pateul de pui care se vindea numai la magazinul franţuzesc de delicatese de lângă plajă. Pentru că Serena nu avea întotdeauna bani să mănânce aşa ceva în fiecare zi, ea şi cu Picky trebuiau să se mulţumească cu ton, brânză şi unt de arahide. Şi cu rozătoare, bineînţeles.

Pentru pisică, nu pentru Serena. Ea nu fusese niciodată tentată de şoriceii, hârciogii, cârtiţele şi alte mici rozătoare pe care Picky i le aducea în fiecare dimineaţă, ca pentru

---

* Mofturos; este mai degrabă o poreclă decît un nume (*n. trad.*).

inspecție, mai ales că motanul mâncase deja cele mai bune bucăți din ele. Era felul lui de a protesta împotriva mâncării pentru pisici vândută în magazinele de profil, a tonului la conservă, a brânzei și a untului de arahide.

Pisica în chestiune miorlăi tare și se frecă de picioarele Serenei cu atâta forță încât o făcu să se prindă de stâlpul războiului de țesut pentru a-și ține echilibrul. Picky era aproape la fel de mare ca o pumă. Avea niște ochi portocalii superbi, o blană neagră și lucioasă, coada scurtată și câte un smoc de păr pe vârful fiecărei urechi. Îi ajungea Serenei până la genunchi și era musculos, cu alură de prădător. Era stăpânul casei, pe care o patrula cu lăbuțele prevăzute cu pernuțe de catifea care adăposteau gheare ascuțite brici. În afară de faptul că-i ataca pe vânzătorii voiajori care băteau din când în când la ușa Serenei, nu-i putea fi reproșat mare lucru, mai ales că nu avea obiceiul să spargă obiecte.

– Dacă ți-e foame, du-te și vânează ceva. Serena se aplecă și-l smotoci drăgăstoasă. Dacă ți-e sete, du-te și terorizează crapii din bazinul din grădină. Dacă vrei să ieși afară, știi unde e ușa pentru pisici.

Picky își frecă bărbia de șalul vechi pe care stăpâna lui îl purta în jurul gâtului.

– Și ție îți place, nu-i așa? spuse Serena râzând. Nu se mai îndurase să se despartă de bucata aceea de material de când i-o dăduse avocatul Morton Hingham. Ba chiar dormise cu ea sub pernă.

Și visele sale fuseseră parcă mai reale și mai tulburătoare: ochi violeți ca ai ei urmărind... ceva. Țipătul sălbatic al unui șoim de vânătoare, frustrat de prada sa. Lătratul sinistru, venit parcă din fundul iadului, al unui ogar care se tot învârtea la marginea unei păduri cufundate într-o ceață care părea a se retrage. *Curând. Curând. El o să mă vadă, și eu am să-l văd, și toate barierele vor dispărea, n-o să mai fie nicio plasă de siguranță, doar soarta pe care mi-am țesut-o în gherghef.*

Picky torcea îndeajuns de tare pentru a-i face mâna să vibreze. Amintirile din vis se evaporară, lăsând-o pe Serena confuză și neliniștită. Șalul vechi și torsul pisicii îi ofereau o bine-venită distragere de la amintirile acelea ciudate. Nu, de la visele acelea. Nu aveau cum să fie amintirile ei, oricât ar fi părut de real acest lucru.

– Păcat că s-a găsit cineva care să te repare, îi spuse ea lui Picky. Mi-ar fi plăcut să mai am câțiva ca tine.

O privi de parcă i-ar fi spus: *Vezi-ți de treabă. Pe pământul ăsta nu există motan ca mine.*

– Hai, dă-i drumul de-aici! Am o grămadă de treabă.

Picky plecă imediat după ce ea apucă ghemul. Știa că dacă se fâțâia pe lângă Serena când ea țesea, sigur avea să fie încuiat afară. Putea să se uite. Putea să se plimbe de colo-colo. Putea să tânjească în tăcere după bobina care se mișca cu repeziciune. Dar dacă încerca să se repeadă la ea sau la oricare dintre ghemele sau sculurile care umpleau camera avea să-și petreacă noaptea, ba poate chiar și următoarele zile, afară, în frig.

Serena pocni absentă din degete. Declanșă astfel un întrerupător ascuns și în casă începură să se reverse acordurile unei melodii prin cele câteva boxe răspândite prin toate încăperile. În general, prefera muzica de cameră, coralele renascentiste sau bluesul din secolul douăzeci, dar designul auster al simbolurilor cruciate cerea parcă o muzică mai marțială sau cântece triste. În momentul de față, întreaga casă era inundată de acordurile unor balade americane din timpul Războiului Civil, în toată trista lor frumusețe. Nu era nici pe departe același război, dar cruciadele nu erau cu mult diferite. Iadul pe pământ în numele unei morale mai înalte.

Telefonul începu să sune.

Nu făcu nicio mișcare ca să răspundă.

Ignorase deja de două ori apelurile enervante. A nu răspunde la telefon era unul dintre obiceiurile sale proaste,

unul de care promisese galeriilor de artă că avea să scape, sau cel puțin că avea să-și ia un robot telefonic mai rezistent. Dar lui Picky îi plăceau la nebunie luminițele care clipeau intermitent, le ataca, le lovea cu labele până când robotul telefonic, computerul, telefonul sau orice altceva despre care era vorba la momentul respectiv ceda fizic. Încercase să le explice asta celor care insistau ca ea să găsească o metodă prin care să se poată lua legătura cu ea. Acum nu-i mai păsa. Oamenii găseau întotdeauna o modalitate de a da de ea. Nu-i venea deloc ușor, dar măcar așa avea mai mult timp pentru țesut.

Telefonul continua să sune. Și să sune.

Și să sune.

Serena termină rândul și se întinse după receptor, sperând ca persoana de la celălalt capăt al firului să se fi plictisit deja și să fi închis.

– Alo?

– Bună ziua. Domnișoara Serena Charters?

– Dacă m-ați sunat pentru a încerca să-mi vindeți ceva, aflați că nu cumpăr nimic prin telefon. Și nici nu mă ocup cu evaluări.

– Vă sun din partea Casei Warrick, îi răspunse o voce înțepată de femeie. La telefon Janeen Scribner. Aș putea să vorbesc cu domnișoara Serena Charters, vă rog?

– Oh! îmi cer scuze. Serena își trecu după ureche o șuviță rebelă și ondulată de păr, într-o mișcare care trăda exasperarea și jena. Eu sunt Serena.

– Ne-ați trimis niște cópii color ale câtorva pagini ilustrate dintr-un manuscris, corect?

– Da, mă întrebam dacă merită să fac o evaluare formală a paginilor respective.

– Persoana care v-ar putea oferi cel mai bun răspuns este însuși domnul Norman Warrick. Specialitatea Domniei sale sunt ilustrațiile din manuscrisele vechi.

– Nu prea-mi convine să trimit paginile originale la New York, spuse Serena, și nici nu prea am timp pentru a le aduce personal.

– Nu trebuie să faceți asta. Domnul Warrick își împarte timpul între New York și Palm Desert. În momentul de față este în Palm Desert, alături de familia Domniei sale. Vă așteaptă în seara asta, dacă este posibil.

– În seara asta?

– Da. Domnul Warrick are aproape o sută de ani. Nu pierde niciodată timpul.

– Oh. Serena aruncă o privire către carpeta aproape terminată. Apoi se gândi la paginile ilustrate care se odihneau în mapa lor de piele, încuiată în dubița ei, departe de ghearele curioase ale lui Picky. Bine. Când și unde?

Janeen îi dădu informațiile necesare, apoi adăugă:

– Bineînțeles, domnul Warrick va dori să cerceteze paginile originale.

Nu era tocmai un ordin. Dar nici o întrebare. Serena închise gura, spunându-și că era ridicolă. Dacă nici în conducătorul Casei Warrick nu putea să se încreadă, atunci nu putea avea încredere în nimeni.

Chiar și așa, de câte ori se uita la paginile acelea simțea cum crește în ea un sentiment de posesiune. Într-un fel nedefinit, erau *ale ei*. Gândul că trebuia să le împartă cu cineva, cu oricine, o neliniștea, o făcea să nu se simtă în apele ei. Sau asta poate că se întâmpla pentru că nu reușea să-și scoată din minte avertismentul bunicii ei.

Chiar și la aproape o sută de ani, Norman Warrick tot bărbat rămânea.

– La șapte? întrebă Serena.

– Domnul Warrick vă va aștepta.

Clic.

Serena se uită la telefonul mort acum, ridică din umeri şi apucă ghemul. Nu trebuia să plece decât peste o jumătate de oră. Chiar patruzeci şi cinci de minute dacă întindea coarda.

Şi o va întinde. Întotdeauna făcuse aşa.

Capitolul 6

PALM SPRINGS
MIERCURI DUPĂ-AMIAZĂ

Erik cerceta monitorul lui de douăzeci şi şase de inci, cu ecran plat, la fel de atent cum scruta manuscrisele pe care le expertiza. Nu obişnuia să cumpere pagini prin intermediul internetului, dar nu-l deranja să le examineze. Economisea astfel o grămadă de bani pe care altminteri i-ar fi cheltuit pe bilete de avion sau pe servicii de curierat.

Pentru analize mai riguroase, care implicau şi comparaţii, prefera să apeleze la impresionanta lui colecţie de CD-uri, pe care erau stocate toate manuscrisele. Într-adevăr, examinarea acestor imagini digitale nu era la fel de plăcută şi elocventă ca frunzărirea manuscrisului original, dar era mult mai convenabilă. Oricum, manuscrisele care-l interesau pe el se păstrau în spatele multor uşi ferecate, nu se scoteau la iveală pentru nimeni şi pentru nimic în lume. Era o modalitate foarte eficientă de a le ţine în siguranţă, dar pentru cercetători era foarte frustrant.

Din fericire, paginile la care se uita acum erau puse chiar cu bucurie la dispoziţia publicului. Erau de vânzare, scoase la licitaţie. Site-ul de licitaţii pe care obişnuia să se uite era Bodleian Market, denumit aşa după faimoasa Bibliotecă Bodleiană din Anglia, vestită pentru colecţia ei extraordinară de manuscrise ilustrate. Introdusese în motorul de căutare al

site-ului cuvintele-cheie obişnuite: pergamente, ilustraţii din secolul al paisprezecelea şi al cincisprezecelea, pagini de manuscris sau manuscrise întregi; doar postările din ultima lună. Ţinând seama de intervalul scurt de timp pe care-l selectase şi de specificitatea celorlalte cuvinte din formularul de căutare, nu se aşteptase la prea multe. Intra destul de des pe site-ul respectiv şi de fiecare dată nu găsea decât câteva oferte care corespundeau criteriilor lui.

De data asta erau doar şase, dar din acestea singura care îi atrăsese atenţia era cea postată de Reginald Smythe, un negustor mărunt, fost curator al secţiei de manuscrise dintr-un muzeu oarecare, devenit apoi mic negustor de artefacte. Erik nu-l întâlnise niciodată personal pe Reggie, dar îl cunoştea după reputaţie.

Era omul potrivit pentru ceea ce urmărea Erik. El căuta paginile pe care alţii le scăpaseră din vedere, paginile care păreau a fi scrise într-o perioadă anume, dar la o privire mai atentă se dovedea că sub scriitura lor se afla altceva. Pergamente reciclate, într-un cuvânt foi de pe care textul original fusese înlăturat pentru a putea fi refolosite, rescrise sau reîmpodobite cu ilustraţii.

Cu ajutorul mouse-ului accesă fotografiile documentelor respective. Imediat o poză îi umplu ecranul. Unul dintre privilegiile pe care le avea în calitate de colaborator al Rarities Unlimited era conexiunea via satelit cu reţeaua de calculatoare de la Rarities. Viteza de transmisie a datelor era net superioară celei oferite chiar şi de cele mai moderne reţele de acces la internet.

În momentul în care văzu fotografia, simţi un val de adrenalină. Apoi se încruntă. Miniatura respectivă nu se ridica la standardele pe care ar fi trebuit să le îndeplinească o ilustraţie realizată de Falsificatorul Spaniol, un om a cărui operă ilicită ajunsese să aibă propria ei valoare. În loc de stilul aproape liric al sfârşitului de secol nouăsprezece şi chiar din primii ani ai secolului douăzeci, desenul părea executat

de o mână stângace. Părea, dar nu era chiar așa. Era destul de stângaci pentru a păcăli. Putea fi autentic, chiar și artiștii buni avuseseră perioade mai proaste.

Gânditor, Erik se uită dacă ofertase cineva pentru pagina respectivă. Încă nu era listată nicio ofertă. Pagina putea fi examinată la magazinul lui Reggie din Los Angeles sau la Târgul Internațional al Anticarilor.

Cu o strâmbătură care spunea că nu avea de gând să se ducă la cea mai mare piață a anticarilor, Erik trecu la secțiunea Proveniență. Primul dintre ultimii trei proprietari ai paginii respective – numai ultimii trei proprietari trebuiau să fie listați pe site – fusese casa de licitații Christie's (care reprezentase, bineînțeles, un client cu dare de mână). Pagina fusese apoi vândută unui colecționar privat, pe nume Sarah Wiggant, care murise anul trecut, apoi ajunsese în proprietatea lui Reggie, cunoscut pentru felul în care profita de moartea colecționarilor. O cumpărase de la moștenitorii lui Sarah Wiggant cu mai puțin de un an în urmă.

Erik tastă pe mobil – care îndeplinea și funcția de computer portabil –, fără să se uite, numărul departamentului de cercetare de la Rarities Unlimited. Putea să tasteze codul acela chiar și cu ochii închiși, și nu o dată o făcuse când îl „lovise" un puseu de inspirație în toiul nopții.

Codul fu înregistrat odată cu apelul, astfel că telefonul lui fu direcționat automat către persoana care se ocupase de cererile lui de cercetare anterioare.

– Shelby la telefon. Ce crezi că sunt eu, Dumnezeu? N-am primit chestiile alea de la tine decât de puțin timp și n-am avut vreme să...

Erik îl întrerupse rapid.

– Voiam doar să-ți spun să mai adaugi ceva pe lista de căutare. Ți-am trimis imaginea de pe calculatorul meu, așa că tu nu trebuie decât să...

– Da, da, am primit-o. Altceva?

– Nu.

Telefonul muri.

– Salutări soției și copiilor din partea mea, Shel, spuse Erik în telefonul devenit acum inutil. Și la revedere și mie.

Dar Erik zâmbea în timp ce puse telefonul în lăcașul încărcătorului. Shelby Knudsen era un fost jucător profesionist de fotbal american, o matahală neagră care își fracturase coloana într-o ciocnire pe teren și descoperise în timpul lungii și dureroasei perioade de recuperare că avea un talent deosebit în a dibui diverse lucruri prin computerele oamenilor.

Cercetătorii puteau fi antrenați. Dar cercetătorii înnăscuți trebuiau găsiți. După Factoid, Shelby era cel mai strălucit cercetător pe care-l aveau cei de la Rarities. Erik știa că era în grațiile Danei Gaynor, altfel materialele trimise de el nu i-ar fi fost repartizate atât de rapid lui Shelby.

Asta dacă nu știa și ea ceva despre paginile acelea și îi ascunsese acest lucru lui Erik. N-ar fi fost prima oară.

Și n-avea să fie nici ultima dată.

Capitolul 7

PALM DESERT
MIERCURI SEARA

Se înserase deja când Serena ajunsese la vila din Palm Desert a lui Warrick. Locul părea impresionant chiar și noaptea. Clădirea construită în stil mediteranean se distingea perfect pe fundalul negru creat de spinările munților, țintuită parcă de fasciculele luminoase ale reflectoarelor de securitate și înconjurată de ziduri tencuite, porți de fier forjat, palmieri, ocotillo și cactuși. Luminile exterioare de securitate

dezvăluiau întinderi vaste de gura-leului şi petunii. Din tufele de bougainvillea cădea o ploaie de petale de culori vii care se adunau în grămezi la baza zidurilor înalte.

Poarta principală înaltă de patru metri era prevăzută cu obişnuitele camere de luat vederi şi o consolă. Pentru că nu i se comunicase codul de acces, apăsă pe butonul pe care scria VIZITATORI şi îşi spuse numele în grila microfonului.

– Bine aţi venit, domnişoară Charters. Familia Warrick vă aşteaptă. Era o voce clară, plăcută, bărbătească. Vă rog, urmaţi aleea principală până la casă.

Poarta culisă într-o parte numai cât să-i facă loc să intre. În momentul în care dubiţa ei depăşi un senzor ascuns, poarta se închise atât de repede încât aproape îi lovi bara din spate a maşinii. Se trezi curând înconjurată de pajişti tunse cu grijă, fântâni arteziene şi copaci care îşi aveau locul mai degrabă în Italia decât în Lumea Nouă. Aleea era lungă de cel puţin patru sute de metri. Şi casa era îndeajuns de mare pentru a fi catalogată drept conac: faţada din piatră de culoare deschisă, trei etaje, ferestre verticale dispuse la intervale neregulate la toate nivelurile. Aleea care ducea spre intrare era străjuită de măslini şi chiparoşi tunşi în forme neobişnuite.

Deşi Serena ştia că bucata asta de pământ fusese doar o parcelă de deşert plină de stânci pe vremea când ea nu era decât o fetiţă, casa şi împrejurimile păreau acolo de cel puţin cinci sute de ani.

Mă întreb dacă nu cumva ar avea nevoie de o carpetă pentru zidurile castelului lor, se gândi Serena ironic.

Familia Warrick şi-ar fi permis desigur să-i cumpere ţesăturile. Unul din motivele ei de amuzament era că n-avea destui bani pentru a-şi permite să-şi cumpere operele. Abia reuşea să le păstreze pentru ea pe cele care îi plăceau cel mai mult şi să nu le trimită galeriilor de artă.

Imediat ce Serena opri motorul maşinii, uşa masivă a casei se deschise. Se aşteptase oarecum să vadă o fetişcană cu picioare lungi, îmbrăcată într-o uniformă franţuzească de menajeră, dar silueta persoanei care o aştepta în cadrul uşii era înaltă şi masculină. Coborî din dubiţă şi rămase pe loc, aşteptându-l să vină spre ea. Între timp, îşi trecu degetele peste şalul vechi pe care-l purta înfăşurat pe sub gulerul bluzei. Liniştitor, mătăsos, parcă mai moale decât mătasea, materialul o calmă.

Bărbatul coborî scările cu o agilitate care-i dezvăluia tinereţea, forma fizică deosebită sau amândouă. Părul lui părea negru, în afara porţiunilor înspicate cu argintiu, care sclipeau în bătaia luminii artificiale. Înalt, proaspăt bărbierit, avea o ţinută destul de distinsă, în ciuda pantalonilor sport, a cămăşii de golf, a pantofilor sport şi a jachetei subţiri cu care era îmbrăcat.

Se uită discret prin parbrizul dubiţei, să vadă dacă venise singură. Cu aceeaşi discreţie, o măsură din cap până-n picioare. Blugii negri, puloverul negru de bumbac şi sandalele pe care le purta nu aveau de ce să suscite vreo suspiciune. Geanta din piele neagră pe care o purta pe umăr putea cu uşurinţă să fie folosită drept valijoară, dar astfel de genţi erau la modă acum, multe femei le afişau şi nu cărau nimic mortal în ele, doar ustensile de machiaj, o sticlă cu apă şi o pereche de pantofi comozi.

– Bine aţi venit la Casa Warrick, domnişoară Charters.

– În momentul de faţă mă simt mai degrabă Alice în Ţara Minunilor.

Bărbatul îşi dezveli dinţii albi într-un zâmbet.

– Asta a fost şi reacţia mea când am văzut prima oară toate astea. Eu sunt Paul Carson. Familia Warrick vă aşteaptă cu nerăbdare. Vă pot ajuta să duceţi ceva?

– Ca de exemplu paginile acelea? întrebă ea.

El avu eleganța să pară încurcat.

– Îmi cer scuze. Suntem cu toții foarte emoționați. Copiile acelea color pe care ni le-ați trimis au avut darul de a ne pune pe gânduri, dar nu ne-au fost de prea mare ajutor. Ridică din umeri. Sunt sigur că înțelegeți ce vreau să spun.

– Vreți să vedeți dacă paginile acelea au mai multe de oferit decât copiile, nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Tocmai de aceea le-am adus. Și eu aș vrea să aflu asta.

Ochii aceia intenși, deschiși la culoare – ar fi putut fi verzi, albaștri sau chiar galbeni – o urmăriră în timp ce scotea o mapă mare de piele din partea din spate a dubiței. Observă atenția cu care o privea și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Îmi cer scuze dacă vi se pare nepoliticos din partea mea, spuse el repede. E foarte greu să scapi de unele vechi obiceiuri. Am lucrat douăzeci de ani în Serviciile Secrete și încă zece ca șef al serviciului de securitate al domnului Warrick. Pe domeniul ăsta au ajuns foarte puțini străini de-a lungul timpului și, sincer, chestia asta mă face să fiu nervos.

– Și eu sunt destul de agitată, spuse ea. Apoi zâmbi. Era greu să nu zâmbească. Ideea că un tip precum Carson era nervos, neliniștit în preajma unei femei neînarmate era amuzantă.

– Din nou îmi cer scuze, spuse el. Doar că în ziua de azi multe tinere au asupra lor arme.

– Eu nu sunt una dintre ele.

– Foarte bine, pentru că în caz contrar ar fi trebuit să vă rog să vă lăsați aceste arme în dubiță. Astea sunt regulile casei. Zâmbi din nou. De data asta lăsă ca în voce să i se strecoare aprecierea pentru formele ei feminine și pentru fața cu trăsături de elf. Ați mâncat?

Serena clipi. Bărbatul din fața ei era al naibii de arătos, chiar dacă era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Strălucirea din ochii lui nu îmbătrânise deloc.

– Dacă am mâncat? Cred că da.

– Nu ştiţi sigur?

– Am ţesut. Şi când ţes... Ridică din umeri. Văd că nu-mi chiorăie stomacul, aşa că presupun că am mâncat ceva la un moment dat.

– O să mă duc la bucătărie, să văd ce pot găsi pe acolo, imediat după ce vă prezint familiei Warrick.

– Nu e nevoie, domnule Carson.

– Spuneţi-mi Paul. Îi făcu semn să-l urmeze pe scările largi de marmură. Şi, ba da, este chiar recomandabil. Am o nepoată de vârsta dumneavoastră. M-aş simţi ca ultimul om dacă ar leşina în faţa mea doar pentru că eu aş uita să o hrănesc.

– Probabil că aşa gândeşte şi Picky.

– Picky? Deschise uşa masivă din lemn şi se întoarse spre ea.

– Pisica mea. Obişnuieşte să-mi aducă tot felul de, ăăă, delicatese.

– Delicatese? Închise uşa în spatele lor. Cum ar fi?

– Se vede treaba că nu aţi avut pisici.

– Într-adevăr, n-am avut.

– Picky prinde tot felul de animăluţe mărunte, dar mănâncă din ele doar părţile cărnoase. Restul îmi lasă mie.

– Îh! Nici nu-i de mirare că nu mâncaţi. Pe aici, domnişoară Charters.

– Serena.

– Serena. Ce nume neobişnuit. Chiar foarte frumos.

– Mi s-a spus că e un nume foarte vechi. În timp ce vorbea, ochii i se desfătau cu schiţele extraordinare, picturile, armurile şi paginile de manuscris superb ilustrate, înrămate, care împodobeau holul. Erau mai evidente decât covorul Louis XV care acoperea podeaua de piatră. Legenda familiei spune că prima născută din fiecare generaţie primeşte numele ăsta. Aşa s-a întâmplat din secolul al doisprezecelea şi până în ziua de azi, câte o Serena la fiecare generaţie.

– Dacă am mâncat? Cred că da.

– Nu ştiţi sigur?

– Am ţesut. Şi când ţes... Ridică din umeri. Văd că nu-mi chiorăie stomacul, aşa că presupun că am mâncat ceva la un moment dat.

– O să mă duc la bucătărie, să văd ce pot găsi pe acolo, imediat după ce vă prezint familiei Warrick.

– Nu e nevoie, domnule Carson.

– Spuneţi-mi Paul. Îi făcu semn să-l urmeze pe scările largi de marmură. Şi, ba da, este chiar recomandabil. Am o nepoată de vârsta dumneavoastră. M-aş simţi ca ultimul om dacă ar leşina în faţa mea doar pentru că eu aş uita să o hrănesc.

– Probabil că aşa gândeşte şi Picky.

– Picky? Deschise uşa masivă din lemn şi se întoarse spre ea.

– Pisica mea. Obişnuieşte să-mi aducă tot felul de, ăăă, delicatese.

– Delicatese? Închise uşa în spatele lor. Cum ar fi?

– Se vede treaba că nu aţi avut pisici.

– Într-adevăr, n-am avut.

– Picky prinde tot felul de animăluţe mărunte, dar mănâncă din ele doar părţile cărnoase. Restul îmi lasă mie.

– Îh! Nici nu-i de mirare că nu mâncaţi. Pe aici, domnişoară Charters.

– Serena.

– Serena. Ce nume neobişnuit. Chiar foarte frumos.

– Mi s-a spus că e un nume foarte vechi. În timp ce vorbea, ochii i se desfătau cu schiţele extraordinare, picturile, armurile şi paginile de manuscris superb ilustrate, înrămate, care împodobeau holul. Erau mai evidente decât covorul Louis XV care acoperea podeaua de piatră. Legenda familiei spune că prima născută din fiecare generaţie primeşte numele ăsta. Aşa s-a întâmplat din secolul al doisprezecelea şi până în ziua de azi, câte o Serena la fiecare generaţie.

– La dracu', Paul, unde e? se auzi o voce răguşită, iritată. Pot să mor aici înainte să...

– Suntem în hol, îl întrerupse Paul repede. Apoi îi spuse Serenei uşor: Îmi cer scuze anticipat pentru domnul Warrick. Este necioplit, arogant şi extraordinar.

– O să încerc să mă concentrez asupra ultimei caracteristici.

– Aşa facem cu toţii, spuse el ironic. Într-unele zile e mai uşor decât în altele. Pe aici.

Serena nu ştia dacă încăperea în care intrase era numită oficial „camera mare", dar, dacă nu era, ar fi trebuit să fie. Antichităţi franţuzeşti şi italiene împodobeau pereţii, formând separeuri pe care orice muzeu din lume şi le-ar fi dorit. Se vedea bine că familia Warrick avea o înclinaţie deosebită pentru arta decorării. Tot felul de minunăţii, tot ce ar fi putut susţine magnifica lor splendoare. Era sigură că farfuriile erau din cel mai bun porţelan de Sèvres, paharele de cristal erau lucrate manual, iar mobila era opera celor mai buni meşteşugari din epoca lor.

Deşi rezultatul final nu era tocmai stilul Serenei, nu se putu abţine să nu zâmbească la vederea luxului şi opulenţei afişate peste tot şi să nu admire măiestria cu care era executată fiecare dintre piesele impresionantei colecţii.

Apoi văzu tapiseria medievală franţuzească, expusă pe peretele cel mai îndepărtat, şi uită brusc de restul obiectelor. Complexitatea lucrăturii putea fi înţeleasă pe deplin numai de către un alt ţesător: materialul delicat, modelul migălos, tehnica haşurării, care amesteca în aşa fel culorile încât să dea impresia că sunt mai multe nuanţe şi culori decât conţinea paleta din acele timpuri – maximum două sute de culori, firele de aur şi argint care traversau pe alocuri lâna fină, miile de ore de muncă şi ochiul atent şi priceput al meşterului care mai întâi concepuse modelul apoi îi învăţase şi pe alţii să-l

execute. Unicorni şi domniţe îmbrăcate aristocratic, cavaleri echipaţi de luptă, corturi colorate unde favoriţii Curţii regale se odihneau după picnicul la care se ospătaseră cu brânză, şi vin, şi carne de toate felurile; în tabloul acela era zugrăvită o bucată de istorie care traversase secolele până în ziua de astăzi.

Toţi oamenii din tapiseria aceea o asurzeau parcă pe Serena. Aristocraţi şi ţărani, cavaleri şi servitori, toţi tânjeau după mâncare, odihnă şi frumuseţe. Ţesătura descria şi înţelegea în acelaşi timp imperfecţiunea firii umane, precum şi frumuseţea trecătoare a unui anumit moment.

Nemişcată, Serena absorbea pur şi simplu frumuseţea acelei vechi, dar extraordinare tapiserii care fusese ţesută şi brodată de artizani fără nume cu secole în urmă. Salută în tăcere pe bărbaţii şi femeile acelea, morţi demult, care reuşiseră să creeze o asemenea frumuseţe cu doar o mână de fire.

– ... înţepenit acolo ca o căprioară orbită de lumina farurilor. Adu-mi mapa aceea!

Într-un târziu, Serena îşi dădu seama că nu este singură în încăpere. Ceilalţi erau aproape ascunşi de minunatele piese de mobilier.

– Tată, se auzi o voce slabă şi temătoare de femeie, nu-i nevoie să fii atât de nepoliticos. Nu toată lumea e obişnuită să trăiască printre antichităţi care au împodobit odinioară castelele unor regi din Franţa sau Italia.

– Şi unor regine, spuse Serena uitându-se în spate, spre peretele mai îndepărtat. Aceea este o tapiserie feminină. Este extraordinară. Numai la Luvru am văzut ceva comparabil. Încet, îşi mută atenţia de la fermecătoarea ţesătură, un adevărat portret al unor vremuri de mult apuse. Sunt Serena Charters.

– Bineînţeles că eşti, ricană bătrânul. Era zvelt, agil, avea părul alb şi rar şi mâini delicate, deşi noduroase. Părea mai

degrabă un bătrânel viguros de şaptezeci de ani decât unul de aproape o sută. Dacă ai fi fost altcineva, nici n-ai fi putut trece de poartă.

– Acesta este tatăl meu, domnul Warrick. Femeia era asemenea vocii ei. De o coloratură neutră, cu excepţia părului, vopsit de o mână foarte pricepută, de înălţime medie, educată, dar cu o atitudine lejeră, cu un puternic aer newyorkez. Eu sunt Cleary Warrick Montclair. Tânărul manierat este fiul meu, Garrison Montclair.

Serena dădu din cap spre Garrison, căruia la prima vedere nu-i dădeai mai mult de optsprezece ani. Când veni să o salute, observă pentru prima dată covorul Safavid de sub picioarele lui. Numai o operă de artă ca tapiseria franţuzească o putuse împiedica să vadă un astfel de exemplu de artă textilă. Culorile covorului erau încă vii după mai bine de cinci secole, iar desenul era proaspăt şi elocvent.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Garrison.

Serena îşi dădu seama că se uita mai degrabă la covor decât la gazdele sale. Şi mai vorbim de politeţe. Simţindu-se cu musca pe căciulă, se sili să-şi ia ochii de la covorul acela superb şi să-şi îndrepte atenţia spre mâna pe care i-o întindea Garrison. În timp ce o strângea cu vigoare, Serena realiză că de aproape el arăta cu cel puţin zece ani mai mare decât vârsta pe care i-o dăduse ea iniţial. Avea siguranţa pe care ţi-o conferă bogăţia şi educaţia privilegiată. Dacă toate acestea îl făcuseră să fie şi arogant, ascundea lucrul acesta destul de bine.

Probabil că un arogant în casă era destul, decise ea cu o urmă de umor.

Dat fiind faptul că fusese crescută printre bărbaţi, Serena îi găsea câteodată amuzanţi, alteori imposibili. Şi fascinanţi. Cam ca nişte pisici mari. Foarte mari. Dar, aşa cum bunica ei îşi asigurase de mai multe ori nepoata, *Bărbaţii nu merită efortul de a-i domestici.*

Serena pusese întotdeauna mare preț pe cuvintele bunicii sale. Numai când crescuse mai mare se întrebase de ce – dacă bărbații erau o bătaie de cap atât de mare –, de ce femeile apelau la rochii și coafuri atât de neobișnuite pentru a-și face rost de unul numai pentru ele.

Ochii castanii ai lui Garrison zâmbeau spre ea. Două mâini călduroase o cuprinseră pe a ei. Părul lui castaniu, ușor cârlionțat, străluci în lumină când făcu o plecăciune.

– Plăcerea este de partea mea, doamnă Charters. Sau poate îți pot spune Serena? întrebă Garrison.

Ea se întrebă dacă pe lumea asta exista vreo femeie care l-ar fi putut refuza.

– Serena este foarte bine, domnule Warrick.

– Oh, dar te rog, spuse el râzând. Aici nu este decât un singur domn Warrick, și acela e bunicul. Eu sunt Garrison, servitor-șef la Casa Warrick.

Cleary îi aruncă fiului său o privire lungă, pe care el o ignoră.

Serena își ascunse un zâmbet. Poate faptul că avea o mamă posesivă era motivul pentru care nu se vedea nicio nevastă în preajma lui.

– Destul cu prostiile, spuse Warrick scurt. Adu-mi acum blestematele acelea de foi.

Garrison dădu ochii peste cap, dar nu obiectă în niciun fel.

– Dacă îmi dai voie, spuse el și întinse mâna spre mapa de piele.

Un moment, mâna Serenei se strânse pe mapă. O cuprinse un sentiment ciudat de posesiune. Cu mare efort reuși să slăbească strânsoarea. Era ridicol din partea ei să fie atât de precaută. Tipul care poseda minunățiile care o înconjurau nu i-ar fi smuls pur și simplu din mână cele patru foi dintr-un manuscris de care nu auzise nimeni.

– Bineînțeles, spuse ea.

Îi întinse mapa de piele şi îşi spuse că e o idioată când simţi strigătul mut de împotrivire care îşi făcu loc în sufletul ei în momentul în care paginile acelea îi fură luate din mână. Se comporta ca o pisică cu un singur pui.

Cu greu, îşi impuse să nu-l urmeze pe Garrison atunci când el traversă covorul acela scump şi puse mapa de piele pe o masă antică din faţa bunicului său. Suprafaţa mesei strălucea de bogăţia pietrelor semipreţioase – lapislazuli şi malahit, fildeş, abanos şi sidef. Dar după cum se comporta Warrick cu masa aceea, ai fi zis că e făcută din lut.

Cu degete surprinzător de agile, el desfăcu încuietoarea mapei şi o deschise larg, cu nerăbdarea specifică unui amant nestăpânit care desface coapsele unei femei. Tăcerea inundă imensa încăpere pe când el întoarse prima filă, apoi pe a doua, pe a treia şi pe a patra.

Apoi înălţă capul, ţintuind-o cu ochii lui întunecaţi.

– De unde ai astea?

– Le-am moştenit de la bunica mea.

El spuse ceva neinteligibil, ceva ce suna a *rahat*.

– Pardon? spuse Serena.

– Unde sunt celelalte pagini?

Serena era sigură că nu asta spusese bătrânul, dar îi răspunse oricum:

– Asta e tot ce am.

El pufni.

– Da, foarte plauzibilă povestea. Nu vrei să mai încercăm o dată? Unde sunt celelalte pagini?

– Da, hai să mai încercăm o dată, spuse Serena încordată. Nu am nicio altă pagină.

Warrick o fulgeră cu privirea ochilor care la origini fuseseră de un albastru clar, dar care nici acum nu-şi pierduseră nimic din vitalitate, rămânând la fel de pătrunzători.

– Când a murit bunica ta?

– Acum un an.

– Şi de ce nu ai evaluat paginile astea până acum?

Iritarea începu să o cuprindă pe Serena, dar se străduí să o ignore, amintindu-şi ce se spunea despre Warrick – pe cât era de bun evaluator, pe atât era de nepoliticos. Dar chiar şi aşa, n-avea de gând să intre în amănuntele tristei şi sordidei poveşti a morţii bunicii sale.

– Sunt o femeie ocupată, spuse Serena printre dinţi.

– Şi eu sunt un om bătrân care n-are timp de pierdut cu orice tânăr neisprăvit care se crede prea deştept şi vrea să continue ce-au început rudele sale cu reputaţie proastă.

Serena se uită la el în tăcere, întrebându-se brusc dacă bătrânul din faţa ei nu era cam senil.

– Nu cred că am înţeles.

El pufni din nou.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, spuse ea calm. O să mă duc în altă parte pentru a expertiza paginile acelea.

– Pierdere de vreme. Ştim amândoi foarte bine ce sunt paginile astea. Cât vrei pentru ele? O sută de mii?

– Cred că este o neînţelegere la mijloc. Vorbi cu foarte mare grijă, nevrând să dea apă la moară acelui stereotip care spunea că roşcatele sunt iuţi la mânie. Nu am venit aici să vând aceste pagini.

– Pe asta chiar o cred, ricană Warrick. Două sute de mii?

Serena se uită la celelalte persoane din încăpere. Îi întoarseră privirea cu o curiozitate abia disimulată.

– Trei sute de mii. Fiecare, spuse Warrick. Dar pentru banii ăştia vreau să-mi aduci şi restul cărţii. Toată, reţine, pe mine nu mă poţi păcăli.

Cuprinsă brusc de o senzaţie de irealitate, Serena întoarse spatele bărbatului aşezat într-un scaun de abanos, cu spătar înalt.

– Nu.

Obrajii lui căzuţi şi plini de riduri se îmbujorară de furie.

– Dacă crezi că-ţi poţi bate joc de....

– Eşti obosit, îl întrerupse Carson. Cuvintele lui reci acoperiră vocea răguşită a patronului său. A fost o zi grea pentru tine. O să mai discutăm despre chestia asta după ce te mai odihneşti.

Câteva momente cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Apoi Warrick şuieră ceva în barbă, se ridică şi părăsi încăperea.

Garrison oftă uşurat.

– Îmi cer scuze, Serena. Bunicul meu ţine foarte mult la punctele sale de vedere.

– E casa lui, e dreptul lui. Serena merse până la masă şi începu să închidă mapa de piele.

– Ai tot dreptul să fii furioasă, spuse Carson, dar asta nu trebuie să însemne că ai bătut atâta cale de pomană. Avem o cameră de oaspeţi pentru tine şi un seif pentru mapa ta, dacă doreşti. Putem sta de vorbă din nou mâine de dimineaţă. O să fie mult mai rezonabil. Promit.

– Mulţumesc, dar nu. Serena îi adresă lui Carson un zâmbet slab. Mâine am destulă treabă.

De fapt, plănuise să rămână în Palm Springs, să doarmă până târziu şi apoi să meargă până la casa bunicii ei – care acum devenise casa ei – pentru a vedea ce mai rămăsese după triplul dezastru – incendiu, investigaţiile poliţiştilor criminalişti şi un an de abandon.

– Este evident că domnul Warrick consideră că paginile acelea sunt valoroase, spuse Carson. Nu m-aş simţi în apele mele să ştiu că am lăsat o femeie singură să conducă noaptea, având cu ea opere de artă în valoare de peste un milion de dolari. Lasă-le la noi până când te vei decide să le vinzi.

Ea îşi puse mapa sub braţ şi se uită fix în ochii de un albastru-pal ai lui Carson.

– Poarta se deschide automat sau trebuie să sun din nou în casă?

– Te conduc eu, spuse Garrison.

– Prostii, interveni Cleary. Lasă-l pe Paul s-o conducă. Aruncă spre mapă o privire la fel de rece ca şi vocea. Când te vei răzgândi cu privire la vânzarea paginilor acelora, dă-ne un telefon. Dar nu aştepta prea mult. Oferta nu este făcută pe termen nedefinit.

Cleary şi Garrison urmăriră în tăcere cum Serena iese din cameră. Linia spatelui tinerei femei sugera toate cuvintele pe care ar fi vrut să le spună, mai cu seamă *Mai duceţi-vă dracului!*

– Păcat că bunicul a fost într-o dispoziţie atât de proastă, spuse Garrison. Eu o găsesc plăcută din mai multe puncte de vedere. Şi are şi un fund drăguţ.

– Nu mai gândi cu prohabul.

– Nici nu mă gândesc să fac asta, cel puţin nu până ajung la vârsta bunicului.

– N-apuci tu ziua aia, spuse Warrick din cadrul uşii interioare. Sună-i pe cei de la Rarities Unlimited. A venit vremea să-şi câştige şi ei banii pe care li-i dau în fiecare lună. Târfuliţa asta şantajistă o să regrete tot restul zilelor că şi-a scos colţii la mine.

Capitolul 8

MUNŢII SAN JACINTO
JOI, DIMINEAŢA DEVREME

Cu capul ridicat, cu muşchii gâtului încordaţi, muflonul stătea pe marginea unei râpe pietroase şi aride, adulmecând văzduhul în căutarea vreunui semn de pericol. În aer se simţea mirosul unui om, dar pentru berbec era un miros familiar. Purtătorul acelui miros nu fusese niciodată un pericol pentru mica lui turmă. Din contră, mirosul acela însemna câteodată că în împrejurimi ar putea apărea drobi de sare numai buni

de lins. În deşert, sarea era o comoară, la fel de necesară vieţii ca şi apa, mâncarea sau femelele.

Berbecul pufni, îşi frecă capul de unul din picioarele din faţă de parcă ar fi vrut să-şi echilibreze povara coarnelor imense, curbate, apoi continuă să se uite în zare. În apropiere păşteau patru oi. Pântecele lor îmblănite adăposteau şi încălzeau generaţia următoare.

Douăzeci de metri mai departe, Erik desena rapid, încercând să surprindă amestecul de acceptare şi precauţie al berbecului sălbatic. Peisajul din jurul lui era stâncos, uscat, denivelat şi dezolant. Dar era mult mai accesibil decât locul unde îşi petreceau vara muflonii. Oile sălbatice fuseseră împinse la altitudini mai joase de apropierea furtunilor iernii. O ninsoare timpurie le acoperise cu gheaţă sălaşele şi toate sursele de hrană, dar singurul alt semn care să ateste prezenţa apei era o îngrămădire de nori care se rostogoleau dinspre vârfurile cele mai înalte.

Astăzi ploua pe cealaltă parte a munţilor, pe partea mai umedă, unde norii se adunaseră şi întunecaseră cerul, apoi se scuturaseră de picăturile de apă dătătoare de viaţă. Dar pe platourile mai scunde de pe versanţii dinspre Palm Springs, pe partea unde se afla Erik, n-avea să plouă. Trebuia să vină o furtună mult mai mare ca să împingă norii peste munţii de peste trei mii două sute de metri înălţime.

Vântul bătea destul de tare, aşa că Erik era bucuros că îşi luase pe el o cămaşă Pendleton. Oile veniseră echipate cu lâna lor, dar el trebuise să apeleze la lână importată. Gândul acesta îl făcu să zâmbească în timp ce trasa ultimele tuşe pe schiţă. Apoi întoarse pagina şi începu din nou să deseneze repede.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii holbându-se la copiile înnebunitoare ale paginilor din Cartea Învăţaţilor.

Indiferent cât de multă sau cât de puțină, orice fel de lumină folosise, nu reușise să distingă decât niște fraze disparate scrise de un om mort de mult.

Gândul că de data asta o voi vedea mă mâna ca pe un lup flămând...

Fie ca bunul Dumnezeu să ierte...

Nu pot...

... ceața asta blestemată, lasă-mă să trăiesc!

Pe o altă pagină se chinuise și se enervase pentru o notă ce privea căsătoria unei tinere femei, Caoilfhionn a Ceții, cu fiul lui Simon și al Ariannei, pe nume Ranulf din Rowan. Mai era amintită acolo și nașterea unui nepot al lui Dominick le Sabre și Duncan din Maxwell. Recolta bogată fusese întâmpinată cu rugăciuni de mulțumire. Sărbătoriseră sosirea a trei cărți trimise de un duce normand. Un loc pe care oamenii îl numeau Silverfells era fie blestemat, fie jelit, poate amândouă.

Fragmentele disparate îl aduseseră în pragul nebuniei. Lucrase până când simțise că nu-l mai ajută ochii, până ce ajunsese să se înfurie. Apoi verificase dacă la Rarities mai apăruse ceva nou în legătură cu proveniența paginilor lui – răspunsul primit de la Shel fusese scurt și obscen – , apoi, într-un final, adormise.

Trei ore mai târziu se trezise agitat și plin de adrenalină. Visase că zbura ca un șoim, că adulmecase prada ca un ogar și că ținuse de mână o vrăjitoare cu ochi violeți care fusese cuprinsă de flăcări ce dogoreau, dar nu ardeau. Culorile fuseseră vii, limbajul folosit cel din Anglia secolului doisprezece, un amestec între franceza normandă, anglo-saxonă și un dialect exuberant, amestec care avea să devină cunoscut ca limba engleză.

Prea agitat pentru a mai dormi, se îmbrăcase în echipamentul de alpinism și se îndreptase spre munții San

Jacinto. Manuscrisele vechi şi ilustraţiile lor erau pasiunea şi profesia lui, desenarea muflonilor – o specie pe cale de dispariţie – era un hobby şi o modalitate de relaxare. Înaintea zorilor avusese nevoie de amândouă.

Înălţă capul, apoi continuă să deseneze. Se îndoia că oile vor mai popula zona aceasta când copiii lui vor fi destul de mari pentru a-i lua cu el în drumeţii prin munţii abrupţi ai deşertului. Asta dacă va avea vreodată copii: la treizeci şi şase de ani nu avea mai multe şanse de a deveni tată decât avusese la şaisprezece sau la şaptesprezece ani. Nu-şi imaginase niciodată că va ajunge aici. Dacă s-ar fi gândit la asta când era mai tânăr, probabil că şi-ar fi imaginat că descendenţii lui vor popula viitorul necunoscut aşa cum strămoşii lui îi populau trecutul necunoscut.

Apoi anii trecuseră şi nimic nu se schimbase, cu excepţia vârstei lui. Realist, începuse să se întrebe dacă se va schimba vreodată ceva. Cu fiecare an care trecea devenea tot mai greu de mulţumit. Femeile care-l interesaseră în urmă cu douăzeci de ani acum arătau ca nişte copii. Cele trecute de douăzeci de ani, cu care se întâlnise, erau măritate sau concentrate pe cariera lor. Cele trecute de treizeci de ani aveau probleme de anxietate sau erau acrite după ce suportaseră un divorţ, majoritatea dedicate carierei lor sau interesate doar de o relaţie lipsită de complicaţii.

Erik nu era un om nepreţuitor. Îşi dorea o femeie inteligentă, pasionată, onorabilă, îndeajuns de puternică pentru a fi un partener de nădejde şi interesată să i se alăture pentru a-şi construi un cămin, o viaţă de cuplu. Găsise multe femei care aveau una sau două din aceste calităţi. Odată, întâlnise una care avea chiar trei sau patru, dar pe aceea o interesa doar mintea lui.

Un vultur auriu săgetă cerul, distrăgându-l pe Erik de la reveria lui tristă. Câteva momente mai târziu, un iepure ieşi

din ascunzătoare şi începu să alerge în zigzag printre pietre. Prea nerăbdător sau prea neatent, vulturul ratã prada. Pasărea îşi ţipă iritarea în văzduh.

Erik fluieră, reproducând exact ţipătul furios al vulturului. Pasărea răpitoare plană în cercuri deasupra capului lui, uitându-se atent în jos, încercând parcă să-şi descopere rivalul. Erik mai fluieră o dată. De data asta sunetul fu mai puţin fioros, mai mult întrebător decât ameninţător. Vulturul răspunse la fel, se mai roti o dată pe deasupra lui Erik şi dispăru în înaltul cerului. Trimise un ultim ţipăt spre pământ, un ţipăt ce semăna mai degrabă a rămas-bun.

Vibraţiile pagerului pe care Erik le simţi pe abdomen erau cu siguranţă un salut.

Se simţi tentat să-l ignore, dar şefii lui de la Rarities erau două dintre foarte puţinele persoane care îi cunoşteau numărul de pager. Dacă ei voiau să vorbească cu el, Erik era mai mult decât bucuros să îi asculte, mai ales dacă era vorba despre paginile din Cartea Învăţaţilor. Imaginile acelor cópii îl bântuiseră toată noaptea. Visase cum literele încep să-i şoptească, să-i spună secretele trecutului. Apoi visase ceaţă şi păduri, un ogar şi un şoim prin ochii căruia putea să vadă.

Zâmbind amuzat de felul în care lucra mintea lui exaltată şi medievală, apăsă butonul pagerului. Pe ecranul micuţ clipea unul dintre numerele Danei Gaynor de la Rarities Unlimited. Mişcându-se încet, dar nu pe furiş, pentru că nu voia să sperie oile, Erik băgă mâna în rucsacul de lângă el şi scoase de acolo telefonul mobil. Cu o mişcare a degetului formă primul număr din lista de apelare rapidă.

Dana ridică receptorul înainte ca telefonul să apuce să sune de două ori.

– Bună dimineaţa, Erik. Poţi să vorbeşti?

– Oile n-au fugit încă de mine.

– Dumnezeule, iar te-ai dus să te uiţi la caprele alea de munte?

– Sunt oi, Dana. În sudul Californiei nu avem capre de munte.

– Oi, capre, totuna. Au coarne şi miros urât.

El râse uşor. Dana înţelegea unele din preocupările lui, dar capitolul vieţuitoare sălbatice era străin pentru ea.

– Sper că m-ai sunat în legătură cu paginile acelea pe care mi le-a trimis Serena Charters.

– Da. Căutarea ta tocmai a devenit publică.

Erik simţi cum inima sa îşi iuţeşte bătăile.

– Cum aşa?

Dana ignoră întrebarea, concentrându-se pe problemele ei.

– Ai făcut cumva o cerere la departamentul de cercetare pentru descoperirea provenienţei paginilor acelora?

– Da.

– Atunci o facem gratis pentru tine, din partea casei, spuse ea sec. Din partea Casei Warrick, mai exact.

Erik gândi repede. Serena nu-l angajase; doar se interesase. Dacă decidea să-i dea lui foile acelea spre evaluare, n-ar apărea un conflict de interese. Orice ar afla în cursul cercetărilor făcute pe Rarities ar fi cuprins în raportul de expertiză, adică exact ceea ce au plătit ea şi Warrick.

– Ce, bătrânul nu se poate decide dacă foile acelea merită a fi evaluate?

– O să-l las pe Paul Carson să-ţi explice situaţia. Garrison şi Cleary Warrick Montclair vor fi şi ei probabil aici.

– Când spui „aici" presupun că te referi la sediul Rarities din Los Angeles.

– Da. La ora zece, în dimineaţa asta.

– Astăzi?

– Dar când credeai, bătrânul are aproape o sută de ani.

– Nu cred că pot să ajung înainte de două, chiar dacă autostrada e liberă, ceea ce sigur nu se va întâmpla.

– La ora nouă vine un elicopter să te ia.

Erik dădu drumul aerului cu un fluierat uşor. Ultima oară când călătorise cu elicopterul celor de la Rarities fusese însoţit de preşedintele ales pe viaţă al unei mici ţări africane. Pasiunea preşedintelui, care până la urmă se dovedise a fi şi slăbiciunea sa, erau manuscrisele medievale. Pe ele cheltuise banii cu care ar fi trebuit să plătească salariile militarilor, să cumpere muniţie şi să mituiască persoanele influente.

– Factoid conduce acum cercetările, continuă Dana. Shel este ocupat cu urmărirea unui nu ştiu ce Vechi Maestru* prin vreo patru războaie.

– Factoid? Ar trebui să fiu flatat sau îngrijorat?

– Fii cum vrei, numai să nu întârzii.

Capitolul 9

LOS ANGELES
JOI, ÎN CURSUL DIMINEŢII

Elicopterul condus de mâna sigură a pilotului plutea asemenea unui şoim. Erik se întrebă distrat dacă nu cumva un astfel de zbor era la originea visului său recurent. Apoi hotărî că nu era vorba decât de imaginaţia lui. Visase că zboară ca un şoim şi că aleargă ca un ogar cu mult timp înainte de a se urca prima dată într-un elicopter. Oricum, Los Angeles-ul era opusul pădurilor de stejar întunecoase şi înecate de ceaţă şi al păşunilor udate de ploaie. Dealurile

* Aici expresia este folosită pentru a identifica o operă de artă realizată de un artist celebru din vremuri îndepărtate *(n. trad.)*.

Los Angeles-ului erau acoperite de case şi de eucalipţi. Aici, coioţii, nu lupii, urlau unul la celălalt, povestindu-şi despre pubelele aliniate pe marginea drumului pentru a fi ridicate de maşinile gunoierilor, şi nu despre vânători sângeroase de cerbi şi elani prin păduri cu stejari seculari.

Sediul Rarities Unlimited era într-o clădire înaltă, ridicată la poalele dealurilor, dominând asfaltul oraşului. Situată la graniţa dintre două zone, cea comercială şi cea rezidenţială, Rarities combina părţile bune ale celor două. Întinsă pe o suprafaţă mai mare decât o clădire normală de birouri ori decât o casă, Rarities semăna mai degrabă cu un campus mic şi foarte exclusivist al unui colegiu de marcă, cele cinci clădiri fiind unite între ele de alei. Niciuna dintre aceste clădiri nu avea mai mult de trei etaje. În afară de una, toate erau dispuse într-un peisaj de inspiraţie japoneză – plin de calm şi de verdeaţă, punctat de prezenţa aproape sculpturală a unor pietre mari şi de murmurul liniştit al unui izvor a cărui apă se prelingea pe pietre negre.

Excepţie de la acest aranjament făcea casa lui Niall, înconjurată de o grădină de ţară englezească. Indiferent de anotimp, florile împresurau, se căţărau, se întindeau şi se adunau în buchete în jurul clădirii din lemn şi sticlă. Printre flori creşteau ierburi care constituiau un subiect asupra căruia Niall şi Dana se contraziceau constant. El susţinea că sunt inutile. Ea, pe de altă parte, spunea că acestea reprezintă singura parte din grădina lui care avea o oarecare utilitate.

Pilotul aduse elicopterul pe pământ cu gingăşia cu care un fluture se aşază pe corola unei flori. Larry Lawrence făcuse parte din Marina Militară, fusese pompier în Corpul Naţional al Pădurarilor şi reporter de trafic pentru postul de radio KCLA. Dacă exista o meserie care să poată fi făcută dintr-un elicopter, el ar fi candidatul ideal.

– Te aşteaptă în sala de conferinţe a Danei, spuse Larry.

– Mai e cineva acolo?

– I-am adus şi pe Garrison şi pe Cleary Warrick Montclair. Şi pe Turnul Eiffel.

Larry avea un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime şi nu-i plăceau din principiu oamenii înalţi. Cei un metru şi optzeci şi opt de centimetri ai lui Erik îl situau pe acesta la limita toleranţei lui Larry. Paul Carson, poreclit Turnul Eiffel, depăşea acea limită cu mai bine de zece centimetri. Paul fusese recrutat de Serviciile Secrete pentru că mai mulţi preşedinţi ai Statelor Unite aveau o înălţime mai mare de un metru nouăzeci. După cum îşi dăduse seama şi Charles de Gaulle la vremea lui, gărzile de corp înalte apărau mult mai eficient preşedinţii înalţi. Larry îşi dorise şi el să fie gardă de corp în Serviciile Secrete, dar până la urmă, înţelept, optase pentru Marina Militară.

– Nu l-ai iertat niciodată pe Carson pentru că ţi-a luat postul pe care ţi-l doreai, nu-i aşa? întrebă Erik.

– Cu cât sunt mai înalţi, cu atât au scula mai mică, ricană Larry.

– Da, continuă să-ţi spui asta.

Erik îşi scoase căştile, înşfăcă plicul cu copiile paginilor din Cartea Învăţaţilor şi sări din elicopter înainte de a auzi răspunsul, sigur nu prea plăcut, al lui Larry. Cei din Marina Militară înjurau ca marinarii, chiar dacă unii erau piloţi de elicopter.

Larry se răzbună decolând în faţă, iar suflul palelor elicei îl făcu pe Erik să se clatine.

Niall aşteptă până când praful se aşeză şi abia apoi îi ieşi în întâmpinare. Era îmbrăcat la fel ca Erik, lejer, cu blugi, pantofi confortabili şi o cămaşă curată, cu mânecile suflecate până la cot. Dacă de dimineaţă purtase şi un sacou, acum acesta atârna pe spătarul unui scaun.

– De câte ori trebuie să-ți mai spun, băiete? întrebă Niall strângându-i mâna lui Erik. Nu enerva niciodată un pilot scund.

– Nici pe unul înalt la o adică. Ce faci aici? Ai trecut de partea Tăntălăilor?

– Cineva trebuie să-i țină în viață și pe micuții ăia drăgălași.

Erik înălță capul și se uită în ochii de un albastru-închis ai lui Niall.

– S-a întâmplat ceva?

– Aș vrea eu. Dacă lucrurile ar fi mai liniștite aici, cred c-aș intra în comă.

– Ce se-aude cu Vechiul Maestru pe care îl păzeai într-una dintre camerele speciale? întrebă Erik, referindu-se la încăperile în care cumpărătorii, vânzătorii și celelalte părți interesate se întâlneau pentru a discuta despre afaceri. Era unul dintre cele mai căutate servicii oferite de Rarities Unlimited – un loc sigur, neutru, unde puteau fi admirate opere de artă neprețuite.

– Van Dyck-ul? Niall ridică din umeri. S-a întors la vechiul proprietar.

– Păcat.

Niall rânji.

– Nu chiar. Patrick spunea că vopseaua de pe tabloul acela abia apucase să se usuce.

Patrick era Patrick Marquette, care expertiza numeroase picturi pentru Rarities Unlimited.

– În fiecare minut se naște câte unul, spuse Erik ironic.

– Ești optimist. Eu mă gândesc că în fiecare secundă se naște un fraier.

– Asta înseamnă că ai mai mult de lucru.

– Niște idioți. Nu-și dau niciodată seama că dacă oferta e neverosimil de bună înseamnă că e o minciună la mijloc.

Niall deschise o ușă de sticlă. Era sticlă antiglonț, așa cum era orice bucată de sticlă de la exteriorul clădirilor aparținând Rarities Unlimited (și majoritatea celor din interior). Dana fusese împotriva acestor măsuri până când un drogat furios și înarmat pornise o partidă de vânătoare împotriva unei foste prietene de-a lui care lucra cu jumătate de normă la Rarities. Cioburile îl răniseră pe Niall înainte ca el să apuce să-l dezarmeze pe agresor. O săptămână mai târziu, geamurile antiglonț erau instalate. Niall nu vorbise niciodată despre incidentul acela. Și nici Dana.

– Ce-i cu copiile color pe care ți le-a trimis tipa aia, Charters? întrebă Niall. Se uită spre plicul din mâna lui Erik. Le-ai adus cu tine?

Erik dădu din cap.

– Încă îți mai plac? întrebă Niall.

– Da.

– Interesant.

– De ce?

– O s-o las pe Dana să-ți spună.

Erik ridică din sprâncene, dar nu mai zise nimic.

Dana îl aștepta în biroul ei, de unde se putea admira printr-o fereastră grădina, iar prin cealaltă orașul. Când cei doi bărbați intrară, ea își privi elegantul ceas de aur.

– Nu e vina mea, spuse Erik. Traficul aerian din Los Angeles este la fel de aglomerat ca și cel de pe autostradă.

– Tu erai în plin pustiu, alergând după capre.

– Oi, o corectă Erik răbdător.

– Mă rog, spuse Dana, renunțând la subiect. Oricum, toate au blană.

– De fapt, e vorba de lână, spuse Erik grav.

Niall chicoti.

Ea se uită la Niall cu ochi mari şi blânzi.

– Omoară-l, te rog.

– Înainte sau după ce vorbeşte cu clienţii noştri? întrebă Niall.

– Porcărie, murmură ea.

– Şi eu te iubesc, spuse Erik.

Ea se strâmbă.

– Ce ştii despre Norman Warrick?

Erik era obişnuit cu schimbările bruşte de direcţie din conversaţiile cu Dana.

– Mai multe decât aş avea timp să-ţi povestesc acum.

– E atât de bun pe cât se spune? întrebă ea.

– Vorbim despre calităţile sale de expert?

– Nu vreau acum să mă edific asupra calităţilor lui sexuale, şi nici asupra cinstei lui, spuse ea nerăbdătoare. E bun sau profită de pe urma unei reputaţii pe care şi-a făcut-o demult?

– Din câte ştiu eu, vederea lui este bună şi raţiunea intactă. Astea îl pun alături de cei mai buni experţi în manuscrise medievale în general şi în special în manuscrisele franţuzeşti din secolul al cincisprezecelea.

– Dar în ceea ce priveşte manuscrisele celtice din secolul al doisprezecelea?

– E la fel de bun ca oricare altul la care mă pot gândi acum.

– Mai bun ca tine?

Erik se uită dur la bruneta micuţă care părea prea delicată pentru cât de bătăioasă ştia el că poate fi. Şi pentru cât de inteligentă era.

– El are o reputaţie internaţională, şi asta de mult. Numele meu abia a început să apară pe listele cu experţii care trebuie consultaţi în legătură cu manuscrisele celtice din secolul al doisprezecelea, dacă asta doreai să afli.

– Ceea ce vreau eu să ştiu este cine va avea dreptate: tu sau el, spuse ea sec.

– Va fi foarte interesant să aflăm.

Niall râse tare de data asta.

– Tu n-ai ce să cauţi printre Tăntălăi, băiete.

– Dacă dau greş, îi spuse Erik lui Niall, sunt al tău.

Dana îi aruncă lui Niall o privire ucigătoare, îşi trase jacheta maro de velur peste bluza gri-perlă şi îşi netezi pantalonii asortaţi.

– Să nu dai greş, spuse ea. Eşti singurul nostru expert în manuscrise care vorbeşte engleza.

Acestea fiind spuse, ieşi din încăpere. Cei doi bărbaţi o urmară pe un culoar ai cărui pereţi erau acoperiţi cu fotografiile celor mai spectaculoase piese pe care le găsiseră. Preferata lui Erik era cea făcută după o ţesătură care data din Anglia secolului doisprezece. Desenul era atât de complicat, aproape ameţitor, şi în acelaşi timp fascinant – fiecare vedea altceva în modelul acela. Nepreţuita ţesătură fusese descoperită într-un târg de vechituri. Rarities certificase autenticitatea.

Tocurile pantofilor Danei ţăcăneau ritmic pe podeaua acoperită cu gresie. Deşi avea pasul mai mic decât însoţitorii ei, nu-i făcea să meargă mai încet. Se mişca la fel cum gândea: repede şi cu încredere. În ciuda faptului că era şefa lui şi cu zece ani mai în vârstă, şi nu o interesa din punct de vedere sexual, Erik nu se putea abţine să nu admire mişcarea esenţial feminină a şoldurilor ei sub mătasea jachetei foarte bine croite. Avea un mers care ar fi topit şi o placă de metal.

– Uită-te pe unde mergi, băiete, îi spuse Niall încet, nu pe unde a păşit.

– Dar imaginea ei e mai bună.

– Gura, copii, spuse Dana încordată. Acum e momentul adevărului.

Capitolul 10

Cleary, Garrison şi Paul şedeau în jurul unei mese de conferinţe din oţel, la care puteau lua loc confortabil opt persoane. Ceştile aburinde de cafea şi platourile cu prăjiturele şi biscuiţi îi demonstrau Danei că secretara ei îşi făcuse treaba.

Dana îl prezentă pe Erik clienţilor. Doar o privire aruncată celor din încăpere îl ajută pe Erik să remarce că Cleary era îmbrăcată cu haine scumpe, dar nu prea pretenţioase, ca şi Garrison. Paul mai puţin. Dacă Paul îşi putea permite costume de patru mii de dolari şi pantofi de o mie, astăzi hotărâse să nu le poarte. Părul său uşor cărunt era tuns foarte bine. Tunsoarea lui Garrison era şi mai reuşită, arăta aproape ca un actor de la Hollywood. Părul lui Cleary era strălucitor, lung până la umeri şi modelat cu spumă, o coafură potrivită mai degrabă pentru cineva de vârsta fiului ei. Dar multe femei din sudul Californiei, datorită obsesiei pentru corpul lor, se îmbrăcau ca femeile cu o generaţie sau chiar cu două mai tinere. Unele dintre ele se şi credeau la fel de tinere.

La un semn discret al Danei, Niall se aşeză pe locul pe care îl ocupa de obicei, într-un scaun poziţionat cu spatele la perete şi cu faţa la uşă.

– Mulţumesc că ne-aţi primit atât de repede, spuse Paul.

Cleary îi aruncă şefului securităţii familiei Warrick o privire care spunea clar că plăteau destul pentru privilegiul de a sta în compania Danei, aşa că nu mai trebuiau să fie şi politicoşi în privinţa asta. Abonamentul anual pe care Casa Warrick îl plătea către Rarities Unlimited le asigura doar un loc în programul destul de încărcat al companiei; restul cheltuielilor şi serviciilor erau plătite separat, iar cuantumul acestora nu era mic. Dar şi rezultatele erau pe măsură.

– Plăcerea este de partea noastră, zise Dana scurt. Dumneavoastră ați spus că e vorba de ceva urgent.

Garrison își examină vârfurile pantofilor scumpi. Expresia de pe fața lui frumușică dovedea că avusese loc o ceartă cu privire la urgența acestei chestiuni, ceartă din care ieșise învins.

– Domnul Warrick, spuse Cleary, insistă ca această problemă să fie rezolvată cât mai repede cu putință.

Dana nu era surprinsă. Un om care se apropia cu repeziciune de sărbătorirea unui secol de viață nu își putea permite să aibă răbdare. Oricum, Warrick nu era omul căruia să-i placă să aștepte. Tipul ar fi trebuit să se nască împărat, zeu sau țar. Tirania i se potrivea ca o mănușă.

– O tânără a trimis câteva copii de pe paginile unui presupus manuscris ilustrat pentru ca domnul Warrick să le expertizeze, spuse Cleary încordată.

– Presupus? întrebă Erik.

Cleary îi aruncă o privire în care se ghicea nerăbdarea.

– Ați auzit bine. Presupus. Pot să continui?

– Bineînțeles, murmură el. Aparent, nu numai bătrânul avea o mare doză de nerăbdare.

Cleary răsuflă adânc. Plecă pentru un minut capul. Apoi se întoarse spre Erik.

– Îmi cer scuze. Este o situație destul de neplăcută pentru noi. Tatăl meu este, să vă spun sincer, într-o stare de furie care, ținând seama de vârsta lui înaintată, nu este benefică pentru el. Tocmai de aceea, de dragul sănătății lui, această chestiune trebuie rezolvată cât mai repede cu putință.

– Care este exact problema? se interesă Erik.

– Femeia a încercat să-i vândă câteva pagini falsificate.

Erik așteptă. Când văzu că Cleary nu mai spune nimic, începu precaut:

– Sunt sigur că așa ceva s-a mai întâmplat până acum.

– Da, bineînțeles. Cleary își examină manichiura atent, de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima dată. Expresia de pe fața ei dădea de înțeles că nu-i place ce vede. Domnul Warrick, tatăl meu, este din când în când ținta unor astfel de oameni.

– Care îmi dau mie posibilitatea să-mi îmbogățesc colecția, spuse Garrison zâmbind.

Cleary oftă.

– Fiul meu colecționează falsuri. Insistă că și acestea reprezintă o formă de artă, în felul lor.

– Dacă stai să te gândești, spuse el aplecându-se în față, nu e nicio diferență între un fals bine executat...

– Nu acum, îl întrerupse mama lui. Acum n-avem timp să ascultăm una dintre predicile tale asupra realității, așteptărilor publicului și postmodernismului.

El zâmbi amuzat de propria-i reacție.

– Îmi cer scuze. Uneori mă las purtat de val. Mi-ar plăcea foarte mult să adaug paginile Serenei la colecția mea. Bineînțeles, nu la prețul pe care îl cere ea. Chestia cu falsurile e că, după ce se descoperă că sunt falsuri, valoarea lor e mai mică.

– Și vreți ca noi să dovedim că paginile sunt falsuri pentru ca dumneavoastră să le puteți achiziționa la un preț mai mic? întrebă Erik pe un ton neutru.

– N-avem nevoie de nicio dovadă, spuse Garrison. Bunicul aproape că a făcut o criză când le-a văzut. Îi urăște din toată inima pe falsificatori, la fel cum unii oameni urăsc șerpii. Știți, e un fel de fobie.

– Una pe care dumneavoastră n-o aveți, spuse Erik.

– Exact. Garrison zâmbi. Eu cred că Falsificatorul Spaniol este unul dintre cei mai mari artiști ai sfârșitului secolului nouăsprezece, începutul secolului douăzeci.

Sprâncenele blonde ale lui Erik se ridicară. Și el ținea oarecum la Falsificatorul Spaniol, dar numai pentru că

miniaturile lui erau pictate pe pergamentul şters al unor manuscrise mai vechi. Unele dintre acele pagini şterse erau chiar din Cartea Învăţaţilor. Dar cu voce tare se mulţumi să spună:

– Cred că din cauza asta la voi acasă au loc discuţii destul de aprinse.

– Glumeşti? râse Garrison. Cred c-ar face o criză de apoplexie. Acasă nu vorbesc despre pasiunea mea.

– Dacă tot sunteţi siguri că paginile sunt false, de ce mai aveţi nevoie de Rarities? întrebă Erik.

– Bunicul, spuse Garrison simplu. A spus că nu vrea să le mai vadă pe piaţă. Şi nu-l putem convinge să-şi schimbe decizia.

– Serviciile prestate de noi nu includ confiscarea falsurilor, spuse Niall.

Cleary tresări, de parcă ar fi uitat că Niall era în încăpere. Nici nu era prea greu. Deşi un tip destul de solid, Niall putea, când voia, să pară că ocupă foarte puţin spaţiu.

– Nu vrem să apelăm la măsuri atât de drastice, spuse Paul şi zâmbi. Am încercat să cumpărăm paginile respective, dar pe doamna Charters a iritat-o stilul brutal al domnului Warrick şi a plecat. Am sunat de mai multe ori la ea acasă, dar n-a răspuns nimeni. Şi-atunci am decis să vă rugăm pe voi să vă ocupaţi de problema asta.

Niall îi aruncă o privire Danei.

– Deci dumneavoastră vreţi ca Rarities s-o găsească pe doamna Charters şi să negocieze pentru dumneavoastră achiziţionarea paginilor pe care vi le-a adus ea, zise Dana. E corect?

– Da, este corect, confirmă Cleary. Îi aruncă o privire lui Niall. Cred că asta face parte din serviciile oferite de compania dumneavoastră.

– „Cumpărăm, vindem, expertizăm, protejăm", spuse Niall, citând mottoul companiei.

– Exact, spuse şi Dana. Care este limita maximă a sumei pe care domnul Warrick este dispus să o ofere pentru respectivele pagini?

– Nu a specificat o limită anume, spuse Paul înainte ca Cleary să apuce să deschidă gura. Era chiar foarte furios.

– Suficient de furios pentru a oferi un milion de dolari? întrebă Erik sec.

– Două milioane. Trei. Oricât e nevoie. Vocea lui Cleary era repezită. Nu e vorba de afaceri aici. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. De viaţa şi de moartea tatălui meu.

Capitolul 11

Dana aşteptă până ce elicopterul decolă, ducând-o pe Cleary Warrick Montclair şi pe însoţitorii ei înapoi la Palm Desert. Numai după ce fu sigură că elicopterul e în aer, întinse mâna spre plicul pe care Erik îl adusese cu el.

– Asta vrea să însemne că eu mă duc pe jos acasă? întrebă el, privind cum elicopterul ocoleşte un rând de ferestre.

– Până se întoarce Larry, termin cu tine, spuse ea, împrăştiind copiile colorate pe masă.

– Nu sună prea bine, comentă Erik spre Niall.

El mormăi:

– Tot te mai pasionează paginile acelea?

– Pe cine n-ar pasiona? întrebă Dana. Copiile sunt execrabile, dar chiar şi aşa se pare că paginile sunt foarte frumoase.

– Aşa sunt şi cele făcute de Falsificatorul Spaniol, îi reaminti Erik.

– Cine a fost ăsta? întrebă Niall.

– Este posibil să fi fost o femeie. Nimeni nu ştie. Erik ridică din umeri. Specialitatea Falsificatorului Spaniol consta

în ştergerea manuscriselor vechi, autentice, a foilor acestora de pergament, pictarea pe aceste pergamente a unor miniaturi medievale şi apoi vânzarea lor drept pagini din manuscrise ilustrate.

– Le ştergea? Cum? întrebă Niall.

– În mai multe feluri. Uneori răzuia cuvintele vechi şi picta o miniatură pe pergamentul astfel „şters". Alteori tăia o bucată rectangulară a marginii nedecorate a pergamentului dintr-o carte de imnuri religioase şi picta o literă mare înzorzonată pe bucata respectivă. Rezultatul dădea impresia că fusese decupat dintr-o carte veche de psalmi.

– La ce-i folosea doar o literă mare? întrebă Niall.

– În perioada victoriană a existat o cerere foarte mare de abecedare în care literele arătau de parcă ar fi fost decupate din manuscrisele vechi de psalmi.

Dana se strâmbă.

– Vrei să spui că luau o minunăţie elegantă ca asta şi o ciopârţeau doar pentru a obţine câteva litere drăguţe?

Erik se uită la pagina către care arătase ea. Era nevoie de un ochi bun şi o imaginaţie şi mai bună pentru a distinge linia curată şi echilibrată a caligrafiei care umplea pagina. Singura care ieşea în evidenţă era o literă „G", o majusculă decorată cu dragoni îngemănaţi, ai căror ochi, gheare şi solzi erau probabil bătuţi în foiţă de aur în manuscrisul original în exemplarul acela, culoarea părea mai degrabă un bronz spălăcit. Aşa cum obişnuia în manuscrisele ilustrate, o majusculă ornată şi aurită marca începutul unui capitol important: *Gândul că o voi vedea mă mână...*

Ideea că Erik cel Învăţat şi-ar fi putut aranja o întâlnire cu vrăjitoarea aceea care îi era şi amantă în acelaşi timp şi inamic îl intriga pe tizul lui modern. Cuvintele vibrau de încărcătura sentimentală, dar nu exista niciun indiciu dacă această întâlnire avusese loc în trecut, în viitor sau doar în mintea scriitorului.

– Exact asta făceau falsificatorii, îi spuse Erik Danei. Nu puteau descifra latina veche, cu atât mai puțin limbajul comun de atunci. Doar câțiva oameni știau să citească limba aceea, și aici intrau și cei care cumpărau manuscrisele ilustrate. Și încă și mai puțini puteau descifra adnotările făcute în latina vulgară printre rânduri și pe marginile paginilor.

– Comentarii vulgare? întrebă Niall, arătându-se pentru prima dată interesat de discuție.

Dana îi aruncă o privire neagră care ar fi fost în stare să găurească o placă de oțel de câțiva centimetri grosime.

– În latina vulgară, folosită de vulg, spuse Erik. Cuvintele au aceeași rădăcină. Și pot însemna cam același lucru. Comun, necioplit. Latina era limba educației, limba folosită la scris. Engleza era considerată limba vulgului, limba vulgară.

– Încă mai poate fi considerată așa, spuse Niall.

– În gura ta, e sigur, replică Dana.

– Haide, gata, că-mi răneşti sentimentele de Tăntălău, spuse Niall.

– Mai întâi ar trebui să găsesc sentimentele alea.

– Îți stau oricând la dispoziție. Oricând.

Ea se străduí să nu zâmbească. Dar nu reuși. Unul dintre lucrurile care-i plăceau la Niall era acela că nu îl intimida limba ei ascuțită și nici măcar mintea ei și mai ascuțită. După cum nici pe ea nu o intimidau inteligența, puterea și abilitățile lui mortale. Din când în când se certau ca naiba, dar se respectau cu la fel de mare îndârjire.

– Ce spuneai? îl invită el pe Erik să continue.

– Abecedare, îi aminti Dana.

Erik nici măcar nu clipi. Era obișnuit cu aceste conversații libere care treceau drept discuții de afaceri aici, la Rarities Unlimited.

– La sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, atunci când îmbogăţiţi precum J. Pierpont Morgan cumpărau obiecte de artă cu carul pentru a-şi legitima astfel apartenenţa la clasele sociale superioare, manuscrisele ilustrate, întregi sau doar fascicule din ele, au început să aibă mare căutare. Morgan le cumpăra la kilogram. Destul de multe dintre aceste manuscrise erau opera Falsificatorului Spaniol.

– Vrei să spui că bătrânul magnat a cumpărat falsuri? întrebă Dana, ideea făcând-o să zâmbească.

– A cumpărat ce-a găsit pe piaţă în momentul acela. Şi Falsificatorul Spaniol deţinea o bucată mare din piaţa aceea. Interesant e că acum operele Falsificatorului Spaniol sunt la rândul lor ţinta multor colecţionari. El, sau ea, era un artist în adevăratul sens al cuvântului. Nici el nu cunoştea latina – miniaturile desenate de el nu au nicio legătură cu ceea ce se mai poate citi pe paginile acelea –, dar imaginile propriu-zise sunt foarte frumoase.

– Deci nu prea se poate face un atac de inimă din cauza asta, nu-i aşa? murmură Niall. Trandafirul, oricum i-ai spune, tot are spini. Dacă Warrick fost păcălit de astea, spuse el arătând spre paginile de pe masă, aş putea înţelege de ce era să facă apoplexie. Dar n-a fost păcălit. Deci ce vrea el de fapt?

– Nu e relevant, spuse Dana imediat. Oamenii se mint pe ei înşişi mai mult decât pe alţii. Dacă am vrea să ştim de fiecare dată motivele clienţilor noştri înainte să ne apucăm de treabă, am fi demult îngropaţi în rahat până la gât. Tocmai de aceea m-am asigurat că suntem angajaţi pentru o treabă anume: trebuie să încercăm să cumpărăm paginile acelea pentru Casa Warrick. *De ce* vor paginile acelea, asta e problema lor.

– Până când devine problema noastră, spuse Niall.

– O să ne ocupăm de chestiunea asta când o să ajungem la ea. *Dacă* ajungem la ea. Îi aruncă o privire care ar fi făcut

să tremure un om mai puțin stăpân pe el. În momentul de față, n-am nevoie ca mintea ta întortocheată, paranoic-militară să strice o sarcină simplă și profitabilă.

– Întortocheată, spuse Niall, savurând fiecare silabă. Ăsta e cuvântul pe care-l folosesc Tăntălăii când vor să spună de fapt „genială"?

– Și dacă paginile acelea sunt autentice? întrebă Erik repede, încercând să înăbușe din față unul din celebrele meciuri între cei doi șefi ai lui. Poate că pentru Niall și pentru Dana erau revigorante, dar toți ceilalți se îndreptau către cea mai apropiată ieșire când începea una dintre aceste partide.

Dana se întoarse brusc spre Erik.

– Sunt autentice?

– N-am de unde să știu până când nu văd originalele, dar dacă ar trebui să pun acum un pariu, aș zice că sunt reale. Caligrafia este cu siguranță genul folosit în perioada aceea. Dacă și imaginile se potrivesc cu textul... Ridică din umeri. Aduceți-mi originalele. După aceea o să vă spun dacă sunt reale sau nu.

– La dracu'! izbucni Dana. Asta ar putea complica serios lucrurile în ceea ce ne privește. Casa Warrick crede că acele pagini sunt false. Ne-am putea pune rău cu ei dacă insistăm că paginile sunt reale.

Apoi rămase tăcută, bătând darabana cu unghiile pe suprafața lustruită a mesei. Nu erau mișcările neregulate ale unei persoane nerăbdătoare, ci mai degrabă cele complicate ale cuiva obișnuit să cânte la flaut.

Erik aștepta.

La fel și Niall. Chiar dacă îi plăcea să o înțepe pe Dana ori de câte ori avea ocazia, avea un respect profund pentru inteligența ei. Ea alesese să intre în rândul Tăntălăilor și nu făcuse asta pentru că-i lipsea pragmatismul și capacitatea de a vedea lumea așa cum era de fapt.

– Dacă paginile sunt autentice, bineînțeles că le vom proteja, spuse ea. Lucrăm în primul rând în interesul artei și abia apoi al clientului. Casa Warrick știe acest lucru la fel de bine ca și noi. Este specificat foarte clar în contractul pe care-l semnează cu Rarities Unlimited în fiecare an.

– Bine, spuse Erik simplu.

– În caz contrar, te-ai fi ocupat de chestia asta pe cont propriu, nu-i așa? întrebă Niall.

Erik dădu din cap.

– Serena Charters m-a abordat pe mine, îți amintești?

– Erai interesat de principiile generale ale firmei sau de cele personale? întrebă Dana.

– De amândouă.

– Cererea clientului te plasează într-o situație conflictuală? insistă ea.

– Aș cumpăra foile acelea pentru mine, dar nu pot oferi un preț mai mare decât Casa Warrick, și o știu. Ridică din umeri. Ținând seama de asta, nu cred că îndeplinirea cererii clientului mă pune într-o situație conflictuală.

– Bine, spuse ea. Te ocupi de caz.

– Am nevoie de informații complete în ceea ce-o privește pe Serena Charters, spuse Erik. Și la fel și în privința bunicii ei, pentru că de la ea susține Serena că are paginile respective.

– Cum o chema pe bunica ei? întrebă Niall.

– Tot ce știu despre Serena este că locuiește aici – Erik îi întinse scrisoarea care îi fusese trimisă împreună cu copiile – și că are obiceiul de a nu prea răspunde la telefon.

Sprâncenele arcuite ale lui Niall se mișcară întrebător, dar nu spuse decât:

– Cât timp am la dispoziție?

– Ca de obicei, spuse Erik. Informațiile îmi trebuiau ieri.

– Nu știu de ce, dar nu sunt deloc surprins. Niall se ridică și se uită la ceas.

– Factoid e iar într-una din zilele în care nu poate fi contactat decât telefonic?

– În ultima vreme a început să vină mai des la serviciu, zâmbi Dana viclean. Spune că discuțiile prin telefon nu se pot compara cu prezența în carne și oase.

– Admir ambiția băiatului ăsta, spuse Niall în vreme ce se îndrepta spre ușă. Apoi se opri și îi făcu cu ochiul Danei. E bine că umblă după carnea și oasele lui Gretchen și nu ale tale. Nu mi-ar plăcea să-i rup toate oscioarele lui de Tăntălău.

– Dacă-l rupi, îi iei locul, spuse Dana.

– Gretchen nu e genul meu. Mie-mi plac brunetele micuțe.

– Eu nu sunt micuță!

– Dar cine-a vorbit de tine?

Ușa se închise în urma lui.

– Într-o bună zi o să-l omor pe tipul ăsta, spuse Dana gânditoare.

– Cum?

– În patul lui.

– Mă îndoiesc că doarme atât de adânc.

Ea zâmbi ca o pisică.

– Am spus eu ceva de dormit?

Începu din nou să miște degetele în timp ce se uita la copiile color execrabile care erau întinse pe masă. Promisiunea unor culori de giuvaier și sugestia modelului complicat și grațios o făceau să-și dorească să poată vedea originalele.

– False sau autentice, sunt extraordinare, spuse ea într-un final. Când vei putea ști?

– Dacă sunt reale?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Când o să pot pune mâna pe ele, spuse Erik. O să dureze destul de mult până când o să decid dacă sunt ceea ce par.

– Chiar atât de dificil o să fie?

Erik zâmbi.

– Nu, dar chiar atât de distractiv o să fie.

Capitolul 12

PALM SPRINGS
JOI, ÎNAINTE DE PRÂNZ

Elicopterul de la Rarities îl depuse pe Erik pe cochetul și aerisitul aeroport din Palm Springs. Lăsă în urmă gheretele dubioase din aeroport unde se servea mâncare și merse cu mașina până la câțiva kilometri depărtare, la un local care servea tacos atât de iuți încât păreau că au gheare în ei. Ardeii cu care se preparau erau la fel de reali pe cât de adevărate erau lacrimile care-i curgeau pe obraz.

Nu apucă să ia mai mult de o îmbucătură, că simți pagerul vibrându-i la curea.

– Acum ce mai e? murmură el.

Își șterse mâinile cu un șervețel mai mic decât taco-ul pe care îl mânca și aproape la fel de unsuros, apăsă un buton și văzu numărul. Sună și așteptă. După șase apeluri, cineva catadicsi să răspundă.

– McCoy. Ce vrei. În vocea lui nu se ghicea nicio nuanță interogativă. Era doar o mârâitură iritată.

– Tu să-mi spui, spuse Erik. Tu m-ai sunat.

– O secundă.

Erik se apucă din nou de mâncat. Ideea lui Factoid de „secundă" era celebră printre cei de la Rarities. I se trăgea de la faptul că McCoy își purta computerul atașat de centură, folosea și o miniconsolă de comunicații ca tastatură atunci când i se părea nepoliticos să se adreseze verbal computerului și purta o pereche de ochelari speciali nu pentru că ar fi avut nevoie, ci pentru că în interiorul lor vedea diverse pagini afișate la cerere de calculator. Astfel, Factoidul se putea afla în fața ta și în același timp de cealaltă parte a planetei, purtând o conversație cu alt pasionat de calculatoare. Pentru el, tot ce-l înconjura era un fel de construcție virtuală.

– Bine, spuse McCoy. Ce voiai?

– Să aflu de ce m-ai sunat.

– Oh. Da. Am încărcat deja pe codul tău toate informațiile pe care le-am găsit până acum.

– La locul obișnuit?

– Da, în fișierul Rarities, cu data de astăzi ca titlu al documentului.

– O să schimb numele documentului în Cartea Învățaților imediat după ce terminăm această conversație. Deci, pe viitor, toate informațiile în legătură cu cazul ăsta le trimiți aici.

– O secundă.

Ținându-și telefonul între ureche și umăr, Erik luă și ultimele mușcături din taco, se șterse pe mâini și își dori ca acel telefon/minicomputer să poată fi folosit în același timp și pentru vorbit și pentru descărcat informații. Încercase s-o facă o dată. Rezultatul fusese de nedescris, dar de-atunci Factoid îi aducea mereu aminte de incident.

– Mișto Carte! spuse Factoid.

– Ai Cartea Învățaților într-una din bazele tale de date? întrebă Erik.

– Doar câteva zvonuri despre ea. Le vrei?

Erik zâmbi. Nu-și putuse niciodată permite să facă o cercetare completă în stilul Rarities. Dana și Niall i-ar fi făcut una pe gratis, dar nu dorise el să le ceară acest lucru. Până la urmă, Cartea Învățaților nu reprezenta decât un hobby pentru el. Nu voia să admită că devenise deja o obsesie, indiferent de cât de agitate, reale și pur și simplu medievale erau visele lui.

– La naiba, da! Vreau și eu ce ai tu.

– Deci unde torn siropul de ciocolată?

Erik clipi și spuse fără să ezite:

– În pantoful ei.

– Pantoful ei.

– Ăăă, fu tot ce putu Erik să spună fără să izbucnească în râs.

– Iisuse, mă mir că din când în când mai păcălești și tu câte o fată. Îmi cercetez chiar acum bazele de date cu privire la chestia asta.

– Să-mi spui și mie cum a mers.

– În pantof. Dumnezeule! Ești bolnav, North.

– E vorba de siropul acela de ciocolată.

Rânjind, Erik închise telefonul și accesă funcția acestuia care-i permitea să se conecteze la internet.

Câteva minute mai târziu știa că numele complet al Serenei era Serena Lyn Charters, avea treizeci și patru de ani, lucra pe cont propriu, era proprietara unei case în Leucadia și a unei dubițe vechi de cinci ani, nu avea amenzi neplătite și era stăpâna unui motan castrat pe nume domnul Picky, care se afla sub tratament, nu fusese căsătorită niciodată și nu folosea niciun computer, cel puțin nu unul conectat la vreo rețea în care McCoy să poată intra. Încă nu i se găsise codul numeric personal, dar situația nu va mai dura mult. Urmau să obțină mai multe informații în momentul în care Factoid va descoperi felul în care Serena își plătea

facturile. Mai întâi factura de telefon. Imediat ce va afla numele mamei ei, mai cu seamă numele ei de domnişoară – va lua urma cardurilor de credit şi de debit. Restul avea să fie floare la ureche.

Erik aruncă o privire spre ceas. Unu fără un sfert. Ar fi putut să citească toate astea mai confortabil pe ecranul computerului său personal, sau ar fi putut să continue să se chiorască la ecranul minuscul al telefonului.

Decise să continue să se chiorască, bântuit de imaginea copiilor decolorate care ofereau indicii despre o viaţă demult apusă, scrise de mâna sigură a unui bărbat şi precedate de doi dragoni încolăciţi, dar în acelaşi timp ostili. Şi n-avea niciun dubiu, bestiile acelea erau ostile, nu iubitoare; reuşise să mai descifreze câteva cuvinte.

Gândul că momentul ăsta, ziua asta... o să o văd mă mână... lup flămând spre hrană.

Deşi ştiu....

Dinţii Domnului, am fost un prost. Cum de n-am văzut?

Erik putea distinge net furia şi în acelaşi timp resemnarea tizului său mort de veacuri. Apoi clipi şi scrisul de pe ecranul minuscul luă locul fragmentelor şi frazelor care aveau aproape un mileniu vechime, cuvintelor care rămăseseră săpate în memoria lui de parcă el fusese cel care le scrisese, care le simţise, care le trăise.

Cu o mişcare nerăbdătoare a degetului, Erik rulă informaţiile de pe ecran în căutarea unora noi. Câteva momente mai târziu îşi dădu seama că despre bunica Serenei existau şi mai puţine informaţii. Numele ei întreg era Ellis Weaver.

Erik făcu o pauză, încruntându-se. Un nume destul de ciudat pentru o femeie. Probabil că era un nume vechi din familie, pe care trebuiseră să i-l pună unei fete atunci când văzuseră că nu se mai naşte niciun băiat.

Ellis Weaver nu avea cod numeric personal. Nu lucrase nicăieri, nu avusese venituri. Nu contribuise la niciun fond de pensii. Nu avusese animale de companie. Nu avusese decât o bucată de pământ şi o casă în partea muntoasă a deşertului, acolo unde numai copacii Joshua puteau creşte, pentru că numai ei erau destul de rezistenţi. Camioneta care arsese odată cu casa era înregistrată pe numele lui Morton Hingham, avocatul ei, în Palm Springs. Nu avea nici carnet de conducere. Nu se cunoştea data naşterii. Nu avea niciun cont de economii. Închiriase o casetă de valori, avea o fiică, decedată înaintea ei, şi o nepoată care trăia.

O crimă nerezolvată încă.

Chiar şi pentru o căutare preliminară, datele erau destul de puţine. Probabil că Factoid se străduia să obţină mai multe. Era evident că bunica Serenei dusese o viaţă izolată. Folosise numai bani gheaţă, nu carduri de credit, nu cecuri, nu se înscrisese în niciunul dintre programele finanţate de guvern, programe care ofereau posibilitatea unui trai mai uşor pentru cei în vârstă (ajutau bătrânii cu o mână şi îi impozitau cu două).

O adiere călduţă îşi făcu simţită prezenţa prin geamul maşinii, aducând cu ea un iz slab de ierburi, specific deşertului. Aerul era mătăsos, încălzit de razele soarelui. În momentul acesta, Erik nu prea avea chef să se închidă într-o cameră şi să se apuce iar să caligrafieze ori să studieze ilustraţii vechi. Avea nevoie de o activitate fizică, ceva care să-i potolească neastâmpărul corpului şi al minţii.

Se mai uită o dată peste informaţiile referitoare la Ellis Weaver, îşi notă adresa ei şi se hotărî să meargă să dea o raită pe-acolo. Orice loc unde cineva a locuit timp de cincizeci de ani trebuie să aibă de oferit câteva informaţii despre persoana respectivă, o urmă, ceva care să aducă la suprafaţă un aspect din viaţa femeii ce părea să fi avut în proprietate patru pagini incredibile din Cartea Învăţaţilor, pagini pe care le ţinuse ascunse.

Asta dacă nu se dovedea că totul este doar o poveste frumoasă şi dacă Serena nu era exact ceea ce Warrick spusese despre ea, o femeie chitită să facă bani buni din artă falsificată.

Erik porni motorul şi intră pe şoseaua Bob Hope, gândindu-se că nu îşi dorea ca Serena să fie o escroacă, pentru că asta ar însemna şi că paginile acelea din Cartea Învăţaţilor erau false.

N-avea nicio problemă cu integritatea femeii, dar îşi dorea foarte tare ca paginile acelea să fie adevărate.

Capitolul 13

PALM SPRINGS, LA EST
JOI, LA PRÂNZ

Serena ştia că nu putea face mai mult decât să privească cum briza deşertului sufla prin cenuşa căminului abandonat al bunicii ei.

Îi era greu să fie aici, să compare amintirile despre un adăpost cald şi sigur cu ruinele de-acum. Pereţii de piatră înalţi până la umăr erau prăbuşiţi şi scorojiţi. Bârnele şi acoperişul care fusese suficient de înalt pentru a adăposti un război de ţesut mare erau acum cenuşă şi cărbuni. Din uşa solidă nu se mai vedea decât o gaură în peretele de piatră. Singur hornul rămăşese în picioare, ca un monument închinat focului care mistuise tot, mai puţin piatra şi bucata aceea veche de ţesătură care supravieţuise miraculos.

Fragmentul acela de material o bântuia şi o controla parcă pe Serena într-un fel pe care nici ea nu-l putea descrie. Încă purta bucata aceea de ţesătură în jurul gâtului, sub bluză.

Era minunată – răcoroasă când îi era cald, călduroasă când îi era frig, întotdeauna moale ca blana unui pisoiaş şi foarte blândă cu pielea ei.

Paginile acelea o bântuiau într-un alt fel, ca şi visele ei. De fiecare dată când le privea simţea că îi sunt foarte familiare. Între ea şi foile acelea exista o anumită relaţie, un sentiment de proprietate ciudat, de care nu putea scăpa nicicum. Se întrebă dacă şi bunica ei simţise la fel, dacă nu cumva ea rămăsese prizoniera mrejelor trecutului, incapabilă să se mişte, prinsă în capcana unor vieţi pe care nu le trăise, dar pe care le cunoştea prea bine pentru a le nega existenţa.

Dacă eu dau greş şi tu decizi să duci mai departe moştenirea ta, adu-ţi aminte de cum eram eu la vârsta ta. Gândeşte ca femeia care eram eu atunci.

Chiar dacă temperatura aerului se apropia de treizeci de grade, Serena îşi frecă braţele cu palmele, pentru a scăpa de pielea de găină. Nu ştia exact ce voise să spună bunica ei cu asta – cum ar fi putut ea să gândească asemeni cuiva pe care nu-l cunoscuse niciodată? –, dar în privinţa avertismentului care urma nu era nicio îndoială.

Se întreba dacă acest avertisment avea vreo legătură cu nebunia ori cu moartea subită.

Să nu ai încredere în niciun bărbat în legătură cu moştenirea ta. Viaţa ta depinde de asta.

Tremurând, Serena nu putu să nu se gândească cum că şeriful se înşela, că moartea lui Lisbeth fusese premeditată, nu rezultatul unei violenţe întâmplătoare. Dacă era aşa, faptul că trimisese cópii de pe foile acelea la doi experţi, care se întâmpla să mai fie şi bărbaţi, era echivalent cu a plimba o halcă de carne proaspătă în faţa unei haite de lupi flămânzi.

Falsurile sunt o formă de artă foarte periculoasă.

Poate că paginile acelea încuiate în torpedoul dubiţei sale erau de fapt nişte falsuri, extraordinare, minuţios

realizate, dar tot niște falsuri periculoase, care până la urmă îi aduseseră bunicii ei moartea. Oare urma la rând nepoata ei? Asta să fie moștenirea ei?

Fără să-și dea seama ce face, Serena își puse palmele în jurul gâtului și lăsă să o inunde pacea emanată de vechea bucată de țesătură. Rațiunea îi spunea că n-ar trebui să poarte bucata aceea de material, că avea să lase urme pe pielea ei, dar nu se putea îndura s-o dea jos. Fără ea se simțea goală. Vulnerabilă.

O iau razna, o să devin la fel de țicnită cum spuneau oamenii despre bunica.

Serena se scuturâ și se sili să nu se mai gândească la pericol, la crime, la nebunie, moarte, la tot ce începuse să o bântuiască de când citise scrisoarea bunicii ei, de când văzuse paginile acelea, de când simțise atingerea țesăturii, caldă ca a unei ființe vii. Orice s-ar dovedi până la urmă a fi moștenirea ei, nimic din ea nu supraviețuise aici, în carcasa calcinată a casei copilăriei sale.

Abandonul se așternuse peste tot ca o umbră. Multă vreme după ce poliția plecase veniseră cei care trăgeau la țintă. Cineva legase de carcasa calcinată a camionetei o bucată de panglică folosită de poliție la înconjurarea locurilor unde avusese loc o crimă și o folosise ca țintă de tir. Panglica căpătase o culoare galben-pal și era plină de găuri de gloanțe. Tuburile cartușelor – unele ruginite, altele încă strălucitoare – împânzeau deșertul. Toată curtea bunicii sale era plină de tuburi de alice de diverse culori. Era evident că localnicii deciseseră că acea caroserie abandonată a camionetei era un loc de tir mult mai bun decât cel pe care-l folosiseră înainte, care era mai aproape de drum.

Serena văzu cu coada ochiului o strălucire slabă. Se întoarse spre cărarea prăfuită care ducea spre ruine. La mai puțin de doi kilometri depărtare se vedea apropiindu-se un

vehicul de teren de culoare deschisă, care ridica în spatele lui un nor de praf.

Știu imediat că mașina se îndrepta direct spre ea. În altă parte nu avea unde să se ducă. Drumul se termina la casa izolată a bunicii ei.

Să n-ai încredere în niciun bărbat. Viața ta depinde de asta.

Fără să stea mult pe gânduri, Serena își smulse cheile din buzunar, activă închiderea centralizată a dubiței și o luă la fugă pe o cărare îngustă care ducea spre panta abruptă din spatele cabanei.

Deși înalți și puternici, arborii Joshua nu puteau ascunde o persoană de statura ei. Și nici celelalte elemente de decor nu ofereau o ascunzătoare prea bună. Tufele care creșteau pe pământul arid nu depășeau un metru înălțime. Frunzele lor ascuțite, țepoase nu-i puteau servi drept ascunziș.

Nu se mai gândi la plante. Știa exact unde să se ducă, după cum știa că pentru a ajunge acolo avea două căi la alegere. Cea mai scurtă era și cea mai grea, pentru că presupunea coborârea pe cea mai dificilă parte a unei stânci abrupte. Știa din proprie experiență că era mult mai ușor să se cațăre decât să coboare. La coborâre avea mult mai puțin control.

Serena o apucă pe calea mai lungă. Bolovani mai înalți de un stat de om răsăreau din pământul arid și stâncos. Se strecură printre ei până într-o crevasă mică. Cu cât mergea mai departe în ravena aceea, cu atât poteca devenea mai abruptă. Ajunse în sfârșit la capăt, pe o stâncă neregulată. În treimea de sus a peretelui de stâncă se afla o adâncitură, o peșteră în miniatură. În copilărie se furișase de multe ori acolo pentru a se uita peste pustiul care se întindea în fața ei, visând la modele pe care să le încerce pe războiul de țesut al bunicii ei.

Intemperiile neteziseră suprafața aspră a stâncii, făcând-o casantă și fragilă la atingere. Granitul în descompunere (GD, cum îi spuneau localnicii) era foarte periculos în perioadele secetoase și aproape mortal pe timp de ploaie. Dacă vremea ar fi fost umedă, nici n-ar fi încercat să se cațăre pe stâncă. Chiar și așa alunecase de mai multe ori aproape până jos înainte să ajungă la buza micii grote.

Coada de mătură pe care o lăsase printre pietre era încă acolo – căpătase o culoare argintie și era tare ca piatra. Apucă bățul și îl agită în interiorul grotei, apoi așteptă. Nu se auzi niciun sunet dinspre întunericul din fundul micii peșteri. Mai agită o dată bățul, ca să fie sigură. Șerpilor cu clopoței le plăcea adâncitura aceea la fel de mult ca și ei. Tocmai acesta fusese motivul pentru care ascunsese coada aceea de mătură în apropiere după ce, copilă fiind, descoperise locul respectiv.

După ce fu sigură că nu era nicio primejdie, se săltă peste buza grotei. Îi venea mult mai greu să se ascundă acum decât atunci când era mică. În ciuda siluetei zvelte, erau multe de ascuns. Poate că peștera respectivă era o ascunzătoare ideală pentru o copilă slăbănoagă, dar nu și pentru o femeie de aproape un metru șaizeci.

Culcându-se pe o parte, își aduse genunchii la bărbie și-și trase picioarele aproape de corp până când simți că-i trosnesc degetele. Cât despre restul – blugii ei prăfuiți și cămașa bleumarin nu se distingeau în umbra densă din grotă.

Respirând precipitat, se uită în jos spre cabană chiar la timp pentru a vedea un bărbat coborând dintr-un Mercedes de teren, prăfuit. Bărbatul se uită împrejur, apoi strigă ceva ce ar fi putut fi numele ei.

Ea nu răspunse.

Bărbatul mai strigă o dată.

De data asta, Serena fu sigură că era vorba de numele ei. Dar nici acum nu răspunse. Nu spusese nimănui că va veni aici, așa că nu putea decât să presupună că fusese urmărită.

Nu era un gând prea liniștitor.

Tăcută, nemișcată, îl urmări pe bărbatul acela mergând încet spre casă, în zigzag, de parcă ar fi căutat ceva anume. Avu destul timp pentru a observa că era un bărbat destul de înalt, cu siguranță deajuns de vânjos pentru a o face să se simtă amenințată. De asemenea, se mișca cu destulă agilitate – îl văzu sărind fără efort peste un zid, apoi peste o ridicătură, aterizând de fiecare dată cu ușurință și cercetând, cercetând mereu pământul.

Nu dură mult până găsi ceea ce căuta. Se întoarse la vehiculul de teren și scoase o pereche de bocanci, și-i puse în picioare și porni pe cărarea care ducea spre grotă. Dispăru repede din vedere, ascuns de o râpă.

Serena așteptă, fiindu-i aproape frică să respire. Dacă era pe urmele ei, într-o clipă avea să apară la capătul ravenei.

Îl văzu în mai puțin de un minut. Picioarele lui lungi făceau niște pași imenși. Ochii scrutau peretele de granit, de parcă ar fi simțit că ea se ascundea acolo, într-unul dintre „buzunarele" întunecoase răspândite pe suprafața sfărâmicioasă a stâncii.

Începu imediat să se gândească la un plan de scăpare. Dacă va încerca să se cațăre spre grotă, ea se va strecura spre vârful stâncii apoi în următoarea ravenă care ducea înapoi, în spatele cabanei. Era drumul mai scurt, care cobora. Probabil că va ajunge la mașină înainte ca el să se cațere până la jumătatea peretelui de stâncă.

– Serena? Ești bine?

Cum ea nu răspundea, bărbatul porni să urce cu ușurință pe stânca sfărâmicioasă, de parcă aceasta n-ar fi fost decât un perete de antrenament pentru cățărători. Viteza și coordonarea mișcărilor lui o speriară de moarte.

Brusc, grota devenise o capcană.

Țâșni din întunericul grotei și se întinse spre peretele care stătea între bărbatul acela și salvarea ei. Ajunsese la

câțiva metri de vârful stâncii când o bucată de granit putred se sfărâmă sub piciorul ei. Se trezi alunecând, căzând, rostogolindu-se. Aruncă brațele în lături, încercând să apuce ceva care să-i stopeze căderea.

O mână puternică îi prinse o încheietură. Se izbi de peretele de stâncă, destul de puternic pentru a-și pierde respirația. Chiar și așa ar fi continuat să cadă dacă nu ar fi fost ceva în spatele ei care să o preseze de peretele de granit.

Acel ceva era un bărbat. Unul puternic.

– Sper că paginile acelea sunt într-un loc mai sigur decât tine, spuse el cu voce dură, joasă, nerăbdătoare.

Serena îngheță, întrebându-se dacă auzea vocea ucigașului bunicii ei.

Și poate și a ucigașului ei.

Capitolul 14

Ești bine? o întrebă Erik pe femeia aflată cu spatele la el.

Serena scoase un sunet care ar fi putut însemna orice.

– Cum nu mi-ai răspuns când te-am strigat, spuse el, am crezut că ai plecat să te plimbi pe undeva pe-aici și te-ai rănit. E foarte greu să te cațări pe GD în perioada asta a anului.

Cu un horcăit aproape sălbatic, aerul își făcu din nou loc în plămânii Serenei. Respiră adânc de câteva ori până când reuși să articuleze:

– Cine ești?

– Erik North.

– Evaluatorul de manuscrise?

– Da.

Mulțumesc lui Dumnezeu. Nu era un străin. Nu chiar. Ceea ce însemna că probabil era în siguranță.

Probabil.

De ușurare, simți cum oasele i se transformă în nisip. Inspiră adânc și întretăiat și își lipi fața de peretele de piatră, aproape fără să ia în seamă suprafața zgrunțuroasă.

Erik simți schimbarea care avusese loc, avu impresia că în corpul ei cedase ceva și că nu se mai putea ține pe picioare. Își înteți strânsoarea și se lipi și mai tare de ea, susținând-o cu trupul lui.

Ea se încordă și ar fi căzut din nou dacă n-ar fi fost bărbatul care o ținuia acum de peretele de granit.

– Ușurel, Serena. Te țin eu.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? îl întrebă ea printre dinți.

El izbucni în râs. Rafalele ușoare de vânt îi răvășiră câteva șuvițe de păr, aruncându-i-le peste obraz. Era atât de aproape, încât putea distinge nuanțele de roșu și auriu din coada ei despletită, îi putea simți căldura și fiecare respirație. Mai lipsea să o guste. Dacă ar fi vrut s-o facă și pe asta, n-ar fi trebuit decât să dea cu nasul la o parte șalul neobișnuit, foarte frumos de altfel, care îi înconjura gâtul.

Gândul că ar putea-o face nu-i displăcea deloc. Nu știa ce va fi mai moale, mai delicat – șalul sau pielea aceea luminoasă. Știa doar că avea să afle. Curând.

Într-un fel, Erik era bucuros că Serena nu putea să-i citească gândurile, altfel ar fi încercat cu siguranță să se cațăre din nou pe peretele de stâncă, să scape de el. Calitățile lui de cățărător erau foarte bine puse la punct, nu le cunoștea însă pe ale ei. După cum spusese și mai devreme, GD-ul era destul de înșelător, mai ales pentru un cățărător grăbit.

– Poți să stai pe picioarele tale sau ți-ai scrântit glezna? întrebă el.

Ea îi simți râsul pe piele, ceea ce îi redeșteptă niște senzații ciudate. Undeva, în adâncul ei, râsul acela îi era familiar. Și vocea aceea i se părea familiară. Ca și paginile acelea. Ca și bucata de țesătură care i se ridicase pe gât de parcă ar fi vrut să-i protejeze fața de suprafața zgrunțuroasă a stâncii.

Îl cunoștea pe bărbatul acesta.

Această certitudine era la fel de șocantă ca și senzația pe care o avusese în momentul în care piciorul îi alunecase în gol în urmă cu doar câteva momente.

– Ești sigur că ești Erik North? întrebă ea cu voce răgușită.

– Foarte sigur.

Nu știa cum să-i spună că nu era chiar întruchiparea imaginii pe care ea o avea despre un evaluator de manuscrise medievale ilustrate și nici nu voia să-i pună o întrebare stupidă de genul: *Ne-am mai cunoscut cumva?* Așa că îi puse întrebarea care îi apăruse pe buze de când îl văzuse prima dată:

– Ce faci aici?

– Încerc să-mi dau seama dacă poți să mergi sau va trebui să te duc în spate.

– Nu poți. Sunt prea grea.

Îi simți din nou râsul înfiorându-i pielea gâtului. Vântul făcu șalul să fluture și să se lipească de buzele lui Erik. Zâmbind, el dezmierdă cu nasul bucata moale de țesătură.

– Niall e mult mai greu decât tine, spuse Erik, și odată l-am cărat în spate din Munții Santa Rosa.

– Niall?

– Mai târziu. Sau vrei să ne povestim viețile în timp ce atârnăm amândoi pe stânca asta?

Fără niciun avertisment, granitul de sub picioarele lui Erik cedă. Piciorul îi alunecă, pipăi, dar nu găsi nicio bucată

de stâncă de-ajuns de solidă pentru a-i susține pe amândoi. Înfipse degetele în crăpăturile stâncii, strânse mâinile în pumni, o presă pe Serena mai tare de peretele de stâncă și așteptă.

Nu mai cedă nimic altceva.

Bâjbâi precaut cu piciorul stâng până găsi o crăpătură suficient de solidă pentru a-i susține greutatea. Când simți că este din nou în siguranță, se felicită în gând că își schimbase pantofii înainte de a porni în căutarea ei. Pe stânci asemenea celei de față, pantofii de oraș erau la fel de utili ca și o pereche de patine.

– Ești în regulă? întrebă Serena, îngrijorată.

– Da.

Se uită la pumnii care erau practic înfipți în crăpăturile stâncii.

– Pare cam inconfortabilă poziția ta.

– Chiar este. Dar e incomparabil mai bine așa decât în cădere. Rămâi nemișcată cât timp schimb priza.

Mai întâi desprinse o mână, apoi cealaltă. Pielea de pe câteva degete îl ustura, îl ardea. Se așteptase la asta. Sângele curgea din câteva tăieturi superficiale, dar nu destul de tare pentru a-i pune în pericol priza. Încet, sigur în mișcări, își mută greutatea pentru a o putea ține în siguranță lipită de peretele de piatră fără să o strivească.

Serena se simțea tulburată de felul intim în care li se atingeau corpurile. Încercă să nu se mai gândească la asta în timp ce-l privea alegându-și alte două puncte de priză. Alegerile lui nu erau făcute la întâmplare, și nici modul în care își flexa mușchii pentru a-și distribui uniform greutatea corpului.

– Nu e pentru prima dată când faci asta, nu-i așa? întrebă ea.

– Ce, să sperii o femeie atât de tare încât aproape să-și rupă gâtul încercând să fugă de mine? Nu, asta e prima dată.

Ea zâmbi, în ciuda fricii şi a adrenalinei pe care o mai simţea încă alergându-i prin vine.

– Mă refeream la cățărare.

– E un hobby de-al meu. Dar de obicei sunt îmbrăcat adecvat.

Abia atunci observă ea cămaşa moale, maro, cu mânecile suflecate până la coate. Părea făcută dintr-un material destul de scump, dar nu la fel de fină şi de suplă ca pielea aurie a masculului care se afla doar la câţiva centimetri de faţa ei. De-a lungul braţului se vedea o aură de păr blond, decolorat de soare. Pe dosul mâinii i se prelingea un firicel de sânge.

– Te-ai rănit!

– Ce? Se uită la tăietura superficială şi îşi dori în momentul acela s-o fi cunoscut destul de bine pe Serena pentru a o ruga să îl sărute ca să se facă bine. Privită din poziţia în care se afla el, gura ei părea să fie capabilă să vindece rănile, printre altele. Mult mai interesante. Dar spuse doar: Chestiei ăleia nu-i poţi spune nici măcar „buba".

Ea izbucni în râs, iar veselia ei îi luă pe amândoi prin surprindere.

Erik dădu drumul încet aerului din plămâni. Îi plăcea să o simtă lipită de coapsele lui. Îi plăcea chiar prea mult. Dacă nu începea rapid să se gândească la altceva, va trebui să sară de pe stânca asta blestemată.

– Vrei să mergem în sus sau să coborâm? o întrebă el cu o oarecare duritate.

– În sus e mai uşor.

– Ştiu. Dar voiam să mă asigur că şi tu eşti de aceeaşi părere. Eşti gata?

– Stai puţin. Lasă-mă să văd dacă pot sta pe picioarele mele.

El îndură în tăcere senzaţia provocată de zvârcolirile ei uşoare, până când ea reuşi să se sprijine pe un picior, după care şi pe celălalt.

Apoi Serena alunecă.

Instinctiv, el o prinse şi o lipi din nou de peretele de stâncă, ţinând-o acolo cu coapsele.

– Ia-o încet, e mai bine aşa, spuse el.

– Încerc.

– Da, încerci, spuse el printre dinţi. Deşi ea nu avea nicio intenţie în acest sens, micile ei mişcări îl făcură să intre în erecţie.

– Dacă n-ai fi venit repede să te cațări pe zid ca Omul Păianjen şi să mă faci să...

– Cum ar spune prietena mea Dana, o întrerupse Erik, „închide-o!" Poţi să te iei de mine mai târziu.

– Promiţi? ricană ea.

– Da. Imediat după ce îmi mulţumeşti. Ghici ce aştept cu cea mai mare nerăbdare.

Serena se mişcă, încercând să-şi găsească o poziţie mai bună, şi simţi umflătura inconfundabilă a bărbăţiei lui lipită de şoldul ei stâng. Respiraţia i se opri într-un oftat brusc.

– Nu te speria, spuse el pe un ton neutru. Este un simplu reflex psihologic. O să dispară imediat ce fundulețul tău tare va înceta să se mai frece de vintrele mele.

– Fă-mi mai mult loc şi rezolv de îndată problema, ripostă ea.

El îşi înăbuşi o înjurătură şi se dădu puţin mai în spate. De data asta ea reuşi să se ţină pe picioare fără să mai alunece. Creierul îi era recunoscător. Nu acelaşi lucru se putea spune însă şi despre o altă parte a corpului său.

– E bine aşa? întrebă el.

– Fabulos, replică ea sarcastic. În sfârşit, nu mai trebuie să ling stânca.

El nu ştia ce ar mai fi putut spune fără să intre şi mai rău în belea. Se depărtă şi mai mult de ea, dar rămase suficient de aproape pentru a o prinde în caz că aluneca din nou.

Fără să mai spună nimic, ea începu să urce pe peretele de stâncă. Acum nu mai încerca să scape, aşa că putea să aleagă drumul cel mai sigur, nu cel mai rapid. Reuşi să ajungă sus fără să se dezechilibreze serios decât o dată.

O urmă. Până acum nu mai încercase să se cațăre pe un perete de stâncă în timp ce avea o erecție. Şi spera să n-o mai facă niciodată. Când trecu pe lângă mica grotă, aruncă o privire înăuntru. Nu reuşi să vadă decât o coadă de mătură veche şi uzată. Nu mai lăsase nimic în urma ei – ca de exemplu nişte pagini din Cartea Învățaților.

Imediat ce ajunse în vârf, Serena se uită spre cabană. Dacă ar fi început să alerge, probabil că ar fi ajuns înaintea lui la maşină. Apoi îşi aminti de viteza cu care el se apropiase de stâncă şi îşi dădu seama că ar fi prins-o până să parcurgă jumătate din distanță.

Oricum, trebui să admită că, dacă Erik North voia s-o omoare, alesese un fel tare ciudat de a o face.

Până la urmă se mulțumi să-l urmărească cu ochi violeți şi mirați cum ajunge în vârful stâncii din doar câteva mişcări bine coordonate. Putea să fie el şi Moş Crăciun, tot nu s-ar fi simțit în largul ei singură cu acest bărbat în deşert, indiferent de cât de familiară i se părea prezența lui.

Îl cunosc, la naiba! Sunt sigură că îl cunosc!

Poate că îl văzuse într-una din reclamele acelea pentru echipamente de cățărare, echipamente folosite numai de cei puternici, în formă şi total țicniți.

Îl urmări venind spre ea şi-şi dădu seama că era şi mai înalt decât crezuse. Avea peste un metru optzeci. Şi se mişca ca un atlet. Părul îi flutura în toate nuanțele posibile de blond. Ochii lui erau căprui şi limpezi, ca ai unui vultur. Şi la fel de scrutători.

Mai văzuse ochii aceia undeva.

Erik remarcă tensiunea trădată de corpul Serenei şi se întrebă dacă era vorba de reacția naturală a unei femei care

se trezise singură cu un străin sau nervozitatea unui nelegiuit care avea multe de ascuns. Ultima variantă nu-i prea plăcea, dar trebuia luată şi ea în considerare.

Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit ca acele pagini să fie autentice, Warrick văzuse originalele şi le catalogase drept falsuri. Erik ar fi trebuit să fie nebun să nu ia în seamă evaluarea aceea doar pentru că se simțea legat de Cartea Învățaților.

– Bine, spuse el, uitându-se în ochii ei neîncrezători. Acum ce facem?

– Depinde.

– De ce anume?

– De motivul pentru care m-ai urmărit.

Capitolul 15

Erik se holbă la Serena.

– Ce te face să crezi că te-am urmărit?

– Fii serios. Nu cred că aici este un obiectiv turistic important din sudul Californiei.

El zâmbi uşor. Chiar şi aşa, prăfuită, ciufulită şi transpirând sub soarele deşertului, o găsea inexplicabil de atrăgătoare. Poate că era vorba de combinația între arămiul părului şi violetul ochilor. Poate de inteligența şi precauția care se citeau în ochii aceia, de ascuțimea limbii. Poate de curbele pe care i le ghicise sub hainele largi. Poate de combinația dintre petele de praf şi pistruii de pe obrajii ei. Poate că era din cauza şalului moale, catifelat pe care-l purta în jurul gâtului

Poate că era amintirea şoldurilor ei frecându-se de el.

O găsea foarte familiară şi în acelaşi timp total necunoscută. Era o combinație tulburătoare.

Se întrebă dacă şi ea simţea acelaşi lucru sau poate precauţia ei se datora circumstanţelor: doi străini în mijlocul unui deşert pustiu, un bărbat şi o femeie. Poate că s-ar fi simţit mai relaxată dacă în jurul lor s-ar fi aflat mai mulţi oameni. Sora lui mai mică îi tot spunea că el nu reuşeşte să înţeleagă cât de vulnerabilă se simte o femeie când este singură cu un bărbat străin.

Dar poate că Serena nu s-ar simţi mai relaxată nici într-o mulţime. Cineva care punea la cale o escrocherie avea nenumărate motive să fie neliniştit în prezenţa persoanei care se ocupa tocmai de descoperirea unor astfel de înşelătorii.

– Ţi-a mâncat pisica limba? întrebă ea cu răceală.

Erik ridică din umeri – în gând. Indiferent dacă agitaţia ei se datora faptului că se simţea atrasă de el, unei precauţii tipic feminine în preajma străinilor sau altui motiv, avea nevoie de răspunsuri de la ea. În locul acesta putea să încerce să scoată tot ce voia să afle, mai ales că, dacă o lua la fugă la primele întrebări, avea posibilitatea să o prindă foarte uşor.

– Sunt consultant pentru Rarities Unlimited, spuse el.

Şi aşteptă.

– Şi asta ar trebui să-mi spună ceva? întrebă ea.

El aproape că zâmbi. Serena nu clipise, nu se încordase, pulsul nu i se accelerase, pupilele ochilor săi violeţi nu se contractaseră şi nici nu se dilataseră. Ori era o mare actriţă nedescoperită, ori nu auzise niciodată de Rarities. Dacă era vorba de ultima variantă, asta spunea multe despre ignoranţa ei. Dacă se prefăcuse, asta dovedea că era o escroacă sau doar o persoană foarte precaută, decisă să obţină mai multe informaţii de la el decât ar fi dispusă să-i ofere ea.

– Rarities este o comunitate de specialişti, spuse el. Cumpărăm, vindem, expertizăm şi protejăm obiecte rare de artă.

– Pentru oricine vă angajează?

– Până la un punct.

– Şi care este acel punct?

– Escroci cunoscuţi.

– Adică lucrezi pentru tipii cei buni, nu-i aşa? În vocea Serenei îşi făcuse loc o notă cinică.

– Tu ce crezi?

– Cred că aţi da rapid faliment dacă aţi aştepta să fiţi angajaţi de sfinţi.

El zâmbi subţire.

– Cred că ai dreptate. Dar noi suntem întotdeauna loiali artei, nu clientului. Asta e stipulat în contractele pe care le semnează clienţii noştri.

– Şi asta ce înseamnă?

– Dacă la un anumit punct se ajunge într-o situaţie în care avem de ales între obiectul de artă şi client, clientul pierde întotdeauna.

Sprânceana ei stângă se ridică într-un arc arămiu.

– Şi asta se întâmplă des?

– Asta ar trebui s-o întrebi pe Dana.

– Pe cine?

– Pe Dana Gaynor. Ea deţine Rarities Unlimited, împreună cu S. K. Niall.

Serena îşi înfipse mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor şi îşi desprinse ochii din cei de pasăre de pradă ai lui Erik.

– Cumpăraţi, vindeţi, expertizaţi şi protejaţi. Ei bine, eu nu vreau să vând nimic, nici să cumpăr, dar mi-ar prinde bine o expertiză neutră.

Ar fi avut ea nevoie şi de protecţie, dar nu va aduce vorba despre asta. După cum fugise de el, poate că Erik North o

credea puţin dezaxată. Dacă îi va spune că se temea că ucigaşul bunicii era acum pe urmele ei, avea s-o creadă de-a dreptul nebună. Până la urmă, moartea bunicii fusese catalogată ca fiind rezultatul unei crime întâmplătoare, nu a uneia premeditate.

Oricum, ea nu era obiect de artă ca să poată fi protejată. Nu era decât o fiinţă umană obişnuită, care se temea că fusese prinsă într-o situaţie cu totul şi cu totul neobişnuită.

– O expertiză neutră, repetă Erik, admirându-i spatele elegant şi profilul parţial expus vederii lui. Interesantă formulare.

– De ce?

– Majoritatea oamenilor vor doar să afle cât costă un obiect anume.

Buzele ei se curbară rapid într-un zâmbet. Îşi câştiga existenţa ţesând, aşa încât ştia că, indiferent cât de mult muncea la o piesă, preţul era acelaşi. Sau aproape acelaşi.

– Valorează exact cât este dispus cineva să plătească pentru el. Nici mai mult, nici mai puţin.

Erik se uită la coapsele ei arcuite. Îl mâncau palmele să atingă ceea ce vedea, să-i cuprindă fundul în mâini şi să strângă. Intensitatea dorinţei îl copleşi; era o femeie atrăgătoare, da, dar departe de genul care să facă un bărbat să îngenuncheze de dorinţă.

Şi totuşi, îşi simţea genunchii moi.

– Atunci de ce nu scoţi foile alea la licitaţie? întrebă el cu iritare în glas, luându-şi privirea de la ea. Piaţa îţi va spune ce preţ au de fapt.

– Nu vreau să le vând. Vreau doar să ştiu dacă sunt autentice.

– Pentru asigurare?

Colţurile gurii ei se lăsară în jos. *Dacă te hotărăşti să-ţi accepţi moştenirea... fii foarte atentă. Falsurile sunt o formă foarte periculoasă de artă.*

– Într-un fel.

– În ce fel?

– Contează? îl întrebă ea încordată.

Nu conta cât de enervant de familiar i se părea câteodată bărbatul din faţa ei, n-avea de gând să-i împărtăşească secretul de-o viaţă al bunicii: Cartea Învăţaţilor. Şi totuşi, trebuia să afle mai multe despre paginile acelea pentru a putea căuta apoi restul moştenirii ei. Acum juca la cacealma şi, dacă pierdea, repercusiunile puteau fi foarte mari.

Să nu ai încredere în niciun bărbat.

El se uită la ochii ei întredeschişi şi la buzele pline.

– E greu să lucrezi cu cineva care nu are încredere în tine.

– Eu n-am probleme cu încrederea, spuse ea răspicat. Întotdeauna lucrez de una singură.

– Şi eu la fel.

– Şi de-asta ai venit azi aici? Ca să fii singur?

Gânditor, Erik înţelese că femeia din faţa lui era tot atât de inteligentă pe cât de atrăgătoare.

– Nu mi-ai răspuns la telefon.

– Şi?

– Voiam să văd paginile acelea. N-am putut, aşa că am venit aici.

– Cum ai aflat adresa bunicii mele? întrebă sec Serena.

– De la Rarities.

– Şi Rarities cum au aflat? întrebă ea printre dinţi.

– Întreab-o pe...

– Dana, îl întrerupse ea agresiv.

El zâmbi.

– Exact.

Ea se gândi la un lup auriu. Nu genul acela de lup auriu care seduce prinţesele. Genul care le mănâncă de vii.

– Tu eşti aici. Ea nu e.

– Am putea rezolva asta.

– N-ai de gând să-mi spui, nu-i aşa?

– Consideră-l ca fiind unul dintre secretele meseriei.

– Atunci consideră-mă şi tu pe mine zâna cea bună, ripostă ea.

Zâmbetul lui se schimbă. Acum era mai cald, dar asta n-o făcea să se simtă mai puţin vânată.

– Semeni mai degrabă cu un elf, fu el de acord.

Ea scoase un sunet care-i trăda dezgustul şi îşi scutură praful de pe jeanşi.

– Mai încearcă o dată. Am aproape un metru şaizeci. Nu prea arăt a elf.

– Atunci cu o vrăjitoare. Nu. Mai bine o magiciană. Vrăjitoarele au părul negru şi o respiraţie urât mirositoare – de la toate fierturile alea de buruieni.

Ea făcu un efort să nu zâmbească, dar strălucirea din ochii lui îi dovedea că nu reuşise să-l păcălească. Îşi trecu degetele absentă peste bucata de material care se cuibărise în jurul gâtului ei şi ale cărei capete fluturau la cea mai slabă adiere de vânt.

– Cunoşti multe vrăjitoare?

– Marginile sunt pline de ele.

– M-ai pierdut.

El îi întinse mâna.

– Tu m-ai găsit. Acum scoate-mă de aici.

Înainte să-şi dea seama ce făcea, îl luă de mână. Surprinsă scoase un sunet şi îşi trase degetele înapoi.

– Nu sufăr de nimic contagios, spuse el.

– Eşti mult prea fermecător.

Erik hohoti.

– Şi asta aud tot pentru prima dată.

– Despre ce margini este vorba? întrebă Serena.

El clipi şi se agăţă cu ambele mâini de firul alunecos al conversaţiei.

– Margini?

– Acelea pline de vrăjitoare, spuse ea pe un ton care-i trăda nerăbdarea.

– Marginile manuscriselor medievale.

– Oh. Se încruntă şi apucă absentă şalul care căpătase parcă o voinţă proprie – se tot ridica şi se tot lipea de cămaşa lui Erik. În paginile mele n-am găsit nicio vrăjitoare.

– Nu vrăjitoare clasice, cu siguranţă. Pălăriile ţuguiate au apărut mai târziu. În paginile tale se găsesc vrăjitoare învăţate, luminate. Sau ceea ce învăţaţii numeau Glendruid.

Serena dădu drumul aerului din piept cu suficientă putere pentru a îndepărta şuviţele de păr care i se desprinseseră din coadă. Şalul se ridică de asemenea. Prinse capătul rătăcitor înainte ca acesta să se strecoare în deschizătura cămăşii lui.

– Vrăjitoare deştepte? O sticlă de scotch? Pari că vorbeşti în engleză, dar...

– Scotch? întrebă Erik, confuz.

– Da. Ştii tu. Glenmorangie, Glenfiddich, Glendruid, chestii de genul ăsta. Mărci de scotch.

Erik se întrebă ironic dacă Glendruizilor din vechime le-ar fi plăcut să fie comparaţi cu o sticlă de băutură.

– Acum, că mi-ai atras atenţia, şi eu am aceeaşi problemă cu tine. Deşi vorbim aceeaşi limbă, se pare că nu ne înţelegem. Poate că trebuie să ne cunoaştem mai bine. Vrei să facem o plimbare?

– Unde? întrebă ea precaut.

– Spre maşinile noastre. O să te simţi mai liniştită dacă te afli în prezenţa unor uşi încuiate?

– Ce te face să crezi asta?

– Am crescut singur două fete, surorile mele mai mici. Dar tu?

– Eu sunt singură la părinți. Sunt obișnuită să fiu singură. Cu uși și încuietori, adăugă ea în gând.

– Asta explică multe.

– Cum ar fi?

– Lipsa ta de încredere în cei din jur.

– Nu cred că trebuie să cauți prea mult o explicație pentru asta. Este destul să deschizi primul ziar care îți pică în mână, spuse ea calm, gândindu-se în același timp la bunica ei, prinsă în cursă, murind singură în casa ei cuprinsă de flăcări. Cei din jur, așa cum îi găsești descriși în titlurile ziarelor, nu par niște persoane tocmai plăcute.

Spunând acestea, se întoarse și începu să coboare pe cărarea care ducea la cabană.

El o urmă, admirând privelișteа. Lumina soarelui îi transforma părul într-o vâlvătaie a cărei culoare se regăsea în șalul vaporos pe care îl purta în jurul gâtului. Forța și elasticitata trădate de pașii ei dovedeau că nu era străină de plimbările pe terenuri mult mai accidentate decât trotuarele orașului. După cum spusese și ea, nu semăna deloc cu un elf.

Oricum, pe el nu-l interesaseră prea mult chestiile mici și delicate. Lui îi plăceau femeile capabile să ia viața în piept și să-l înfrunte și pe el dacă se ajungea aici.

Surorile lui îl asiguraseră că avea să se ajungă și la asta. Din câte spuneau ele, uneori era insuportabil. Nu le contrazisese. Nu așa trebuia să fie un frate mai mare, mai ales dacă le ținuse loc și de mamă, și de tată?

Îi mulțumea lui Dumnezeu că niciuna dintre surorile lui nu semăna cu Serena. Ar fi trebuit să le închidă într-o celulă ferecată cu lanțuri și să le păzească cu o pușcă cu țeavă dublă de masculii prea îndrăzneți. Mișcările Serenei erau destul de excitante pentru a aduce la viață și o statuie, și el nu se simțea deloc de piatră.

Continua presiune sexuală pe care corpul lui o exercita asupra psihicului îl irita pe Erik. Trecuse bine de adolescență, când se excita doar dacă se gândea la sânii unei fete. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să treacă de mult de etapa aceea. Altfel de ce i-ar mai fi apărut fire albe pe la tâmple?

Dacă nu devii și mai înțelept, bătrânețea poate fi destul de dificilă.

Intenționat, își luă privirea de la Serena, de la șoldurile ei care unduiau ușor și se concentră asupra deșertului care îl înconjura. Pașii lor scârțâiau pe potecă. Plantele li se agățau de haine cu un sunet ce aducea cu o șoaptă. O prepeliță scoase un țipăt de avertizare. Un șoim îndepărtat se lansă într-o spirală elegantă și se opri pe creanga unui arbore Joshua. Razele soarelui păreau o mângâiere, mult diferită de loviturile ucigătoare, ca de ciocan, cu care îi întâmpina pe cei care se aventurau în deșert în luna lui Cuptor. Aerul era uscat și ușor parfumat, mirosea a lumină, a depărtare și a timp. În afara dârelor unui avion cu reacție care se ghiceau în depărtare pe cer, nu se vedea nicăieri niciun semn al prezenței umane. El și Serena ar fi putut fi ultimii oameni de pe Pământ. Sau primii.

Ca întotdeauna, spațiul deschis și singurătatea îl ajutară pe Erik să-și destindă nervii încordați. Nu reușea să înțeleagă cum puteau trăi oamenii în canioanele de beton ale orașului fără să înnebunească. Lui, până și sedatul și oarecum senilul Palm Springs i se părea de nesuportat după o vreme. În schimb Dana, și într-o oarecare măsură și Niall, erau diferiți. Ei nu pricepeau cum poate trăi el în cimitirul Hollywood-ului, la marginea deșertului, fără să-și piardă mințile.

Erik zâmbi în sinea lui. Chestia interesantă, atunci când venea vorba de oameni, era diversitatea lor.

În zare se înălța un horn ca o piatră de mormânt afumată dintre ruinele unor pereți. Serena îl aștepta lângă mașina ei. Avea aerul unei femei care era pe punctul să-și piardă și puțina răbdare care îi mai rămăsese.

– Dacă nu m-ai urmărit până aici... începu ea.

– Nu te-am urmărit, o întrerupse el.

– Atunci de ce-ai bătut drumul până aici, la casa arsă a bunicii mele?

Capitolul 16

Am venit să văd ce pot afla despre Ellis Weaver, spuse Erik calm.

O parte a Serenei observă că el mai avea într-adevăr multe de aflat despre bunica ei, inclusiv faptul că Ellis Weaver nu era numele ei real.

– De ce?

– Pentru că tu nu răspundeai la telefon.

– Și ce legătură are asta cu moartea bunicii mele?

Erik o privi intens.

– Ce legătură ar putea fi între obiceiurile tale ciudate în legătură cu telefonul și moartea lui Ellis Weaver?

Serena zâmbi.

– Răspunde-mi la întrebare.

El observă linia fină a maxilarului ei și zâmbi mai degrabă întunecat.

– Nu există nicio legătură, cel puțin eu nu cunosc niciuna.

– Atunci de ce ești aici?

– Pentru că tu nu răspundeai...

– Parcă am stabilit odată chestia asta, îl întrerupse ea furioasă.

– ... la telefon, termină el. Dacă ai fi răspuns, am fi stabilit o modalitate ca să pot vedea originalele sau măcar să-ți pot pune câteva întrebări în legătură cu ele. Dar nu am putut să dau de tine, așa că am decis să vin aici, să văd dacă pot găsi ceva care să mă ajute să înțeleg ce fel de femeie era cea care avea în posesie patru pagini complete din Cartea Învățaților și nu le-a scos niciodată la lumină.

– Cartea Învățaților? spuse Serena repede, aducându-și aminte de biletul enigmatic al bunicii sale. Mie nu mi-a spus niciodată numele cărții. Ce știi despre cartea asta?

– Vezi, am aflat deja ceva. Ea nu știa ce are în posesie. Sau poate știa. Nu pot fi sigur până când nu voi avea ocazia să examinez paginile acelea. Se opri și așteptă, sperând ca ea să-i ofere această șansă.

Serena se mulțumi să-l privească cu ochi mari și neîncrezători.

– Dacă nu ai încredere în mine, spuse el pe un ton egal, de ce mi-ai mai trimis copiile paginilor?

Ea dădu drumul aerului din plămâni, întoarse privirea și-i oferi doar o jumătate de adevăr, jumătatea care nu era așa de importantă.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc la mormântul bunicii mele. Chestia asta m-a făcut mai nervoasă, mai agitată.

– E sigur că ceva te-a făcut să fii așa, o aprobă el încet, vorbind ca pentru sine. Voia să-i ceară să-i arate paginile, dar își înăbuși propria nerăbdare. Se controla mult mai greu decât ar fi bănuit. Ființa aceasta cu ochi violeți și care nu avea nimic în comun cu un elf i se strecura sub piele mai repede decât spinul unui cactus. Nu se aștepta ca femeile să-i cadă la picioare, dar nici să o ia la fugă – mai ales dacă era vorba de o femeie care îl stârnea din punct de vedere sexual fără măcar să încerce. Crezi că dacă am merge în altă parte ai fi mai puțin nervoasă?

Încordarea din vocea lui o făcu să se încrunte. Nu putea să-l acuze de lipsă de răbdare. Până la urmă, ea apelase la el.

– Nu. Cel puțin acum spusese adevărul adevărat. Până când va afla dacă paginile sunt autentice sau doar niște falsuri și dacă această moștenire fusese cauza uciderii lui Lisbeth, nu se va putea relaxa, indiferent unde s-ar afla.

Bunica ei era în propria ei casă și uite cum sfârșise.

Serena mai respiră o dată adânc.

– Aici e un loc la fel de bun ca oricare altul. Îi făcu un semn cu mâna, parțial avertizându-l pe el, parțial cerându-și scuze. Ce vrei să știi despre bunica?

El deschise gura s-o întrebe dacă știa ceva de restul paginilor din Cartea Învățaților. Apoi se gândi mai bine. De fiecare dată când vorbea despre bunica ei, în voce și în ochi i se putea citi, pe lângă precauție, durere.

– Ce fel de femeie era?

Ochii Serenei erau mai calzi decât vântul uscat.

– O femeie singuratică.

– Nu avea prieteni?

– Nu. Apoi își aminti de avocat. Morton Hingham, poate. Era avocatul ei.

– Mama ta era fata doamnei Weaver sau nora ei?

– Fiica.

– Nu se prea înțelegeau?

– Probabil că nu s-au prea înțeles. Marilyn Charters a fugit de aici când avea doar șaptesprezece ani. S-a alăturat unei comunități hippie, a fumat „iarbă", a rămas însărcinată, m-a avut pe mine, a luat niște droguri prea tari, a sărit în fața unei mașini și a murit.

– Tu câți ani aveai?

– Cinci. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, doar că avea părul roșu-arămiu și lung. Arăta foarte frumos la lumina

lumânărilor. M-a învățat să țes și mi-a vândut brățările pentru bani.

Imaginea unei femei tinere, cu părul lung până la șolduri, cu ochi violeți și temători, așezată în fața unui război de țesut trecu prin fața ochilor lui Erik ca fulgerul. *S-a ridicat și l-a privit ciudat, ca și când n-ar fi fost sigură că el a vrut s-o omoare.*

Îl trecură fiori reci pe șira spinării, așa că renunță repede la acea veche amintire. Nu, nu putea fi vorba de o amintire. Nu văzuse nicăieri un asemenea război de țesut, poate doar în imaginația lui. Și n-o văzuse niciodată pe Serena cu părul curgându-i ca un voal până la șolduri.

Abține-te, își spuse el dur. *Serena are un efect dăunător asupra a ceea ce-ți ține loc de creier.*

Se uită la ea cu atenție. Oricare ar fi fost sentimentele pe care le-ar fi simțit pentru mama ei, era evident că trecuse de mult peste durerea sau peste furia pricinuite de pierderea ei. Când vorbea de mama ei, pe față nu i se putea citi decât un vag interes detașat.

– Dar despre tatăl tău ce știi?

– Eu am fost unul dintre acei copii cărora li se spune „copii ai iubirii". Buzele i se curbară într-o linie cinică. Dar dragostea n-avea nimic de-a face cu asta. Tocmai de aceea părinții mei nu s-au căsătorit. N-au fost nici măcar logodiți, n-au avut decât o simplă legătură sexuală. Și nu a fost niciun aranjament privilegiat. Am avut o grămadă de „unchi". Și ce legătură au toate astea cu paginile respective?

– Eu cred că subestimezi „sentimentele" părinților tăi.

Bărbia ei ridicată îi dădu de înțeles că ea era de altă părere.

– Păi, i-a purtat numele, remarcă Erik. Multe femei nu fac asta nici măcar după ce se mărită.

– Despre ce vorbeşti? Nu i-a purtat niciodată numele.

– Deci mama ta nu şi-a schimbat numele?

– Exact, spuse Serena scurt.

– S-a căsătorit vreodată?

– Niciodată.

– Bunica ta a fost căsătorită de mai multe ori?

– Nu. Serena îi aruncă o privire nerăbdătoare, de culoarea ultimei nuanţe a curcubeului. Din câte mi-a spus bunica, mama a fost copil legitim. Eu nu. Alte întrebări mai ai?

– Da. De ce mama şi bunica ta au nume de familie diferite?

Prea târziu. Serena înţelese abia acum unde o duseseră întrebările lui Erik. Îi ceru scuze în gând bunicii sale pentru că-i dăduse în vileag un secret pe care ea îl luase în mormânt. Pe de altă parte, oare mai conta cu adevărat? Bunica era moartă. Şi mama ei la fel.

– Bunica era o persoană destul de sensibilă în legătură cu intimitatea ei, spuse Serena. A crescut-o pe Marilyn, pe mama mea, sub numele de Weaver, dar după ce mama a fugit de acasă, şi-a schimbat numele în Charters. Tocmai de aceea bunica nici n-a mai vorbit de ea de atunci.

Femeia aceea care-şi spunea Weaver îi explicase foarte clar nepoatei sale încăpăţânate – care refuzase să-şi spună altfel decât Serena Charters – că nimeni nu avea vreun drept să întrebe ceva despre locul de unde venea „Ellis Weaver" ori dacă mai avea şi alte nume. În ceea ce-i privea pe cei din jur, numele de familie al Serenei era Charters pentru că pe tatăl ei îl chemase Charters, sau cel puţin aşa o minţise el pe fata pe care o sedusese, apoi o abandonase.

Şi asta era povestea pe care o spuseseră tuturor celor interesaţi.

Pentru Serena nu conta prea mult câtă vreme păstra singurul lucru din mama sa pe care timpul şi împrejurările îi

permiseseră să-l păstreze – numele ei. Chiar şi acum, când secretul păstrat cu grijă atâta timp era pe cale să fie dezvăluit. Mai ales acum, când avertismentul bunicii ei continua să-i răsune în creier. *Să n-ai încredere în niciun bărbat.*

Erik era incontestabil un bărbat.

Cu ochi scrutători, Erik se uită împrejur, aşteptând ca Serena să înceapă să vorbească. Când văzu că ea nu dă niciun semn, o întrebă:

– Deci?

– A cumpărat pământul ăsta sub numele de domnişoară al bunicii ei, Weaver.

– Adică numele soţului ei era Charters, şi ea a schimbat acest nume în Weaver când s-a mutat aici?

– Nu ştiu. Nu vorbea niciodată despre soţul ei. Nici măcar o dată. Serena ridică din umeri şi îşi spuse că nu-l cunoştea pe Erik îndeajuns pentru a-i dezvălui numele de Lisbeth Charters. Eu cred că n-a fost niciodată măritată, în ciuda faptului că purta verighetă.

– Aşa mamă, aşa fiică? sugeră el ironic.

– Poate. Mai contează?

Doar pentru Factoid şi pentru căutările lui computerizate, gândi Erik. Dar asta era ceva ce nu putea spune cu voce tare.

– Proveniența este o parte foarte importantă a procesului de expertizare. Spre a descoperi proveniența moştenirii tale, trebuie să ştiu sub ce nume să caut eventualele chitanţe care să ateste vânzarea ori cumpărarea respectivelor obiecte.

Serena îşi dădu seama de ceva: în scrisoarea pe care i-o trimisese nu făcuse nicio referire la modalitatea prin care ajunsese în posesia paginilor.

– De unde ştii că le-am moştenit?

Norman Warrick îi spusese, dar Erik se gândi că nu venise vremea să aducă vorba despre asta. Spusese deja prea multe.

Fusese atât de vrăjit de ochii Serenei, de vocea ei senzuală, de picioarele ei, încât făcuse o greşeală de amator.

– Am făcut o deducţie logică, spuse el calm. Am greşit?

– De ce-ar fi o deducţie logică?

– Nimic asemănător paginilor acelora n-a apărut pe piaţă de când te-ai născut tu.

– De unde ştii?

– Treaba mea e să ştiu astfel de lucruri. Ai moştenit paginile acelea de la bunica ta? Da sau nu, Serena. Dacă nu poţi avea nici măcar atâta încredere în mine, ne pierdem amândoi timpul.

Ea îl privi în ochi.

– Da. Le-am moştenit de la bunica.

El oftă prelung.

– Progresăm.

– Mă faci să par la fel de dificilă ca şi tine.

– Înseamnă că nu mă descurc prea bine. Eşti mult mai dificilă decât mi te-aş fi imaginat.

Ea îi arătă două şiruri de dinţi puternici şi strălucitori.

– Pentru unele lucruri nu trebuie să te străduieşti prea mult. De exemplu, poţi foarte uşor să fii dificil.

Erik făcu apel la răbdarea care era pe sfârşite şi reluă vânătoarea de nume.

– Prin urmare, bunica ta a cumpărat casa asta sub un nume fals, corect?

– A cumpărat pământul. Tot ce vezi aici este opera ei. A construit asta cu mâinile ei.

Erik se întoarse şi se uită la casă cu alţi ochi. Merse până la resturile unui zid şi îl privi mai îndeaproape. Pietre din împrejurimi, ciment şi multă sudoare, acestea erau ingredientele acelui zid. Dar bunica Serenei nu fusese o ascetică ţicnită, care să îşi găsească alinarea printre ziduri urâte făcute de mâna ei. Căutase pietre cu urme de minereu

de fier şi le încastrase în zid, aşezându-le într-un fel de model care se distingea clar pe granitul deschis la culoare. Rezultatul era asemănător unei ţesături simple.

– Cred c-a fost o femeie extraordinară, zise el.

– De ce spui asta?

– E evident că a dus un stil de viaţă foarte ascetic, însă asta nu a împiedicat-o să-şi transforme pereţii casei în ceva mai mult decât un simplu suport pentru acoperiş.

Serena urmări modelul pe care el îşi trecea acum mâna cu degete lungi, o mână mai degrabă de poet ori de pianist. Şi totuşi ştia cât de agile şi de puternice erau mâinile acelea care la prima vedere păreau foarte graţioase. O apucase, îi oprise căderea şi o lipise de peretele de stâncă până când ea putuse din nou să se mişte în siguranţă.

Şi nu numai peretele de piatră fusese tare. Amintirea acelei apropieri neaşteptate, a acelui moment de intimitate sexuală îi încălzea pielea. Nu era o sfântă, dar nicio „petrecăreaţă". Reacţia ei profundă, de femeie faţă de acest mascul străin îi dădea o stare de nervozitate şi o făcea în acelaşi timp curioasă.

– Bunica mea îndrăgea modelele. Tocmai de aceea îi plăcea atât de mult să ţesă. Crea adevărate minunăţii numai dintr-o mână de fire. În timp ce vorbea, Serena mângâia ţesătura care se cuibărise la gâtul ei, de parcă prezenţa acesteia ar fi făcut-o să se simtă mai bine. După câteva momente, călcă peste cenuşa care mai rămăsese din cabana bunicii ei – o făcea pentru prima oară de când fusese ucisă. Avea aici un război de ţesut, în colţul ăsta, luminat de fereastra care dădea spre nord. Bunica mea o numea lumină deşteaptă, lumină învăţată.

Erik înţepeni, dar înainte ca el să apuce să spună ceva, Serena începuse din nou să vorbească.

– Când am întrebat-o cum poate fi lumina educată, învățată, spuse ea, bunica nu mi-a răspuns, a continuat să țească.

Serena îngenunche printre resturile carbonizate care fuseseră odată războiul de țesut al bunicii ei. Atâtea amintiri... lămpile cu kerosen care transformau noaptea în aur lichid, susurul răcoros al apei care curgea la pompă, mirosul de pâine coaptă, torentul ametitor de stele pe cerul în crucea nopții, zorii care se revărsau în tăcere peste pământul acesta parcă îmbrăcat în catifea neagră, apăsarea albă și fierbinte a soarelui de amiază atunci când și umbrele ardeau.

– Asta e tot ce ți-a spus vreodată despre învățați? întrebă Erik într-un târziu.

Mâna Serenei ezită câteva secunde, apoi își reluă căutările prin cenușa copilăriei ei. Degetele i se strânseră în jurul unei bucăți de lemn carbonizate care, demult, susținuse urzeala strălucitoare a războiului. Se înfioră de parcă cineva ar fi trecut peste mormântul ei, dar era mormântul bunicii ei. Și ea îl deranja. Deschise pumnul, lăsă bucata de cărbune acolo unde o găsise, printre alte resturi carbonizate care însemnaseră odată viață.

– Învățați? întrebă Serena cu o voce îndurerată.

– Parcă spunea ceva despre lumină învățată. În ciuda nerăbdării, Erik vorbise cu blândețe pentru că ochii ei căpătaseră culoarea asfințitului, bântuiți parcă de apropierea întunericul.

– Lumină învățată, murmură Serena. Apoi își aminti. Cartea Învățaților. Manuscrisul din care se presupunea că provin minunatele ei pagini – asta dacă nu erau niște falsuri sau dacă însăși cartea nu era un fals. Sau dacă o grămadă de alte lucruri de care ea poate nici nu auzise nu se dovedeau decât minciuni. Ai mai întrebat asta și înainte.

– Da.

– Și crezi că paginile fac parte din ea.

– Posibil. Aproape sigur, se corectă Erik în gând. Dar și asta era o chestiune despre care nu era pregătit să vorbească cu ea.

– Bunica așa credea. Și numea Cartea Învățaților „moștenirea" ei. Moștenirea pe care ea mi-a spus că a pierdut-o. Moștenirea pe care încerca să o regăsească înainte de a muri.

– Cu cât timp înainte de a muri? Vocea lui Erik era mai dură decât ar fi trebuit, decât s-ar fi cuvenit, dar nu se putea abține. În jurul vieții și mai ales al morții lui Ellis Weaver începea să se țească un model destul de urât.

Serena nu-i răspunse. Se întreba la rândul ei dacă o mână de foi falsificate reprezenta un motiv destul de puternic pentru a ucide pe cineva. Nu era prima dată când își punea întrebarea asta de când citise biletul bunicii ei și sigur nu va fi nici ultima.

Și această întrebare avea să-i provoace întotdeauna fiori reci pe șira spinării.

Vântul deșertic bătea în lungul văii, peste rămășițele cabanei și ale lui Lisbeth Charters, cunoscută și ca Ellis Weaver pentru lumea din afară.

În ciuda căldurii, Serena simțea cum în măruntaiele ei își făcea loc frigul. Se șterse de funinginea cărbunelui frecându-și mâinile de blugi, frecându-și-le atât de tare încât simți că palmele îi iau foc. Într-un fel, era mai rău să creadă că bunica ei fusese ucisă din cauza Cărții Învățaților și nu căzuse victimă unui act întâmplător de violență.

Pentru că, dacă ăsta era adevărul, însemna că următoarea victimă este ea.

Amărâtă, Serena își dori ca bunica ei să-i fi lăsat ceva mai folositor decât un simplu avertisment și un nume fals.

Capitolul 17

Serena, şopti Erik, îngenunchind lângă ea pe podeaua rece de piatră. Te simţi bine?

Ea încercă să-i răspundă. Dar avea gura prea uscată. Înghiţi în sec o dată, de două ori, dar fără folos. Simţea că dacă va încerca să vorbească, din gură îi va curge nisip.

Mâna lui îi atinse obrazul. Răceala pielii ei îl şocă.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Vocea lui era calmă, blândă, ca atunci când una dintre surorile lui se trezise noaptea plângând şi el se dusese la ea şi o ţinuse în braţe până ce coşmarul trecuse.

Serena închise ochii şi se lăsă învăluită de căldura mâinii lui care îi alungă frica.

– Ăsta e mormântul ei. Nu vreau să fie şi al meu.

Abia îi recunoscu vocea răguşită.

– De ce să fie şi al tău? întrebă el calm.

– De ce să nu fie? Tensiunea care o cuprinsese era imensă. Respiră adânc şi atinse bucata de ţesătură, moştenirea ei. Nu contează. Sunt doar...

Erik aşteptă, întrebându-se dacă îşi dădea seama că se agăţa de mâna lui cu disperare.

– Eşti doar ce? întrebă el când văzu că ea nu mai spune nimic.

Sunt o idioată, gândi ea. *Cu cât aflu mai multe, cu atât sunt mai sigură că bunica a fost ucisă intenţionat. Şi iată-mă aici, îngenuncheată la mormântul ei, în braţele unui străin. Un străin care ştie despre dispariţia Cărţii Învăţaţilor.*

Mă întreb dacă nu cumva ştie să facă şi bombe incendiare.

Serena se ridică în picioare şi se depărtă de Erik atât de repede, încât îi dădu de înţeles că, în ceea ce priveşte încrederea pe care i-o acorda ea, ajunseseră din nou în situaţia iniţială. Se ridică la rândul lui brusc, aproape furios.

– Am spus ceva greşit? întrebă el sardonic.

– Despre ce vorbeşti?

– Tu. Eu. Încredere.

– Nu te cunosc suficient ca să am încredere.

– Şi viceversa, sublinie Erik.

Îl privi uimită, apoi ridică din umeri.

– Bineînţeles. Dar tu eşti mult mai puternic decât mine, şi bunica ta nu a fost ucisă.

Erik asimilă în tăcere implicaţiile pe care Serena nu le rostise în cuvinte.

– De ce te întorci tot timpul la asta?

Îi aruncă o privire mirată.

– La ce? La faptul că eşti mai puternic decât mine?

El gesticulă nerăbdător, dând la o parte ceea ce părea să fi fost un ciob roşu.

– Te comporţi de parcă faptul că bunica ta a fost ucisă acum un an te face să te simţi direct ameninţată. De ce?

– După cum am mai spus, sunt neliniştită. Încrucişă braţele la piept. La ce mai era bun un avertisment dacă îl ignora atât de uşor? Plec. Aici nu mai e nimic pentru mine.

– Bine. O ceaşcă mare de cafea cu ceva tare în ea şi o baie fierbinte cu hidromasaj ţi-ar face bine.

– Eu n-am baie cu hidromasaj.

– Eu am.

– Norocul tău.

– Ai telefon mobil?

– Nu.

Sperând că ea nu-şi va da seama că în momentul acela se aflau în afara razei de acoperire a reţelei de telefonie mobilă, îşi scoase telefonul din tocul de piele pe care îl purta în spate şi i-l întinse.

– Uite. Sună la poliție și spune-le numele meu și numărul mașinii și mai spune-le că dacă nu îi suni înapoi în 15 minute ca să-i anunți că nu ți s-a întâmplat nimic, pot să trimită echipa de intervenție.

Ea nu se putu abține și izbucni în râs.

– Vorbesc serios, spuse el calm. Vreau să știi, să fii convinsă că ești în siguranță cu mine. Și cea mai rapidă cale de a căpăta încredere în mine este să petrecem cât mai mult timp împreună.

Ochii lui erau prea intenși, prea căprui și prea inteligenți pentru a o face să se simtă în apele ei. Avea în fața ei un bărbat obișnuit să obțină întotdeauna ceea ce voia. Ca Norman Warrick.

În mod ciudat, comparația o făcu pe Serena să se simtă mai bine. Chiar dacă Erik era la fel de hotărât ca și Warrick, nu era un tiran. Și încercase s-o liniștească cu o blândețe pe care abia acum începea să o aprecieze. În ciuda precauției omniprezente în adâncul ei, se trezi dorindu-și să afle mai multe despre acest bărbat incredibil de familiar.

– De ce? întrebă ea. Crezi că n-o să te las să te uiți la paginile acelea decât atunci când o să am încredere în tine?

– Asta pe de o parte.

– Și pe de altă parte?

– Vreau ca tu...

– Să am încredere în tine, îl întrerupse ea. Ai mai spus asta.

Erik clătină din cap.

– Te vreau pe tine. Punct.

Îl privi cu ochi mari.

– Expresia ta... Dădu capul pe spate și râse. Crezi că mi se scoală ori de câte ori o femeie se freacă de mine? Dă-mi voie să te asigur că am trecut de mult de perioada aia.

Obrajii Serenei ardeau. Blestemând această reacție necontrolabilă, reuși totuși să se țină tare.

– Nu-mi vine să cred că purtăm o asemenea conversație.

– Nu noi. Doar eu.

– Nu te cunosc suficient pentru a putea face asta.

– Și cine e vinovat?

– Soarta, ricană ea. Ne cunoaștem de mai puțin de o oră.

– Și în timpul ăsta te-am salvat de la o cădere destul de urâtă, mi s-a sculat atât de tare încât mă doare și acum și am aflat că ți-e teamă că ai să fii ucisă ca și bunica ta. Cât de bine ar trebui să ne știm ca să putem discuta despre ceva atât de normal cum e sexul?

– Ai uitat să menționezi partea în care m-ai urmărit pe stâncă și m-ai speriat de moarte.

– Detalii.

Serena își mușcă buza.

– Da' știu că-ți merge gura!

– Dă-mi un motiv s-o iau mai încet.

Ea dădu drumul aerului din piept, scoțând un sunet care semăna cu un hohot de râs și care prevestea apropierea momentului în care avea să se predea. Cu cât stătea mai mult cu Erik, cu atât era din ce în ce mai sigură că îl mai văzuse undeva, că-l mai întâlnise, că-l cunoștea. Și totuși, de fiecare dată când căuta acel moment, când încerca să-și aducă aminte când și cum, senzația dispărea. Era asemenea unei idei de model care îi umbla prin minte – foarte reală și absolut irațională.

Așa că avea de gând să facă exact ca atunci când i se contura doar parțial un model. Avea de gând să lase ca totul să se întâmple la timpul potrivit și să aștepte rezultatul.

Și dacă nu-i va plăcea, putea oricând să plece.

– Ce-ai zice de un armistițiu? sugeră ea.

– Interesant. Consideri deci că suntem în război.

Serena vru să nege. Partea din ea care insista că-l cunoștea deja pe Erik nu era atât de sigură. Și această ezitare

o tulbura tot atât de mult ca şi senzaţia de familiaritate pe care el i-o evoca.

– Întreabă-mă după ce ajungem să ne cunoaştem mai bine, spuse Serena într-un final.

El ar fi vrut să împingă lucrurile mai departe. Apoi se gândi la femeia aceea bătrână, neobosită, care îşi crescuse singură nepoata în mijlocul deşertului frumos şi pustiu. Probabil că suspiciunea făcea parte din Serena la fel ca şi carnea şi sângele ei.

– Aşa o să fac, spuse el. Pot să am încredere în tine că ai să mă urmezi până acasă, sau conduc în spatele tău?

– Întinzi coarda.

– Atunci ia-o tu înainte.

– Şi dacă spun că nu mă interesează? întrebă ea.

– Ţi-aş spune că nu eşti pe aceeaşi lungime de undă cu corpul tău.

– Eşti arogant.

– Vezi, în fiecare minut aflăm lucruri noi unul despre celălalt. La tine acasă sau la mine?

– Şi dacă n-aş fi avut paginile acelea din Cartea Învăţaţilor? întrebă ea înainte să apuce să se gândească la ceva mai bun.

– Nu ne-am fi întâlnit, şi ar fi fost mare păcat. Dar ai paginile alea, ne-am întâlnit, aşa că tot ceea ce putem face este să mergem înainte.

– Aşa m-am gândit şi eu. Înfricoşător.

– Am stabilit deja că eşti cam sperioasă. Erik zâmbi şiret. Îţi propun ceva. Îţi arăt foile mele dacă tu mi le arăţi pe ale tale.

– Foi?

– Pagini, am vrut să spun. Pagini din manuscrise medievale.

– Ai aşa ceva?

– Câteva, spuse el, apoi făcu o pauză. Sute.

Serena făcu ochii mari.

– Am uitat.

– Ce?

– Că eşti expert în manuscrise medievale. Nu prea arăţi a aşa ceva.

– De ce? N-am fruntea bătută cu foiţă aurită? întrebă el sec.

– N-ai umerii înguşti şi nici nu eşti cocoşat.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Ea decise să-l ignore, ceea ce era oricum mai bine decât să-i spună că nu era deloc dezamăgită.

– La tine acasă, spuse ea hotărându-se. E mai aproape.

– De unde ştii?

– Mi-a spus avocatul bunicii mele.

Erik fu cât pe-aci s-o întrebe dacă acolo lăsase paginile acelea, la avocat, dar hotărî să nu întindă coarda.

Nu încă.

Capitolul 18

MANHATTAN
JOI, DUPĂ-AMIAZĂ

Manhattanul înconjura sediul Casei Warrick asemenea unui anaconda de beton. Ţipătul sirenelor şi claxonatul nervos şi ilegal al taxiurilor anunţau că în afara clădirii totul era normal. Şi înăuntru lucrurile erau destul de normale. Garrison Warrick şedea rezemat de spătarul fotoliului său de piele gri şi îşi privea telefonul sidefiu de parcă ar fi urmat să explodeze, nu să sune.

Un led roşu se aprindea şi se stingea regulat ca bătaia unei inimi. O altă luminiţă de pe telefon clipea de trei ori mai repede decât cea roşie, vrând parcă să spună „Bine, am înţeles că eşti surd, dar eşti şi orb?"

Interfonul de pe biroul lui începu să bâzâie. Cum bunicul lui nu venise la New York împreună cu restul familiei, Garrison presupuse că nu era nicio primejdie să răspundă la interfon.

– Da? spuse el.

– Scuzaţi-mă, domnule. Accentul britanic al secretarei sale suna îngrozitor de scorţos şi fals, şi asta poate pentru că Sheila se apropiase de Anglia la fel de mult ca de harta atârnată pe peretele biroului. Vă caută cineva la telefon pe linia...

– Bunicul? o întrerupse el scurt.

– Nu. Domnul Warrick, adică asistentul lui, este încă pe linia doi.

Luminiţa roşie care pulsa rapid se stinse. Garrison oftă uşurat. Asistentul ticălosului ăluia bătrân înţelesese aluzia şi renunţase. Cealaltă luminiţă continua să clipească leneş.

– Cine a mai rămas?

– Doamna Risa Sheridan.

– Sheridan, Sheridan, murmură Garrison. În minte nu-i veni nimic, probabil fiindcă se gândea încă la obsedatul şi obsesivul lui bunic. O cunosc?

– Social?

Garrison se uită în tavan. Vocea şi corpul Sheilei erau de primă mână, dar creierul părea să fi fost luat de la o găină.

– Profesional.

– Casa Warrick i-a vândut câteva artefacte din aur, spuse Sheila vioaie.

– E colecţionară?

– Este reprezentanta unui colecţionar.

Garrison întinse mâna spre ceaşca cu restul cafelei de la prânz, înghiţi şi se strâmbă. Într-o bună zi va învăţă şi el că zborurile transcontinentale dublează efectele alcoolului. Dar anii pe care îi petrecuse în armată nu-l învăţaseră că ce-i prea mult strică.

– Cine e şeful ei? întrebă el mai înghiţind o dată. Avea un gust rău în gură, atât de rău încât nici cafeaua proastă nu-l alunga.

– Shane Tannahill.

– Oh, *acea* Sheridan. Sigur. Risa. Păr negru şi... vocea lui se pierdu.

Risa avea un corp ieşit din visele umede ale unui adolescent şi o gură făcută parcă pentru păcat, dar Garrison nu credea că secretara lui voia să audă asta. Cel puţin nu în orele de serviciu. În timpul liber, talentele sale erau uimitoare. Era o fată atât de dulce şi plină de energie, încât bărbaţii puteau să-i uite lacunele la capitolul coeficient de inteligenţă. Risa era exact invers, cel puţin în ceea ce priveşte inteligenţa. Încă nu avusese posibilitatea să o testeze în dormitor, aşa că nu putea să spună prea multe despre abilităţile ei sexuale.

– ... şi cu un accent sudist, nu-i aşa? întrebă el.

– Oh, asta era, domnule? Am crezut că avea gura plină cu terci de ovăz rece.

Când Garrison auzi iritarea din vocea secretarei lui, hotărî pe loc să n-o mai invite la hotel pentru o gustare la miezul nopţii. Sheila devenea prea posesivă şi el n-avea nevoie de astfel de lăcomie, într-o relaţie ocazională, indiferent cât de talentată era partenera. Era suficient de sufocat de mama lui. Îl făcuse să se înroleze în armată de la optsprezece ani numai ca să descopere că „Da, să trăiţi!" nu era prea diferit de „Da, mamă!".

Își netezi cravata, își aranjă jacheta franțuzească de lână și spuse:

– Mulțumesc, Sheila. O să răspund la telefon.

Apăsă butonul care clipea, puse telefonul pe speeker și se lăsă pe spate în scaun. Microfonul aparatului era destul de sensibil pentru a reda și sunetul sirenelor de pe stradă.

– Doamnă Sheridan, ce plăcere neașteptată! Ce pot face pentru dumneavoastră?

– De fapt, cred că ar trebui să mă întrebați ce puteți face pentru șeful meu, Tannahill.

– Ah, da. Lâna de Aur. Cred că am citit ceva săptămâna trecută în *New York Times* despre cel mai nou cazinou din Las Vegas,

– Acceptabil de arogant, nu-i așa?

– Sigur că da.

– Excelent. Nimic nu-i irită mai mult pe experții în cultură decât o persoană plină de bani care colecționează obiecte pe care ei nu le consideră artă.

Garrison râse.

– Din fericire, Casa Warrick nu se limitează la experții în artă din Manhattan.

La capătul celălalt al firului, Risa Sheridan dădu drumul unui hohot de râs apreciativ și se uită la șeful ei.

Shane Tannahill o privea cu ochi de culoarea jadului verde-închis. Cămașa de bumbac cu mânecă lungă pe care o purta se asorta cu culoarea ochilor, așa cum pantalonii lui maro se asortau cu părul. Putea oricând să vorbească și să-i dezvăluie lui Garrison că era și el prezent la conversație, dar alese să n-o facă. Era aici doar pentru a vedea cât de apropiată era Risa de fermecătorul director de la Casa Warrick. O oarecare apropiere era bună pentru afaceri. Prea multă l-ar putea costa foarte mulți bani.

– Poate că ei nu sunt foarte scumpi, dar arta este sigur.

– Bineînțeles. Primul lucru pe care l-am învățat în armată a fost că nu poți face profit din sărăcie.

De data asta râsul ei fu mai puțin oficial. Nu era sigură că-l place pe Garrison Warrick, dar trebuia să admită că tipul era destul de amuzant. Capitalismul lui voios era o schimbare bine-venită față de sobrietatea unor proprietari de galerii de artă care vindeau un statut cultural noilor îmbogățiți, întotdeauna ușor de amăgit.

– Un zvon care mi-a ajuns la ureche ar putea însemna profit pentru amândoi, spuse Risa. Dacă aș putea să vă răpesc câteva secunde din prețiosul dumneavoastră timp...

El acceptă tactica cu grație.

– Întotdeauna am timp pentru un zvon bun. Este însuși sângele comerțului cu obiecte de artă. Ce aveți pentru mine?

– Este vorba de un obiect pe care îl aveți dumneavoastră. Ați auzit de galeria de obiecte din aur pe care domnul Tannahill vrea să o creeze pentru cazinoul său?

– Toată lumea a auzit. Speram să aveți nevoie de ceva care nu ar putea fi asigurat din resursele domnului Tannahill. În acest caz, Casa Warrick ar fi gata să vă ofere ce vă trebuie. Și, bineînțeles, vă veți bucura în același timp și de excelenta noastră reputație de fiecare dată când ne veți solicita să achiziționăm ceva pentru dumneavoastră. Obiectele cumpărate de noi au întotdeauna o proveniență curată.

Sprâncenele negre ale lui Shane se ridicară. Deși Garrison nu făcuse nicio afirmație fățișă, cuvintele pe care le folosise și tonul vocii insinuau cu siguranță că unele surse pe care Shane le folosea pentru achiziționarea de obiecte de artă nu erau tocmai ortodoxe.

Ceea ce era adevărat. Numai că acestea erau cei mai siguri furnizori ai lui pentru obiecte de artă din aur și artefacte.

– Cunosc foarte bine reputaţia impecabilă a Casei Warrick, spuse Risa. Tocmai de aceea v-am sunat imediat ce am auzit zvonurile referitoare la o pagină de manuscris celtic din secolul al doisprezecelea, decorată din belşug cu aur. Deşi experienţa mea se rezumă la bijuteriile antice din aur, cred că un manuscris celtic decorat în aur este o raritate.

– Da, este adevărat, sunt foarte rare, o aprobă Garrison.

Risa aşteptă.

Shane asculta, privea, fluturând în acelaşi timp un stilou de aur masiv între degetele unei mâini, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca pe o baghetă de aur cu efecte hipnotice. Ochii lui însă nu părăsiseră nicio clipă gura cu buze pline a reprezentantei sale. Nu văzu însă niciun moment buzele acelea strângându-se sau ridicându-se la colţuri, nu observă niciun semn care să indice o tensiune neobişnuită.

Până la urmă hotărî încă o dată că, deşi reprezentanta lui nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului, faţa ei merita studiată cu atenţie. Corpul ei era, ca şi gura, voluptuos şi atrăgător, chiar dacă ea nu făcuse nimic special pentru a sublinia diferenţele dintre curbele sânilor, ale taliei şi ale şoldurilor.

Risa era foarte conştientă şi destul de stânjenită de privirea apreciativă a şefului ei şi de nerăbdarea lui abia mascată.

– Aţi auzit de o astfel de pagină? îl întrebă ea sec pe Garrison.

– Da.

– Şi?

– Casa Warrick investighează posibilităţile.

Vocea calmă a lui Garrison nu o păcăli pe Risa.

– Aţi văzut pagina respectivă? întrebă ea.

– Da. Pentru o foarte scurtă perioadă de timp.

– Este de vânzare?

Urmă o pauză lungă. Apoi Garrison oftă destul de tare pentru a fi auzit de persoanele de la celălalt capăt al firului.

– Este o situaţie foarte delicată.

– Cum adică?

– Suntem de părere că aceste pagini ar trebui cercetate cu o mare doză de... să zicem scepticism, înainte de a putea fi scoase pe piaţă. Acest lucru trebuie făcut obligatoriu în cazul în care vor fi scoase la vânzare prin intermediul Casei Warrick.

– Scepticismul dumneavoastră este împărtăşit şi de Norman Warrick?

– Absolut.

Risa se uită la şeful ei.

Încet, Shane scoase capacul stiloului şi scrise pe calendarul de pe biroul ei IA-O.

– Indiferent de situaţie, domnul Shane ar vrea să vadă această pagină.

Singurul semn de dezaprobare care se putea ghici în vocea ei era tonul ceva mai rece. Faptul că un obiect de artă avea o proveniență dubioasă era întotdeauna un semnal de alarmă pentru un reprezentant de calibru, şi Risa Sheridan ţinea la reputaţia ei. Nu fusese un copil de bani gata, ca Shane Tannahill, iar în cazul lui ar fi fost mai potrivit să se spună „copil de grămezi de bani gata".

Era sigură că statutul de progenitură a celui mai bogat patron din industria computerelor avea şi unele dezavantaje, dar în momentul acela nu se putea gândi la niciunul anume. Oricum, era incomparabil mai bun decât statutul ei – era sigură că şeful său nu se putea plânge de gândaci în baie.

– De care pagină anume vorbiţi? întrebă Garrison.

– Nouă ne-a fost descrisă ca o pagină de început de capitol, o pagină acoperită aproape în întregime de o literă mare sau de un grup de litere mari alcătuite din foiță de aur.

Garrison scoase un sunet care ar fi putut însemna orice, de la o reacție de aprobare până la una sceptică.

– Persoana care v-a descris această pagină are experiență în ceea ce privește manuscrisele vechi?

– Noi ne considerăm satisfăcuți de calificările persoanei. Risa se gândi că probabil și Garrison ar fi de aceeași părere dacă i-ar spune numele persoanei respective. Jane Major era o colaboratoare a Casei Warrick. Specialitatea ei era iconografia medievală. Aveți o astfel de pagină?

– În momentul acesta nu.

– Ne putem aștepta la o schimbare?

– Viața este o continuă schimbare, doamnă Sheridan. De aceea ne dăm seama că nu suntem morți.

Risa dădu ochii peste cap.

– Domnul Tannahill ar fi sperat la o schimbare mai precisă.

– Și dacă pagina aceea nu este ceea ce pare?

Pleoapele lui Shane se lăsară aproape leneș, dar mâna continuă să plimbe stiloul printre degete; era un truc folosit de magicieni și de jucătorii de cărți înrăiți pentru a-și menține flexibilitatea degetelor. Apoi, fără niciun avertisment, stiloul dispăru, Shane se ridică și ieși din încăpere.

Dar înainte de a pleca mai bătu o dată cu degetul spre hârtia pe care scrisese: IA-O.

Risa se așeză mai confortabil în scaun, încrucișă picioarele și se apucă de treabă, încercând să afle cât îl va costa de data asta pe Shane obsesia lui de a poseda tot ce este mai bun și mai strălucitor pe lumea asta.

CAPITOLUL 19

LOS ANGELES
JOI, DUPĂ-AMIAZĂ

Mulțumesc că ați venit atât de repede, spuse Dana în timp ce-i conducea pe cei trei Donovan pe culoar, spre una dintre camerele speciale de la Rarities.

– Nicio problemă, replică Kyle Donovan. Tocmai urma să ne întâlnim cu partenerii noștri de pe Coasta Pacificului, în L.A., când apelul dumneavoastră ne-a fost redirecționat de la Seattle.

– Vorbește pentru tine, îl întrerupse Archer Donovan cu autoritatea unui frate mai mare. Hannah are să mă omoare dacă nu mă întorc acasă în timp util pentru a-i face baie micului nostru monstru.

Lawe Donovan pufni. Ca și Kyle, avea părul blond, decolorat de soare. Dar spre deosebire de el, avea fața arsă de prea mulți sori de pe meleaguri străine.

– Monstru? Micul Attila? Despre ce vorbești, frățioare? Băiețelul tău este bucățică ruptă din tine, a moștenit părul tău negru și instinctul criminal.

– Râde ciob de oală spartă, spuse Archer, ridicând din sprâncene. Spui asta doar pentru că ești gelos că n-ai și tu așa ceva.

– O soție sau un copil? Nici gând. Am și așa destule pe cap. Lawe se uita la unduirea șoldurilor Danei. Meritase să traverseze orașul fie numai și pentru asta. Auzise despre mersul ei de la alți bărbați din neamul Donovan, dar nu-l văzuse cu ochii lui niciodată. Frumos. Foarte frumos.

Zâmbind în sinea ei, Dana îi conduse într-o cameră liberă. Existau persoane care s-ar fi simțit încântate să se

afle în prezența celor trei masculi Donovan – toți trăiseră pentru o vreme în locuri dure, în condiții aspre, toți trei depășeau un metru și optzeci de centimetri care l-ar fi făcut să vadă roșu în fața ochilor pe micuțul pilot de elicopter de la Rarities. Dar Dana nu era deloc intimidată de ei. Îi plăceau bărbații înalți. Când îi punea la punct, satisfacția era cu atât mai mare. Prima oară când o făcuse, cei trei avuseseră o expresie delicios de surprinsă pe fețele lor.

Nu că s-ar fi așteptat să-l poată domina pe vreunul dintre ei. Întregul trib era cunoscut pentru inteligența membrilor săi, pentru onestitatea lor și pentru faptul că-și făceau treaba foarte bine. Și asta cerea Dana de la toată lumea, deși de cele mai multe ori așteptările ei nu erau răsplătite.

În afară de cazul în care era vorba de Niall.

El era excepția de la multe, prea multe din regulile ei. Trebuia să rezolve și problema asta într-o bună zi.

– Am verificat lista lucrărilor Susei cu cei de la galeria ei de artă din Manhattan, spuse Dana. Julian mi-a spus că n-a auzit niciodată de *Sidewalk Sunset**. Și semnătura este puțin ciudată, dar asta nu spune mare lucru. Artiștii își schimbă deseori semnătura de-a lungul carierei. Ca și stilul artistic.

– Dar ce părere a avut Julian despre pictura în sine? întrebă Archer.

– A fost destul de evaziv. A spus că trebuie s-o vadă personal. Dana ridică din umeri și deschise ușa. Din câte-l cunosc eu pe Julian, cred că o să fie la fel de evaziv și după ce ajunge aici. Îl înfurie realmente orice operă a șefei clanului Donovan, ăăă... a Susei care nu iese pe piață prin intermediul lui.

* Apus pe trotuar – denumirea unei picturi *(n. trad.)*.

– De înțeles, spuse Archer sec. El s-a ocupat în exclusivitate de operele ei în ultimii douăzeci de ani.

– Dar, spuse Lawe uitându-se la pictura așezată pe un șevalet în mijlocul camerei, ea a început să picteze de la vârsta de șase ani.

Urmară câteva minute de tăcere, timp în care toată lumea se uită la *Sidewalk Sunset*. Deși frații Donovan crescuseră în prezența talentului mamei lor și îl considerau de la sine înțeles, pe măsură ce crescuseră își dăduseră seama cât de deosebit, de unic era stilul celei care le dăduse viață.

Unul după celălalt, frații Donovan dădură din cap.

– Asta înseamnă „da, este al ei" sau „da, este un fals" ? întrebă Dana.

– Este al ei, spuse Lawe. Făcu un pas în față, apropiindu-se foarte mult de tablou. Pe buze îi apăruse un zâmbet ciudat, plin de amintiri. L-a pictat pentru Justin și pentru mine când am împlinit opt ani. Noi ne tot smiorcăiam că vrem să ne ducă la munte, sau pe coastă, sau într-un alt loc sălbatic, frumos, lucru pe care ei nu și-l permiteau pe vremea aceea. Mama – Susa – a spus că frumusețea se poate găsi oriunde, trebuie numai să știm cum să privim. Și pentru a ne dovedi-o, a pictat un apus de soare reflectat în băltoacele de ploaie de pe trotuar. Atinse blând rama tabloului. Doamne, ce mult timp a trecut de când s-a întâmplat asta.

– Oprește-te, spuse Archer. Eu sunt mai bătrân decât tine.

– Eu nu, ripostă Kyle îngâmfat.

Lawe se mai uită câteva momente la tablou, aducându-și aminte de vremurile în care lumea era mult mai simplă, dar el fusese prea mic pentru a o aprecia.

– E de vânzare pictura asta? întrebă el.

– Da, spuse Dana sec, dar voi tocmai i-ați mărit considerabil prețul, atribuind-o uneia dintre cele mai mari artiste de pe continentul nord-american.

El se uită peste umăr şi îi zâmbi – genul de zâmbet care făcuse multe femei să decidă că bărbatul acela merita efortul de a-l îmblânzi.

– Cred că sunt priceput la asta.

– Şi dacă el nu e, spuse Archer aruncându-i o privire intensă lui Lawe, eu cu siguranţă sunt. Trecuse multă vreme de când Lawe fusese văzut zâmbind cu adevărat. Şi dacă tot ce trebuia pentru ca acel zâmbet să dureze era un tablou de-al Susei, atunci era clar că *Sidewalk Sunset* îşi găsise un nou proprietar.

Zâmbind la rândul ei, Dana clătină din cap la vederea surprinzătorului zâmbet al lui Lawe. Omul putea topi gheţarii cu el.

– Nici nu-i de mirare că se spune că cei din neamul Donovan pot scăpa cu faţa curată chiar şi dacă omoară pe cineva.

– Nu literalmente, spuse Archer calm.

Dar privirile pe care şi le aruncară cei trei spuneau, de fapt, *Cel puţin nu în ultima vreme.*

– Credeţi că ne puteţi pune la dispoziţie peste câteva zile una dintre camerele voastre libere? întrebă Archer.

Dana îşi dădea seama că se încerca schimbarea subiectului. Ştia de asemenea că nu era cazul să spună asta cu voce tare.

– Bineînţeles, pentru voi – orice.

Ca şi în cazul lui Lowe, şi zâmbetul lui Archer era surprinzător, mai ales pe faţa unui bărbat care altfel arăta ca un foarte serios om de afaceri.

– Lawe are câteva smaralde, iar câţiva dealeri de care n-am auzit până acum vor să se uite la ele.

– Marţi e bine?

– Foarte bine. Şi cheltuielile vor fi suportate de firma Donovan Gems and Minerals.

Dana făcu un semn cu mâna, respingând ideea.

– Găsim noi o modalitate de compensare. Expertul meu în smaralde de pe Coasta de Vest s-a angajat de curând la Smithsonian. Soţiei sale îi place la Washington, D.C. Închipuieşte-ţi. Oricum, dacă vreţi să deveniţi consultant pe probleme de smaralde şlefuite pentru Rarities Unlimited, suntem dispuşi să vă punem la dispoziţie o cameră pentru afacerile voastre.

– De acord, spuse Archer. E o ofertă bună.

Dana zâmbi ca o pisică. *V-am prins.*

Capitolul 20

PALM SPRINGS
JOI, DUPĂ-AMIAZĂ

În timp ce poarta automată de la marginea proprietăţii lui Erik North se închidea în spatele maşinii Serenei, ea se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia. Şi asta nu din cauză că auzise poarta închizându-se în urma ei. Era vorba mai degrabă de o senzaţie. Una peste alta, indiferent cât de tare îşi dorea să afle mai multe despre moştenirea ei şi indiferent cât de mult o intriga Erik, adevărul era că chiar nu-l cunoştea pe bărbatul acesta.

Nici pe Warrick nu-l cunoşteam, dar m-am dus la el acasă singură, noaptea, îşi reaminti ea. *Şi am fost insultată după tot efortul meu.*

Cel puţin putea fi sigură că Erik nu venise în deşert cu gândul de a o omorî. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi fost moartă până acum. Apoi se întrebă dacă nu cumva el n-o

făcuse pentru că urmărea să pună mâna pe mai multe pagini din Cartea Învăţaţilor. Poate se gândea că ea deţinea mai multe comori.

Gândul că juca la cacealma, miza fiind propria ei viaţă, era înspăimântător. Era obişnuită să-şi poarte singură de grijă, să nu aibă nevoie de nimeni, să stea departe de restul lumii. Nu devenise, asemenea bunicii ei, o sihastră izolată în mijlocul deşertului, dar îi venea greu, îi era aproape imposibil să aibă încredere în altcineva.

Aruncă o privire către aparatul foarte sofisticat care se odihnea pe scaunul de lângă ea. Era foarte greu să continui să te temi de un bărbat care îţi lăsase propriul telefon mobil ca să poţi suna la poliţie dacă intrai în panică.

Păstrează gândul ăsta bun, îşi spuse ea.

Atinse de câteva ori şalul pentru a-i purta noroc şi urmări maşina argintie a lui Erik care parcurgea ultimii metri pe aleea şerpuitoare. Din câte putea să-şi dea ea seama, proprietatea avea aproape un hectar, poate mai mult. Ca şi curtea lui Warrick, şi cea a lui Erik era înconjurată cu un zid înalt şi solid. Spre deosebire de proprietatea lui Warrick, pietrele din ziduri proveneau din clădiri vechi, cel puţin aşa presupunea ea. În afară de culoarea roşie, pietrele acelea îi aminteau de Podul Londrei, de parcă acesta ar fi fost demontat şi mutat bucată cu bucată în mijlocul deşertului Arizonei.

Într-adevăr, designul şi felul construcţiei dădeau casei lui Erik un aer medieval. Spre deosebire de curtea lui Warrick, Erik nu avea arbori şi arbuşti din Lumea Veche înşiraţi prin curte, tunşi în diferite forme. În schimb, curtea era plină cu copaci de jacaranda, ale căror frunze lungi şi subţiri, aproape feminine, aruncau umbre fragile pe cimentul aleii. În spatele copacilor de jacaranda se vedeau câţiva lămâi ajunşi la maturitate, plini de fructe, mai multe tipuri de palmieri, tufe de bougainvillea, levănţică şi multe alte specii de plante pe care nu reuşi să le identifice.

Cuprinsă parcă de un acces de melancolie, Serena se uită în spate, spre umbrele aruncate de arborii de jacaranda. De mai multe ori pe an încercase să reproducă sau măcar să sugereze în ţesăturile sale graţia copacilor de jacaranda. Până acum, niciuna dintre încercările sale nu se ridicase la înălţimea gingăşiei naturii.

Când Serena văzu de aproape casa lui Erik, uită cu desăvârşire de eşecurile sale la ţesut. Acoperişul era placat cu ţiglă, ca la casele vechi din Anglia. Pereţii erau făcuţi din piatră roşiatică, un material pe care ea nu-l mai văzuse decât la castelele roşii din Caerlaverock şi din Carlisle, de pe graniţa Scoţiei. Din loc în loc, medalioane şi porţiuni acoperite cu ţigle colorate echilibrau aspectul tern al peretelui de piatră. În locul grifonilor, leilor, cerbilor sau al altor însemne heraldice la care s-ar fi aşteptat ea, ţiglele erau decorate cu desene celtice stilizate, care şi-ar fi putut avea originea în manuscrise vechi sau în modelele unor ţesături antice. Albastru, auriu, violet, roşu, galben, culorile erau la fel de strălucitoare pe cât de surprinzătoare erau desenele.

Într-un târziu Serena îşi dădu seama că Erik o aştepta lângă uşă. Îşi luă geanta şi coborî din maşină, întinzându-i telefonul mobil. Erik aruncă o privire spre ecran. Nimic urgent. Cel puţin nimic care să fie mai urgent decât dorinţa lui nestăvilită de a vedea paginile Serenei.

Factoid nu încercase încă să ia legătura cu el. Nici Erik nu-l contactase. Nu voia să vorbească cu cei de la Rarities Unlimited despre Ellis Weaver Charters în faţa Serenei. Înjurând în gând această barieră a neîncrederii, băgă telefonul în tocul de piele de la spate.

Cu un gest automat, Serena încuie dubiţa şi se întoarse spre gazda ei. Abia terminase de îndesat jucăria aceea deşteaptă a lui în tocul de piele. Mişcările lui rapide şi economicoase îi dădură de înţeles că erau gesturi foarte familiare

pentru el – la fel cum şi pentru ea era trecerea unei bobine printre iţele războiului de ţesut.

– Cred că se scot bani buni din evaluarea de manuscrise vechi, spuse ea uitându-se la curtea spaţioasă şi la casa imensă. Apoi îşi auzi cuvintele şi se strâmbă. Îmi cer scuze. Unii oameni trebuie să se străduiască mult să spună asemenea inepţii. Mie-mi vine foarte uşor.

El zâmbi.

– Nicio problemă. Eu reprezint a patra generaţie a familiei North care are în stăpânire castelul ăsta. Bunicul îl cunoştea destul de bine pe tata, aşa că a pus banii familiei într-un cont special pentru a păstra casa, aşa că nu pot să-mi asum niciun merit pentru asta.

– Un om deştept.

– Eu sau bunicul?

– Da. De unde Dumnezeu ai găsit ţiglele alea celtice superbe?

– Mama mea le-a făcut.

Serena ridică sprânceana stângă, surprinsă, şi se mai uită o dată la minunăţiile acelea.

– Desenele sunt de-a dreptul extraordinare, vechi şi moderne în acelaşi timp. Se regăsesc în ele spiralele şi intensitatea vechilor celţi, dar niciun sentiment de claustrofobie. Se uită dincolo de el, la ţiglele care formau o alee ce ducea spre uşa din faţă. Desenul era deosebit, rezultat al aşezării şi al modelului fiecărei ţigle. Extraordinar. Este printre cele mai frumoase desene pe care le-am văzut.

– Sunt flatat.

– De ce? Ziceai că mama ta a făcut ţiglele astea.

– Dar nu ţi-am spus că eu am conceput designul general.

Ea ridică mâinile.

– Aşa e. Ai tot dreptul să te simţi flatat.

– Acum cred că ar fi momentul să te complimentez şi eu pentru ochiul tău ager. Nimeni până la tine nu şi-a dat seama că este vorba de desene antice.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

– Oare de ce nu te cred?

– Habar n-am. Eu îţi spun adevărul. Chiar nimeni altcineva nu a observat chestia asta. Oh, da, sigur, au admirat desenele, dar nu le-au înţeles niciodată. Dar tu le înţelegi. Vrei să-mi vezi cucul războinic?

Serena rămase cu gura deschisă.

– Unul dintre noi este nebun de legat.

– Abia aştept să văd care dintre noi. Îi întinse mâna. Haide. Cred că acum e pe zidul din spate, îşi face curaj pentru adăpatul de după-amiază. Dacă ne mişcăm în linişte, n-o să ne observe.

– Cine?

– Cucul.

– Este ora unu şi nimănui nu-i e bine, murmură ea. La două o să vedem cuci?

Erik râse, o trase mai aproape, de parcă ar fi vrut s-o îmbrăţişeze cu o singură mână, şi spuse:

– Mă gândesc că n-ar trebui să te înţep, dar, la naiba, e atât de amuzant să îţi încrucişezi spada cu cineva cu atâta prezenţă de spirit.

Fu gata să-l îmbrăţişeze la rândul ei, dar îşi dădu seama ce era să facă. Se smulse de lângă el atât de repede, încât aproape se dezechilibră.

– Uşurel, spuse el întinzând mâinile. Cărarea este destul de denivelată. Rădăcinile copacilor continuă să crească, ţiglele rămân la fel.

– Înseamnă că trebuie să fiu foarte atentă pe unde calc.

Miji ochii.

– Nu te teme, dacă te dezechilibrezi, te prind eu.

– Mulţumesc, dar am picioarele mele, şi încă de multă vreme.

Sperând că iritarea nu i se citea pe chip, Erik se întoarse şi deschise uşa din faţă fără să acorde prea multă atenţie desenului de pe uşă, preferatul lui, un arbore al vieţii stilizat. Părea că de fiecare dată când lucrurile progresau puţin între el şi Serena, ea dădea înapoi. În ritmul ăsta avea să-l prindă următoarea sărbătoare naţională înainte să apuce măcar să vadă paginile acelea.

– Îţi arăt împrejurimile peste câteva minute, spuse el împingând-o aproape blând în casă. Dar dacă nu ne grăbim, o să-l pierdem.

– Pe cine?

– Pe cucul meu războinic, nu-ţi aminteşti?

– Erik, începi să mă îngrijorezi.

El se uită în jos, îşi dădu seama că de fapt îl înţepa şi o grăbi, spre bucătărie, scoţând-o apoi în grădina din spatele casei. Aruncă o privire spre bazinul cu apă şi observă că ajunseseră chiar la timp.

– Aşază-te lângă mine, aici, spuse el încet. Aşa, acum nu te mai mişca. Uite-te spre bazin fără să mişti capul. Îl vezi?

Serena făcu aşa cum i se spusese şi văzu o pasăre mare, cafeniu cu bej, care bea apă din bazin cu mişcări nervoase, uitându-se din când în când în jur.

– Cucu pe dracu', spuse ea, abia mişcându-şi buzele. Ăla e un roadrunner.

– Care face parte din familia cucilor.

– Iar mă tachinezi?

– De data asta nu.

– Să mori tu?

– Eşti cam însetată de sânge, nu?

– În legătură cu promisiunile şi jurămintele, da.

Erik se uită la ochii ei violeţi doar o secundă sau două, apoi spuse:

– Să mor eu.

Serena ar fi vrut să zâmbească, dar nu putea. Ochii căprui ai lui Erik erau intenşi, aproape ca cei ai unui animal de pradă, şi atât de familiari încât simţi o strângere de inimă. Un fior o străbătu din cap până-n picioare, de parcă ar fi păşit cineva peste mormântul ei. Din nou.

– E bine că nu trebuie să mori acum, reuşi ea să spună. N-aş vrea să fiu eu responsabilă de moartea ta.

– Încă un compliment. Zâmbi şi îşi dori ca ea să nu fugă dacă ar încerca să o sărute. O să-mi suceşti minţile dacă vei continua aşa.

– Nu înainte ca tu să-mi întorci stomacul pe dos.

El izbucni în râs, atât de tare încât roadrunnerul se sperie şi fugi.

– Pentru asta s-ar putea să uit de tăria aceea din cafea.

– E mai bine aşa. Am de condus destul de mult până acasă.

– Până în Leucadia, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

Erik se uită la unghiul pe care soarele îl făcea cu linia orizontului.

– Mai ai destul timp. Ai mâncat de prânz sau vrei să-ţi pregătesc o gustare?

Ea ezită o clipă.

– Asta înseamnă că nu ai mâncat de prânz şi că vrei să-ţi pregătesc o gustare, spuse Erik. Îţi place somonul afumat?

– Atunci când îl găsesc, da.

– Înseamnă că ai noroc.

Începu să se mişte de colo-colo prin bucătărie, scoţând farfurii, pahare, tacâmuri şi o cutie pe care i-o întinse.

Serena privi eticheta – *Somon mare prins de Erik North.*

– Adevărat? întrebă ea.

– Adevărat. Am câțiva prieteni în nord.

Prinse inelul cutiei, desfăcu capacul și trase adânc în piept aroma peștelui.

– Mmm, bun. Domnul Picky n-o să mă ierte niciodată.

– Domnul Picky? întrebă el, deși știa foarte bine că așa îl chema pe motanul ei. Ea habar nu avea că el știe, lucru pe care ar fi trebuit să încerce să-l țină minte. De asemenea, ar fi trebuit să încerce să nu se mai uite cum își umezea buzele.

– Motanul meu. O să simtă că răsuflarea îmi miroase a somon și o să fie foarte supărat pe mine.

– O să-ți dau o bomboană mentolată.

– Aș putea să fac și gargară cu benzină, că tot m-ar simți. E mort după somonul afumat.

– Vrei să-ți dau și niște pâine sau biscuiți?

– Numai dacă vrei să mă faci să mă simt mai bine.

Zâmbind, îi întinse și o furculiță:

– Poftă bună.

Ea luă o îmbucătură de somon și scoase un sunet de satisfacție.

– Cred că pe ăsta l-ai prins în rai.

– În Alaska.

Era prea ocupată să apuce cu limba o bucată de pește, așa că nu-i răspunse.

Erik se întoarse brusc și începu să taie felii de brânză dintr-o bucată mare de Gouda. Dacă va continua s-o privească lingând somon de pe furculiță, va gândi iar cu organul genital. Ceea ce nu era un lucru prea inteligent.

Așa că se mulțumi să spele niște struguri, tăie în felii un măr și desfăcu o cutie de biscuiți cu susan.

– Cafea? Ceai? Un suc? Apă? Bere? Vin? întrebă el fără s-o privească.

– Cafea, mormăi ea, apoi înghiți repede. Te rog.

– Neagră?

– Cu zahăr.

El începu să verse resturile de cafea, dar ea îl prinse de mână.

– Aș prefera s-o beau dintr-o ceașcă, nu din chiuvetă, dacă nu te superi.

– Voiam să fac o porție proaspătă.

Ea se uită împrejur, văzu un cuptor cu microunde și spuse:

– Nu te mai obosi. O încălzesc pe-asta.

– Nici nu-i de mirare că bei cu zahăr.

Turnă cafeaua rece într-o cană, o încălzi și îi întinse cana aburindă. Văzu că somonul era pe terminate și zâmbi.

– Mai vrei o cutie? întrebă el.

– Dacă mănânc mai mult de o cutie, pisica mea o să tocmească pe cineva să mă omoare.

– Domnul Picky e o pisică asasină?

– Dacă tu ai un cuc războinic, eu de ce nu aș avea o pisică asasină?

El rânji.

– O să-ți dau niște somon și pentru acasă.

– Ar trebui să te refuz.

– Dar n-o s-o faci.

– Glumești? Ai idee cât de bun e somonul ăsta? Curăță furculița cu limba și oftă.

Erik decise că era un moment bun pentru a suna la Rarities. Dacă n-o făcea, probabil că s-ar trezi făcând vreo prostie – probabil ar hrăni-o pe Serena cu somon, bucată cu bucată, cu propria lui limbă.

– Trebuie să verific ceva, spuse el. Nu durează mult.

Serena scoase un sunet indescifrabil și începu să se înfrupte din struguri, măr, brânză și biscuiți, din toate deodată, cu eficiență maximă.

Erik urcă trei trepte deodată, parcurse în viteză holul pavat cu piatră şi acoperit cu un covor persan vechi şi intră la el în dormitor. Totul era mai aranjat decât atunci când plecase, ceea ce dovedea că menajera plătită din contul special al bunicului său îşi făcuse treaba cât timp el fusese plecat. Fără să arunce nicio privire familiarelor obiecte de mobilier, se aşeză la biroul de lângă patul cel mare şi trimise Danei şi lui Factoid toate informaţiile pe care le avea şi toate speculaţiile pe care putea să le facă.

Deşi lipsise doar câteva minute, când se întoarse Serena ajunsese la ultimele boabe de strugure şi la ultimele bucăţi de brânză. Expresia ei dovedea clar că savurase fiecare îmbucătură.

– Bine, spuse el. Spală-te pe mâini şi apoi poţi să vii să-mi vezi schiţele.

Ea îi aruncă o privire pe sub genele negre ca abanosul.

– Schiţe, ha? Deschise robinetul chiuvetei şi începu să se spele pe mâini. Sper că sunt din manuscrise vechi.

– Te-ar mulţumi dacă ar fi din nişte manuscrise şi atât?

– Nu.

– Iar ai noroc. Îi întinse un prosop mic. Sunt din manuscrise vechi. Dar ai fi surprinsă să vezi ce desenau unii învăţaţi din vremurile acelea.

– Dacă sultanii puteau comanda covoare cu instrucţiuni pentru seraiurile lor, nu văd de ce regii din Evul Mediu n-ar fi avut dreptul să se amuze la rândul lor.

– Covoare cu instrucţiuni? Interesant.

– Da, doar dacă poţi citi în arabă, spuse ea, ştergându-se rapid pe mâini. Erau poeme, nu imagini.

– Artă, în cazul ăsta, nu ilustraţii. Cred că învăţaţii medievali din Europa erau mult mai direcţi în descrierile lor.

– În desenele lor, îl corectă ea. Până la urmă, pornografia este celebră pentru economia ei de cuvinte.

– Şi pentru asta.

Serena chicoti, apoi rămase tăcută, întrebându-se cum se exprima oare dorinţa carnală în Evul Mediu. Probabil că la fel ca acum, poate numai hainele şi coafurile să fi fost diferite.

– Ai un zâmbet ciudat, spuse Erik în vreme ce o conducea pe un culoar. Îmi spui şi mie gluma?

– Nu e vorba de nicio glumă. Mă gândeam numai că anumite lucruri nu se schimbă niciodată.

– Cum ar fi părţile corpului? sugeră el sec.

Ea ridică din umeri.

– Şi la faptul că sexul continuă să fie privit doar ca o parte a corpului. Partea A intră în partea B. Se repetă acţiunea de câte ori este necesar.

– Când o spui aşa, pare al dracului de plictisitor.

– Dacă o faci aşa, chiar este plictisitor.

Îi aruncă o privire piezişă.

Ea nu îşi dădu seama. Descoperise câteva fotografii vechi aliniate pe culoar, o cronologie a lui Edward Curtis, în sepia a unor vremuri şi a unor oameni de mult dispăruţi.

La ce se gândea Serena când studia feţele indienilor Chumash, ale căror vieţi dificile se citeau în fiecare rid? Când se uita la fotografiile acelea, Erik se întreba cum o fi să ştii că neamul tău, cu origini pierdute în negura timpului, urmează să se stingă odată cu tine – fără o a doua şansă, fără speranţe, doar o întindere albă – viitorul. Dispariţia.

Ce ar fi putut face o persoană pusă într-o astfel de situaţie? De ce ar fi capabil un bărbat sau o femeie într-o astfel de împrejurare, ce ar fi putut ei face pentru a-şi asigura un alt viitor decât un imens gol?

Se întrebase asta de când se uitase prima dată în ochii întunecați și intenși ai indienilor Chumash, acum de mult dispăruți. Atunci era destul de mare pentru a înțelege cât de definitivă și inevitabilă era moartea. Și încă nu găsise niciun răspuns.

Apoi se gândi la de curând decedata Ellis Weaver, la patru pagini de manuscris medieval, la nepoata de față care nu știa câte necazuri poate aduce cu sine istoria veche.

– Avea și bunica o fotografie ca asta, spuse Serena încet. Asta cu oaza și cu palmierii uscați, și cu femeia care părea la fel de obosită și zdrențuită ca palmierii. Bunica spunea că ochii femeii erau ca niște găuri arse în eternitate prin care sângera timpul.

– Bunica ta era o femeie foarte veselă.

Serena zâmbi ușor.

– Pot să spun că era mai degrabă sumbră. Dar până la urmă, cum ai vrea să fie o mamă care și-a pierdut copilul?

– În niciun caz fericită, o aprobă Erik. Se învinovățea pentru moartea fiicei sale?

– Nu vorbea niciodată despre asta. Dar nu credea nici în Dumnezeu, nici în diavol. Serena întoarse privirea de la fotografie și o pironi în ochii de pasăre de pradă ai lui Erik. Asta înseamnă că nu mai rămăsese nimeni pe care să-l învinovățească, în afară de ea.

– Tu o consideri vinovată?

– Nu. Eu am dat vina pe diferențele atât de mari dintre oameni. Iubeam deșertul. Mama mea îl ura din toată inima. Îl considera o închisoare din care a evadat cu prima ocazie. Faptul că a evadat doar pentru a ajunge într-un alt fel de închisoare... Serena ridică din umeri. Cine știe? Poate că îi plăcea viața în comun, poate îi plăcea să împartă sărăcia cu alții. Cel puțin așa sper. Nu prea a avut multe motive de bucurie în viață. Când a murit, avea cu aproape zece ani mai puțin decât am eu acum.

Erik se gândi la părinții lui care se iubiseră unul pe celălalt și își iubiseră copiii, și și-ar fi iubit și nepoții la fel de mult. Chiar dacă părinții lui muriseră prea devreme, îi lăsaseră moștenire multă iubire, iubire care creștea de fiecare dată când surorile lui râdeau împreună cu propriii lor copii, le alinau suferințele și se adăposteau în brațele bărbaților lor.

Pentru prima dată, Erik se întrebă care ar fi fost imaginea, părerea lui despre viață și despre încredere dacă părinții lui ar fi murit când el nu ar fi avut decât cinci ani și ar fi fost crescut de mama mamei lui, o femeie afurisită, care trăise aproape de o sută de ani.

Nici nu era de mirare că Serenei nu-i prea venea să aibă încredere în el. N-avea niciun motiv să creadă în viață. Poate că sărbătoarea națională de pe patru iulie era o estimare optimistă pentru momentul în care avea să ajungă el să vadă paginile acelea. Poate de Halloween.

Își dorea doar să nu fi avut senzația aceea, că timpul era un lux pe care nu și-l putea permite.

Capitolul 21

PALM SPRINGS
JOI, SEARA

N-are nici un rost să plângi și să suspini la mormântul trădărilor trecute. M-am încrezut în cine nu trebuia. M-am îndoit de cine nu trebuia. Am pierdut înainte de a realiza ce am găsit.

– Un învățat nu e cu nimic diferit de ceilalți oameni. Când adevărul necruțător ni se înfățișează, ne acoperim

ochii. Şi când o minciună înşelătoare ni se arată, fugim spre ea.

– Nu, nu noi. Eu. Şi eu, şi eu, şi eu...

– Nesăbuit, să iubeşti, şi să minţi, şi să fugi de adevărul plin de iubire.

– Maică a Domnului, miluieşte-mă, stau pe marginea mormântului a ceea ce ar fi putut să fie, înfăşurat în haine, cu sufletul gol şi tremurând, jelind numele pe care l-am iubit prea târziu.

– Oare stă şi ea, goală, lângă un alt mormânt?

– Oare îmi strigă numele în iad?

– Sau trăieşte blestemându-mi sufletul?

Vocea joasă a lui Erik răsuna în încăpere, părând să tremure ca o flacără. Lăsă deoparte pagina din care citise cu voce tare.

Serena se simţi cuprinsă de tristeţe fără niciun motiv anume. Îşi luă privirea la el şi se concentră asupra camerei în care se afla, asupra pereţilor, orice în afară de cuvintele acelea scrise, ecouri ale unei agonii mai vechi de un mileniu.

Dacă făcea abstracţie de eficientul sistem de ventilaţie care curăţa aerul încăperii de fumul lumânărilor, s-ar fi putut crede într-o bibliotecă medievală. Ferestrele erau înalte şi ferecate. Dulapuri din lemn sculptat pline cu cărţi îmbrăcate în piele umpleau camera. Alte volume se odihneau pe câteva mese înalte din lemn. Unele dintre aceste cărţi erau deschise. Altele erau ferecate ori închise bine pentru a împiedica paginile antice să se îndoaie. În încăpere nu exista o altă sursă de lumină în afara lumânărilor ale căror flăcări tremurau şi se micşorau la fiecare curent de aer, de parcă şi aceste lumânări ar fi prins viaţă şi ar fi respirat într-un ritm lent. La fel părea că se întâmplă şi cu unele dintre cărţile deschise – lumina care cădea tremurătoare pe paginile lor dădea senzaţia că şi ele respirau.

În cameră era timp, un timp care îi împresura cu prezenţa lui şi care părea viu.

– Asta este una dintre paginile din Cartea Învăţaţilor pe care am reuşit să o readuc la viaţă, spuse Erik.

Ea dădu din cap, incapabilă să scoată un cuvânt.

– Paginile originale se află acum într-o colecţie privată din Florida, continuă el, uitându-se la spatele ei, întrebându-se de ce era atât de tensionată. Este un palimpsest. Proprietarii au fost foarte amabili şi m-au lăsat să fotografiez pagina sub ultraviolete şi aşa am reuşit să descifrez textul de dedesubt.

Fără să audă altceva decât strigătul disperat şi plin de viaţă al unui bărbat mort de mult, ea dădu încă o dată din cap. La fiecare mişcare a capului, lumina aruncată de flăcări se reflecta în părul ei roşu-auriu, făcându-l să pară o flacără vie.

– Ştii ce-i acela un palimpsest? o întrebă el încet.

Ea clătină din cap.

– Vrei să afli?

Serena făcu semn că da.

– Cuvântul provine din greacă şi înseamnă răzuit de două ori sau răzuit din nou. Prin răzuire, scribii ştergeau eventualele greşeli sau refoloseau pergamentul – răzuiau scrisul original şi scriau pe foaia rămasă astfel goală. Pergamentul era foarte scump.

Serena oftă, făcând să danseze flăcările lumânărilor.

– Şi cum făceau asta?

– Dacă lucrau pe papirus, era mai simplu, trebuiau doar să spele cerneala. Pergamentul era ceva mai dificil, dar scrisul era mai durabil. Scribii ştergeau greşelile mici prin răzuire cu un briceag mic. Se poate şterge la fel o pagină întreagă, dar operaţiunea se face mai rapid cu o piatră aspră. Cel mai des folosită era piatra ponce. Şi eu tot asta folosesc.

Serena se întoarse încet, cu un braţ pus parcă defensiv de-a curmezişul pieptului şi cu cealaltă mână deschisă pe gât, de parcă ar fi vrut să-şi ţină şalul la locul obişnuit. Lui îi tot venea să-l atingă. Şalul sau pe ea. Apoi sesiză umbrele din ochii ei violeţi şi simţi că se sufocă, de parcă plămânii i-ar fi fost prinşi în chingi.

– Încă te mai temi că o să-ţi facă vreun rău? întrebă el încet.

– Eu... Lăsă braţele în jos şi mai oftă o dată, făcând să joace flăcările lumânărilor. E ceva ciudat în textul pe care l-ai citit. Durerea lui. *Parcă am simţit-o şi eu.* Îşi frecă braţele cu palmele, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi se uită dincolo de el, spre pagina care se odihnea, inofensivă, pe masa de stejar lăcuit. Poate părea o nebunie, dar şi eu am simţit la fel. Bietul om. Ce a făcut să merite o durere atât de mare?

– Nu ştiu. Ăsta e unul dintre motivele pentru care vreau să citesc Cartea Învăţaţilor sau orice fragmente pe care le pot găsi. Sunt curios. Întotdeauna am fost.

– Şi unde zici că ai găsit pagina aceea? întrebă ea. Vreau să spun, de unde o au cei din Florida?

– De la un mărunt comerciant din Chicago.

– Şi înainte de asta?

– A fost vândută la licitaţie de o firmă specializată.

– Warrick? întrebă ea repede.

– Christie's.

Mai oftă o dată.

– Şi înainte de asta?

– A aparţinut unui individ acum mort.

– Şi înainte de asta? Când a ieşit prima dată pe piaţă?

– Nu ştiu.

– Poţi să afli?

– Cei de la Rarities se ocupă de asta acum, spuse el.

– De ce acum? De ce nu s-au apucat să caute atunci când ai găsit tu pagina asta?

– Atunci chestia asta reprezenta un hobby pentru mine şi m-am interesat numai de proveniența recentă a foii. Cuplul din Florida mi-a trimis un document în care apăreau ultimii trei proprietari pe care îi aveau ei listaţi în catalogul de vânzare.

– Doar trei? Chiar dacă erau mai mulţi?

– Cifra asta este standardul acceptat pentru stabilirea provenienței unui obiect de artă. Ultimii trei proprietari, spuse Erik. În cazul multor obiecte de artă nu se cunosc nici măcar atâţia. Oricum, proveniența detaliată nu este decât o preocupare recentă a celor care cumpără obiecte de artă, probabil din pricina furturilor făcute de naziști în al Doilea Război Mondial şi, mai recent, din cauza jefuirii siturilor arheologice.

Serena îşi muşcă interiorul buzei de jos şi se întrebă cât de mult risca dacă se angaja într-o acţiune de descoperire a moştenirii ei, posibil şi a ucigaşului bunicii ei. Nu voia să se încreadă în nimeni, dar trebuia să înceapă de undeva.

– Mai ai şi alte pagini din Cartea Învăţaţilor? întrebă ea.

– Câteva.

– Ştii ceva despre primul lor proprietar?

– Proveniența iniţială. Zâmbi subţire. Nu. Vrei să le vezi?

– Sunt toate ca asta?

– Unele sunt ilustrate. Unele au miniaturi minunat pictate. Unele conţin paragrafe din tratate de alianţă scrise în latină şi recapitulări concise ale aliaţilor scrise în latina vulgară.

Ea zâmbi în ciuda acelor de gheaţă pe care le simţea sub piele.

– De fapt, eu întrebam dacă şi celelalte pagini sunt atât de sumbre.

– Nu. Şi să ştii că nici pagina asta nu este atât de disperată.

– Mie aşa mi s-a părut. Chinul din cuvintele acelea încă o înfiora.

Erik îi întinse mâna.

– Vino la masă. O să-ţi arăt un alt fel de a privi ceea ce ţi-am citit.

Ea îi luă mâna şi-l lăsă să o conducă la pagina pe care o pusese înapoi pe masă. Era foarte sobră şi elegantă. În literele mari se ascundea o geometrie colorată, combinată cu linii negre stilizate. Pe suprafaţa paginii licăreau petice de foiţă de aur ca un vaiet obsedant.

– Paragrafele pe care le-am citit sunt aici, spuse el, arătându-i rândurile respective.

Serena îi urmări degetul care trecea pe deasupra uneia dintre cele două coloane ale paginii.

– Aici, degetul lui sări la cealaltă coloană, se vorbeşte despre folosirea diverselor fructe şi legume pentru combaterea dezechilibrelor „umorilor". Chiar în timp ce se lamenta şi se întreba ce făcuse să merite o asemenea durere, scria că ar trebui să mănânce mai puţin praz, mai puţini napi şi mai multă supă de orz.

– De ce?

– În vremea aceea se credea că prazul şi napii încurajează producţia de spermă şi măresc potenţa. Despre supa de orz se spunea că îi linişteşte pe cei înfierbântaţi.

– Echivalentul medieval al unui duş rece?

El izbucni în râs.

– Da. Aşezarea în pagină a lamentaţiei chiar lângă sfaturile cu privire la comportament era felul în care Erik îşi spunea că trebuie să se calmeze.

– Erik?

– Erik cel Învăţat. El este scribul care a scris Cartea Învăţaţilor.

– De unde ştii?

El deschise un sertăraş. Înăuntru era o bucată zdrenţuită de pergament care părea tăiată sau smulsă dintr-o bucată mai mare. Nu mai mare decât palma lui, era realmente frumoasă, într-un fel degajat, atipic. Caligrafia era foarte elegantă şi în acelaşi timp mai personală decât cea de pe cealaltă pagină.

– E litera E, spuse Erik. Este şi un nume, o rugăciune şi o descriere sumară a omului care a creat-o.

Serena se uită la desenul complicat.

– Pot să disting litera E.

– Rugăciunea e aici, spuse el arătând spre un semn stilizat de pe ceea ce ar fi trebuit să fie marginea paginii iniţiale. Semnul lui Hristos, un peşte, suprapus peste semnul care proteja de deochi. Scribii dădeau vina pentru greşelile lor pe un anume demon.

– Isteaţă treabă.

– Mă gândeam să fac şi eu la fel. Dar, în esenţă, Erik se ruga la Iisus Hristos pentru a-i ocroti manuscrisul de vrăji. Ca semn al respectului şi al importanţei, peştele stilizat este desenat cu roşu pe o bucată de foiţă de aur. Ca semn al umilei sale existenţe, iniţiala lui Erik este trasată cu negru, fără niciun ornament.

– Şi de unde ştii că E vine de la Erik?

– Restul numelui este stilizat în aceeaşi literă mare. Vezi? R-ul se întinde pe linia de deasupra, i-ul e ca o coloană vertebrală a întregului grup şi k-ul apare în toate literele.

Serena se uită fix câteva momente, încercând să ignore detaliile decoraţiunilor.

– Erik.

– Da.

– Nu, mă referam la nume. Erik. Simţi cum o împresoară tristeţea – ecouri ale unei vieţi pe care n-o trăise, pe care n-o

cunoscuse. Mângâie bucata de pergament cu vârfurile degetelor, apoi își trase repede mâna. Îmi cer scuze, nu m-am gândit. N-am vrut să-l ating.

– Nicio problemă. Am citit undeva că toate pergamentele ar trebui atinse din când în când ca să absoarbă grăsimea de pe degete și astfel să rămână flexibile.

– Dar grăsimea nu atrage praful și murdăria?

– Ai vorbit ca o adevărată americancă din secolul douăzeci și unu.

Serena îi aruncă o privire rece.

– Și cine mi-a spus să mă spăl pe mâini înainte să mă joc cu paginile?

– Da, sunt vinovat de aceste acuzații. Dar eu nu port mănuși atunci când umblu cu pergamentele mele. Și nici foștii proprietari n-o făceau. Nu poate exista viață într-un mediu steril, și paginile astea au fost odată vii.

– Încă mai sunt, spuse ea ușor, urmărind cum lumina aurie curgea peste pagini făcându-le să pară că respiră. Ca și șalul meu, adăugă ea, atingând țesătura antică.

– Foarte drăguț. Se uită la șal și la gâtul feminin și elegant în jurul căruia era înfășurat. De fiecare dată când se uita la ele, parcă deveneau și mai frumoase. Foarte neobișnuit. Dar am vorbit serios, chiar au fost vii odată. Pergamentul este făcut din piele de animal – la început din piele de vită, apoi și de oaie, miel, orice altceva. Luă bucata mică de pergament și i-o puse în palmă. Dimensiunile și forma cărții erau dictate de mărimea animalului. Cărțile de psalmi, care trebuiau citite de mai mulți oameni de la o anumită distanță, erau foarte mari, așa că se făceau din piele de vită. O piele întreagă era îndoită în două și din ea se făceau doar două pagini. Asta însemna că sacrificau o vacă doar pentru câteva rânduri de note muzicale.

Făcu un gest spre un perete din apropiere. Acolo, înrămată în toată splendoarea ei, era o pagină care avea

aproape un metru pe șaizeci de centimetri. Literele mari, aurite, străluceau la fiecare tremur al lumânării. Pătrățelele negre ale fiecărei note urcau și coborau pe portativul cu patru linii al cântărilor liturgice. Dimensiunile paginii de manuscris și claritatea scrisului dovedeau că o singură carte era făcută pentru a fi citită de un întreg cor.

– Erau cărți speciale, cu cânturi și psalmi pentru fiecare slujbă importantă în parte, spuse Erik, la care se adăugau Bibliile și breviarele, atlasele botanice și zoologice, și agendele pe care se țineau socotelile simple ale casei. O bibliotecă mică strângea câteva mii de pagini. Numai mănăstirile bogate își permiteau să țină cirezi de vaci din pielea cărora să facă pergamentul și să întrețină destui călugări care să pregătească pielea animalelor și să umple paginile.

Serena încercă să-și imagineze vacile ca niște bucăți de hârtie plimbându-se de colo-colo.

– Nici nu e de mirare că ne-am reorientat către fibrele din plante imediat ce am descoperit tiparul.

– Cantitatea în detrimentul calității, o aprobă el. Un exemplu asemănător sunt țesăturile făcute la mașină în locul unicatelor realizate manual, așa cum este cel pe care-l porți tu la gât. Dar chiar și astăzi, când putem face hârtie de orice forme și dimensiuni, ne mulțumim cel mai adesea cu dreptunghiul tradițional, la început dictat de forma oarecum dreptunghiulară a pieilor animalelor.

Ea ridică încet mâna pentru a atinge vechea bucată de pergament.

– Haide, spuse el, ghidându-i degetele pe pergament. Simte-i finețea. N-ai cum să-i faci rău. Mai mângâie-l o dată cu ochii închiși. Pe partea din față, cea care a fost acoperită de blană, se simte mai bine textura.

Erik își trecu degetele peste marginea pergamentului. Apoi îl întoarse. Pe cealaltă parte era mai mult scris, dar se vedea că textul era incomplet. O coloană fusese întreruptă la jumătate, așa că nu mai rămăseseră decât câteva fraze. Își trecu degetele și peste această parte.

– Simți diferența? o întrebă el.

– Da. E mai netedă, aproape răcoroasă. Și totuși nu e moale. E elastică.

– Ai degete foarte sensibile. Asta e partea dinspre carne. Paginile cărților se scriau pe ambele părți, deci și pe partea dinspre carne, deși cele două părți absorbeau cerneala în mod diferit. Dar pe o carte foarte bine făcută se putea scrie la fel de ușor pe ambele părți. Și cum pe vremea aceea cărțile erau la fel de prețioase ca aurul, nestematele sau mirodeniile, se executau cu foarte mare grijă.

Deschise ochii și îi văzu pe ai lui Erik privind-o limpezi, scrutători. Respirația i se pierdu într-un ușor oftat. Căldura emanată de degetele lui – puse peste ale ei – era intensă ca o flacără. *Mai simțise atingerea asta o dată, în lumina lumânărilor, dar el era gol atunci, și ea purta o rochie din același material ca și șalul care scăpase nevătămat din incendiul ce distrusese cabana bunicii și care se odihnea acum în jurul gâtului ei.*

Serena tresări atât de puternic încât bucata de pergament îi sări din mână. El o prinse cu ușurință.

– Acum ce-am mai făcut? întrebă el, pe jumătate mirat, pe jumătate nerăbdător.

– Ce vrei să spui?

– Aproape că ai sărit în partea cealaltă a camerei.

Ea nu-l contrazise. Nu putea să nege. Se trezise lipită de o altă masă din încăpere, de parcă ar fi încercat să sară peste ea. Nu reuși să spună decât:

– Degetele tale sunt fierbinți.

– Și ale tale sunt reci. Și m-ai văzut pe mine că sar ca muşcat?

– Nu cred că sunt prima femeie pe care o intimidezi.

El lăsă capul într-o parte. O studie așa cum un șoim ar fi studiat un porumbel dolofan.

– De fapt, cred că ești.

– Înseamnă că restul au fost oarbe.

Erik se gândi că mai degrabă Serena vedea ceva mult mai clar decât o făcuseră celelalte, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic dacă i-ar fi spus-o. Majoritatea oamenilor – bărbați sau femei – acceptau aspectul lui plăcut, îi întorceau zâmbetele și nu se întrebau niciodată cum arăta bărbatul de dincolo de toate astea.

Nici Serena nu se întreba. Ea știa. Simțea cumva intensitatea pe care el se străduia atât de mult să o ascundă de restul lumii.

Și acum încerca din greu s-o liniștească pe ea.

Capitolul 22

Inițiala asta mai spune și alte lucruri, continuă Erik pe un ton neutru. Scribul nostru practica un creștinism cu rădăcini în păgânismul celtic.

Serena își smulse mintea din vârtejul timpului și al amintirilor. Combinația era asemenea unei viituri care la rândul ei o împingea în brațele lui Erik. Încercă să se gândească la istoriile referitoare la țesut pe care le citise.

– Cât de veche spuneai că e Cartea Învățaților? întrebă ea.

– N-am spus. Zâmbi ușor. Dar din caracteristicile textului, din stilul caligrafic și din paleta de culori folosite,

eu aş plasa liniştit manuscrisul undeva pe la începutul secolului al doisprezecelea, în ciuda faptului că are un stil insular, specific unei perioade mai timpurii.

– Nu cred că în secolul al doisprezecelea o combinaţie între creştinism şi păgânism era ceva neobişnuit, spuse ea. Bătu uşor cu degetele pe şal şi miji ochii, căutând prin memorie. De fapt, cred că a fost emisă şi o bulă papală pe tema asta. Papa a spus foarte clar că misionarii trebuie să încerce să modeleze creştinismul peste religiile locale pe care le găsesc acolo unde merg şi să nu insiste prea mult pe o interpretare teologică strictă şi pură. Cu alte cuvinte, trebuiau să şi practice toleranţa, nu numai să o predice.

– Papa era un tip foarte deştept. Oamenii ţin la obiceiurile şi sărbătorile lor. La zilele sfinte. Convertirea este mult mai uşoară atunci când păstrează un loc şi pentru tradiţii. Se uită la bucata de pergament care traversase secolele. Tocmai de aceea apar atâţia dragoni şi grifoni în manuscrisele ilustrate. Puterile care li se atribuiau pe vremea păgânismului primiseră haine creştine.

– Ce vrei să spui?

– Uite, de exemplu cerbul. Pe vremea păgânismului era considerat un simbol al regenerării.

– Pentru că îşi schimbă coarnele?

– Exact. Cerbul mai are şi alte calităţi. Ca şi leul şi vulturul, cerbul nu suportă şerpii.

– Unde erau ei în Grădina Edenului? întrebă Serena sec. Am fi avut mare nevoie de serviciile lor.

Erik zâmbi şi abia se abţinu să nu întindă mâna, să prindă o şuviţă din părul ei şi s-o învârtă după deget.

– În Evul Mediu, spuse el, cerbul era considerat simbolul unui stil de viaţă pur şi solitar.

– Pur şi solitar, ha? Evident că bunii călugări n-au văzut un cerb în călduri.

Erik făcu o pauză.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cine spune că un simbol trebuie neapărat să reflecte realitatea?

– Sigur că nu masculul tuturor speciilor, făcut după chipul şi asemănarea Domnului.

– Au! O aud pe bunica ta vorbind acum?

– Probabil. Buni era o femeie foarte înţeleaptă.

– Au fost multe ca ea de-a lungul veacurilor. În Evul Mediu, cerbii erau renumiţi pentru puterile lor tămăduitoare. Cred că ăsta este un alt motiv pentru care Erik se compara adesea cu un cerb – cerbii erau consideraţi ca fiind capabili să recunoască ierburile folosite la tratarea bolilor. Din ce-am reuşit eu să citesc în puţinele fragmente din Cartea Învăţaţilor care mi-au picat în mână, Erik era un botanist foarte priceput.

– Un cerb complet, spuse ea aproape ironic. Alte calităţi mai avea?

– Uneori cerbul este reprezentat cu un crucifix între coarne.

– Creştinat pe deplin, aşa cum era şi el.

– Oricum, pe cale de a fi creştinat complet. Erik ridică puţin bucata de pergament pentru ca lumina lumânărilor să cadă mai bine. În cazul bătrânului Erik, coarnele cerbului susţin un şoim călător cu un crucifix în cioc.

– Şi asta ce înseamnă?

– Nu ştiu. Dar sigur pentru Erik însemna ceva, pentru că foloseşte o versiune foarte stilizată a acelui semn ca punct de întâlnire, dar şi cuvânt de legătură. Dacă te uiţi cum a evoluat semnul ăsta pe parcursul manuscrisului, poţi să-ţi dai seama în ce ordine au fost scrise paginile.

– Punct de întâlnire?

El îi aruncă o privire piezişă, strălucitoare ca aurul.

– O să-ţi pară rău că m-ai întrebat.

– De ce?

– Explicația e complexă.

– La fel și țesutul. O să mă descurc. Ce e acela un punct de întâlnire?

Erik i-ar fi cerut mai degrabă să-i arate paginile originale în care apărea o țesătoare cu părul de foc ce privea un bărbat cu un șoim călător pe braț și cu un ogar la picioare.

Dar nu zise nimic.

Flerul îi spunea că descoperise un model, că știa numele vrăjitoarei din Silverfells care îl îmblânzise pe mândrul învățat. Nu avea niciun motiv să fie atât de sigur, și totuși știa cu certitudine. I se mai întâmplase în trecut: un indiciu aici, o speculație dincolo, sentimentul că se formează un șablon și apoi certitudinea se cristaliza rapid. Surorile lui mai tinere glumeau adesea pe seama așa-ziselor sale puteri paranormale, fiindcă întotdeauna știa când intrau în bucluc chiar înainte s-o facă. El le spunea că era doar deștept.

Deștept, clarvăzător, norocos, orice cuvânt s-ar fi folosit, lui Erik nu-i păsa. El știa doar că vedea un șablon în locurile pe care alți oameni le treceau cu vederea.

Numele acelei vrăjitoare era Serena.

Deschise gura pentru a-i împărtăși ciudata coincidență. Apoi o închise. Astfel de coincidențe puteau fi considerate amuzante doar dacă se întâmplau altcuiva. La lumina zilei.

Dar în intimitatea unei încăperi luminate cu lumânări coincidențele puteau fi înspăimântătoare.

Dacă i-ar spune Serenei numele celei pe care o căuta neobosit Erik, probabil că ar fugi din casă fără să se mai uite înapoi. Mai bine îi explica ce însemnau punctele de întâlnire și cuvintele de legătură.

– Tu ai vrut-o, spuse el zâmbind. Ține minte. O foaie are două pagini pentru că este scrisă pe ambele părți.

– O foaie. Două pagini.

– Închipuie-ți o piele de animal, tratată și adusă la o formă oarecum rectangulară, spuse el.

– Gata.

– Acum împăturește-o în două.

– Cum?

– La mijloc, astfel încât partea pe care a fost păr să rămână în afară.

– Care mijloc? Pe lung sau pe lat?

– Se îndoiau în ambele feluri, dar întotdeauna la fel în cuprinsul unei cărți. Așa că alege-ți o variantă și ține-o minte.

Ea clipi.

– Bine. Am îndoit-o la jumătate.

– Acum ai un bifolium. Pluralul acestui cuvânt este bifolio. Acum mai îndoaie-l o dată pe jumătate.

– Gata.

– O să ne oprim aici, deși majoritatea pieilor care compuneau manuscrisele mai erau îndoite o dată, și încă o dată. Câte pagini ai acum?

– Am... opt pagini, adică patru foi, adică o piele.

El zâmbi când văzu cuta care-i apăruse între sprâncene și își dori s-o alunge cu sărutări.

– Acum introdu această piele împăturită într-o alta, care a fost împăturită la fel.

Ochii ei erau pe jumătate închiși.

– Gata.

– Mai fă-o o dată.

– O a treia piele?

– Da.

Ochii i se închiseră de tot.

Se uită la umbra lungă a genelor ei, la strălucirea pe care pielea ei o căpătase în lumina lumânărilor, la buzele care-i luceau pentru că își trecuse limba peste ele – voia să o sărute și dorința era atât de puternică încât simțea că-l lasă

genunchii. O parte din el se întreba dacă şi tizul său din vechime fusese chinuit de o dorinţă la fel de puternică, dacă nu cumva asta era sursa acelui strigăt de durere care străbătea veacurile.

Şi o mare parte din el se temea că avea să afle.

Ura din tot sufletul coincidenţele. Îi aminteau că există aspecte ale vieţii lui pe care nu le putea controla.

– Acum desfă-le din nou, spuse el. După cum ţi-ai dat deja seama, dintr-o piele ieşeau patru foi de dimensiuni considerabile, adică opt pagini pentru că se scria pe ambele părţi ale pieii.

– Acum le desfac.

Pagerul pe care Erik îl purta la brâu începu să vibreze. N-avea de gând să permită nimănui – nici chiar celor de la Rarities Unlimited – să intervină acum, când încerca să câştige încrederea Serenei. Modelul, şablonul pe care îl vedea începând să se contureze era complex şi foarte ciudat, de parcă timpul ar fi fost o carte ce ar fi putut fi împăturită, apoi despăturită, legată şi dezlegată şi astfel nişte pagini necon-secutive ar fi ajuns una în faţa celeilalte, despărţite de un gol pe care corpul nu-l putea traversa.

Dar mintea putea.

– Acum scrie un text continuu pe pieile despăturite, astfel încât partea dinspre carne să fie întotdeauna faţă în faţă cu partea dinspre carne şi cea dinspre blană să fie întotdeauna lângă o altă secţiune dinspre blană.

Urmară câteva momente de linişte, aproape un minut. Apoi:

– M-ai pierdut, recunoscu ea.

– Mulţi călugări se pierdeau la rândul lor. Tocmai de aceea marcau marginile fiecărei pagini pentru a putea după aceea să ştie cum să le adune într-o ordine corectă. Unii scribi foloseau pentru asta simboluri. Alţii scriau un cuvânt în locul unde paginile trebuiau unite şi cusute.

– Puncte de întâlnire şi cuvinte de legătură, spuse ea triumfătoare şi deschise ochii.

Pagerul continua să vibreze, Erik continua să-l ignore.

– Este un concept folosit şi în ziua de astăzi, spuse el, chiar dacă am trecut de mult de perioada în care eram obligaţi să împăturim pergamentul. După ce manuscrisul era legat, punctele de întâlnire şi cuvintele de legătură dispăreau în partea centrală a cărţii, în cotor.

Serena deschise gura să spună ceva şi atunci îşi dădu seama că Erik îi studia buzele de parcă n-ar fi văzut în viaţa lui nimic mai atrăgător. O senzaţie ciudată, aproape ca un fior, o străbătu din cap până-n picioare, ceva care semăna cu frica... dar nu era frică. Diferenţa era subtilă şi în acelaşi timp uimitoare.

– N-am crezut niciodată că fabricarea cărţilor e atât de complicată, spuse ea repede.

El închise ochii. Când îi deschise, încercă să se uite la orice altceva decât la gura aceea ispititoare. Ceea ce la un moment dat păruse o idee bună – privitul manuscriselor în acelaşi gen de lumină în care fuseseră create – i se părea acum o prostie imensă. Cel puţin din punct de vedere cultural, pentru oamenii moderni lumina lumânărilor şi sexul erau la fel de legate ca fulgerul şi tunetul. După una urma inevitabil cealaltă.

Până la urmă, pagerul renunţă şi se opri din vibrat.

– Şi asta nu e nici jumătate, spuse el. Abia am atins complexitatea subiectului.

Ea îl aşteptă să continue. Când văzu că n-o face, scoase un sunet de încurajare.

– Nu acum, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– E simplu. Ţi le-am arătat pe ale mele. Acum o să mi le arăţi şi tu pe ale tale?

Capitolul 23

LOS ANGELES
JOI, SEARA

Erik n-a răspuns, zise Dana dezgustată. Se lăsă pe spate în scaunul negru de piele şi se uită la telefon.

Şoldul suplu şi musculos al lui Niall se odihnea pe un colţ al biroului ei ordonat – după părerea lui, prea ordonat.

– Poate că era sub duş.

– Poate că era în şa, pufni ea.

– O idee al dracului de bună. Ce-ar fi să vii încoace şi...

Interfonul de pe masa Danei bâzâi, întrerupându-l. Vocea secretarei ei pluti din difuzor.

– A venit Factoid.

– Spune-i să... începu Niall.

– ... intre, îl completă Dana. Apoi îi spuse repede lui Niall: Ţine-ţi gura, băieţaş. Adu-ţi aminte de Incidentul Gretchen.

– Ce incident? Nu ne-a văzut sub masa aia de conferinţe.

– Dacă ar fi venit cu numai câteva secunde mai devreme ne-ar fi găsit *pe* masă.

– Şi câteva secunde mai târziu, tot acolo eram, zâmbi Niall, aducându-şi aminte.

– O lăsăm pe altă dată? întrebă Dana.

– Pot să întreb şi eu acelaşi lucru?

– De câte ori vrei, oricând. Dar nu acum! spuse ea râzând şi evitând mâna lui mare.

Când McCoy intră în încăpere, Dana era la biroul ei şi Niall se uita pe fereastră. Los Angeles-ul rămăsese la fel, dar umflătura din pantalonii lui suferise câteva schimbări interesante. Aşa că n-avea de gând să se întoarcă până când lucrurile nu reveneau la normal.

– Erik are nevoie de un pager nou, spuse McCoy.

– De ce? întrebă Dana.

– Pentru că cel pe care-l are nu poate induce şocuri electrice.

– Te ignoră, nu-i aşa?

– Da.

– N-ai de ce să te simţi prost. Şi pe mine mă ignoră.

– Îi admir CT-ul, spuse McCoy ca pentru el.

Din experienţă, Dana ştia că CT era prescurtarea de la „cantitatea de testosteron". Ignoră comentariul lui McCoy. Era mai simplu aşa decât să încerce să înţeleagă ciudatul lui simţ al umorului.

– Dacă e urgent, am o variantă de rezervă.

Niall îi aruncă o privire care spunea: *Adică până la urmă ne băgăm sub masă, dragoste?*

Îl ignoră şi pe el. Uneori se gândea că îşi petrece cea mai mare parte din viaţă ignorându-i pe bărbaţii din jurul ei.

– E urgent?

McCoy dădu să confirme, apoi avu un rar moment de bun-simţ şi oftă:

– Nu, dar e interesant.

– Te ascultăm, spuse Niall.

McCoy îşi îndreptă corpul slăbănog şi începu să vorbească:

– Bunica...

– A cui bunică? întrebară într-un glas Dana şi Niall. Nu prea putem să-ţi citim gândurile, adăugă ea, poate prea acră.

– Da, tot uit asta. E vorba despre chestia aceea cu paginile.

Amândoi şefii lui se uitară la el cu priviri goale.

– Ştiţi voi, paginile acelea vechi, spuse el.

– Despre ce client e vorba, băieţaş? întrebă Niall.

Ochii lui McCoy deveniră parcă opaci şi mâna lui dreaptă începu să zburde pe tastatura unui mic calculator pe care-l adusese cu el.

– La dracu'! murmură Niall, nu îndeajuns de tare pentru a-l deranja pe Factoid din căutările sale. Iar e dus!

– Răbdare.

– Mai degrabă mă simt tentat să-l scot din priză.

– Dacă ai face asta, n-ar mai fi nimănui de folos. Cu atât mai puţin lui însuşi.

– Într-o zi am să aflu asta.

– Să mă anunţi şi pe mine, spuse Dana desfăcând ambalajul unei bomboane mentolate pe care o luase dintr-o farfurioară de pe biroul ei. Factoid deconectat de la aparate nu cred că este o privelişte prea frumoasă.

Mâna lui McCoy continua să se mişte rapid pe mica tastatură.

– Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un ticălos nesimţit? întrebă Niall încet.

– Da, tu. De mai multe ori.

– Nu destul de multe şi nu destul de tare ca să... Stai aşa, a revenit!

– Îmi cer scuze, spuse McCoy pe un ton defensiv. Ştia că Niall nu-i înţelegea deloc pe membrii noii generaţii, conectaţi tot timpul la realitatea virtuală a internetului. Am vorbit cu C.D. Voia să ştie dacă există vreo dovadă că gândacii se împerechează şi pentru alt motiv decât pentru a face gândăcei mai mici.

– Nu întreba, îi spuse Dana repede lui Niall.

– Nu mă pot abţine. Deci, mai există vreun alt motiv?

– Nişte cercetători brazilieni au făcut un studiu pe gândacii de vapor din Amazon care...

– Nu! Vocea Danei, ca şi expresia ei dovedeau că vorbea serios. Să ne întoarcem la bunică.

– Bunica... bunica... McCoy se încruntă şi bătu în mica tastatură, dar computerul nu înregistrase conversaţia anterioară. Creierul lui însă da. Uneori nimic nu putea înlocui uneltele tradiţionale. Warrick.

– Ah, Serena Charters. Paginile de manuscris, spuse Dana. Continuă.

– Toate computerele pe care le-am putut accesa spun că bătrâna nu exista înainte de 8 noiembrie 1949. Aceasta este data la care a cumpărat două hectare de teren foarte ieftin, cu promisiunea că va construi ceva pe ele în mai puţin de un an. Şi a făcut-o. Un an mai târziu, la 8 noiembrie 1950 a devenit proprietara deplină a terenului respectiv.

– Înainte de asta nu mai există niciun semn despre ea? întrebă Niall încruntându-se.

– Nimic. Nici certificat de naştere, nici cod numeric personal, nici certificat de căsătorie, nici de deces. N-a avut paşaport, n-a solicitat nicio viză, n-a avut carnet de conducere, nici hârtii de imigrare. Nicio singură menţiune, nicăieri. Ellis Weaver a apărut pur şi simplu într-o zi, de parcă ar fi aterizat cu o navă spaţială. Nici de-atunci încoace nu sunt prea multe referiri la existenţa ei. Avocatul ei se ocupă de plata impozitelor. Atât. Nu are carduri de credit, nu are asigurare medicală, nici asigurare de viaţă, nici carnet de şofer, nici maşină pe numele ei. Nimic, absolut nimic. Zero barat. Femeia semăna cu un yoghin fază terminală, care trăieşte cu aer şi cu meditaţii.

– Continuă să cauţi, spuse Niall.

– Presupun că ai căutat şi sub numele de Charters, spuse Dana.

McCoy îi aruncă o privire rănită.

– N-am găsit nici o Ellis Charters, dar am extins căutările asupra tuturor femeilor din generaţia ei cu numele de

Charters. Merge totuşi destul de încet. Istoria antică încă n-a fost computerizată.

– Istoria antică e cu mult înaintea anului 1949, băieţaş.

– Chiar aşa? Eu n-am crezut că eşti atât de bătrân, spuse Dana.

Zâmbetul apărut pe faţa lui Niall promitea răzbunare.

– Cu cât informaţiile se obţin mai greu, cu atât este de presupus că ne vor fi mai de folos. Oamenii nu îngroapă lucruri curate, ci doar secrete murdare.

– N-aţi putea pune un cercetător specializat în cărţi să se ocupe de chestia asta? întrebă McCoy pe un ton ce semăna foarte mult cu o tânguire. Apoi se mai potoli: Gretchen era o bună cunoscătoare a vechilor legătorii de carte. Lasă. Mulţumesc. Am plecat.

Şi plecă.

Niall clipi.

– Nu cred că l-am văzut vreodată pe băiatul ăsta mişcându-se atât de repede.

– Tocmai şi-a amintit că Gretchen se pricepe foarte bine la cercetările asupra cărţilor.

– Şi el e înnebunit după Gretchen.

Dana zâmbi ca o pisică amuzată.

– E numai vina ta, vărzuţa mea. Tu l-ai pus pe urmele ei.

– Eu zic că s-a născut pe urmele lui Gretchen, şi eu nu sunt vărzuţa ta.

– Varza mea atunci.

– Fundul meu.

– Şi ăla.

Niall sări în picioare, dar îşi dădu seama dintr-o singură privire că Dana nu vorbea serios – ba chiar îi făcea semne batjocoritoare cu degetele în dreptul nasului. Aşa că se aşeză la loc în scaun şi aşteptă să audă ce revelaţie mai avusese mintea ei complexă, strălucită şi pragmatică.

Capitolul 24

PALM DESERT
JOI, SEARA

Cleary Warrick Montclair se plimba cu paşi măsuraţi prin livingul apartamentului ei din vila Warrick de pe Coasta de Vest. Cele zece camere ale respectivei aripi a vilei îi fuseseră puse la dispoziţie imediat după divorţul ei, când decisese să se mute înapoi acasă împreună cu fiul său, care atunci era foarte mic. Uneori nu ştia dacă generozitatea tatălui său fusese o răsplată sau un blestem pentru ea. Ştia că o domina aşa cum niciun alt bărbat nu izbutise, dar nu ştia cum reuşea acest lucru.

Spre deosebire de Norman Warrick, Cleary prefera mobilierul modern sau, oricum, mai nou decât cel Louis XV. În camerele ei nu găseai piese de mobilier masive şi de culoare închisă. Covoarele moi şi mobilierul cu forme regulate, tapiţat în nuanţe de bej, crem şi alb dădeau camerei principale o senzaţie de spaţiu. Obiectele de artă de pe pereţi şi de pe mese aparţineau în general curentelor moderne – valorau o grămadă de bani pentru cine era dispus să asculte sfaturile unui expert în arta contemporană. Şi cum Casa Warrick avea o mulţime de experţi gata să-i îndrume pe căile întortocheate ale artei moderne pe cei nepricepuţi şi pe noii îmbogăţiţi, Cleary îşi făcea datoria şi expunea în propria ei casă artă din secolul douăzeci şi unu pentru a contrabalansa într-un fel afinitatea pentru antichităţi a tatălui său.

Dar adevărata pasiune a vieţii sale nu erau obiectele de artă, şi nici antichităţile, ci afacerile Casei Warrick. Pentru ea nu conta cum erau decorate casa şi biroul ei, poate doar în măsura în care aceste aranjamente contribuiau la formarea

și menținerea reputației de deschizător de drumuri și de factor decisiv în lumea artei a Casei Warrick (contribuind astfel și la grosimea contului în bancă).

În ciuda firii ei altfel foarte practice, Cleary își petrecuse mare parte din viață încercând să-i facă pe plac tatălui său și să-l înlocuiască pe fratele ei, care se îndopase cu votcă și intrase cu Maserati-ul într-un perete de beton. Chiar dacă realiza că nu putea avea sorți de izbândă în niciuna dintre aceste întreprinderi, continua să spere în adâncul sufletului că, dacă făcea ce trebuie, și o făcea îndeajuns de des, tati avea să-și schimbe până la urmă părerea despre fetița lui.

Nu conta cât de des mintea ei de femeie se lupta cu copilul din interiorul său, copila Cleary era încăpățânată, dar femeia Cleary era hotărâtă să continue să facă imposibilul.

Chiar și după ce Cleary divorțase de soțul ei, care nu îi era pe plac tatălui ei, și revenise în casa părintească împreună cu copilul, de cele mai multe ori fusese tratată cu răceală de bătrân. Cu toate astea, își petrecuse anii străduindu-se să-l convingă că era capabilă să împartă cu el responsabilitatea conducerii Casei Warrick, așa cum făcuse fratele ei mai mare.

Nu reușise. În fiecare zi, de mai multe ori pe zi, tatăl ei îi spunea că avea să trăiască destul de mult pentru a-l pregăti pe nepotul lui să preia frâiele companiei. Până atunci, Paul Carson se dovedise foarte priceput la afaceri, ca și la paza oamenilor și a informațiilor.

Cleary își spunea că lipsa de încredere a tatălui ei nu conta prea mult, că importantă era continuitatea afacerii familiei. În zilele bune, chiar ajungea să creadă acest lucru.

Dar astăzi nu era una dintre acele zile.

– De ce nu mă lasă să rezolv eu chestia asta? întrebă Cleary cu voce tare. La naiba, ai zice că încă îmi sug degetul!

Paul își întinse picioarele lungi și își admiră pantofii strălucitori și scumpi, a căror culoare neagră contrasta cu covorul alb, și lăsă cuvintele lui Cleary să se rostogolească

peste el. Nu era prima dată când le auzea. Și n-avea să fie nici ultima. Era o parte a slujbei lui de șef al securității la Casa Warrick, mâna dreaptă a patronului și amant discret al lui Cleary.

– Când l-am întrebat dacă a făcut vreun progres în încercările de a o găsi pe fata aceea, mi-a spus să-mi văd de treburile mele, spuse Cleary ridicând vocea. De parcă astea n-ar fi treburile mele! Cine mediază toate nemulțumirile personalului? Cine se ocupă de plata impozitelor și de angajări? Cine le lingușește pe toate văduvele alea veștejite, dar bogate? Cine stă pe drumuri mai mult de trei sute de zile pe an făcând presiuni și amintindu-le tuturor ce înseamnă Casa Warrick? Cine...

Paul aruncă o privire rapidă la ceas. Un ceas delicat, de aur, scump – un lux inutil, pentru că nu făcea decât să țină socoteala secundelor, minutelor și orelor. Nu putea primi faxuri, e-mailuri sau mesaje vocale, și nici nu putea să trimită astfel de mesaje, nu-l putea folosi drept calculator, nu se putea juca pe el, nu putea să memoreze cu ajutorul lui zile de naștere sau adrese. Un singur lucru făcea foarte bine – arăta timpul.

Utilitatea lui îl asemăna unui pistol. Fără prea multe prostii. Fără posibilitatea unei confuzii în legătură cu funcția pe care trebuia să o îndeplinească. Fără dubii în privința a ceea ce se întâmpla în momentul următor. Doar ținteşti și tragi.

Înăbușindu-și un căscat, Paul se mișcă, mutându-și corpul lung într-o poziție mai confortabilă în fotoliul scund a cărui formă ovală îi amintea de o rață. Și-ar fi dorit să poată închide ochii și să tragă un pui de somn, măcar să atipească pentru câteva minute. El și Cleary mototoliseră temeinic așternuturile patului noaptea trecută, ca niște adolescenți. Sau cel puțin el o făcuse. Cleary nu era o femeie foarte pătimașă. Pe de altă parte, era dornică să-i facă pe plac și învățase să facă

sex oral exact aşa cum îi plăcea lui, ba chiar dădea dovadă de entuziasm.

Una peste alta, nu avea de ce să se plângă, ba chiar avea pentru ce să fie recunoscător. Aşa că îşi va ţine gura şi o va asculta pe amanta sa plângându-se de ticălosul care era tatăl ei.

Nu că Paul n-ar fi fost de acord cu ea. Norman Warrick era un ticălos şi jumătate. Nu încăpea nicio îndoială. Dar chiar dacă acest lucru era spus, lucrurile nu se schimbau – nici relaţiile de rudenie, nici cele mai sensibile, între angajat şi angajator.

Sau între amanţi, că tot veni vorba.

– ... şi cine se asigură că toate cele trei case ale sale sunt bine aprovizionate, bine deservite, curate şi gata să-l primească la orice oră din zi şi din noapte? continuă Cleary. Strânse buzele, furioasă pe tatăl său, pe care-l ura pentru răutatea lui, şi pe sine, pentru că încă îi mai păsa de toate astea. Dar astăzi muşcatul buzelor n-avea să o calmeze. Şi nici aruncatul capului pe spate. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi ca ale unei fetiţe frustrate. Oh, la dracu'!

Paul aproape că oftă. Se înfuriase din nou din pricina unei situaţii ce nu se va schimba. Ce nu putea să se schimbe. El înţelegea problema lui Warrick. Era aceeaşi pe care o avea şi el. Extazul şi agonia trăirilor umane nu-l atingeau deloc. Ştia că acestea sunt reale, la fel de bine cum ştia şi că nu le va simţi niciodată. Şi nici Warrick n-avea să le simtă vreodată. Singura diferenţă între cei doi bărbaţi era că Warrick se născuse într-o familie cu destui bani, aşa că nu fusese nevoit să înveţe să mimeze aceste emoţii pentru a fi acceptat de societate.

Paul nu fusese atât de norocos. Familia sa trudise din greu şi abia reuşise să scape de spectrul sărăciei lucii.

Inteligenţa îl ajutase pe Paul să înţeleagă suficient de devreme că, în materie de sentimente, era diferit de cei din

jur. Imediat după aceea învăţase că oamenii diferiţi erau izolaţi de societate. Şi ultima revelaţie pe care o avusese fusese aceea că persoanele izolate de societate nu reuşeau în viaţă, indiferent cât de inteligente sau determinate erau.

Paul decisese că nu va fi izolat. Studiase oamenii până învăţase să le citească nevoile. Şi, dacă merita, le satisfăcea acele nevoi.

Se aplecă şi o prinse pe Cleary de o mână, trăgând-o la el în poală.

– Vino încoace, dulceaţă. Vino şi plângi pe umărul meu. Eu înţeleg cât de valoroasă eşti.

Ea se împotrivi un moment, apoi cedă şi se relaxă în îmbrăţişarea familiară a lui Paul. Vărsă şi câteva lacrimi, apoi încă puţine, apoi urmă un puhoi care se termină înainte de a-i uda prea tare cămaşa.

Viteza cu care îşi schimba dispoziţia îl fascina. Era ca şi cum s-ar fi uitat pe un vizor într-o lume în care el n-ar fi putut intra niciodată, o lume care ascundea secretul succesului.

Îi mângâie cu mâinile lui agile şi subţiri părul, spatele şi şoldurile înguste, aşa cum cerea moda. Lui îi plăceau femeile cu mai multă carne pe ele, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Cleary. Ea voia cu disperare să arate ca o fetiţă, cu siguranţă pentru a câştiga bunăvoinţa tatălui ei. Şi dacă asta însemna să mănânce doar o frunză de salată şi un morcov ras la o masă, asta mânca, fără prea multe comentarii.

Oricum, părţile care-l interesau pe el erau încă moi, încă umede. Dacă ambalajul nu era îndeajuns de atrăgător, putea să închidă ochii şi să treacă peste asta.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, spuse Paul. Uneori reuşesc să mă fac auzit.

Ea suspină sau poate oftă.

– Dacă se enervează foarte tare şi moare?

Dacă s-ar întâmpla aşa, Paul s-ar ridica în picioare şi ar începe să danseze de bucurie, pentru că Cleary ar moşteni

astfel un purcoi de bani, dar ştia că ea nu vrea să audă despre aşa ceva..

– N-o să facă una ca asta. Nu astăzi.

Ceea ce probabil era, din păcate, adevărat.

– Nu poate să moară. Vocea ei era încordată şi plină de disperare.

Paul se întrebă – şi nu prima oară – cum dracului o femeie altminteri deşteaptă, ajunsă aproape la a cincizecea aniversare, putea să aibă o reacţie atât de prostească cu privire la un fapt de viaţă elementar aşa cum era moartea. Oamenii mureau. Tot timpul. Dintr-o mulţime de motive. Sau fără niciun motiv. În fiecare zi, la orice oră din zi. Şi din noapte.

Dar singura dată când îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru, Cleary explodase şi-l făcuse monstru cu sânge rece. Îi trebuise mai bine de o săptămână până să o convingă să vorbească din nou cu el, şi mai trecuseră încă două săptămâni până când ea îi făcuse din nou sex oral.

Paul învăţase din greşelile lui.

O sărută pe Cleary pe frunte şi continuă să o mângâie pe spate şi pe şolduri.

– Bătrânul o să apuce să stingă o sută de lumânări de pe tort.

Ea suspină şi se cuibări mai strâns la pieptul lui.

– Ştiu. Doar că îmi fac griji pentru el. Nu vreau să moară înainte să... Vocea i se stinse. *Înainte să-şi dea seama ce fiică bună sunt eu.*

– Înainte să ce? întrebă Paul.

Ea ridică din umeri. Nu-i plăcea să admită nevoile pe care le avea, nici măcar faţă de ea însăşi. Se străduia să le ascundă de toată lumea, inclusiv de bărbatul pe care-l iubea, cel puţin cât putea ea să iubească un alt bărbat în afara tatălui ei.

– Nu ştiu. Vocea era răzgâiată ca a unei fetiţe.

Dar limba pe care i-o plimba pe gât era a unei femei versate. Ca şi mâinile care îi scotoceau prohabul.

Paul zâmbi şi se mişcă puţin pentru a-i uşura accesul. Unul din avantajele de care te bucurai când ofereai celor din jur ceea ce voiau era că aceia care aveau ceva în cap făceau la fel la rândul lor cu tine.

Şi Cleary avea ceva în cap.

– Îmi promiţi că o să pui mâna pe paginile acelea? întrebă ea. Trebuie să păstrăm tăcerea asupra tărăşeniei ăsteia, altfel nu vom mai reuşi să fuzionăm cu companiile acelea mai mici care fac licitaţii pe internet. Şi dacă s-ar întâmpla asta, am putea fi înghiţiţi de Christie's sau de Sotheby's sau – Doamne fereşte! – chiar de Auction Coalition.

El îi simţi gura înfundându-se în prohabul lui şi gemu.

– Promite-mi, spuse ea, înnebunindu-l cu buzele.

Şoldurile i se mişcară spasmodic.

– Promit.

Ea zâmbi şi se simţi mai bine. Nu putea să-l controleze pe tatăl ei, dar cu siguranţă putea să fie centrul atenţiei bărbatului care era mâna lui dreaptă.

Era la fel de uşor ca şi suptul unei acadele.

Capitolul 25

Telefonul veni după miezul nopţii. O singură persoană auzi soneria telefonului mobil.

Îl aşteptase.

– Ascult, spuse el cu voce scăzută.

– A intrat în casa ei la fel cum a ieşit din casa lui North – cu mâna goală.

La dracu'! Să fi lăsat marfa într-o cutie de valori în Palm Springs?

– Rămâi cu ochii pe ea.

– Vrei să răscolesc casa?

Se gândise şi el la asta, dar respinsese ideea. Dacă Serena nu adusese cu ea nimic, însemna că paginile nu erau acolo.

– Nu. Vreau să facem chestia asta legal de la început şi până la sfârşit.

Era o minciună, dar una folositoare.

Dacă se ajungea din nou la crimă, nu voia ca altcineva în afară de Serena să ştie despre chestia asta, pentru că ea n-ar fi spus nimănui. Niciodată.

Ăsta era cel mai frumos lucru cu morţii – gurile lor erau închise pentru totdeauna.

Capitolul 26

PALM SPRINGS
VINERI, ÎN ZORII ZILEI

Bine, Shel. Să văd dacă am înţeles bine, spuse Erik în telefon. Se uită peste paginile pe care cei de la Rarities le cercetau pentru el. Spre a le accesa mai uşor, le numerotase de la unu la unsprezece. Până acum nu puteţi urmări proveniența decât până în anii şaptezeci, indiferent de numărul de proprietari.

– Exact. La celălalt capăt al firului, Shel nu-şi ascunse un căscat zdravăn. Era obişnuit să lucreze în schimburi lungi, dar de data asta ajunsese dincolo de limita la care cafeina îi mai putea fi de vreun ajutor. Singura lui consolare era că Factoid se plimba în sus şi în jos pe coridor, înjurând – *Pentru numele lui Dumnezeu, e un nenorocit de microfilm din Epoca de Piatră!* – şi căutând printr-o arhivă veche de stat. Contactăm acum ultimii proprietari şi vânzători înscrişi pe

liste pe Coasta de Est. După aceea urmează cei din Midwest. Apoi cei din Mountain. Cred că o să-ţi putem spune mai multe pe la prânz. Sau cel târziu diseară.

– Dar casele de licitaţii? Mai devreme sau mai târziu probabil că paginile acelea au trecut şi pe la ele.

– Dana se ocupă de chestia asta chiar acum. Cei de la Christie's se mişcau destul de greu până când ea le-a spus că este în interesul lor să demonstreze cât de amănunţite au fost cercetările efectuate de ei. Cei de la Sotheby's au apelat de mai multe ori la specialiştii noştri, aşa că acum trebuie să ne întoarcă favorul şi să caute prin bazele lor de date.

Erik mormăi, neimpresionat.

– Dar Warrick?

– Oamenii lor se ocupă de asta încă de când au primit solicitarea noastră, ieri. Sau asta a fost alaltăieri? Sau... Mai căscă o dată, atât de tare încât aproape că îşi dislocă maxilarul. La dracu', trebuie să dorm şi eu puţin.

Erik îl înţelegea. Nici el nu dormise prea bine, somnul îi fusese agitat şi neodihnitor, plin de imagini în care el era încolăcit peste Serena ca o liană în jurul trunchiului unui copac. Numai că nu era chiar el. Mâinile lui erau pline de cicatrice de la rănile de sabie şi arc şi până la cele făcute de ghearele şoimului său călător care pătrundeau uneori prin pielea mănuşii. Şi nici vrăjitoarea nu era Serena. Avea ochii şi părul la fel ca ai Serenei, dar gura era diferită, oarecum mai subţire, mirosind a scorţişoară şi având gustul vinului vechi. Purta o rochie dintr-o ţesătură care îl mângâia de parcă ar fi fost vie.

– Mai eşti acolo? întrebă Shel.

Iritat, Erik îşi sili şirul gândurilor să se îndrepte din nou spre descoperirea provenienței acelor pagini, şi nu spre senzaţia oferită de atingerea trupului gol al unei femei pe sub materialul moale, parcă nepământean al veşmintelor ei.

– Da, mai sunt. Dacă ajungi la proprietarul inițial, fie și măcar al unei singure pagini, anunță-mă. Imediat.

– Da. Urmă un nou căscat. Sigur. Takeo și Suelynn se ocupă și ei de chestia asta. Ei sunt mai proaspeți. O să mă trezească ei dacă găsesc ceva.

– Mulțumesc, Shel.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Dana mi-a promis un concediu de trei săptămâni când se termină tărășenia asta.

– Să nu-ți iei cu tine telefonul pe care ți l-au dat de la Rarities, îl avertiză Erik.

– Oh, ba o să-l iau, așa cum mă obligă contractul de muncă. Dar acolo nu scrie nimic despre bateria telefonului.

Împins de nerăbdarea care parcă îl rodea cu dinți de metal, Erik închise telefonul, printă lista cu ce descoperise până în momentul acela și se îndreptă spre duș. Destul! Venise momentul să se uite și el la moștenirea Serenei. La naiba cu lipsa ei de încredere.

Nu știa de ce i se părea că timpul se scurgea cumva împotriva lui. Dar era sigur că așa se întâmpla.

Capitolul 27

LEUCADIA
VINERI DIMINEAȚA

La ora nouă fix, Serena auzi soneria. Apoi un mieunat lung și puternic. Ceva se întâmplase cu câteva luni în urmă cu soneria aceea. Se stricase probabil o piesă costisitoare. Așa că fusese obligată să aleagă între a cumpăra material pentru țesut și cauciucuri noi pentru dubiță și reparatul soneriei. De fapt, nu era vorba de o alegere. N-ar fi putut să țească cu note muzicale, indiferent cât de frumoase erau. Și

nici nu putea să-și ducă țesăturile în magazinele din sudul Californiei fără cauciucuri la dubiță. Așa că, de cum va face rost de bani, își va încălța mașina.

Și soneria avea să se defecteze și mai tare.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Erik în momentul în care ușa se deschise.

Serena nu spuse nimic. Ar fi vrut să-i trântească ușa în fața lui frumușică, proaspăt bărbierită. Era îmbrăcat în blugi, încălțat cu bocanci, cu un tricou verde – parcă de vânător – și o jachetă subțire de piele de culoare nopții. Parcă atunci se desprinsese dintr-o reclamă sportivă.

Ea arăta ca într-o reclamă la tratamente balneare, dar într-una care exemplifica cum arătau clienții înainte de a beneficia de tratamente. Pe fața ei se vedeau urmele orelor de nesomn – fusese prea încăpățânată și prea stingheră pentru a accepta să doarmă în camera de oaspeți pe care i-o pusese la dispoziție Erik, deși era dotată cu telefon și îi oferea condiții de totală intimitate. În loc să se comporte rezonabil și să se încuie în camera de oaspeți, preferase să conducă până acasă.

Nu fusese cel mai deștept lucru. Ajunsese acasă după miezul nopții, se chinuise mai bine de o oră să adoarmă, apoi se trezise dintr-un coșmar lac de sudoare și speriată de moarte.

Își spuse că emoțiile astea nestăpânite erau de înțeles. Ultimele câteva zile fuseseră extenuante: avocatul, averea bunicii ei, familia Warrick, paginile acelea care ar fi putut fi false, biletul care o avertiza de pericole de moarte și foarte iritanta senzație de *déjà vu,* care sporise pe măsură ce petrecuse mai mult timp cu Erik. Așa încât condusese cu viteză spre casă, mânată parcă din urmă de un demon.

Și acum iată, demonul, aici, la ușa ei.

– Circuitele electronice ale soneriei au luat-o razna, spuse ea.

– Cred că e ceva mai mult decât atât, cred că sunt de-a dreptul defecte.

Vocea lui era aproape spartă. Fusese într-o dispoziție proastă încă de când Serena se urcase în rabla ei și dispăruse în noapte. Și dispoziția sa devenise și mai proastă cu câteva minute în urmă, când îl zărise pe tipul care își parcase mașina la mică distanță de casa Serenei și care purta o cască minusculă în ureche și conducea o mașină cafenie, japoneză.

Discret, Erik o cercetă cu atenție pe Serena. Dacă știa de cel care o supraveghea, o ascundea destul de bine. Nu se uită niciodată în direcția lui. Chiar și așa, părea destul de nervoasă. Se întrebă dacă nu cumva se răzgândise în noaptea aceea, dacă avea să-i arate acum, la lumina zilei, paginile acelea.

– Mă bucur că ai ajuns cu bine acasă, spuse el, aruncând o privire spre dubița parcată în curte. Cauciucurile tale sunt chele ca un ou.

– Nu e chiar așa de rău.

– Te-ai uitat la ele în ultima vreme?

– Da.

– În cazul ăsta, zic că mai întâi ar trebui să treci pe la un oculist și după aceea să te mai uiți o dată la ele. Ai nevoie de cauciucuri noi.

– Sunt în fruntea listei mele de cumpărături, imediat după mâncarea pentru pisică.

– Dacă mă duc eu să-ți iau, o să mă lași să intru în casă?

– Mâncare pentru pisică?

– Sau cauciucuri. Tu alegi.

Uimită, se uită în ochii lui pentru prima oară. Erau limpezi ca lumina soarelui și aproape la fel de aurii. Și foarte serioși. O pusese să aleagă – cauciucuri noi sau hrană pentru pisici. Orice ar fi vrut ea, el avea să-i aducă.

Se dădu la o parte din ușă și îi făcu semn să intre.

– Nu le cer oaspeților mei să-mi aducă daruri.

Nu voia să aducă vorba despre faptul că se invitase singur – de fapt, aproape că țipase la ea când îi spusese că o va vedea a doua zi, *devreme*. În ciuda aspectului său dichisit, hotărârea i se citea în ochi și în cutele din jurul gurii. Știa că nu voise ca ea să plece de la el aseară.

Și nici ea nu voise să stea. Se simțea prea stingheră.

De fiecare dată când se uita la el. De parcă acolo s-ar mai fi aflat un Erik, strălucind fără să poată fi atins, o prezență care întruchipa întunericul și lumina în același timp, iar aerul din jurul lui mirosea a scorțișoară și a vin. Se uită în jos și se văzu și pe ea acolo, strălucind la rândul ei, îmbrăcată într-o rochie dintr-o țesătură extraordinară, asemănătoare cu cea a șalului care îi înconjura gâtul. Pe mâna dreaptă purta un inel cu rubin pe care nu-l mai văzuse niciodată în viața ei.

Intră în panică.

Nu sunt nebună, își spuse Serena pentru a mia oară. *Nebunii nu-și fac probleme că ar fi nebuni. Pur și simplu sunt.*

O pisică neagră, mare cât un câine apăru de undeva și se uită la Erik cu ochi portocalii.

– Dar motanul? El parcă așteaptă un tribut.

Serena își limpezi rapid mintea de toate visele și de trezirile bruște la realitate.

– Domnul Picky? Nuuu. El e un ghem de dragoste cu blană.

– Nu uita de gheare și de dinți.

– Să înțeleg că nu-ți prea plac pisicile?

Erik îi aruncă o privire amuzată. Apoi se lăsă pe vine și începu să vorbească cu Domnul Picky. Sunetele guturale, torsul și mieunatul pe care reușea să le scoată semănau foarte tare cu cele ale unei pisici. O pisică foarte mare.

Şi domnul Picky sesiză lucrul ăsta. Sări în poala lui Erik şi se cuibări acolo de parcă acela ar fi fost locul său preferat de când lumea. Zâmbind, Erik se aşeză pe podea, încrucişă picioarele şi începu să-l mângâie. Îi plăceau pisicile, dar cum era destul de des plecat de acasă, nu putea avea decât un roadrunner care să depindă de el.

Serena, geloasă şi fascinată în acelaşi timp, privea cum pisica ei saliva literalmente după acest bărbat străin. Lui Picky nu-i displăceau ceilalţi oameni, dar în general se mulţumea să-i ignore, mai ales dacă ei voiau să-i intre în graţii.

Dar de data asta nu se întâmpla aşa. Motanul avea ochii pe jumătate închişi. Era în al nouălea cer.

Erik putea să scoată sunete de felină.

– Ce-i spui acolo? vru ea să ştie.

– Habar n-am. Dar se pare că lui îi place.

Picky împinse capul mare în bărbia lui Erik şi începu să toarcă tare ca un tigru. *Acordă-mi mie atenţie, nu ei.*

Ţinând pisica în braţe, Erik se ridică sprinten în picioare. Picky se mişcă în braţele lui, se agăţă cu ghearele de el, ar fi făcut orice numai ca noul lui prieten să nu-l lase din braţe.

– Ai zice că eu nu l-am mângâiat niciodată, şobolan ingrat, spuse Serena.

– Motan.

– *Şobolan.* N-o să mai împart niciodată cu el creveţii proaspeţi.

Picky începu să toarcă şi mai tare, parcă auzind criticile.

– Vrei o pisică? întrebă ea.

– Mi-o oferi pe asta?

– Mă gândeam.

Motanul se întoarse şi sări în braţele Serenei. Nu încetă să toarcă. Serena oftă şi îşi frecă barba de blana lui lucioasă şi moale.

– O să-l păstrez, spuse ea.

– Nu m-am îndoit nicio clipă.

– Nici el n-a crezut, şobolanul.

Picky ignoră insultele, se împinse uşor în bărbia ei şi sări înapoi jos. Câteva momente mai târziu, capacul deschizăturii speciale din uşa bucătăriei se trânti uşor.

– Am spus ceva greşit? întrebă Erik ironic.

Ea chicoti.

– Torsul acela i-a făcut poftă de mâncare. A ieşit la vânătoare.

– Coioţii ar trebui să se ascundă.

– Asta-mi place mie la Picky. E îndeajuns de mare pentru a-l face pe orice coiot care are poftă de un sushi de felină să se mai gândească o dată.

– Ăsta este unul dintre motivele pentru care eu nu am o pisică, spuse Erik. N-am găsit una care să fie capabilă să facă faţă unui coiot. Şi la Palm Springs sunt foarte mulţi coioţi.

– Aici, până acum, n-au fost probleme. Vrei să mănânci ceva sau să bei o cafea înainte să te uiţi la cearşafurile alea?

Cearşafuri. Pat. Serena în el, împreună cu mine.

Apoi realitatea îl lovi pe Erik. Ea vorbea despre filele din Cartea Învăţaţilor! Faptul că nu se gândise la asta imediat îi dădea de înţeles cât de mult îi intrase ea pe sub piele.

– O cafea ar fi foarte bună, spuse el.

Un duş rece ca gheaţa ar fi fost mult mai potrivit, dar n-avea de gând să spună aşa ceva cu voce tare.

– Lapte? Zahăr? întrebă ea întorcându-se şi luând-o spre bucătărie.

– Neagră.

De cum dispăru ea, Erik se întoarse şi se uită prin geamul uşii de la intrare. Maşina aceea japoneză era tot acolo. Dar omul dinăuntru se mişcase. Se uita la numerele de înmatriculare ale maşinii lui Erik printr-un binoclu performant.

La naiba!

Automat, Erik duse mâna la telefonul pe care-l purta la spate. Dar se opri, fiind sigur că gazda lui n-ar înţelege în ruptul capului de ce ar vorbi el prin intermediul unui telefon securizat cu cei de la Rarities Unlimited, întrebându-i dacă au pus sau nu pe cineva s-o urmărească pe Serena Charters şi să noteze numerele de înmatriculare ale maşinilor persoanelor care o vizitau.

În mod normal, cei de la Rarities l-ar fi anunţat pe Erik dacă ar fi făcut aranjamentele necesare pentru o escortă. În mod normal.

Dar Niall era imprevizibil. Asta îi ţinea în gardă pe toţi, mai ales pe cei care voiau să penetreze sistemul de securitate de la Rarities Unlimited.

Erik se hotărî pentru cea de-a doua variantă. Trimise un e-mail. Memorase numerele de înmatriculare şi tipul maşinii urmăritorului. Cât despre acesta, era un bărbat între două vârste, alb, care arăta exact ca un agent FBI. Numai că agenţii FBI nu foloseau decât maşini americane. Dar tipul ăsta avea cea mai potrivită maşină pentru o operaţiune sub acoperire care se desfăşura pe Coasta de Vest – o maşină străină.

Compuse un scurt mesaj în minte, apoi scoase stiloul special creat pentru situaţiile deosebite în care chiar şi o voce joasă putea răsuna prea tare. Trimise mesajul pe cale tradiţională, scriindu-l repede pe mica tastatură a aparatului. Originalul i-l trimise Danei, iar o copie lui Factoid. Apoi puse la loc telefonul în tocul de la spate.

Mulţi bărbaţi îşi purtau pistolul în locul acela. Erik spera că nu va mai fi niciodată nevoit s-o facă.

Deşi trimisese e-mailul, avea de gând să-i sune pe cei de la Rarities imediat ce va fi sigur că Serena nu va putea auzi conversaţia. Prescurtările nu puteau înlocui cuvintele adevărate, impresiile, dialogul.

O luă pe urmele Serenei, trecu de mai multe panouri de pânză care despărţeau uşa de la intrare de o cameră mare, creând un fel de hol. În condiţii normale ar fi observat şi ar fi apreciat calitatea materialului din care erau făcute acele panouri, dar în momentul acela se gândea la ceva mult mai urgent decât nişte obiecte de artă.

Se gândea cum să o întrebe pe Serena dacă nu cumva observase că o urmărise cineva în seara trecută.

Când ajunse în uşa bucătăriei, încremeni. Poate că era atenţia lui distributivă. Poate că era de vină lipsa somnului. Puteau fi de vină multe lucruri. Orice ar fi fost, senzaţia de *déjà vu* pe care o avu când o văzu turnând cafeaua aburindă într-o cană îl opri ca prezenţa unui zid de piatră.

Câteva momente zguduitoare fu sigur că o mai văzuse făcând asta pentru el. Nu cafea îi turnase atunci, ci altceva, dar tot despre ceva fierbinte era vorba, într-o zi friguroasă. Şi nu fusese vorba de o cană, ci de un bol, inscripţionat cu vechi simboluri.

Putea vedea scena aievea.

Clătină scurt din cap, punând capăt senzaţiei copleşitoare. Nu era momentul să permită laturii medievale a sufletului său să-şi facă de cap. Aveau lucruri mai urgente de făcut decât să se ocupe de imposibila senzaţie de familiaritate pe care o simţea ori de câte ori îi vedea curbura obrazului sau lumina lumânărilor reflectându-se în părul ei arămiu sau în ochii ei violeţi.

– Traficul a fost aglomerat aseară? întrebă el.

Arcuind neîncrezătoare sprânceana stângă, se uită peste umăr la el.

– Era trecut de miezul nopții. Chiar și în California de Sud, ora de vârf trebuie să se termine la un moment dat.

El ridică din umeri.

– Te-am întrebat doar. Uneori, o femeie care conduce singură în toiul nopții se poate trezi urmărită... Vocea lui se pierdu, invitând-o să continue ea fraza.

Ea puse jos ibricul de cafea.

– Ca și în cazul coioților, până acum n-am avut probleme.

– Nu te-a urmărit nimeni?

– Dacă m-a urmărit, eu n-am observat. Se uită atent la el. Îți faci des griji de genul ăsta?

– Am două surori mai mici. Era o scuză jalnică, dar decât nimic...

– Ele au fost vreodată urmărite?

– O singură dată.

– Și ce s-a întâmplat?

– M-au sunat pe mine.

Serena aștepta.

Erik rămase tăcut. Nu credea că ea s-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi spus că îi luase tipului respectiv numărul de înmatriculare, că îl identifica, că se dusese în apartamentul lui mizerabil și stătuse puțin de vorbă cu el. Apoi le dăduse celor de la poliție numărul de înmatriculare, ca să îi dovedească și ei ticălosului cât de mult îl iubeau. Auzise mai târziu că vreo câteva femei polițist îi aplicaseră tipului o corecție când îl prinseseră urmărind o femeie speriată, la două noaptea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Serena.

– Și-au păstrat stăpânirea de sine și au ajuns acasă în siguranță. Cafeaua aia este pentru mine?

Ea se uită la cana pe care o avea în mână.

– Ăăă... Da. Îmi cer scuze. Neagră, nu?

– Mulțumesc. Luă cana, bău și scoase un sunet de surpriză plăcută. E foarte bună.

Ea zâmbi viclean.

– Foarte rar îmi otrăvesc oaspeții la prima vizită.

– Dar la a doua?

– Încerc să aștept până la a treia.

El zâmbi, bău o jumătate de cană și se linse pe buze.

– După cât de circumspect ai degustat cafeaua când ai fost la mine, mă gândeam că a ta o să fie grozavă.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Nu m-ai dezamăgit.

Își termină cafeaua, se spălă pe mâini, se șterse meticulos cu prosopul pe care ea i-l întinse și o privi, așteptând urmarea.

Deși avea inima îndoită, și parcă n-ar fi vrut să împartă frumusețea acelor pagini cu nimeni altcineva, nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Și eu care credeam că ai bătut atâta cale doar ca să mă vezi...

El se strâmbă.

– Indiferent care ar fi răspunsul meu, tot ies în pierdere.

Râzând, se spălă la rândul ei pe mâini, și le șterse pe blugi și se îndreptă spre a doua ieșire din bucătăria aceea ciudată.

– Vino cu mine.

Erik se uită la șoldurile ei care se legănau ademenitor și spuse încet:

– E plăcerea mea.

Întoarse capul surprinsă, dar el se așteptase la asta. Expresia lui era absolut inocentă, iar privirea era fixată pe fața ei.

– Ce? întrebă el.

Ea începu să spună ceva, înțelese că era o capcană și se dădu înapoi.

– Acum înțeleg cum te-ai simțit. Orice ți-aș răspunde, mi-ar ieși o tâmpenie din gură.

– Cel puțin a ta e delicioasă.

Ea clipi, se uită la picioarele ei goale, apoi din nou la el.

– Poate că, înainte să mergem mai departe, ar trebui să mâncăm ceva.

– De ce?

– Păi, mă gândesc că dacă tu găsești delicioasă gura mea, atunci o să devorezi paginile alea dintr-o singură îmbucătură.

Zâmbetul lui Erik era un amestec de veselie și senzualitate masculină care îi tăie Serenei respirația.

– Când vine vorba de lucruri bune, mă mișc foarte încet și sunt foarte meticulos, o asigură el.

– Pe asta n-o mai cred.

El își strânse buzele.

– De ce?

– Bunica mea a crescut un singur copil prost. Și nu eu am fost acela.

Erik se gândi la bărbatul cu căști aproape invizibile care avea desigur și o armă undeva, la îndemână. Spera ca Serena să nu se înșele cu privire la inteligența ei, dar n-ar fi pariat viața ei pe asta. Istețimea și secretomania bunicii ei n-o salvaseră de la o moarte violentă.

Se întreba dacă Factoid sau unul din micuții lui reușiseră să spargă sistemul de calculatoare al poliției. Era interesant de aflat ce credeau de fapt băieții cu insigne despre uciderea lui Ellis Weaver. Sau poate că era vorba de Ellis Charters? Ținând seama de datele pe care le trimisese aseară celor de la Rarities, Factoid ar fi trebuit să fie deja în posesia unor informații folositoare.

De data asta, Erik abia aștepta ca pagerul să înceapă să vibreze.

Și tocmai de data asta drăcovenia aia rămânea tăcută.

Capitolul 28

LOS ANGELES
VINERI DIMINEAȚA

Dana Gaynor purta un costum de lână foarte elegant, perfect pentru o zi ploioasă de ianuarie în Los Angeles, când dinspre ocean bătea un vânt rece și norii pluteau amenințători deasupra țărmului. Hainele de culoarea măceșelor îi puneau în valoare părul negru și strălucitor și încălzeau oarecum atmosfera în camera prin ale cărei ferestre se putea vedea orașul înecat de ploaie, dar în momentul acela ea nu era atentă la asemenea detalii. Avea o cută adâncă pe frunte și colțurile gurii căzute.

Joe-Bob McCoy se mișcă neliniștit. Nu era obișnuit să vină cu mâna goală atunci când cei de la Rarities îi dădeau o sarcină, mai ales o sarcină asupra căreia Dana își concentra întreaga atenție. Și-ar fi dorit ca sarcina respectivă să implice tablouri de Vechii Maeștri și nu vechi manuscrise medievale. Interesul Danei pentru Vechii Maeștri era la fel de ridicat ca temperatura într-o cameră frigorifică.

Telefonul începu să sune, dându-i lui McCoy un scurt răgaz.

Dana aruncă o privire ucigașă spre aparat. Îi spusese asistentului ei, Ralph Kung, să n-o deranjeze decât dacă era ceva în legătură cu Serena Charters și cu paginile manuscrisului aceluia.

– Sper să fie ceva serios, murmură apucând receptorul telefonului. Cine-i? se răsti ea.

– Cleary Warrick Montclair.

– Nu e suficient. Să mă sune mai târziu.

– A refuzat. Şi pe un ton destul de înţepat, dacă vrei să ştii.

– Unde e Niall?

– Şi-a luat liber azi. E timpul pentru plantat.

– Ce?

– Acum se plantează tulpinile de trandafiri.

– Flori? Eu muncesc de-mi dau sufletul şi el şi-a luat liber ca să planteze nişte nenorocite de *flori?*

– Plouă, îi explică Kung, de parcă asta ar fi consolat-o cumva. Poţi să-l vezi de la fereastră.

Ea nu se obosi să se uite.

– Tulpinile de trandafiri au spini? întrebă ea.

– Cred că da.

– Atunci sper din toată inima că o să se aşeze pe una. Dă-mi treizeci de secunde şi apoi fă-mi legătura cu Cleary. Îl ţintui pe Factoid cu o privire neagră şi strălucitoare. Scuipă tot.

– N-am găsit nimic nou despre bunică, în afară de dosarul de investigaţie al crimei, spuse el repede. Femeia asta s-a inventat complet.

– La dracu'! Ştiam asta. Acum vreau să afli cine a fost înainte să facă asta şi de ce s-a reinventat. Aşa că nu mai amuşina după Gretchen şi *apucă-te de treabă!*

– N-am amuşinat după nim..., începu el şi se întoarse să plece.

– Nu, îl întrerupse Dana. Lucrezi aici. În biroul meu. Unde pot să stau cu ochii pe tine.

– Dar...

Dana începuse din nou să vorbească, şi nu cu McCoy. Chiar dacă nu i-ar fi auzit cuvintele, şi-ar fi dat seama că vorbeşte cu un client. Tonul era mai calm, mai civilizat, mai încrezător şi, mai presus de toate, mai înţelegător.

– Bună, Cleary. Ce mai face tatăl tău?

– E livid.

Dana ar fi vrut să-i pară rău pentru el. Dar nu putea. Warrick era un tip foarte bogat, foarte neplăcut, foarte bătrân, şi fiica lui sunase la Rarities din jumătate în jumătate de oră, de la şase dimineaţa.

– Aţi încercat să-i schimbaţi medicamentele? întrebă Dana pe un ton plăcut.

Cleary fu prea surprinsă pentru a mai vorbi.

Dana profită de pauză.

– Doamnă Montclair. O să fiu foarte directă. Este foarte greu pentru noi să reuşim să facem ceva în condiţiile în care Casa Warrick ne sună din cinci în cinci minute şi ne pune întrebări. Înţelegem şi apreciem grija dumneavoastră, înţelegem de asemenea că este vorba de ceva urgent, dar vă pot spune că am lucra mult mai eficient dacă nu am fi întrerupţi atât de des. Avem numărul dumneavoastră de telefon fix, de mobil, faxul şi adresa de e-mail, numărul de pager şi adresa pentru mesaje instantanee. Chiar acum avem pe cineva împreună cu doamna Charters. Dacă apare ceva nou cu privire la vânzarea acelor pagini, vă anunţăm imediat.

Clienta de la celălalt capăt al firului nu era prea impresionată.

– Uite ce e, Casa Warrick plăteşte Rarities cu o grămadă de bani pentru a...

– Exact, o întrerupse Dana blând. Aşteptaţi ca investiţia să vă fie returnată. O să rezolvăm problema. Dar vă spun că am rezolva-o mult mai repede dacă am fi lăsaţi să lucrăm.

Urmă un moment de tăcere, apoi:

– Dar tata e atât de furios, spuse Cleary cu o voce răguşită. Inima lui...

În sinea ei, Dana se îndoia că ticălosul acela bătrân avea o inimă.

– Aţi luat legătura cu doctorul lui?

– Bineînţeles!

Fără îndoială că, din jumătate în jumătate de oră. Dana oftă. Pasiunile pe care arta şi afacerile le deşteptau în oameni erau foarte greu de stăpânit. Traumele personale şi dramele din familii – de-a dreptul imposibile.

– Facem tot ce putem, spuse Dana pe un ton liniştitor. Vreţi să vorbesc eu cu tatăl dumneavoastră, să-l asigur de toată diligenţa noastră?

– Nu. Când i-am sugerat asta, mi-a replicat că mai bine v-aţi folosi timpul muncind, nu purtând de grijă bătrânilor.

Sprâncenele Danei se ridicară. Poate că bătrânul ticălos nu era până la urmă atât de rău. Oricum, părea să înţeleagă mai bine decât fiica lui realitatea situaţiei.

– În acest caz, Cleary, o să luăm legătura cu voi imediat ce apare ceva. Curând.

– Măcar pune-l pe asistentul tău să-mi trimită o informare din oră în oră.

– În timpul programului, bineînţeles.

– Dar...

– Mulţumesc pentru telefon, Cleary. Apreciem grija şi interesul arătate.

Dana închise şi se uită la McCoy. Se aştepta să fie deja într-un gen de transă de computer, dar el se uita la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Erik a încercat să te contacteze acum un minut, dar în cele din urmă ţi-a trimis un e-mail. Mi-a trimis şi mie o copie a mesajului.

– E ceva urgent?

– Un tip se învârte pe strada pe care îşi are casa Serena Charters. Erik ne-a trimis numărul de înmatriculare al maşinii şi o scurtă descriere a individului. Vrea să ştie dacă omul e trimis de noi.

– Eu n-am cerut pe nimeni. Apucă staţia de emisie-recepţie pe care Niall insista să o poarte tot timpul la îndemână. Avea şi el una la fel. Se înţeleseseră tacit să nu le folosească decât în caz de extremă urgenţă. Niall, eşti acolo?

– Ce s-a întâmplat, iubire?

– Ai pus pe cineva s-o urmărească pe Serena?

– Nu.

– Pe cineva care să-l ajute pe Erik în caz de nevoie?

– Nu.

– La dracu'! înseamnă că avem un spion.

Capitolul 29

LEUCADIA
VINERI DIMINEAŢA

Erik se uita la mapa de piele de sub braţul Serenei.

– Încă nu-mi vine să cred că ai ţinut-o într-o cutie de scule din plastic, prinsă de podeaua maşinii.

– Nu înţeleg de ce eşti aşa de îngrozit. Cutia aceea este impermeabilă, alarma era activată pe dubiţă. Yalele de la uşile mele sunt într-o formă mai proastă decât soneria. Cât despre sistemul de alarmă... pot să-ţi spun doar că senzorii de fum funcţionează, asta contează?

El deschise gura, dar se gândi mai bine şi o închise. Cu cât ajungeau mai repede în casă cu paginile acelea, cu atât mai bine. Nu îşi făcea speranţe că tipul care-i urmărea n-o văzuse deschizând dubiţa şi scoţând fără grijă mapa aceea mare de piele. Probabil că suna deja persoana care-l pusese pe urmele lor, ceea ce însemna că lucrurile se puteau anima în orice moment.

Asta dacă tipul nu fusese trimis de Rarities.

Erik se întrebă dacă urmăritorul le era prieten sau inamic. În a doua variantă, era interesant de ştiut dacă uciderea bunicii Serenei fusese întâmplătoare sau plănuită de un răufăcător care voia ceva anume. Ca de exemplu paginile din Cartea Învăţaţilor. Sau poate chiar toată blestemata aceea de carte.

La naiba, Factoid! Unde eşti când am nevoie de tine?

Nu-i răspunse nimeni, nici măcar pagerul de la curea. Se gândi că în momentul acela i-ar fi prins mai bine o armă în locul pagerului care se încăpăţâna să rămână tăcut. Ura sentimentul acesta, pentru că ura armele în general. Dar şi mai mult ura modelul pe care îl simţea formându-se.

Să arzi de viu era îngrozitor.

– Ai o masă plasată în lumină bună? întrebă el îndreptându-se către uşa casei.

Serena se uită pieziş la el. Nimic din expresia sau din vocea lui nu se schimbase, şi totuşi ea simţea că era furios, sau îngrijorat, sau amândouă. Se vedea în limpezimea privirii şi în atitudinea lui de animal de pradă.

– Ce zici de masa din bucătărie? sugeră ea.

Erik se gândi la măsuţa care îi ajungea la nivelul genunchilor şi pe care ea o folosea când mânca singură. Încăpeau pe ea doar o farfurie, tacâmuri şi o cană. Dacă mai puneai şi sarea şi piperul, era deja o aglomeraţie.

– N-ai ceva mai mare? întrebă el.

– Pot să curăţ masa pe care desenez modelele pentru ţesături.

– Perfect, spuse el. Orice masă folosită pentru desen trebuie să aibă lumină bună.

Serena se întreba ce reacţie îi va stârni atelierul. În afară de cei care veneau să ridice carpetele şi să-i aducă materialele,

nimeni nu mai intrase acolo. Fusese învăţată să se descurce singură. Nimic nu putuse schimba asta, nici măcar bărbaţii din viaţa ei.

Când se apropiase de vârsta de treizeci se ani, decisese să se înscrie în bizarul program la modă numit „virginele renăscute", un grup de femei singure care hotărâseră că viaţa fără sex era mai bună decât viaţa cu sex. Nu avea nevoie de un bărbat care să o sprijine, să o întreţină. Se întreţinea singură. N-avea nevoie de un bărbat pentru a rămâne gravidă, putea apela la o bancă de spermă. N-avea nevoie de un bărbat care să-i repare maşina – în cartea de telefon existau o mulţime de mecanici gata să te servească – şi grădinari, zugravi, instalatori şi electricieni.

Cât despre companie, nu întâlnise niciodată un bărbat care să-i lărgească orizontul posibilităţilor, ci mai degrabă să-l limiteze. Ţinând seama de toate acestea, Domnul Picky era compania masculină perfectă – avea grijă singur de el şi nu cerea decât să fie mângâiat din când în când.

Gândurile Serenei fură întrerupte de un şuierat asemănător cu cel al unei păsări de pradă. Se întoarse spre Erik.

El nu băgă de seamă. Se uita la războaiele de ţesut aproape cu religiozitate.

– Iisuse, Iosif şi Maria!

Ea clipi.

– De fapt e vorba de Betty cea Mare, Betty Mijlocia, D.M. Betty, Betty cea mică şi Betina.

– Ai dat nume gherghefurilor tale?

– Îmi petrec cea mai mare parte a vieţii în compania lor. Cum ar fi trebuit să le spun, unu, doi, trei, patru şi cinci?

– Ai dreptate. De la ce vine D.M.?

– Destul de Mică.

El se uită la gherghefuI de aproape un metru optzeci şi râse.

– Da, i se potriveşte.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe al bunicii. Din cauza lui acoperişul cabanei era atât de înalt, avea peste trei metri. Era în familia noastră de generaţii întregi.

Erik n-avea de ce să întrebe ce se întâmplase cu el. Lemnul arde. Şi dacă e vechi, arde şi mai bine.

Serena se duse la Betty Mijlocia. Urzeala avea iţele întinse şi puternice, dar goale. Opt bobine aşteptau cuminţi ca ea să înceapă modelul care o bântuia de când avea şase ani. Îl visase, îl desenase, îl redesenase, alesese materialele şi culorile, instalase gherghefuI, mai verificase încă o dată desenul şi îşi promisese că se va apuca de treabă imediat ce va termina carpeta cu crucea normandă pe care reuşise să o isprăvească în timpul unei nopţi albe şi agitate.

În ciuda faptului că nu dormise, abia aştepta să înceapă lucrul la o nouă ţesătură. Mai cu seamă că era vorba de asta. Învăţase să ţeasă încă de la o vârstă fragedă şi toată viaţa se gândise la modelul acesta. Acum, în sfârşit, era pregătită. Era sigură de asta.

Îl visase din nou noaptea trecută... şi nu chiar. Era un gherghef pe care se afla o ţesătură cam ca şalul ei, şi ea ţesea, visa, îngâna un cântecel.

Atrăgătoare pentru unul singur, respingătoare pentru toţi ceilalţi.

Erik se uită la expresia care apăruse pe chipul Serenei în timp ce mângâia iţele gherghefului, delicat, cu dragoste, ca un harpist care ciupeşte corzile instrumentului favorit...

Ariane, cu părul ei negru ca noaptea, şi cu ochi de ametist, şi cu degete subţiri şi albe, care putea să stoarcă atâta tristeţe dintr-o harpă, încât şoimul lui începea să plângă. Ariane, cu rochia ei Învăţată, o protecţie mai puternică decât o armură şi atrăgătoare doar pentru un

singur bărbat. Misteriosul material ţesut de vrăjitoarea Serena din Silverfells.

Cassandra se implicase admirabil în unirea Arianei cu Simon. De-ar avea şi el acelaşi noroc cu perechea lui.

Un puseu de adrenalină îl scoase pe Erik din reveria amintirilor care îl bântuiau, şi care nu erau chiar amintiri. Era una să aibă o profesie cu caracter medieval – caligrafia sau desenul. Dar cu totul altceva să aibă amintiri din vremuri medievale, chestii pe care nu le citise, nu le scrisese şi nu le desenase niciodată. Aşa ceva se numea imaginaţie, şi a lui era prea înfierbântată.

Era obsedat de Cartea Învăţaţilor. Ştia asta. Ceea ce nu ştia era cum să scape de misterul acela şi de nevoia ancestrală de a şti cât mai multe despre soarta lui Erik cel Învăţat.

– ... toată masa? întrebă Serena.

El încercă să-şi amintească ce se întâmplase în ultimele secunde şi-i răspunse la întrebare:

– Am nevoie doar de suficient spaţiu pentru a întinde paginile.

– Adică de toată masa.

În timp ce ea curăţa masa, el rezistă tentaţiei de a se aşeza direct pe podea şi a întinde paginile acolo. Dar simţise reţinerea ei în momentul în care îi înmânase mapa de piele. Dacă ar fi desfăcut-o repede, ca un copil care sfâşie ambalajul unei ciocolate, n-ar fi făcut-o cu nimic mai fericită, ba chiar dimpotrivă. Aşteptase atâţia ani. Mai putea aştepta câteva minute.

Erik îşi spunea toate acestea când puse mapa pe masa numai în parte eliberată. În momentul în care dădu la o parte clapa de piele zgâriată, aerul îi ieşi din piept cu un sunet care trăda triumful şi uimirea.

Serena îl privi curioasă. Ca şi Warrick, părea că recunoscuse paginile. Dar, spre deosebire de Warrick, nu se înfuriase la vederea lor.

Erik era fermecat.

Tăcerea se întinse între ei până când ajunse să vibreze ca o coardă de harpă.

– Ei bine? întrebă ea.

– Ei bine ce?

Vorbise fără să ridice ochii de pe paginile răspândite pe porţiunea de masă pe care ea avusese timp să o elibereze. Nu şi-ar fi ridicat ochii nici dacă ar fi explodat ceva în apropiere. Patru file din Cartea Învăţaţilor erau în faţa lui, intacte. Nicio literă nu fusese ştearsă pentru a face loc unei miniaturi – frumoase, dar total nepotrivite. Nicio grădină şi niciun castel medieval din secolul al cincisprezecelea nu fusese desenat pe paginile acoperite de o caligrafie simplă: simplă, dar preţioasă, pentru că în cuvintele acelea zăceau fragmente din povestea lui Erik cel Învăţat.

Le citi repede, în tăcere, devorându-le, traducând cuvintele mental:

Îmi doresc fii care să se însoare cu fetele lui Simon şi ale lui Dominic şi tânjesc după fiice care să se mărite cu fiii stăpânului meu şi cu cei ai prietenilor mei. Mă rog pentru o soţie asemeni lui Amber, sau lui Meg, sau Arianei, femei destul de curajoase pentru a iubi şi destul de puternice pentru a-i învăţa pe stăpânii lor neînfricaţi să fie miloşi.

Ar trebui să fie de ajuns că sângele meu trăieşte în copiii surorii mele Amber, alături de sângele lui Duncan, războinicul ei întunecat şi iubit. Copiii lor se vor căsători cu cei ai lui Simon şi ai lui Dominic şi vor împărţi cu ei averile şi pruncii. Vor stăpâni şi vor apăra pământul acesta aşa cum au făcut şi părinţii lor.

Şi totuşi nu e destul.

Vreau ca în casa mea să-şi găsească adăpostul nu doar nepoatele şi nepoţii mei, nu doar finii şi finele mele şi nu doar copiii prietenilor mei. Oare va vrea Dumnezeu ca şi eu să am fii care să fie adăpostiţi în casele prietenilor şi finilor mei, şi fiice care să le arunce priviri dulci fiilor acestora? Aşa se formează alianţele durabile. Aşa începe istoria.

Dar nicio istorie nu va începe cu mine.

Nu ştiu dacă s-o blestem pe vrăjitoarea Serena sau să-l blestem pe învăţatul din mine pentru că n-am reuşit să scap de ea. Şi-a ţesut drumul până la mine în suflet. Oare mă va ajuta Dumnezeu să mi-o smulg din suflet, să fiu şi eu liber să trăiesc aşa cum trăiesc şi ceilalţi oameni, chiar şi cei învăţaţi?

Descântecele îi prostesc pe toţi bărbaţii.

– Sunt false? întrebă Serena când nu mai putu să suporte tăcerea.

Erik înălţă brusc capul. Auzea încă în minte ecourile unui nume, numele vrăjitoarei pe care-l ştiuse înainte să-l ştie: *Serena.*

– Ce te face să mă întrebi asta?

Se gândi la avertismentul pe care bunica ei i-l trimisese de dincolo de mormânt, dar nu spuse decât:

– Nu de asta evaluează sau expertizează oamenii diverse lucruri? Să afle dacă sunt reale sau nu?

Erik zâmbi subţire.

– Cei mai mulţi oameni vor să afle cât costă respectivele obiecte.

Serena aşteptă.

– Trebuie să fac nişte teste, spuse el.

Şi ar fi vrut să le facă mai mult pentru plăcerea lui personală. Paginile erau reale. Era sigur de asta, de parcă le-ar fi făcut chiar el.

Apoi veni certitudinea, asemeni gheţii care se cristalizează deasupra unui lac, toamna târziu, făcând ca totul să încremenească.

Capitolul 30

Ce fel de teste? întrebă Serena repede.

Erik își concentră atenția asupra prezentului, dar încă vedea trecutul atât de aproape, atât de real, ca o umbră colorată aruncată de o lumină vrăjită. Sau poate că era invers – trecutul era real, iar prezentul doar o umbră colorată a vieții vibrante a trecutului.

– Nimic distructiv. Erik atinse marginea unei pagini de parcă ar fi fost vie, parcă ar fi respirat, parcă ar fi șoptit sufletului său. Comparații de scripte, de text, comparații tehnice, examinare vizuală și cu ultraviolete a pergamentului, chestii de genul ăsta. Și dacă și după aceea mai există dubii, am să duc paginile la laborator, unde pot face o analiză a cernelii, foarte fină, mai delicată decât un fluture care face dragoste.

Ea se încruntă.

– Laboratorul respectiv nu va vătăma în niciun fel originalele, o asigură el, mângâind o pagină.

Felul în care atingea pergamentul, cu tandrețe, delicatețe și cu o intensitate reținută, o convinse pe Serena mai mult decât orice cuvinte pe care Erik le-ar fi putut rosti. Privea un bărbat atingând ceea ce dorea. Nu ceea ce iubea.

Se simți cuprinsă de gelozie, lucru care o surprinse. Își spuse că era vorba doar de reținerea de a împărți paginile acelea cu cineva. Dar în același timp se gândi că i-ar fi plăcut să fie atinsă așa, cu delicatețe și cu blândețe și cu o dorință care îi tăia respirația.

Apoi se uită la pagina care îl fascinase atât de tare pe Erik. Nu-i trimisese o copie a acestei pagini; îi trimisese una lui Warrick. Desenul complex, strălucitor, acoperea întreaga

pagină. Ar fi strălucit și sub lumina lunii. În bătaia razelor de soare era de-a dreptul amețitor. În lumina lumânărilor, frumusețea și misterul ei s-ar fi împletit până când pagina ar fi început să respire și să vibreze ca și cum ar fi fost animată.

– Asta e preferata mea, spuse Serena încet.

Erik tresări, de parcă ar fi uitat că nu era singur.

– Inițialele?

Ea zâmbi strâmb.

– Le-ai văzut foarte repede.

– Exercițiul, spuse el, știind că nu era decât parțial adevărat.

– Mie mi-a luat destul de mult să le disting, recunoscu ea. E-ul și S-ul sunt atât de împletite încât par imposibil de separat – cel puțin nu fără a distruge modelul. Complexitatea lui este frumoasă și intimidantă în același timp.

– Intimidantă?

– Pentru un țesător, da. Mai ales pentru un copil care n-a mai văzut nimic asemănător … decât în visele lui.

Încet, se concentră asupra ei.

– Nu înțeleg.

Bărbia ei se ridică într-un gest arogant.

– Ți-am cerut eu s-o faci?

El ezită o clipă. Umbrele pe care o noapte de nesomn i le lăsase sub ochi îi dădeau un aer întunecat.

– Dar vreau s-o fac.

– N-o să mă crezi.

– Pune-mă la încercare.

Serena se uită la mâna lui Erik care se odihnea cu delicatețe și grijă pe moștenirea ei, pe visele ei. Închise ochii și spuse repede.

– Nu-mi amintesc când am visat prima oară desenul ăsta. Știu că mama încă trăia. A zâmbit când am încercat să-l desenez. Nu știam să-mi scriu nici numele, și totuși încercam

să creez ceva atât de complicat încât nici chiar eu nu puteam să înțeleg despre ce e vorba. Serena ridică din umeri și deschise ochii. Erik o privea. Ochii lui erau sălbatici și limpezi, ca ai unui șoim. Oricum, am continuat să încerc până când într-un final l-am reușit.

– Cât ți-a luat?

– L-am terminat în noaptea în care bunica mea a fost ucisă. Visul pe care l-am avut în noaptea aceea a fost foarte real.

– Ai visat despre moartea ei? o întrebă el repede.

– Nu. A fost un vis nebunesc, inițialele se încolăceau una împrejurul celeilalte ca iedera, un țipăt de durere... Își frecă brațele cu palmele și se uită la pagina strălucitoare, înecată în aur. M-am trezit leoarcă de transpirație. Am început să desenez. Și nu m-am oprit până ce nu l-am terminat.

– Cât a durat totul?

– Nu știu. Zâmbi vag. Prea mult, dacă e să te iei după Domnul Picky. La un moment dat, în a doua noapte, a început să-mi aducă bucăți suculente din prăzile sale pe masa mea de desene, încercând să mă îndepărteze de ea.

– Nu ți-a adus zgârciuri, ca de obicei? întrebă Erik.

Ea scoase un sunet care ar fi putut fi la fel de bine un hohot de râs și unul de plâns înăbușit.

– Nu, numai bucăți una și una.

– Sună irezistibil, spuse el ironic.

– Eu zic că gestul contează. Vocea ei era la fel de uscată ca și a lui, dar continua să-și frece pielea de găină de pe brațe. Oricum, am terminat desenul.

Erik se gândi la ce-i povestise ea, întrebându-se ce nu-i spusese.

– Desenul pe care l-ai visat, zise el într-un târziu, mângâind ușor marginea paginii ilustrate, unde inițialele erau desenate împreună, într-un ansamblu de o complexitate și o frumusețe uimitoare. Așa arăta?

– Nu... era chiar ăsta. E o mare diferență.

– Amintirile copiilor pot fi foarte vii și pot dura destul de mult, nu este ceva neobișnuit.

Ea dădu din cap, ezită, apoi ridică din umeri în sinea ei. Poate că el va reuși să-i explice ceea ce ea nu putuse să înțeleagă niciodată.

– N-am cum să fi văzut paginile alea înainte. Le-am visat.

El ridică brusc din sprâncene.

– De ce?

– Bunica nu i-a dat niciodată paginile acelea mamei mele, n-a vizitat-o niciodată pe mama după ce ea a fugit de-acasă, nici măcar n-a mai vorbit cu ea după ce și-a schimbat numele în Charters. Și nici eu n-am mai văzut-o pe bunica decât după moartea mamei.

– Și totuși tu ai visat pagina asta când încă stăteai cu mama ta?

Serena îi aruncă o privire piezișă.

– Ți-am spus că n-ai să mă crezi. Ridică din umeri. Nu mă surprinde, nici eu nu vreau să cred. Este... ciudat. Oftă. Oricum, nu contează.

Erik ar fi vrut să fie de acord cu ea, dar nu putea.

– E posibil, spuse el.

– Ce?

– E posibil să conteze.

Bărbia ei se ridică.

– De ce?

– Proveniența, spuse el scurt. Aflarea provenienței este o parte importantă a procesului de expertizare. Tu ești singura persoană în viață care ar fi putut vedea paginile astea în mâinile bunicii tale.

– Și Martin Hingham le-a văzut. Avocatul ei.

– Ești sigură?

Ea ezită un moment. Chiar dacă bunica ei folosise cutia de valori, era posibil să nu-i fi spus niciodată lui Hingham ce era înăuntru.

– Nu, spuse ea încordată. Şi ce dacă?

– Pentru a determina proveniența, trebuie să găsesc cât mai mulți foşti proprietari succesivi ai acestor pagini.

– Ți-am spus. Au fost transmise din generație în generație, erau date primei născute din fiecare generație.

– Nu. Nu mi-ai spus. Dar chestia asta mi-ar putea uşura considerabil munca. Cine a fost mama bunicii tale?

– Nu ştiu.

– Mai încearcă.

– Ți-am spus, nu ştiu.

– Bine. Cine a fost bunicul tău?

– Nu ştiu.

– Străbunica din partea mamei?

– Nu.

– Străbunicul?

– Nu.

– Unchi, mătuşi, ceva?

– Nu. Eu sunt ultima pe linie feminină. De fapt, din câte ştiu eu, pe toate liniile.

Erik se uită la părul ei arămiu şi la ochii violeți – era sigur că mai stătuse aşa în fața lui şi altă dată, când îi spusese aproape exact acelaşi lucru: *Sunt ultima din clanul Silverfells.*

Simți că pagerul de la brâu începe să vibreze. Îl scoase cu un gest automat, se uită pe ecran şi văzu numărul lui Niall. Era numărul lui foarte, foarte secret, acela pe care nici măcar Dana nu-l folosea decât în cazuri foarte urgente şi importante.

– Scuză-mă, spuse Erik, ducând mâna la spate. Este urgent, altfel ar fi aşteptat să-l sun eu.

– Cine?

– S.K. Niall, unul dintre şefii mei.

Erik activă dispozitivul de bruiaj, formă numărul respectiv şi aşteptă.

Niall răspunse foarte repede, parcă năpustindu-se asupra butonului telefonului.

– Ai o „coadă".

– Cel de pe stradă?

– William Wallace este numele lui, poreclit Bad Billy*. Fost puşcaş marin. A fost dat afară din Agenția Antidrog pentru „folosirea excesivă a forței", în urmă cu zece ani. Acum e detectiv particular cu acte, mai mult sau mai puțin în regulă. Se spune despre el că-şi pune talentele profesionale în slujba celui care oferă mai mult. A debutat cu chestii simple, snopind în bătaie datornici şi urmăritori, lucruri de genul ăsta. Apoi a început să lucreze pe bani mulți. Nu există nicio dovadă în acest sens, dar pot să pariez că a „plantat" o grămadă de „copaci" de ambele părți ale frontierei.

– Pare un adevărat învingător.

– Oh, da, e foarte drăguț. Lucrează de obicei cu Ed Heller, care nici el nu e un băiat bun. L-am trimis deja pe Lapstrake în Leucadia ca să te protejeze.

– Spune-i să se ducă în Palm Springs.

– La tine acasă?

– Da. Dar să nu încerce să dezactiveze sistemul de alarmă. Am făcut câteva schimbări.

– La dracu'! murmură Niall. Data trecută aproape că m-ai prăjit.

– Joella încă mai râde de ceea ce a reuşit să facă cu mâinile ei. Data viitoare să suni înainte.

– N-ai de ce să-ți faci griji pe chestia asta, băiețaş. Când ajungi?

– O să plecăm în câteva minute.

Serena ridică sprânceana stângă. Erik se uitase fix la ea când spusese „o să plecăm".

---

* Billy cel Rău *(n. trad.)*.

– Rămâneți acolo, spuse Niall, Lapstrake poate să închirieze o mașină și să meargă în spatele vostru până acasă.

– Nu. Asta ne-ar da de gol. Urmăritorul nostru s-ar prinde că i-am descoperit prezența.

– Ce-ai de gând să faci în Palm Springs?

– Mă duc să desenez mufloni.

Lui Niall nu-i luă prea mult până înțelese.

– Ahhh. Pe stâncile alea drăguțe. Cineva și-ar putea rupe gâtul foarte ușor acolo.

– Asta dacă nu este prietenos și comunicativ. Altfel, nu ar trebui să-și facă griji decât pentru bătăturile pe care le va face umblând pe acolo în pantofi de oraș.

– Bine, spuse Niall după câteva secunde de gândire. Dar vreau să-ți comuți pagerul pe GPS. Dacă se întâmplă ceva, te vom putea găsi rapid.

– Sistemul de Poziționare Global..., ca pe un avion prăbușit, spuse Erik sec. Crezi că e atât de hotărât?

– Nu știu ce să cred până când aflu cine l-a angajat și de ce.

– Asta dacă presupunem că l-a angajat cineva, spuse Erik. Mare presupunere.

Niall mormăi:

– Dă-i drumul. Factoid și micuții lui încă mai caută. Dacă dăm de ceva mai grav, o să vin personal în Palm Springs.

– În regulă. Erik apăsă butonul telefonului și puse aparatul în tocul de la spate.

– Se pare că ai o problemă, spuse Serena.

– Nu eu. Noi.

– Eu nu văd nicio problemă.

– Asta pentru că nu l-ai observat pe clovnul care stă pe strada ta.

– Poftim?

– Tipul care stă într-o mașină și-și admiră interiorul pleoapelor, așteptându-te să pui paginile alea într-un loc în care poate ajunge mai ușor.

Serena strânse din buze.

– Am o presimțire rea, cred că nu glumești.

– Și eu mă tem că ai dreptate.

– O să închiriez o cutie de valori.

– Cred că o să fie destul de aglomerată: tu, eu, instrumentele mele de testare și paginile acelea.

Ea aproape că zâmbi.

– Înțeleg unde bați. Apoi înjură printre dinți. Chiar nu voia să dea nimănui paginile acelea, dar... Bine, poți să le iei cu tine.

– Cu noi.

– Eu am o țesătură de terminat.

– Dacă mori, n-o mai poți termina.

Serena deschise larg ochii ei viorii.

– Ce vrei să spui?

– Tu crezi că bunica ta a fost ucisă, da?

– Da.

– De ce?

Ea ezită. Din nou, nu avea ce să facă, trebuia să aibă încredere în acest străin atât de familiar, Erik North. Deschise sertarul mesei de desen, răsfoi prin dosarul care conținea cele câteva hârtii ale bunicii ei și scoase biletul pe care Lisbeth îl scrisese înainte să moară.

Apoi Serena urmări cum expresia lui Erik se schimbă pe măsură ce parcurgea rândurile biletului. În cele din urmă, ridică ochii lui de pasăre de pradă și o fixă. Era foarte curios, și nu-i păsa că se vedea.

– La dracu'! Chiar îți place să trăiești periculos. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta încă de la început.

– Încerc întotdeauna să-mi rezolv singură problemele.

– Asta a încercat să facă și bunica ta, replică el, și uite ce-a pățit. A ars de vie.

Capitolul 31

Gândindu-se încă la lipsa de încredere a Serenei, Erik organiză plecarea cu câteva ordine scurte. Bunica ei căuta paginile pierdute când fusese ucisă. Serena căuta şi ea paginile lipsă, şi acum era urmărită.

Era simplu ca o adunare de clasa întâi. Îşi simţi stomacul strâns parcă de un pumn imaginar.

Nu încercă să ascundă faptul că pusese mapa în maşina lui. De fapt, mai avea doar să aprindă torţe pentru a fi sigur că atrăsese atenţia urmăritorului.

Nu că Erik s-ar fi aşteptat ca el să-l creadă. Dacă era un profesionist adevărat, ar aştepta încă o vreme, asigurându-se că nu a mai rămas nimeni acasă, apoi ar scotoci tot locul, în căutarea paginilor. Mai exista posibilitatea ca omul respectiv să o urmărească pe Serena. În cazul acesta, s-ar lua după ei imediat ce ar porni.

Erik era gata să parieze că bărbatul va mai rămâne puţin în Leucadia, cât să întoarcă locuinţa Serenei cu susul în jos. Probabil că avea şi ajutoare, pe care le putea trimite să-i urmărească sau era posibil să fi pus un dispozitiv de urmărire pe maşinile lor ca să-i găsească ulterior.

Aşa făcuse şi Erik cândva, când îl urmărise pe unul dintre prietenii surorilor sale, cel care îi furase cele mai frumoase pagini de manuscris şi fugise cu ele. Bateriile micului său dispozitiv de urmărire rezistaseră câteva zile.

Erik rezistase cât fusese necesar pentru a rezolva problema.

Asigurându-se că urmăritorul lor putea să le vadă toate mişcările, Erik puse valijoara Serenei în partea din spate a maşinii sale de teren. Chiar şi cu scaunele din spate lăsate,

în maşină mai rămăsese foarte puţin loc, aşa că valijoara abia încăpu. Betty cea Mică fusese deja instalată în maşină, împreună cu destulă sfoară pentru a înconjura Africa. Apoi, peste sfoară pusese şi coşul de călătorie al lui Picky. De fapt, coşul fusese pus undeva la fund. Serena spusese că motanului nu-i plăcea să vadă peisajul în mişcare. Îl agita foarte mult, apoi i se făcea rău.

– Ştiam eu că încap toate, zise Serena, uitându-se în maşină.

– Eşti sigură că nu vrei s-o iei pe Betty cea Mare? întrebă el sardonic.

– Sunt sigură că vreau. Sunt sigură şi că n-o să mă laşi s-o iau.

Se aşeză pe scaunul pasagerului, închise portiera şi-şi puse centura de siguranţă, de parcă era obişnuită să facă asta, să plece pentru o perioadă necunoscută cu un bărbat la fel de necunoscut.

La naiba! gândi Erik iritat. *Poate că aşa şi făcea.*

Începu să spună ceva pe tema asta. Apoi observă tremurul aproape imperceptibil al degetelor cu care îşi aranja părul ca o flacără. Indiferent cât de calmă părea, în sinea ei era speriată de moarte.

Chestia asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine. Dar nu-l făcea. Crescuse singur două surori mai mici, aşa că ştia totul despre femeile inteligente, independente, încăpăţânate, care voiau să facă totul de capul lor. Serena era speriată acum, dar nu va dura prea mult. Şi atunci el va avea mult de furcă.

Gândul că va avea de furcă cu Serena Charters îi trimise fiori fierbinţi în tot corpul şi-i iuţi pulsul. Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât îşi dorea s-o cunoască mai bine. În profunzime. Biblic. De mai multe ori. Îşi putea ţine în frâu

furtuna hormonilor, dar fragmentele de amintiri din vremuri medievale îl scoteau din minți, îl făceau să adulmece aerul asemenea unui ogar în căutarea primejdiilor.

Întotdeauna crezuse cu ușurință că pe pământ existau și alte lucruri în afara celor care puteau fi explicate de exegeții raționalismului vestic. Așa era normal; nicio altă civilizație nu deținuse toate răspunsurile, pentru toate epocile.

Tot cu ușurință crezuse că genul acela de lucruri inexplicabile se întâmplau întotdeauna altora, nu lui. El jucase puțin baseball în liceu, cerceta perioada medievală, desena, îi plăceau drumețiile și cățărările, era un tip normal în proporție de nouăzeci și cinci la sută.

Dar nu era deloc normal să aibă amintirile altor oameni, admise el urcând în mașină și trântind portiera. Restul de cinci procente puteau fi o mare bătaie de cap.

– Ți-am spus eu că fructele alea din curtea din spate sunt lămâi, nu portocale, spuse Serena.

– Despre ce vorbești?

– Despre tine. Ai o față de parcă ai fi supt o lămâie.

– Nu-i adevărat.

– Așa arăți.

El îi arătă două rânduri de dinți într-un zâmbet de carnivor.

– E mai bine așa?

– Întoarce-te la lămâie.

Când motorul mașinii porni, Domnul Picky începu să scoată niște mieunături tânguitoare.

– Gata, iubitule, îi spuse ea cu o voce liniștitoare.

Se întoarse, bagă mâna printre scaune și apoi un deget în coșul pisicii. Mieunatul de jale se transformă în tors.

Erik aruncă o privire scurtă peste umăr, apoi se mai uită o dată, surprins. Motanul sugea degetul Serenei ca un pisoiaș nou-născut. Pe fața lui largă apăruse o expresie de extaz pisicesc.

– Frumoasă suzetă, spuse Erik intrând pe șosea.

– E mai bine așa decât să-l ascultăm când se pune serios pe mieunat. O să adoarmă repede și o să-mi recuperez degetul. Aia e mașina?

– Un Nissan bej?

– Da.

– Aia e. Nu te uita prea atent la el.

– Voiam doar să-i iau numărul de înmatriculare.

– L-am luat deja.

Nissanul așteptă treizeci de secunde, apoi se întoarse și se luă după ei.

Erik înjură în gând.

– S-a luat după noi, spuse ea.

– Am văzut.

Nissanul rămase în urma lor până la breteaua pe care se intra pe Autostrada Interstatală 5. Apoi se întoarse și dispăru.

– De ce s-a întors? întrebă ea.

– Poate a rămas fără benzină.

Dar Erik se îndoia. Probabil că urmăritorul lor voise să se asigure că nu lasă mapa de piele pe undeva înainte de a intra pe autostradă. Acum avea să se ducă în casa ei și să înceapă căutările.

Erik acceleră. Mașina se repezi înainte ca un prădător. Ajunse foarte repede la 120 de kilometri pe oră. Cumpărase Mercedesul nu numai pentru agilitatea mașinii pe terenuri accidentate, ci și pentru viteza pe care o putea prinde pe autostrăzile din sudul Californiei.

Serena așteptă ca Erik să vorbească din nou.

Dar el n-o făcu.

– Și ce-ai de gând să faci cu numărul mașinii ăleia? întrebă ea în cele din urmă.

– Am făcut deja.

– Ți-a mai spus cineva că ești al naibii de enervant?

– Surorile mele. Și destul de des. Ce crezi că a vrut bunica ta să spună când s-a referit la falsuri?

Serena înțepeni. El nu voia să-i răspundă la întrebări, dar în același timp avea tupeul să îi ceară ei răspunsuri. Așa că îi dădu prima replică ce-i veni pe limbă:

– Du-te la dracu'!

– Nu cred că asta a vrut să spună bunica ta.

– Ba asta ar fi spus dacă te-ar fi cunoscut.

Erik apucă mai strâns volanul și se stăpâni.

– Nu ne jucăm aici.

– Da, așa zici tu. Dar văd că avem niște reguli foarte stricte.

– Ce reguli?

– Tu întrebi. Eu răspund. Eu întreb. Tu nu răspunzi.

– Prostii.

– Da. Prostii.

Se uită la ea cu coada ochiului. Serena nu-și dădu seama. Se uita în oglinda retrovizoare.

– E după noi? întrebă ea.

– Nu încă.

Ea respiră ușurată.

– Dacă n-a intrat pe autostradă până acum, l-am pierdut. Îl văzu pe Erik zâmbind. Ce, nu-i așa simplu?

– M-a văzut punând mapa în mașină.

– Ar fi putut fi o șmecherie.

Zâmbetul lui deveni mai larg și o idee mai cald. Poate că bunica ei n-o sfârșise prea fericit, dar reușise să o educe foarte bine pe nepoata ei.

– Da, ar fi putut. Probabil că acum îți întoarce casa cu susul în jos, asigurându-se că n-a fost doar o șmecherie.

– Cum? Sună la poliție!

– Și ce să le spun celor de la poliție? Că suntem pe autostradă, mergem spre nord și că avem impresia că în casa ta a intrat un spărgător?

– Da!

– Chiar dacă polițiștii ne-ar crede, până ajung ei acolo, el va fi plecat de mult. Tipul nu e un novice.

– De unde știi? L-ai recunoscut?

– Am trimis numărul de înmatriculare al mașinii unei cunoștințe. Și am primit o grămadă de informații.

– El a ucis-o pe bunica? întrebă Serena repede.

– Asta nu se află printre informațiile alea.

– Dar ce se află?

Încercă să eludeze întrebarea. Apoi se gândi mai bine. Poate că dacă îi spunea și ei despre Bad Billy, va deveni mai cooperantă.

– William Wallace, poreclit și Bad Billy, lucrează ca detectiv particular, dar neoficial e bătăuș de închiriat.

– O gardă de corp?

Erik se gândi la Niall, care își petrecuse o parte importantă din viață ca gardă de corp în diferite părți ale lumii.

– Bad Billy nu este o gardă de corp cu acte în regulă. El e folosit în afacerile murdare. În funcție de prețul pe care-l primește, poate să-ți rupă mâna sau gâtul. E o javră ucigașă.

– Și crezi că vrea să pună mâna pe paginile acelea?

– Ai o explicație mai bună pentru faptul că te urmărește?

– Cum a aflat de pagini? Eu n-am mai spus nimănui nimic despre ele, doar ție și celor de la Casa Warrick.

– Nu te uita la mine. Dacă voiam să-ți rup gâtul sau mâna, o făceam până acum.

Serena nu-l contrazise. Nici n-avea cum. Tocmai de asta era acum cu el. Știa că nu o va ucide.

Cel puțin nu înainte să găsească Cartea Învățaților.

Chiar dacă sentimentele o asigurau că Erik n-avea cum să fie un criminal, inteligența îi spunea doar un singur lucru: că trebuia să asculte sfatul bunicii ei – nu te încrede în niciun bărbat.

– Warrick nici măcar nu credea că paginile acelea sunt reale, spuse Serena, așa că nu îmi dau seama de ce ar angaja Casa Warrick o gorilă să mă urmărească.

Capitolul 32

N-am spus că gorila ar fi angajată de Casa Warrick, spuse Erik cu grijă.

Ei îi angajaseră pe cei de la Rarities Unlimited, bineînțeles, dar el nu suflase niciun cuvânt despre asta. Își va ține gura în această privință până când Serena va deveni mai încrezătoare.

Cu cât o cunoștea mai mult, cu atât era mai sigur că lucrurile nu vor evolua prea bine când va afla cine era el de fapt. Practic, era un reprezentant al Casei Warrick.

– Dar nimeni altcineva nu mai știa de existența acelor pagini, protestă Serena. Cine altcineva ar mai putut fi?

– De existența lor mai știa și persoana care ți le-a dat.

– Hingham.

– Cine? întrebă Erik, deși știa deja despre cine e vorba.

– Morton Hingham, avocatul bunicii mele.

– Are un birou mare?

– Nu, mic. Are doar o secretară, care este și recepționeră.

– Care se întâlnește cu prietenele la prânz și vorbește cu ele despre familiile lor, despre soți, despre prieteni, despre copii și despre ce s-a mai întâmplat la serviciu.

– Afacerile clienților unui birou de avocatură sunt confidențiale.

– Da, e sigur că așa ar trebui să fie.

Serena se gândi la femeia onorabilă cu păr albastru care era secretara lui Hingham și clătină din cap.

– Nu prea cred că s-a întâmplat așa.

– Nici nu trebuie să crezi. Mai sunt și alte posibilități. Ca, de exemplu, camera pentru corespondență a unei mari case de licitații. Deși cunoștea deja cum trimisese ea copiile, nu trebuia să știe că el aflase. Oricum, putea să o întrebe. Uneori, răspunsurile ei erau foarte folositoare. Cum ai trimis copiile la Casa Warrick?

– Printr-un serviciu de curierat.

– Le-ai trimis la casa lui din Palm Desert?

– Nu. La sediul Casei Warrick din Manhattan.

– Unde au ajuns în camera de corespondență, în care serviciul de securitate deschide toate pachetele apoi le predă – reține, deschise – celor la care trebuie să ajungă. Apoi respectivele persoane cer părerea despre respectivele obiecte altor persoane din domeniu și, în maximum două ore, vestea despre apariția pe piață a unor pagini dintr-un frumos manuscris celtic face înconjurul întregului continent, dacă nu al întregului mapamond.

– Sunt sigură că la Casa Warrick ajung în fiecare zi obiecte mult mai interesante.

– Posibil, dar sigur nu prin camera de corespondență.

Ea strânse din buze.

– Dar manuscrisele vechi reprezintă un domeniu destul de restrâns. Nu-mi vine să cred că suscită un interes atât de larg.

Erik îi aruncă o scurtă privire dezaprobatoare, apoi își concentră atenția asupra șoselei de mare viteză cu cinci benzi care era cunoscută sub numele de Autostrada Interstatală 5.

– Banii suscită interese foarte mari, spuse el succint. O simplă listă de cumpărături mâzgălită pe o bucată de pergament şi datată în Evul Mediu poate fi scoasă la licitaţie pentru câteva mii bune de dolari. O singură pagină dintr-un manuscris are un preţ care porneşte de la câteva zeci de mii de dolari. *Hours of Saint-Lô* s-a vândut pentru 3,6 milioane de dolari şi ceva mărunţiş. Şi asta se întâmpla cu ani în urmă. Un manuscris franţuzesc bogat ornamentat din secolul cincisprezece s-a vândut, în aceeaşi perioadă, cu peste cinci milioane de dolari.

– Cinci milioane de dolari... Serena simţi că i se taie respiraţia. Pentru o carte de care n-a auzit nimeni.

– Asta e şi ideea. Raritatea măreşte preţul. La fel şi moda. Acum sunt la modă lucrurile celtice, de unde şi cererea foarte mare pentru asemenea artefacte.

– Dar eu nu am decât patru pagini, nu o carte întreagă.

El se gândi la propria lui colecţie, unde se aflau câteva pagini din Cartea Învăţaţilor, plus copii ale tuturor celor pe care reuşise să le identifice pe piaţă. Apoi se gândi la avertismentul ispititor al bunicii ei: *Dacă decizi să accepţi moştenirea...*

Biletul acela implica faptul că întreaga carte era intactă, în afara celor câteva pagini care se pierduseră de-a lungul secolelor. Chiar dacă din ea nu mai rămăsese decât jumătate, tot era o chestie formidabilă. Se întrebă dacă Warrick ştia. Apoi se gândi că bătrânul era foarte viclean şi hotărî că ştia. Dacă nu ştia, avea să afle curând. Într-un fel sau altul, Warrick afla tot ce se întâmpla pe piaţa manuscriselor ilustrate.

Serena trase încet degetul din gura motanului. Domnul Picky continuă să doarmă.

– Şi cam cât ar valora întreaga Cartea a Învăţaţilor? întreba ea, ştergându-şi degetul pe blugi.

– Mai mult decât *Hours of Saint-Lô*. Mult mai mult. Vocea lui era neutră. Dacă se dovedeşte că sunt autentice, paginile acelea pe care le ai sunt adevărate raritaţi. Paginile ilustrate, ca şi întregul manuscris de altfel, reprezintă ceva neobişnuit pentru Marea Britanie din prima jumătate a secolului al doisprezecelea. Britania, spre deosebire de teritoriul care a devenit cunoscut mai târziu sub numele de Franţa, trecea în secolul al doisprezecelea printr-o perioadă de consolidare politică şi socială, aşa că nu exista un surplus de bogăţie. Or surplusul de bogăţie stimulează latura artistică a oamenilor.

– Deci paginile pe care le am eu sunt neobişnuite chiar şi pentru perioada în care au fost create?

– Din câte ştiu eu, da. Mai ales că sunt ilustrate într-un stil care în momentul acela era vechi de câteva secole. Dar s-ar putea întâmpla ca mâine cineva să scoată din vechea ladă de zestre a bunicii ceva care să facă de ruşine toate teoriile noastre. Dacă este autentic. Vocea lui Erik luase un ton sardonic. Cufărul de zestre al bunicii s-a dovedit o foarte bună rampă de lansare pentru o mulţime de falsuri.

Serena ar fi vrut să-l întrebe din nou dacă paginile sale erau reale. Dar n-o făcu. N-avea niciun rost. Erik nu ştia acum mai mult decât atunci când se uitase prima oară la ele.

– Aşadar, crezi că multe persoane ştiu despre paginile mele, spuse ea.

– Vestea apariţiei pe piaţă a unor pagini noi, celtice, şi de calitatea celor pe care le ai tu, a circulat cu viteza unei tornade. Pun pariu că toţi cei care sunt sau se cred persoane importante au început să tragă sfori şi să mituiască în stânga şi în dreapta, doar-doar vor ajunge măcar să se uite la ele.

Ea se încruntă.

– Asta nu ne ajută deloc. Oricine ar fi putut asmuţi câinele ăsta pe noi.

– Da.

– Şi cum putem să aflăm cine a făcut-o?

– O să-l întreb chiar eu la momentul potrivit.

Ea începu să râdă, apoi îşi dădu seama că el nu glumea deloc.

– E ridicol. Ar putea fi foarte periculos.

– Şi condusul bară la bară la o sută zece kilometri la oră e periculos. E doar o mică parte din traiul în secolul douăzeci şi unu.

Schimbă benzile şi acul vitezometrului sări peste o sută treizeci de kilometri la oră.

Ţinu pedala apăsată chiar şi când trecură pe lângă un camion încărcat cu pietriş, din ale cărui remorci săreau, cu peste o sută la oră, o grămadă de pietricele.

Se uită în oglinzi. Din grupul de maşini în care stătuse până atunci nu ieşise niciuna, accelerând brusc, pentru a nu pierde contactul vizual cu el. Până acum, toate bune. Peste încă vreo doi-trei kilometri avea să încetinească până la limita vitezei legale şi va verifica dacă vreuna dintre maşinile din spate nu va vrea să-l depăşească.

– Nu pot să-ţi cer să înfrunţi un bărbat cunoscut pentru violenţa lui, spuse Serena.

– Nici nu mi-ai cerut. Eu m-am oferit.

– Dar nu-mi pot permite să angajez...

– Las-o baltă, o întrerupse el. Aş plăti bani frumoşi doar ca să stau – ceva mai mult – cu paginile acelea. Aşa, căpătăm amândoi ce ne dorim.

Ea aruncă o privire în oglinda laterală. Erau câteva maşini bej pe drum. Însă niciuna nu era destul de aproape pentru a-i putea citi numărul de înmatriculare. Dar şi Erik mergea de parcă i-ar fi luat foc cauciucurile. La viteza asta, n-ar fi putut să desluşească decât ceea ce era scris pe un panou publicitar.

– Dar şeful tău? întrebă ea după o vreme.

Erik clipi, întrebându-se dacă mintea ei agilă şi ascuţită o ajutase să tragă concluzia asta. Ridică piciorul de pe pedală şi încetini până la limita vitezei legale. Acum parcă se târau.

– Ce-i cu şeful meu? întrebă el precaut.

– El n-o să se supere că îţi pierzi timpul cu ceva care n-are nicio legătură cu serviciul tău?

– Eu sunt doar un consultant. Fac ce vreau cu timpul meu. Ceea ce era adevărat, cel puţin atât cât îi spusese. N-avea de gând să meargă mai departe, să o ajute să facă legătura între Casa Warrick, Rarities Unlimited şi Erik North. Nu că ar fi contat prea mult, nu era niciun conflict între ce voia Rarities şi ce avea nevoie Serena. Dar nu se aştepta ca şi ea să vadă lucrurile aşa până când nu va avea ceva mai multă încredere în el. Oricum, şi celălalt şef al meu este interesat de manuscrise.

– Şi el?

– Şi ea. Dana Gaynor.

Serena privi un Ferrari negru care mergea cu viteza sunetului pe banda de avarie pentru a-i depăşi, dar nu înregistră realmente maşina sport. Se străduia să descopere legăturile.

– Ce afacere conduc şefii tăi? O casă de licitaţii? Un muzeu? O galerie de artă?

– Nu. Au pachetul majoritar de la Rarities Unlimited.

– Ce-i asta?

– N-ai auzit niciodată de ea?

Ea clătină din cap, apoi, după o pauză, spuse:

– Stai aşa. Nu cumva am citit ceva despre Rarities cu câteva luni în urmă? Câteva persoane jefuiseră un sit arheologic în Yucatán, introduseseră fraudulos câteva artefacte de aur în Statele Unite şi cineva de la Rarities Unlimited le găsise şi le trimisese înapoi în Mexic.

– Destul de exact.

De fapt, Shane Tannahill, un extraordinar colecționar de obiecte din aur, fusese cel care îi anunțase pe cei de la Rarities de toată tărășenia. Era asaltat mereu de diverse persoane care îi ofereau spre vânzare obiecte din aur furate. Își imaginau că oricine conduce un cazinou e corupt și nu dă doi bani pe proveniența obiectelor. Shane avusese grijă să lase multora impresia asta. Voia ca oamenii să se uite la el și să vadă ce-i mai rău.

În unele cazuri era adevărat.

– Asta fac cei de le Rarities Unlimited? întrebă Serena. Sunt un fel de poliție a artefactelor?

– Cei de la Rarities Unlimited cumpără, vând, protejează și expertizează obiecte de artă. Dacă vrei să vinzi ceva, dar compania ta de asigurări nu vrea ca tu să cari obiectul de la un vânzător la altul, și niciun vânzător nu vrea să vină la tine, avem la Rarities camere speciale. Îți aducem acolo obiectul, expertizăm orice vrei și trimitem invitații. Toți cei care sunt implicați știu că nu e vorba de un furt și că n-au cum să fie înșelați atâta vreme cât totul se desfășoară sub acoperișul celor de la Rarities Unlimited.

– Pun pariu că pentru asta onorariul cerut de Rarities este unul gras.

– Bineînțeles. Nu suntem societate de binefacere. Patronii, Niall și Dana, câștigă foarte bine. Dar și muncesc pentru asta. Douăzeci și patru de ore pe zi, cincizeci și două de săptămâni pe an.

Serena ridică din umeri, neimpresionată. Dacă ești propriul tău patron, e logic să muncești mai mult.

– Prin urmare, dacă aș dori să-mi vând paginile, aș putea să folosesc Rarities Unlimited ca intermediar?

Erik simți un impuls de adrenalină, numai la gândul că paginile acelea ar putea fi de vânzare. Poate Warrick nu le voia chiar pe toate, mai ales dacă le credea false. Sau poate

că doar încerca să le scadă astfel prețul. Lumea comerțului cu obiecte de artă era o lume a rechinilor.

– Da. Vrei să le vinzi?

– Nu, răspunse ea imediat. Dar spui că Rarities nu este o casă de licitații?

El slăbi strânsoarea volanului. Îi era indiferent că paginile acelea nu erau de vânzare. Dacă ar fi fost, ar fi fost la rândul lui obligat să negocieze în numele lui Warrick cumpărarea lor. Dar orice om care spune despre paginile acelea că sunt false după ce s-a uitat la ele nu merită să le aibă. Asta afară de cazul în care bătrânul Warrick știa ceva de care nimeni nu mai avea habar.

Gândindu-se la aceste posibilități, Erik luă din nou expresia aceea acră, de parcă ar fi supt o lămâie.

– Vânzarea este numai unul din serviciile pe care Rarities Unlimited le pune la dispoziția clienților săi, spuse el. Uneori face lucrul acesta pentru a proteja obiectele. Dacă trebuie să faci un transport de valori, ne ocupăm noi de el. Dacă ai ceva de vânzare, ți-l cumpărăm noi sau găsim pe cineva care vrea s-o facă. Rarities Unlimited are o listă foarte lungă cu clienți care vor diverse lucruri. Dacă găsim unul dintre aceste lucruri la vânzare, îl cumpărăm pentru clientul nostru.

– Cumpărare, vânzare, expertizare, protecție. Serena enumeră pe degete fiecare obiect de activitate. Cred că reputația este foarte importantă pentru voi.

– Asta e valabil pentru oricine – expert, evaluator, proprietar de galerie de artă, comerciant, orice. Dacă ai reputația unui om necinstit, se vede și după clientela care apelează la serviciile tale. La fel și la vânzări. Dacă ai o reputație de incompetent, se vede după calitatea bunurilor pe care le ai la vânzare.

– Nu-mi vine să cred că întreaga lume a comerțului cu obiecte de artă este compusă din sfinți și cercetători, spuse ea direct.

– Nu este. Una din regulile jocului este să obţii un preţ cât mai bun. Nu este permis să minţi şi nici să furi pentru a obţine un preţ mai bun. Erik se uită în oglinzi. În afara unei camionete verzui care apăruse cu câteva minute în urmă, toate celelalte maşini depăşeau Mercedesul care se târa ca un melc. O maşină care mergea cu viteza legală era de obicei depăşită de toată lumea, până şi de bunici de şaptezeci de ani care conduceau rable de treizeci de ani. Este permis să încerci să faci respectivul obiect să arate cât mai bine, continuă el. Nu ai voie să restaurezi obiectul în secret. Este recomandabilă şi determinarea provenienţei, cu precizarea ultimilor trei proprietari. E bine să nu ignori provenienţa dubioasă.

– Cine asigură respectarea acestor reguli?

– În principal, cei care lucrează în domeniu. Dacă se întâmplă ca o eroare să fie îndeajuns de gravă, se ocupă organele judiciare. Dar de ce întrebi? Te gândeşti să încalci vreuna din aceste reguli?

– Nu. Voiam doar să ştiu care sunt şi dacă se aplică la toţi cei din domeniu.

El zâmbi oarecum întunecat.

– Pun pariu că n-ai crezut nici în existenţa lui Moş Crăciun.

– Ce, tu ai crezut?

– Sigur.

– Asta până când ai comparat deschiderea unui horn obişnuit cu talia peste medie a personajului şi ţi-ai dat seama care era adevărul.

El dădu drumul unui hohot de râs.

– De unde ai ştiut?

– Mi s-a părut mie că nu eşti prost deloc.

El se gândi la paginile acelea din secolul doisprezece care-l bântuiseră, la imaginea acelei vrăjitoare cu păr roşu-auriu şi ochi viorii, la durerea unui bărbat pe care nu-l

cunoscuse, pe care nu avusese cum să-l întâlnească, un bărbat care trăise cu aproape o mie de ani în urmă.

Şi totuşi, Erik North avea aceeaşi caligrafie precisă ca şi tizul său, amândoi ridicau pana de pe pergament cu aceeaşi uşoară mişcare spre dreapta care adăuga o mică buclă unor litere. Începea să suspecteze că avea visele celuilalt Erik, umbrele colorate ale amintirilor şi emoţiilor unui om mort de mult.

Încercă să înlăture acest gând nu prea confortabil. Intenţiona să se rezume la cele nouăzeci şi cinci de procente din el care erau plictisitor de normale.

S-ar fi simţit mai bine cu decizia pe care o luase dacă n-ar fi auzit râsul acela care străbătea veacurile, dacă nu l-ar fi văzut pe Erik cel Învăţat cu capul dat pe spate şi cu ochii lui căprui şi limpezi, ca ai unei păsări de pradă, aprinşi de veselie că împărţea nebunia cu un alt Erik, la fel de arogant şi de selectiv orb ca şi el.

Capitolul 33

LEUCADIA
VINERI DIMINEAŢA

Casa e curată, spuse Wallace în telefonul mobil. Sistemul de securitate este slab, şi un copil de clasa întâi ar putea să-l dezactiveze. Nu are alarmă. Nici nu e de mirare că ţine lucrurile de valoare în dubiţă.

– Înseamnă că le are la ea.

– I-am urmărit până la autostradă. Ed i-a reperat cu ajutorul dispozitivului de urmărire acum câteva minute. Sunt tot pe autostradă. N-au avut timp să se oprească la vreo cutie de valori.

– Rămâi pe urma lor.

– Ne ocupăm amândoi de chestia asta?

– Da.

– Mi-ar mai trebui niște oameni.

– În momentul de față ești plătit cât patru oameni. Dacă vrei, angajează-ți ajutoare, dar să știi că eu nu le plătesc.

– Dar...

Wallace vorbea deja singur. Clientul închisese. Dar Wallace n-avea cum să sune înapoi. Încercase să descopere numărul prima dată când îl angajase acest client, cu doi ani în urmă. Nu reușise atunci. Știa că n-avea să reușească nici acum.

Dar banii veneau la timp și pentru anumite slujbe erau transferați direct în străinătate, unde fiscul nu-i putea urmări.

Nu știa dacă respectivul era bărbat sau femeie sau dacă mergea încă în patru labe; aparatele de distorsionat vocea evoluaseră foarte mult. În ziua de azi, chiar și specialiștii adevărați aveau probleme în a-și da seama dacă persoana de la capătul celălalt al firului folosea așa ceva. Wallace era un profesionist adevărat. Așa că avea vaga bănuială că celălalt era un bărbat. Dacă ar fi fost vorba de un proces de divorț, ar fi fost angajat de o femeie.

Wallace își lipi o bucată de tutun de mestecat de interiorul obrazului și se îndreptă spre autostradă. El și cu partenerul lui primeau de trei ori onorariul obișnuit, plus cheltuielile. Dacă domnul client voia să stea după fundul celor doi, asta avea să facă. Și dacă se va ajunge la lucruri mai serioase, prețurile vor crește în consecință. Atunci își va merita fiecare bănuț, indiferent cât de mare ar fi suma cu care ar fi plătit.

Abia aștepta să treacă la treabă. Sângele îl excita mai tare decât orice altceva – chiar mai mult decât sexul. Nu știa de ce. Nu-i păsa. Senzația aceea unică era răsplata pentru toate momentele plicticoase dinaintea ei.

Capitolul 34

LOS ANGELES
VINERI DUPĂ-AMIAZA

Niall ar fi putut să urmărească tranzacția dintr-una din încăperile de securitate de la parter, cu ferestre care dădeau în toate camerele speciale. Încăperile, ai căror ocupanți puteau vedea, dar nu puteau fi văzuți, erau destinate cu precădere celor care nu se încredeau decât în ochii lor. Dar preferase să o urmărească din biroul lui. Avea o vedere mult mai bună. Tot ce se petrecea în interiorul Rarities Unlimited se vedea pe unul dintre monitoarele care umpleau doi pereți. Cu o singură excepție, apartamentul privat al Danei. Până acum îl refuzase de fiecare dată când el îi ceruse să instaleze câteva camere de securitate cu transmisie prin fibră optică, spunându-i că dacă nu era în stare s-o protejeze fără să o urmărească tot timpul, era dispusă să trăiască periculos.

În momentul de față, era destul de în siguranță. Se găsea cu Risa Sheridan în camera specială, explicându-i unui client de ce colierul de aur pe care soția lui îl cumpărase de la Quartzite – uriașul târg de vechituri din Arizona – nu era numai foarte valoros, ci probabil chiar o piesă din colecția unui muzeu, de unde fusese furată cu trei ani în urmă.

Niall deschise și canalul audio și se instală să asculte. Și să privească. Risa, ca și Dana, de altfel, avea ce arăta. Parcă urmărea doi lupi flămânzi plimbându-se printr-o turmă de miei, alegându-și următoarea victimă.

– ... tehnica este veche, da, spuse clientul nefericit, dar bijuteriile din ziua de astăzi le imită foarte bine pe cele antice, nu-i așa?

– Acelea sunt numite replici, spuse Risa. Unele dintre ele sunt chiar foarte bine făcute. Dar dacă se vând ca obiecte vechi, atunci sunt falsuri. Şi ăsta nu e un fals.

– Cum puteţi fi atât de sigură?

Dana o ştia pe Risa foarte bine, aşa că recunoscu gestul – aruncă pe spate capul, rearanjându-şi părul. Însemna că Risa începea să obosească să-i tot spună încăpăţânatului client, cu o tunsoare de Hollywood, ceea ce el suspecta deja – lovitura pe care nevasta lui o dăduse în piaţa de vechituri nu era foarte în regulă. Obiectul nu era al lor din punct de vedere legal, aşa că n-avea să-i îmbogăţească.

– McCoy, murmură Dana într-un microfon ascuns în perete pentru a fi folosit tocmai în astfel de situaţii neplăcute.

– Vine imediat, îi răspunse Niall. Se întoarse în scaun, apăsă un buton şi spuse: Factoid, acum.

– Da, veni răspunsul celuilalt.

– Dar ce gâfâi aşa?

McCoy scoase un sunet vinovat.

– Eram prin birou, să văd ce se mai întâmplă.

– Gretchen cum se mai simte?

– E bună, omule, bună rău!

– Deocamdată fă-i o fundă. Dana este în camera specială numărul doi. Are nevoie de tine.

– M-am dus.

Niall o urmări pe Dana cum îşi atinge uşor urechea stângă şi îşi dădu seama că McCoy îi vorbea în cască. Auzise cererea ei de accesare a bazei de date cu privire la avertizarea cumpărătorilor şi referire la bijuteria furată, datând din secolul patru înainte de Hristos, din Asia Mică, poate chiar din Grecia, cel mai probabil din situl arheologic cunoscut sub numele de Patikapaion. În timp ce ea primea ultimele explicaţii de la McCoy, Niall se concentră spre Risa.

Se apropia de pradă, urma să atace.

– ... firul de mătase care leagă bobiţele de aur este cu siguranţă mai nou, n-are cum să fie din secolul al patrulea înainte de Hristos, continuă Risa cu aceeaşi voce joasă. Capetele colierului, ceea ce dumneavoastră numiţi încuietoarea, este o adăugire ulterioară. Deşi s-a încercat obţinerea aceluiaşi aliaj de aur, n-a prea ieşit. Dacă nu mă credeţi, putem testa închizătorile şi bobiţele de aur, şi putem afla astfel locul de proveniență al fiecărei bucăţi de aur. Dar eu vă spun că provin din locuri diferite.

Bărbatul îi aruncă o privire din care reieşea foarte clar că nu voia să facă niciun test.

– Bobiţele de aur, continuă ea, nu sunt moderne, dar toate, în afară de cele patru din stânga, au aceeaşi origine şi acelaşi moment al fabricaţiei. Dacă vă uitaţi la ecran, la cel din stânga, vă arăt cum am ajuns la această concluzie. Dacă mărim imaginea, spuse ea şi focalizâ camera computerului pe piesa respectivă, se poate vedea destul de clar cum a fost purtat colierul ăsta, mai ales pe bobiţele de aur decorate. Filigranul este foarte delicat, de parcă a fost făcut cu creionul. Aceste bobiţe sunt fabricare dintr-un aur foarte moale şi s-au frecat una de alta multă vreme.

El mormăi.

– Cel care a pus bobiţa de aur s-a ocupat cu siguranţă şi de încuietoare, continuă ea. Aliajul de aur arată aproape la fel. Bineînţeles, se pot face teste care să releve dacă aurul respectiv a venit din aceleaşi mine ca restul materialului folosit. Nu există o cale prin care să putem determina vârsta aurului, după cum v-am explicat şi mai devreme. În momentul acesta sunt convinsă că bobiţele sunt autentice, în afară de una. De asemenea, încuietorile sunt de o calitate dubioasă.

Bărbatul mormăi ceva neplăcut.

– La câți bani cereți pentru o expertizare, mă aşteptam la ceva mult mai, ăăă...

– Prietenos? îl completă ea.

El ridică din umeri şi îşi aranjă cravata în costumul negru tăciune, cu un gest automat care dovedea că-şi petrecuse foarte mult timp îmbrăcat la patru ace.

– Da, bănuiesc că da.

– Rarities fixează onorariile, spuse Risa. Eu nu sunt decât un consultant extern. Eu nu am niciun interes financiar în toată afacerea asta, singurul meu interes este aflarea adevărului.

– Da, mă rog, dumneavoastră o să primiți o stea la dosar pentru treaba asta, în timp ce eu am fost tras pe sfoară.

– Aşa se întâmplă adesea cu marfa cumpărată din târgul de vechituri. Zâmbetul de pe faţa Risei îi dădea de înţeles că nici ea nu credea în istoria cu târgul de vechituri, în orice caz, nu mai mult decât el. Oamenii sunt regulat traşi pe sfoară în asemenea locuri. Îmi pare rău că şi dumneavoastră aţi fost unul dintre ei.

Niciunul dintre ei nu credea un cuvânt.

– Ah, iată, spuse Dana, arătând spre unul din ecranele care înconjurau încăperea. Aceasta este arhiva Rarities Unlimited cu privire la obiectele de artă furate din colecţiile publice sau private.

Poza de pe ecran se schimbă, apoi încă o dată, şi încă o dată, într-o serie ameţitoare de fotografii ale unor coliere făcute din bobiţe de aur. Fiecare fotografie era numerotată în colţul din dreapta jos. Risa le privea cu atenţie.

– Şaptesprezece, spusé ea.

– Măreşte, spuse Dana încet. Împarte ecranul în două şi arată şi colierul domnului Morrison.

McCoy manipulă dispozitivele electronice şi pe ecran apăru o fotografie a unui colier cu o reţea de bobiţe de aur.

Când în cealaltă parte a ecranului apăru piesa domnului Morrison, era parcă o imagine în oglindă.

Chiar şi Niall, care nu avea un ochi aşa de antrenat şi îi privea prin monitoarele din camera de securitate, îşi dădea seama că bobiţele celor două coliere se potriveau. Mă rog, aproape se potriveau. Una dintre bobiţe era înlocuită.

– Uimitoare asemănare, nu-i aşa? întrebă Dana încet.

– Colierul acela nu are închizătoare, sublinie Morrison.

– Şi îi lipseşte o bobiţă, spuse Risa. Dacă înlăturăm adăugirile despre care v-am spus că au fost făcute ulterior la bijuteria dumneavoastră, este vorba de acelaşi obiect, nu de unul identic.

– Date, spuse Dana în microfon.

Factoid îi vorbi în cască.

– Colierul din stânga a fost la Ermitaj, spuse Dana în timp ce îl asculta pe Factoid. Recent, când şi-au actualizat listele de inventar, cei de la muzeu au descoperit că lipseşte.

– Sugeraţi cumva că l-am furat eu? întrebă Morrison furios.

– Nu. Sugerez că vă aflaţi în posesia unui obiect de artă furat, care aparţine celui mai vestit muzeu din Rusia. Dana putea să vorbească pe un ton acid sau liniştitor, în funcţie de ce credea ea că se potriveşte în situaţia dată. Acum îl folosea pe cel liniştitor. Dacă vreţi să se ocupe Rarities de înapoierea colierului, o să renunţăm la taxa de expertizare. Nu ne veţi datora nimic. În schimbul lui, veţi primi cu siguranţă scrisori de mulţumire de la mai multe organizaţii internaţionale. O mare stea, aşa cum aţi spus şi dumneavoastră.

– Nu, mulţumesc. Întinse mâna după colier. O să-mi încerc norocul în altă parte.

Risa zâmbi cinic. Se aşteptase la reacţia lui. Odată ce treceai de turnurile de fildeş ale universităţilor, piaţa obiectelor de artă era, până la urmă, tot o piaţă.

– Faceţi cum vreţi, spuse Dana. Desigur, este obligaţia noastră să raportăm autorităţilor faptul că în Statele Unite se află un obiect de patrimoniu furat.

– la stai aşa! izbucni el. Mi-aţi promis confidenţialitate. Am plătit o avere ca voi să....

Niall nu voi să asculte mai departe. În mai puţin de douăzeci de secunde deschise uşa camerei speciale.

– ... asta dacă nu cumva descoperim că este înregistrat ca obiect furat, spunea Dana când Niall deschise uşa. Nu o surprinse apariţia lui bruscă. Niall avea o regulă: „O dai în bară de trei ori – ai ieşit". Morrison îşi folosise porţia de greşeli, ba chiar şi un supliment generos câtă vreme Niall fusese pe drum. N-o deranja limbajul urât în sine, ci atitudinea agresivă. Politica Rarities Unlimited este enunţată şi explicată pe larg şi foarte clar în contractul pe care l-aţi semnat înainte de a veni să vă evaluăm bijuteria. Dacă vreţi să vă reîmprospătaţi memoria, vă putem da încă o copie a acestui contract când plecaţi.

– Dar e doar un blestemat de colier!

– Cred că faceţi o confuzie. Nu este un clopoţel de aur şi nici un inel de jad, ustensile folosite de vechii chinezi, spuse Risa calm. Şi acestea erau destul de valoroase ca ajutoare ale bărbatului în raporturile sexuale.

– Despre ce vorbiţi? întrebă Morrison.

– Despre bijuteriile folosite pentru mărirea potenţei bărbatului, spuse Dana pe un ton acid. Nu dumneavoastră aţi început să vorbiţi obscen despre colierul acesta?

Niall trebui să-şi muşte buzele pentru a nu izbucni în hohote de râs.

– Avem vreo problemă aici, doamnă Gaynor? întrebă el.

– Nu cred. Domnul Morrison tocmai pleca cu colierul dumnealui.

– O să opresc plata ceculuí pe care vi l-am dat.

Dana ridică din umeri.

– Cum doriţi. Avem avocaţi care atât aşteaptă. Trebuie să-i punem cumva şi pe ei la treabă ca să-şi merite banii. Se uită la Niall. A venit dulapul acela Louis XIV?

– Îl despachetăm chiar acum în camera specială numărul patru.

– Excelent. Se întoarse spre Risa. Ca întotdeauna, a fost o plăcere. Te rog să-mi trimiţi cât mai repede raportul de expertiză. Dacă ai nevoie de ceva de pe casetele video sau audio înregistrate în timpul expertizării, să ne anu...

– Casete video? Fotografii? întrebă Morrison cu voce tare. Ce dracu' se petrece...

– Este totul explicat foarte clar în contractul pe care l-aţi semnat, îl întrerupse Niall. Niciuna dintre imaginile înregistrate aici nu vor fi făcute publice fără acordul dumneavoastră scris. Dar raportul de expertiză nu se face public. Este doar pentru uzul nostru şi al dumneavoastră. Veţi avea nişte fotografii în culori numai bune de pus în ramă.

Morrison se uită la colier ca la un şarpe. Era perdant şi el o ştia. Exista posibilitatea ca el să poată vinde colierul înainte ca roţile birocratice ale autorităţilor să-l strivească, dar era o posibilitate infimă. Era vremea să taie toate legăturile şi să îşi găsească un alt loc de joacă.

– La dracu'! spuse el. Păstraţi colierul. Vreţi numele celui care mi l-a vândut?

– Pe noi ne interesează întotdeauna proveniența, spuse Dana cu o voce din nou caldă.

– Da. Pun pariu că vă interesează proveniența. Am vreo şansă să primesc o recompensă?

– O să facem tot posibilul să primiți una. Biroul meu este liber în momentul acesta. Doriți o cafea sau poate ceva mai tare?

Murmurând o înjurătură, Morrison o urmă pe Dana afară din camera specială. Apoi vocea i se auzi din nou – povestea ceva despre un meci de pocher unde se mizaseră sume mari de bani, pietre prețioase și bijuterii sofisticate. Cuvintele „târg de vechituri" și „nevastă" dispăruseră din conversație.

Risa îl urmări pe Morrison dispărând din vedere, bucurându-se de necazul lui. Dana era una dintre puținele persoane care îi câștigase respectul. Niall intra și el în această categorie.

Niall văzu buzele acelea aproape obscene răsfrângându-se într-un zâmbet.

– Ce? spuse el. N-ai mai văzut-o pe Dana în acțiune până acum?

– Ba da. Întotdeauna este o plăcere. Dar nu de asta zâmbesc.

– Oh?

– Cred că l-am recunoscut pe Morrison. Este un client obișnuit al camerelor speciale de la *Lâna de Aur*.

Niall se gândi la camerele foarte secrete și foarte bine păzite ale lui Shane Tannahill, aflate la ultimul etaj de la *Lâna de Aur*. Camere acelea erau închiriate celor care nu voiau să parieze în încăperile aglomerate ale cazinourilor.

– E jucător mare?

– Da. Până și Shane mai joacă pocher cu el din când în când.

– Astăzi, Morrison nu s-a folosit prea bine de mimica unui bun jucător de pocher.

– Nu știa cu cine joacă.

Niall zâmbi ca un lup.

– Omul învață cât trăiește.

Capitolul 35

PALM SPRINGS
VINERI DUPĂ-AMIAZĂ

Serena stătea în picioare, în camera de oaspeți de la etajul doi al minunatului castel al lui Erik North. Vederea spre stradă era parțial blocată de o mulțime dezordonată de tufe de bougainvillea înflorite, dar ea putea vedea destul. Chiar prea mult.

– Tot acolo e, spuse ea nefericită.

Erik n-avea nevoie să se uite peste umărul ei ca să știe despre cine era vorba. Camioneta verzuie îi urmărise într-adevăr pe autostradă, apoi pe labirintul de străduțe din cartierul rezidențial din vechiul Palm Springs, până la poarta casei.

– Vrei altă cameră? întrebă el.

– Una care să nu dea spre stradă?

– Da.

– Dacă n-ar fi prea mare deranjul....

El apucă valiza de pe pat.

– Urmează-mă.

Merse în spatele lui, încercând să nu privească admirativ mușchii încordați ai brațelor lui dezgolite, mersul ușor și agil și felul în care i se mulau blugii uzați pe corp. Simțea o mâncărime în palme, simțea nevoia să frece ceva – sau să muște. Nu era o senzație care îi plăcea, nici una pe care știa cum s-o strunească, pentru că n-o mai avusese niciodată înainte de a-l întâlni pe Erik.

Când Picky începu să i se împleticească printre picioare, un pic curios și agitat de noul peisaj care îl înconjura, îl luă bucuroasă în brațe – era o scuză bună. Motanul îi permise șaptesprezece secunde de adorație, apoi sări din brațele ei și continuă să exploreze casa.

– Ce zici de asta? întrebă Erik.

Ea se uită la camera largă, însorită, cu mobilier foarte frumos, cu tavanul înalt şi cu un ventilator mare. Cuvertura de pe patul imens era ţesută la maşină şi avusese iniţial culori foarte vii, care se şterseseră cu trecerea timpului. Covorul era turcesc, se vedea după tehnica de ţesut şi după modelele care-l împodobeau. Galbenul, roşul, verdele şi albastrul-închis – culorile covorului – erau şi ele şterse, dar încă vibrante.

– Perfect, spuse ea simplu.

– De unde ştii? Nici măcar nu te-ai uitat pe fereastră.

Tresări vinovată şi îşi luă privirea de la superbul covor ţesut de mână.

– Sunt sigură că peisajul este... Cuvintele i se opriră pe buze când se uită pe fereastra care acoperea mare parte din peretele dinspre vest. Oh, munţii! Aceea e Cascada Uscată, nu-i aşa?

El zâmbi.

– Da, mai ales în iarna asta. N-a plouat nici cât să umezească peretele de stâncă.

După câteva momente, Serena părăsi superbul peisaj cu munţii ei preferaţi şi privi în jur. Semnele subtile, care îi scăpaseră la prima vedere şi care dovedeau că încăperea era locuită, începură să apară – câteva schiţe băgate într-o mapă şi puse aproape de uşa debaralei, mai multe dispozitive de încărcat băgate în priză lângă şifonier, un laptop care murmura ca pentru sine pe o masă ce servea şi drept birou şi o carte despre desenele medievale deschisă pe o a doua masă.

– E camera ta, realiză ea. Nu pot s-o iau.

– Nu-ţi face griji. I-am spus menajerei să facă un pic de ordine pe-aici azi-dimineaţă, înainte să plec. Totul e curat, inclusiv aşternuturile.

– Nu asta am vrut să spun. Nu pot pur şi simplu să te dau afară din cameră.

– Nu mă dai tu afară. Plec eu.

– Dar...

– Aşa n-o să mai trebuiască să mă strecor la tine în cameră când dormi...

– Să te strecori... începu ea furioasă.

– ... să văd ce mai face urmăritorul tău, continuă Erik, ignorând întreruperea. Pe lângă asta, dormitorul meu e destul de mare pentru a-ţi putea pune războiul de ţesut aici. Betty cea Mică abia ar încăpea în celelalte camere.

Ea trase adânc aer în piept şi se pregăti să-l contrazică, dar numai gândul că un străin ar fi putut să se uite prin fereastra dormitorului ei îi întorcea stomacul pe dos.

– Hai să revenim la planul A.

– Care presupunea ca tu să stai la un motel?

– Da.

– Chiar dacă ne-am lua camere lipite una de cealaltă, tot ar fi mai aglomerat decât aici.

– Camere alăturate? Noi? Despre ce vorbeşti?

– Păi, ziceam că eu te protejez pe tine în timp ce tu mă protejezi pe mine. Rămânem împreună, Serena. Doi au mai multe şanse în jocul ăsta decât unul singur, şi cele mai bune şanse le avem dacă rămânem aici. Am un sistem de securitate foarte bun, un zid înalt şi un cuc războinic.

Deşi ea începuse să-l contrazică, se trezi râzând.

– Un cuc războinic. Doamne! Am avea mai multe şanse dacă i-am da una în cap tipului cu ghergheful meu.

Erik rânji.

– Bună idee. După cum am spus, avem şanse mai mari dacă rămânem împreună.

Serena nu părea prea convinsă.

El îşi puse mâinile în şolduri.

– Uite ce e. Dacă voiam să-ţi fac vreun rău sau să sar pe tine, aş fi făcut-o deja. Poţi să spui acelaşi lucru şi despre tipul de afară?

– Nu.

– Atunci care e problema?

Problema era că Serena începuse să vrea să sară ea pe Erik, dar n-avea de gând s-o spună cu voce tare. Nu-i plăcea nici măcar să se gândească la asta. Şi totuşi senzaţia exista, la fel de prezentă ca mâncărimea în palme şi golul pe care îl simţea formându-se în stomac.

– Nicio problemă, spuse ea printre dinţi. Hai să instalăm ghergheful înainte ca ţele să se încurce de tot. O să mă liniştesc de îndată ce o să am ceva de făcut cu mâinile.

El avea o sugestie sau două în legătură cu ce-ar fi trebuit să facă ea cu mâinile, dar îşi ţinu gura. Până când ghergheful acela avea să fie instalat, Serena încă se mai putea răzgândi, încă putea să plece, şi ar fi luat cu ea şi paginile alea. Şi el nu voia asta. Murea să se uite cum se cuvine la ele.

Se strâmbă la propriile gânduri. *Murea*... nu era cea mai potrivită alegere a cuvintelor, mai ales ţinând cont de situaţia în care se aflau, cu ticălosul acela stând chiar în faţa porţii.

Factoid, unde dracu' sunt rapoartele alea ale poliţiei despre moartea lui Ellis Weaver?

Capitolul 36

PALM SPRINGS
VINERI NOAPTEA

Imediat ce Serena începu să ţeasă, Erik îşi luă computerul şi îl duse în camera de oaspeţi, îl instală acolo şi începu să caute din nou în lista pe care i-o trimiseseră cei de la cercetări. McCoy încă nu sunase, dar poate că lăsase ceva în fişier.

Într-adevăr, Factoid lăsase ceva.

– Mulţumesc, vă mulţumesc zei ai tocilarilor, murmură Erik.

Accesă fişierul despre Cartea Învăţaţilor, dădu sonorul mai încet – Factoid avea obiceiul să comenteze foarte tare şi foarte obscen materialele cercetate – şi începu să citească despre felul în care murise Ellis Weaver.

Raportul poliţiei era exact genul de lucrare la care se aştepta de la nişte poliţişti de ţară, ale căror principale îndatoriri constau în arestarea prostituatelor, curăţarea rămăşiţelor victimelor accidentelor auto şi arestarea beţivilor ocazionali. Dar chiar şi dacă poliţiştii ar fi fost foarte competenţi, până ce maşina pompierilor terminase apa şi stinsese ruinele fumegânde ale cabanei, nu mai rămăseseră prea multe probe de colectat.

Dar ceea ce găsiseră era de-a dreptul scârbos. Din bunica Serenei nu mai rămăsese decât atât cât să se poată spune cu certitudine că acolo murise o fiinţă umană. Totul era cuprins în fişierul video – şira spinării arcuită spre spate într-o extensie a morţii, bucăţi de carne şi de material textil rămăse în urma dezastrului, maxilarul larg deschis într-un ultim strigăt.

Erik respiră adânc de câteva ori. Mai văzuse până acum rapoarte de autopsie şi fotografii făcute la faţa locului, dar cele mai groaznice încă îi întorceau stomacul pe dos. Se sili să se concentreze asupra rapoartelor scrise care detaliau dovezile găsite la locul crimei.

Nu erau prea multe astfel de probe. Urme de cauciucuri pe praful drumului şi câteva amprente de picioare în jurul cabanei... da, erau foarte multe urme. Toţi poliţiştii care aveau un vehicul şi o oră de pierdut veniseră aici şi-şi dăduseră părerea despre ceea ce se întâmplase. Pompierii lăsaseră şi ei o grămadă de urme peste tot. Echipa de investigaţii pentru cazurile de incendieri fusese ceva mai delicată, dar numai după ce reuşise să-i alunge pe toţi cei care împânziseră locul.

Cel mai apropiat vecin, dacă putea fi numit aşa, era Jolly Barnes, un solitar care locuia la aproape un kilometru depărtare. El nu auzise şi nu văzuse nimic pentru că îşi petrecuse noaptea aşa cum o făcea de obicei – beat mort. Ellis Weaver nu avusese prieteni pe care poliţia să-i ia la întrebări. N-avea nici amant, nici soţ, nici fost soţ, nici altceva. În cabană nu era nimic de furat, nici măcar un televizor, ca să nu mai vorbim de computer sau de alte electrocasnice, pentru simplul fapt că acea cabană nu era conectată la electricitate. Banii pe care Ellis Weaver îi ţinea în casă se rezumau la câteva farfurioare pline cu mărunţiş şi la câteva bancnote mototolite. Camioneta pe care o conducea era mai bătrână decât majoritatea liceenilor.

Poliţiştii încercaseră. Anchetatorii cercetaseră toate barurile, adăposturile de rulote şi locurile pe unde pierdeau vremea motocicliştii. Câţiva oameni auziseră de moartea bătrânei. Nimeni nu păruse vinovat. Nimănui nu-i păsa. Nimeni nu ştia nimic despre ce se întâmplase, nimeni nu ştia de ce ar fi vrut cineva să ardă de vie o bătrână care trăia singură. Ea nu deranjase pe nimeni. Nici ei n-o deranjaseră. Sfârşitul interogatoriului.

La biroul şerifului nu se primise niciun telefon anonim care să ofere un indiciu, un motiv sau un suspect. Niciun beţiv nu se lăudase pe tema asta în baruri. Nicio adolescentă furioasă nu-şi turnase nemernicul de prieten căruia îi plăcea să dea foc femeilor bătrâne. Nimeni nu oferise investigatorilor niciun indiciu. Nu se ivise niciun informator. La poliţie nu venise niciun drogat care să mărturisească spăsit crima. Ancheta se înfundase.

După câteva săptămâni, alte crime, mai noi, mai proaspete, reţinuseră atenţia anchetatorilor de la biroul şerifului. Cazul lui Ellis Weaver rămăsese deschis, dar concluziile anchetei nu păreau să se schimbe prea curând – moarte

survenită ca urmare a arsurilor suferite, arsuri provocate de bombe artizanale cu napalm, aruncate de o persoană necunoscută sau de mai multe. În district nu mai avusese loc nicio crimă asemănătoare nici înainte, nici după aceea.

Erik aruncă o privire pe fereastră, spre camioneta verzuie care strălucea în razele lunii, şi se întrebă dacă omul nu adusese cu el şi câteva pungi de fulgi de săpun şi o canistră cu benzină în plus.

Capitolul 37

LOS ANGELES
VINERI SEARA

Niall se dădu în spate şi se întinse de era cât pe-aci să-şi rupă tendoanele. O privire rapidă aruncată pe toate scanerele îl asigură că Rarities era securizată pentru noapte, cu excepţia diviziei internaţionale. Oamenii de acolo lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi. Dar asta era problema adjunctului său; Ruben Valenzuela răspundea de securitate pe timp de noapte.

După ce mai aruncă o privire pe ecrane, Niall îşi luă vechea haină de piele de pe spătarul scaunului. Dacă se grăbea, putea să ajungă la timp în bucătăria Danei, înainte ca ea să pună prea mult ulei condimentat în tigaie. Încerca mereu să se răzbune pentru curry-ul atomic pe care-l pregătea el.

Sună telefonul. Era pe linia lui personală. Nu cea mai personală, dar una al cărei număr nu-l aveau mulţi oameni.

– Da? răspunse el.

– Sunt Tannahill. Sheridan nu răspunde la telefon.

– Şi vrei să plâng acum sau mai târziu?

– Vreau să-mi spui unde este.

– La piața de vechituri.

Se auzi un clic slab. Din experiență, Niall știa că zgomotul se datora interacțiunii dintre pixul de aur cu care se juca bărbatul și inelul din aur solid, celtic pe care-l purta pe deget. Niall și-ar fi dorit să vadă trucul. Indiferent de câte ori încercase să facă și el chestia aia cu stiloul plimbat pe mână, nu-i ieșise. Stiloul cădea mereu pe jos.

– Vechituri de clasă, presupun, zise Shane.

– Muzee.

– Vreo veste în legătură cu o pagină aproape din aur masiv pentru cazinoul meu?

– Ce fel de vești te interesează?

– Prețul.

Răspunsul laconic îl făcu pe Niall să zâmbească. Doar o singură dată jucase pocher cu Shane. Fusese o experiență din care trăsese învățăminte. Unul dintre lucrurile pe care le învățase fusese cum reușise Shane să se descurce după ce-i spusese tatălui său, care era foarte greu de suportat, să-și ia banii și să și-i bage în locul pe care soarele nu-l vede niciodată.

– Singurul lucru pe care-l știu este că nu e de vânzare, spuse Niall.

– Mai devreme sau mai târziu totul este de vânzare.

– Nu asta. Nu azi.

– Când va fi, sună-mă.

– Prima opțiune de cumpărare îi aparține lui Norman Warrick. Dacă nu vrea paginile, sau nu și le poate permite, îți vom da de știre.

– Ce urmărește bătrânul șmecher cu pagina aia? Lui îi plac mai ales chestiile franțuzești din secolul XV.

Niall își dădu seama că Shane știa toate detaliile despre paginile de manuscris pe care le avea Serena Charters.

– Eu n-am întrebat și el nu mi-a spus.

– Ești intermediarul lui?

– Nu eu. Erik North.

– Ce altceva îmi mai poți spune?

– Mi-e foame și Dana gătește nesupravegheată de mine.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea apoi se auzi același clic, semn că Shane continua să se joace cu stiloul.

– Nu ești singurul care știe detalii despre pagini, spuse Shane.

– În afară de tine, e cineva anume despre care vrei să vorbim?

– Încă nu. Dar dacă Serena Charters spera să facă mare tam-tam în legătură cu paginile alea, nu ar fi trebuit să le ducă în camera de corespondență de la Casa Warrick.

– Ce altceva ai mai auzit?

– Paginile sunt falsuri. Fac parte dintr-o pradă nazistă. Sunt o istorie a alianțelor politice locale. Sunt texte ale alchimiștilor din secolul treisprezece și conțin secretul vieții veșnice.

– Oh, Isuse Hristoase. O să fim îngropați de oferte de la milionari de vârsta a treia.

– Și de la tineri miliardari.

– Nu-mi spune că și tu crezi prostiile astea.

– Cred că prima pagină este un minunat exemplu de manuscris aurit, cu desene în stil insular celtic. Cred că acele pagini fac parte din ceva pe care Erik North l-a numit Cartea Învățaților. Și mai cred că uciderea lui Ellis Weaver are legătură cu...

– Ai intrat în rețeaua noastră, îl întrerupse Niall nervos.

– ... acele pagini, continuă Shane. Știu că vreau pagina aia cu inițiale înlănțuite pentru colecția de la *Lâna de Aur.*

– Cum ai intrat în fișierele noastre? Era o cerere, nu o întrebare.

– McCoy este foarte bun, dar nu este Dumnezeu.

– Şi tu eşti?

– Nu, dar iubitul meu tată a făcut programul informatic. El ştie unde sunt ascunse toate intrările şi cum să le acceseze. M-a obligat să învăţ chiar când mi-aş fi dorit să joc hochei pe stadionul lui privat.

– Schimb programul.

– Cu ce?

Niall mormăi ceva în barbă. Nu exista niciun alt program care să fie măcar pe jumătate la fel de bun, şi amândoi ştiau asta.

– Facem o afacere dacă vrei, spuse Shane. Îi spun lui McCoy cum am intrat la voi în reţea dacă-mi garantezi că voi fi primul pe listă pentru cumpărarea acelor pagini.

– Mi-ar face mare plăcere. Dar nu. Se numeşte integritate, un concept de care trebuie să fi cel puţin auzit. Numele meu este pe contractul cu Casa Warrick şi Rarities Unlimited.

– Şi tu crezi în onestitatea bătrânului Warrick?

– Nu cred nimic. Dar care e legătura?

– Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

– Nu mă voi răzgândi.

– Warrick te-ar trădat într-o nanosecundă.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

– Eşti un om de treabă, S.K. Niall. Mult prea de treabă pentru lumea asta.

Niall chicoti.

– Da, amice. Sunt o zână bună care scoate praf de stele pe fund.

Shane râse şi spuse:

– E ceva urât care dă târcoale acelor pagini. Păzeşte-ţi spatele.

Înainte ca Niall să întrebe ce voia să spună cu asta, Shane închise. Niall se uită la telefon şi se gândi să-l sune iar pe Shane, dar decise să nu o facă. Dacă pariorul ar fi ştiut ceva sigur, i-ar fi spus.

Totuşi, nu alungă din minte ceea ce-i spusese Shane. Amândoi se trăgeau dintr-o spiţă veche de oameni care credeau în bănuieli, noroc şi lucruri care se ciocnesc în noapte. Niall îl respecta pe Shane Tannahill şi pentru alte motive, unul dintre ele fiind acela că avea ceea ce aveau toţi pariorii de succes: o înţelegere aparte a oamenilor, cărţilor şi circumstanţelor care trecea dincolo de faţa raţională a probabilităţilor şi şanselor.

Bănuielile, norocul şi lucrurile care se ciocnesc în noapte.

E ceva urât care dă târcoale acelor pagini.

Uitându-se la marea de lumini şi la întunericul ce le înconjura şi care alcătuiau oraşul Los Angeles, Niall decise să o abordeze din nou pe Dana în legătură cu subiectul camerelor de securitate din locuinţa ei. De data asta avea să fie un gentleman şi un erudit. Îi va da posibilitatea să aleagă.

Va accepta să trăiască cu camere de supraveghere sau cu el.

Capitolul 38

PALM SPRINGS
VINERI SEARA

Serena nici nu ştia cât era ceasul când sună telefonul de la capul patului. Era foarte obosită după cât învârtise suveica şi schimbase bobine şi ghemuri cu aţă. Se lungise doar pentru o clipă, ca să-şi întindă oasele. Dar adormise de-a curmezişul patului, cu eşarfa peste ochi.

Şi acum stomacul scotea tot felul de zgomote.

Ca şi telefonul.

Oftând, întinzându-se, încercând să alunge oboseala, se ridică, îşi puse eşarfa la gât şi apucă receptorul. În clipa în care îl ridică din furcă îşi dădu seama că nu era acasă.

– Aaa, casa North, spuse ea.

– Unde e Erik? întrebă o voce de bărbat.

– Cine întreabă? spuse Serena pe cea mai plăcută voce de recepţioneră. Nu-şi câştigase degeaba primii ani de ţesătoare lucrând ca asistentă într-un birou.

– S.K.Niall.

– Ah, şeful lui.

– Unul din ei. Şi tu eşti Serena Charters?

– Da.

– Unde e Erik? întrebă Niall din nou.

– Nu ştiu. Eu am ţesut, şi când ţes, lumea se închide în jurul meu. Sunt sigură că e pe aici, pe undeva.

– Încearcă în turnul lui.

– În turn?

Niall oftă. Erik avusese dreptate. Era clar, Serena avea nevoie de cineva care să stea cu ochii pe ea.

– La el în studio. La ultimul etaj. Tu unde eşti?

– În dormitorul lui. Când îşi auzi cuvintele, Serena tresări şi adăugă în grabă: Camera de oaspeţi are vedere la stradă şi tipul de afară se uita înăuntru, aşa că Erik mi-a dat camera lui.

Niall dădu crezare explicaţiei.

– Bine. Du-te în hol, apoi ia-o la dreapta, apoi pe culoarul care pare să ducă la cămară, deschide uşa, urcă scările şi loveşte-l pe Erik în cap până lasă la o parte ceea ce face şi e atent la tine.

– Şi dacă în loc să fac toate astea îl strig tare de aici să deschidă telefonul?

– Te va ignora aşa cum a făcut-o cu telefonul de lângă el. Când lucrează e imposibil.

– Cam aici mă înscriu şi eu.

– Nu aveam de gând să spun eu asta, dar acum, că ai spus-o, e politicos să încuviinţez.

Serena chicoti şi decise că-i place şeful lui Erik.

– Bine, ies pe uşă şi coresc la dreapta...

Se rătăci o dată, dar asta doar pentru că Niall nu luase în calcul şi uşa debaralei în drumul spre bucătărie. Curând ajunse la scările care urcau în spirală spre turnul ce arăta atât de ciudat din stradă. Uşa de la capătul scărilor era deschisă. Picky dormea pe jacheta lui Erik. Camera era plină de tot felul de lumini strălucitoare.

Erik nu o văzu. Lucra aplecat peste o masă înclinată – îşi dăduse seama că nu putea să doarmă. Mintea îi era prea plină de speculaţii, imagini, amintiri pe care nu avea de unde să le aibă, temeri care erau prea raţionale şi o foame de Serena ce nu se compara cu nimic din ceea ce simţise vreodată.

Ochii îi luciră ca nişte nestemate galbene. În mâna stângă avea un stilet, iar în dreapta o pană.

Nici nu se uită la ea.

– S.K. Niall vrea să vorbească cu tine, spuse ea.

Erik mormăi şi continuă să lucreze.

– Mă ignoră, spuse ea la telefon.

– La naiba. Încearcă din nou.

– Erik, S.K. Niall e la telefon şi vrea să vorbească cu tine.

– Îl sun eu, mormăi el.

– Cred că a spus că te sună el.

– Scrie sau ilustrează?

– Are o pană în mâna stângă. E utilă informaţia?

– Nu dacă e la capătul paginii. Pe unde a ajuns?

Serena făcu câţiva paşi şi se uită peste umărul lui Erik.

– Din câte văd, e aproape de subsol.

– E îmbrăcat cu o cămaşă?

– E... aa, da. De ce?

– Pune-i telefonul în buzunar.

Ea ezită, apoi ridică din umeri şi puse telefonul în buzunarul de la piept al cămăşii lui Erik. Îşi spuse că degetele

nu simțiseră nimic când intraseră în contact cu carnea lui fierbinte. Apoi își mângâie eșarfa și se strădui să se gândească la altceva.

El continuă să lucreze ca și cum ea nu ar fi existat.

– Erik? se auzi vocea lui Niall din buzunarul lui Erik. Hei, Erik. Te sună jumătate din salariul tău. Erik? Mă auzi? ERIK!

Serena se uită la ceea ce îl absorbea așa de mult pe Erik. După câteva secunde, își ținu respirația și scoase un sunet de apreciere. Cu fiecare mișcare a penei reproducea o scriere veche, foarte frumoasă și dificilă. Majoritatea literelor păreau familiare. Și doar unele cuvinte. Celelalte aparțineau unei limbi care murise de mult, cu mult înainte ca Erik North să se nască.

Toată foaia era acoperită de text, în afară de două patrulatere în mijloc. În fiecare dintre ele era un desen în acuarelă, complicat și dificil, bazat pe o viziune asupra universului care exista doar în vechi manuscrise celtice. Desenele, odată umplute cu o culoare aurie, aveau să fie impresionante.

Apoi își dădu seama că Erik nu crea un text, ci îl copia de pe o fotografie modernă prinsă în colțul din dreapta al mesei. În afara calității copiei, care era evidentă – originalul aproape dispăruse – nu vedea nicio diferență între cele două materiale.

Erik ajunse la capătul paginii în același timp cu sfârșitul răbdării bărbatului de la celălalt capăt al firului. Puse pana deoparte, presără nisip pe hârtie și luă telefonul.

– Stai așa, îi spuse el lui Niall. Știi că dacă mă opresc la jumătate se vede, mai ales în cazul caligrafului după care lucrez acum.

– Serena mai e acolo? întrebă Niall.

Erik ridică privirea și fu surprins să o descopere lângă el. Se uita la copia lui de parcă nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Probabil că nici nu văzuse copii la fel de exacte ca asta. Totul era reprodus cu fidelitate, de la tehnica fabricării hârtiei la amestecul cernelii, pentru că-și făcea culorile după rețete vechi de secole, iar copiile erau la fel de rare ca și originalele. Mai rare, de fapt. Nu existau decât câțiva oameni care aveau răbdarea de a lucra manuscrise ilustrate și caligrafie exact ca în Evul Mediu. Și el era unul dintre ei.

Cel mai bun.

– Da, încă e aici. De ce? întrebă Erik.

– Serena nu știe nimic despre ce am să-ți spun. Dacă vrei să rămână așa, scoate-ți capul din cerneală.

– L-am scos.

– Tannahill știe de existența paginilor.

– Și ar trebui să fiu surprins? întrebă Erik căscând. Dacă vrea cu adevărat, poate să afle orice. După ce am văzut pagina aurită mi-am dat seama că va începe să-i ia urma. E mult mai bună decât cea pe care o are în galeria cu obiecte din aur și lui nu i-a plăcut niciodată să fie pe locul doi.

Serena asculta doar pe jumătate atentă. Se uita la diferitele lucrări ale lui Erik, prinse pe table ce împânzeau camera. Scrisul era refăcut pe toate paginile. Ilustrațiile se aflau în diferite stadii de analiză, așteptând să fie completate. Spre deosebire de țesături, unde culorile erau folosite pe măsură ce era nevoie de ele, ilustrația se făcea adăugând câte o culoare, rând pe rând.

– Shane face mai mult decât a lua urma, spuse Niall. Și-a întins antenele.

– Nu sună bine.

– Ascultă, băiete. Shane a auzit tot felul de lucruri despre paginile alea. Lucruri nasoale. Păzește-ți spatele. Scoate-ți arma din ascunzătoare.

– Eu...

– Urăşti armele, îl întrerupse Niall. Ştiu, Tăntălăule. Am mai auzit asta. Şi dacă vei începe să porţi la tine pistolul ăla de calibru nouă milimetri, vei trăi pentru a putea să te plângi pe chestia asta. Mai e cineva în faţa casei tale?

– Da. S-a întors Bad Billy. Camioneta a plecat acum câteva ore.

– Probabil că s-a dus la cel mai apropiat motel de mâna a doua.

– Aşa m-am gândit şi eu, spuse Erik şi zâmbi. Vestea bună este că în Palm Springs motelurile de mâna a doua nu au preţuri de mâna a doua. Probabil că a trebuit să meargă până în Cat City pentru a găsi ceva ieftin. Dacă se întâmplă ceva, este posibil ca poliţia să ajungă aici mai repede decât el.

– Nu te baza pe asta.

– Nu mă bazez pe nimic şi în special nu mă bazez pe o bucată de metal care poate da rateuri fatale.

– Toate armele se blochează mai devreme sau mai târziu.

– Dacă nu le foloseşti, nu se blochează.

– La dracu', izbucni Niall. Nu eşti atât de prost pe cât te comporţi. Nici cel mai deştept om din lume nu poate opri cel mai prost glonţ. Ia pistolul la tine sau rup contractul pe loc.

– Chiar te-a speriat Shane.

Cu coada ochiului, Erik o văzu pe Serena apropiindu-se de una din table. Pagina de pe ea era aproape gata. Nu mai trebuia decât să pună foiţa de aur. O mapă cu foiţe de aur foarte fine aştepta deschisă la marginea mesei. Orice curent de aer, cât de mic, înălţa colţurile unei foiţe, făcând-o să strălucească.

Erik îşi trecu mâinile prin părul ce nu mai fusese tuns de două luni.

– Bine. Am înţeles. Voi dormi cu blestemăţia aia.

– Aşa să faci. Dacă te văd fără el înainte de a-ţi spune eu, următorul lucru pe care-l vei auzi va fi zgomotul făcut de contractul tău care se transformă în confetti. Ai înţeles, Tăntălăule?

– Dadadadada, spuse Erik, apoi înjură. Am înţeles.

Vorbea singur. Niall închisese deja.

Serena nu remarcase nimic. Descoperise câteva fotografii luate înainte şi după restaurarea unui manuscris. Doar aurul din ornamentaţie era neatins, în rest filele erau roase, murdare, cu cerneala ştearsă. Paginile restaurate erau strălucitoare ca nestematele, radiind datorită culorilor şi frumuseţii create de Erik North cu răbdare şi mult talent.

Era un falsificator.

Unul foarte bun.

Şi ea intrase direct în capcana lui.

Capitolul 39

Erik se uită la manuscrisul care aştepta să fie ilustrat. Apoi se uită la Serena şi se încruntă. Era palidă, tensionată şi îl privea cu dispreţ sau cu furie. Poate cu amândouă.

Presupunea că ar putea sta acolo, încercând să ghicească ce era în mintea ei, dar învăţase din experienţa cu surorile sale mai mici că un bărbat avea şanse să ghicească ce era în mintea unei femei, cât avea şi să rămână însărcinat. Putea încerca să ignore dispoziţia ei, dar surorile sale îl lecuiseră şi de această abordare.

Din nefericire nu reuşiseră să-l înveţe şi tactul.

– Cu ce am mai greşit de data asta?

Fără a spune nimic, Serena gesticulă în direcţia fotografiilor. Capetele eşarfei fluturară de parcă încercau să-i

urmărească degetele. El urmări cu privirea direcția indicată de arcul făcut de mâna ei.

– Da, e mare dezordine. Și ce dacă? Nu mă așteptam la o inspecție de la controlul sanitar.

Surprinse o privire care părea să spună *să mă pupi...*

– Haide, Serena. Dă-i drumul. După câte îmi dau seama, nu e de bine.

– Ești un falsificator.

Simți că se sufocă de furie și disprețul din cuvintele ei îl șocă. Doar șocul îl făcu să-și țină cumpătul. Parțial.

– Doar un falsificator poate recunoaște un altul, spuse el printre dinții încleștați.

– Eu nu am încercat niciodată să pretind că țesăturile mele sunt antice.

– Dar pun pariu că te pricepi la tehnici de țesut străvechi.

– Bineînțeles. Am învățat să țes pe dos la fel ca...

El vorbi acoperindu-i cuvintele:

– Și pun pariu că știi din ce plante se extrage nu știu ce culoare, și diferența dintre lână și fire din păr de capră, și...

– Orice țesătoare care e cât de cât bună știe...

– ... ce tapiserie trebuie să fie pe un anume zid, și diferitele tehnici de țesut dintr-o anumită cultură și un anumit secol.

Își puse mâinile în șolduri și se uită la el, arogantul frumușel, atât de relaxat printre toate falsurile sale.

– Da, știu câte ceva despre istorie și tradiții, de la țesutul din epoca de piatră la fabricarea chimonourilor moderne.

– Așadar, dacă Rarities dorește o estimare cu privire la valoarea sau autenticitatea unei țesături, ai putea să o faci pe baza cunoștințelor tale?

– Și care e ideea?

– Doar un falsificator poate recunoaște un altul. Vocea lui era moale, dar incisivă. Dacă vrei să știi cum a fost făcută

o piesă de metal, te duci la cineva care a fost toată viața fierar și-l întrebi. Dacă vrei să știi ceva despre un material, te duci la o țesătoare. Dacă vrei o estimare în legătură cu orice, te duci la cineva care știe când a fost făcut acel lucru, cum a fost făcut și din ce.

– Este o mare diferență între un expert și un falsificator.

Zâmbetul lui era la fel de tăios ca și cuvintele.

– Știu. Dar nu credeam că și tu știi. Sunt expert în manuscrise ilustrate, în special în cele insulare celtice. Mi-am îmbunătățit expertiza făcând ceea ce făceau vechii scribi și călugări, am făcut și eu manuscrise. În procesul învățării, am aflat și cum se face o copie. Apoi mi-am dat seama că am talent pentru asta. Îmi place. Nu sunt prost la așa ceva. La dracu' cu modestia. Și întotdeauna, întotdeauna includ un anacronism în ceea ce fac, astfel încât cineva care privește atent își dă seama că este vorba de un artefact modern.

Serena își dori să-l creadă. Își dorea atât de mult, încât îi era frică să o facă. Fără să-și dea seama, încleștă mâinile pe eșarfă, cu unghiile adânc înfipte în podul palmei. Percepu doar vag durerea. Eșarfa păru să se îngroașe în mâna ei, rănindu-i unghiile.

– Și îmi spui, adăugă el, că ar trebui să cred un artist care a dus-o greu și a cărui bunică a fost ucisă violent, un artist care în urma crimei a moștenit pagini care valorează...

– Mă acuzi de...

– Taci! se răsti el. E rândul meu să acuz și al tău să asculți. De ce să nu cred că ți-ai ucis bunica? De ce să nu cred că nu știai că paginile tale sunt falsuri? De ce să te cred, mai ales după ce ai refuzat un milion de dolari pentru acele pagini? Ce joc faci, Serena Charters? Ce vrei cu adevărat?

– Să te plesnesc până-ți vor țiui urechile.

Aproape zâmbi.

– Şi al doilea lucru.

– Să ţip la tine.

– Asta ai făcut deja. După aceea?

Îşi trecu mâinile peste faţă ca şi cum ar fi vrut să se trezească. Nu avea de ce să o creadă mai mult decât îl credea ea pe el. Şi o ştiau amândoi.

Nu avea cum să demonstreze că nu ea o ucisese pe bunica ei.

Şi el nu avea cum să demonstreze că nu vânduse falsurile ca fiind reale.

– Ce nebunie, spuse ea amar. Dacă nu ai încredere în mine, de ce m-ai adus aici? Aş putea să te ucid în somn.

– Ar fi interesant să încerci, spuse el zâmbind.

Ridică brusc capul. Văzu amuzamentul din privirea lui. Şi altceva, ceva mai fierbinte.

– Nu crezi cu adevărat că am ucis-o pe bunica, nu?

– Nu.

– De ce?

– Se cheamă încredere. Ar trebui să încerci şi tu.

– Nu am învăţat niciodată cum să fac asta. Bunica... Serena ridică din umeri şi, cu un aer trist, începu să se joace cu eşarfa. Ea nu avea încredere în nimeni. M-am gândit că aşa face toată lumea. Să nu te aştepţi niciodată la veşti bune, nimeni să nu se apropie la mai mult de o lungime de braţ, să nu dai niciodată nimic decât dacă eşti obligat, pentru că nimic nu este din belşug.

Erik se întrebă ce viziune asupra lumii ar fi avut surorile lui dacă ar fi fost orfane de la şase ani şi dacă persoana cu care ar fi trăit ar fi fost neînduplecată, nu plină de afecţiune pe care să o şi arate. Erik nu fusese în niciun caz un bun înlocuitor pentru părinţi, dar surorile sale nu văzuseră

niciodată lumea ca pe un duşman gata să le mănânce de vii. De fapt, fuseseră momente când se temuse că-şi crescuse surorile în aşa fel încât erau mult prea deschise şi încrezătoare.

– Dar ai avut deja încredere în mine, măcar puţin, spuse el în cele din urmă. Te-a durut?

– Bunica m-a avertizat în special împotriva falsurilor. Şi tu ai toate calificările pentru a fi un falsificator.

– În afară de una singură. Nu sunt.

Serena îşi muşcă buzele.

– Ai încredere că Rarities Unlimited va spune adevărul? o întrebă el.

Ea lăsă capul pe spate, gânditoare.

– Da, cred că da. Reputaţia este tot ceea ce au, nu?

– Este tot ceea ce avem cu toţii.

Avu graţia să se jeneze.

– Îmi pare rău. Nu vreau să te insult. Sunt doar...

– Precaută.

Ea dădu din cap.

– Aproape paranoică, spuse el.

– Nu. Dacă aş fi fost paranoică, nu aş fi venit aici, indiferent cât de mult mi-ai fi sedus pisica.

El se uită la animalul în chestiune care continua să doarmă pe jacheta lui.

– A fost reciproc. De obicei, cele mai bune seducţii aşa sunt.

Fu mai mult decât precaută şi lăsă comentariul să treacă fără să adauge ceva.

Câteva clipe, Erik continuă să se uite la ghemotocul de blană, dar Serena tot nu spuse nimic. El se întrebă dacă adevărul spus acum o va pune pe fugă. Apoi se gândi la pagini, la napalmul fabricat artizanal şi la Bad Billy care aştepta în stradă.

La dracu'.

– Ia loc, Serena, spuse el ridicându-se şi oferindu-i scaunul. Nu era foarte confortabil, dar era singurul lucru pe care te puteai aşeza în afară de podea.

Ea dădu să întrebe de ce trebuia să ia loc, dar apoi îşi aminti de comentariul lui cu privire la încredere şi la paranoia şi se aşeză. Pentru că era înaltă, se obişnuise ca picioarele să-i ajungă pe podea indiferent de scaunul pe care se aşeza. Dar nu şi pe acesta. Trebui să-şi pună picioarele pe o stinghie şi se simţi ca un copilaş care şedea pe scaunul tatălui.

– Lucrez aceste pagini pentru Rarities, spuse Erik.

– M-am gândit că trebuie să fie aşa.

– Rarities lucrează pentru un client.

– Mă întrebam dacă nu e cumva aşa. Cine?

– Casa Warrick.

Serena se blocă.

– Ce vor?

– Ce ţi-a spus Warrick când ai fost la el?

– S-a uitat la pagini, s-a făcut roşu ca focul şi a încercat să mi le cumpere. Nu am vrut să le vând. El nu a vrut să mă creadă.

– Cât ţi-a oferit?

– Nu am rămas să aud şi oferta finală.

– De ce?

– Eram deja în drum spre uşă.

– Erai prea grăbită să afli cât valorează paginile?

– Nu mi-a plăcut atitudinea lui.

– În ce sens?

Voia să-i spună că nu e treaba lui. Apoi îşi aminti că a respinge oamenii era un reflex de care trebuia să scape. Altfel avea să se trezească de una singură, ca şi bunica ei, într-o casă în flăcări. O ţintă uşoară, apoi una moartă.

– Norman Warrick se purta cu mine ca şi cum aş fi fost o grămadă de gunoi. A vrut să ştie de ce am aşteptat un an de

zile până să mă duc la el. Mi-a spus că sunt „o tânără isteaţă" care vrea să continue treaba de unde o lăsaseră „rudele senile".

Erik se încruntă.

– Ai idee ce voia să spună?

– Nici cea mai mică. Dar nu cred că era o chestie drăguţă. Am luat paginile şi am plecat în timp ce continua să-mi facă oferte. Faţa lui ajunsese purpurie. Recunosc, speram să i se ardă câteva circuite. Ai fi putut crede că încercam să-l jefuiesc. Aşa se întâmplă în breasla asta? Ţipaţi unul la celălalt până când cineva cedează?

– Doar dacă îl cunoşti foarte bine pe cel la care ţipi.

– Eu nu-l cunosc. Nici nu vreau să-l cunosc. Nu accept să fiu tratată aşa de nimeni.

În privirea ei se vedea furia, dar şi supărarea. Nu-i plăcuse confruntarea şi nu-i plăcuse să fie tratată ca un gunoi. Unii ar fi ignorat pur şi simplu un astfel de tratament. Ea nu putuse. O duruse şi jena resimţită o înfuriase.

Erik băgă mâinile în buzunare. Dacă nu ar fi procedat aşa, i-ar fi aranjat părul după ureche, apoi ar fi mângâiat-o şi ar fi încercat să o sărute.

Brusc, se întoarse şi se uită la fotografiile de pe pereţi. Nimic din cele ce se întâmplaseră nu-i uşura munca. Totul părea să conspire pentru a o îngreuna. Părea aproape imposibil să o facă să aibă încredere deplină în el.

Aşa că la dracu' cu subtilităţile şi jumătăţile de măsură. De aceea lucra pentru jumătatea de Tăntălăi de la Rarities. Munca sub acoperire îl epuiza. El era prea direct. Primul impuls a fost de a pune rahatul pe masă şi de a discuta deschis. Se întoarse spre Serena.

– Slujba mea la Rarities are două aspecte. Mai întâi, expertiza în legătură cu paginile tale. În al doilea rând, trebuie să încerc să le cumpăr de la tine pentru Casa Warrick.

Apoi aşteptă ca ceea ce dezvăluise el să spargă geamurile.

Capitolul 40

Serena făcu ochii mari şi buzele i se strânseră.

– Nu le vând.

– Îţi permiţi să nu o faci?

– M-am descurcat şi până acum fără prea mulţi bani.

– Şi ai făcut-o de una singură.

– Da. Nici nu încercă să-şi ascundă satisfacţia din voce.

– Şi dacă Warrick ţi-ar oferi un milion de dolari?

– Mi-a oferit deja.

Erik fluieră printre dinţi. Destul de mult... pentru un fals.

– Şi l-ai refuzat?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu avea logică. Spunea că vrea şi *restul* în preţul ăsta. Nu e niciun rest. Aceste pagini sunt tot ceea ce mi-a lăsat bunica şi, din câte ştiu eu, tot ceea ce a lăsat pe lumea asta. Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar de unde să încep să caut restul. Serena se frecă la tâmple cu eşarfa. Începea să simtă o durere de cap din acelea care fac medicamentele să pară o soluţie atrăgătoare. Şi oricum, nu m-ar tenta nicio sumă de bani, indiferent cât de mulţi ar fi şi indiferent cât de multe pagini aş găsi. Nu pot să explic, dar nu vreau să vând nici măcar o pagină. Pur şi simplu nu pot. Îmi aparţin într-un fel pe care nu-l pot descrie. E ca şi cum m-aş vinde pe mine însămi.

– Ştiu.

– Ştii? întrebă ea temătoare, atingându-se pe obraz cu eşarfa. Dar din tonul vocii răzbătea îndoiala că el ar fi capabil să înţeleagă câtuşi de puţin.

– Şi eu am acelaşi sentiment irațional de ataşament faţă de Cartea Învăţaţilor. Dar ştiu că nu voi avea niciodată banii necesari pentru a licita mai mult decât Warrick, aşa că trebuie

să îndur tortura pe care o resimt atunci când mă gândesc că va fi scoasă la licitaţie. Tot ceea ce pot face este să-ţi cer... să te implor, să mă laşi să copiez paginile înainte de a dispărea definitiv din viaţa mea.

Serena lăsă braţele jos şi se uită la Erik, se uită cu atenţie pentru prima dată de când îi văzuse munca şi hotărâse că e un falsificator. Privirea lui era sinceră, directă şi ochii de culoarea scotch-ului. Părul avea culoarea aurului. Sprâncenele şi genele erau ca bronzul, la fel şi barba. Gura exprima nerăbdare sau furie, sau amândouă, iar energia era vizibilă în jurul lui.

Îl mai văzuse aşa, demult de tot.

Şi acum, ca şi atunci, ochii lui o fascinau. Focul din ei, inteligenţa, puterea. Şi chiar dacă implora o favoare, asta nu-l făcea deloc să pară mai nevolnic. La fel ca Picky când îşi cerea cina, Erik poruncea la fel cum cerea, deşi nici bărbatul, nici motanul nu vedeau lucrurile astfel.

– Zâmbeşti, spuse Erik.

– Îmi aduci aminte de un vi... În ultimul moment schimbă cuvintele. De pisica mea.

El se uită la ghemul de blană neagră.

– Cum adică?

– Nu vrei să ştii.

– Ba da.

– Amândoi sunteţi la fel de aroganţi.

Erik clipi.

– Arogant? Dar te implor, doamnă.

Zâmbetul Serenei se întinse pe toată faţa.

– Tu chiar crezi asta, nu?

– Da.

O ardeau palmele să-l mângâie pe tot corpul, ca şi cum ar fi fost animalul ei de companie. Plăcerile virginităţii renăscute păleau de fiecare dată când era lângă el. Închise ochii şi oftă. Materialul bizar al eşarfei sale se ridică de parcă l-ar fi stârnit răsuflarea ei.

– Eşti ca o pisică sau ca o pasăre de pradă, spuse ea. Aroganţa este aşa de adânc înrădăcinată în tine, atât de firească pentru tine, încât nici măcar nu o percepi ca atare. Te roteşti în jurul meu şi „implori" ceva ce ai putea lua cu forţa.

– Nu aş face-o.

– Ştiu, spuse ea simplu. De aceea ţi le dau.

El se uită la gura ei în timp ce vorbea. Motanul din el şi-ar fi dorit s-o lingă.

– Ai un aparat de fotografiat aici? întrebă ea.

El încuviinţă fără a-şi lua ochii de pe gura ei.

– Fă câte fotografii vrei, îi spuse ea.

– Bine.

O surprinse lipsa lui de interes.

– Erik?

– A ieşit puţin din cameră. Eu sunt geamănul lui vicios. Cel care gândeşte ca o pisică.

Serena clipi.

El se plecă spre ea.

– O pisică ce se gândeşte doar la lins.

Rămase cu gura căscată.

– Ce?

– Asta.

Cu limba îi atinse marginea buzelor, apoi continuă să se joace până când ea nu mai rezistă şi-i reţinu gura.

La început, el crezu că-i refuză sărutul. Apoi vârful limbii ei o atinse pe a lui. În tăcerea întreruptă doar de respiraţiile lor accelerate se gustară unul pe altul şi descoperiră că gustul le era cunoscut, total neaşteptat şi inevitabil ca un râu care curge spre mare.

Nu le ajungea, şi aveau impresia că nu erau destul de aproape. Apoi, brusc o ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă, unindu-se cu ea de la gură la glezne.

Aproape că Serena nici nu remarcă schimbarea de poziţie. Era prea preocupată să deguste, să-şi înfigă unghiile în spatele lui musculos, să simtă dovada excitării lui pe abdomenul ei. Când îşi lipi şoldurile de el, Erik scoase un sunet gutural şi o ridică astfel încât vârfurile picioarelor ei nu mai atinseră podeaua. Fără grabă, răspunse la mişcarea şoldurilor ei cu promisiunea tare a erecţiei sale.

Sunetul pe care-l scoase ea îi despărţi de restul lumii. Se abţinea cu greu să nu-i smulgă jeanşii de pe ea şi să o ia aşa, în picioare. Luptându-se cu el însuşi, dorind să continue să o sărute fără a şti dacă şi ea era pregătită să reînceapă a treia oară, Erik înălţă capul atât cât să poată vorbi.

– Ultima ocazie de a spune nu.

Ea scutură capul ca şi cum ar fi ieşit din apă.

– Ce?

Îi văzu ochii viorii şi buzele roz, flămânde şi gura care acum avea gustul amândurora, un gust de pădure şi ceaţă, şi ceva fierbinte, nu foarte dulce, incredibil. O muşcă de buză, prinzând-o cu buzele lui.

– Ne dorim unul pe celălalt. Rău de tot. Facem ceva în legătură cu asta?

Realitatea o lovi în plin. Se scutură pentru a ieşi din starea de pasiune şi surpriză care veniseră parcă de nicăieri, amorţind-o.

– Oh, Dumnezeule, spuse ea expirând profund. Îmi cer scuze. Nu sunt eu. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

– Asta înseamnă un nu?

Serena îşi muşcă buza. Corpul îi vibra, străbătut de o căldură care nu avea cum să se datoreze unui simplu sărut.

– Ar fi bine să fie aşa.

– De ce?

– Contează? întrebă ea jenată.

– Da.

– Nu iau pastile anticoncepţionale şi nici nu am prezervative în jeanşi. Înţelegi?

– Da. Dar dacă ai fi avut?

Își linse inconștientă buzele, întrebându-se cum ar fi dacă ar avea un prezervativ în buzunar.

– Am fi la orizontală. Sau la verticală. Sau oricum altcumva. Sărutul acesta a fost ceva ce n-am mai simțit niciodată, ceva ce mi-am dorit întotdeauna.

Erik expiră șuierat.

– La naiba, niciodată o femeie nu m-a stârnit așa de repede. Aș putea termina doar gândindu-mă la tine.

– Nu ai niciun prezervativ în buzunare?

El dădu din cap în semn că nu.

Ea oftă.

– Ce lucru avem și noi în comun! Dar îmi aduc aminte destul de multe de pe vremea când mai aveam întâlniri, pentru ca să fim în siguranță, iar tu să nu fii nevoit să-ți găsești singur satisfacția pentru a dormi bine.

El râse.

– Dacă ai fi oricare altă femeie m-aș mulțumi cu asta.

– Dar așa nu te vei mulțumi.

El dădu din cap.

– De ce? Nu m-ar deranja. Se uită la el și zâmbi. De fapt, mi-ar face plăcere să mă joc cu tine.

El scoase un alt șuierat.

– Mă ucizi. Nu am încredere în mine că nu te voi seduce în clipa în care îmi vei băga mâna în pantaloni. Și asta s-ar întâmpla pentru prima dată.

– Nu-ți face griji. Nu-mi voi pierde...Vocea i se stinse când își dădu seama că își pierduse deja controlul, și asta doar după un simplu sărut. Dacă el ar fi continuat, ea l-ar fi urmat și ar fi dat dracului consecințele. Expiră aproape la fel ca el. Bine. Ai dreptate. Nu putem avea încredere în noi. Se uită la el. Dar vreau să știi că nu sunt așa.

El zâmbi, în ciuda dorinței pe care o simțea și care făcea să-l doară corpul la fiecare bătaie a inimii, îndemnându-l să accepte oferta pe loc, înainte ca ea să se răzgândească.

– Ba da, așa ești.

– Nu știu cum să-ți spun asta fără să amplific surplusul de aroganță masculină, dar niciun alt bărbat nu m-a excitat cu un sărut. Mi-a stârnit interesul, poate, m-a intrigat o dată sau de două ori, dar nu s-au auzit nici clopote, nici fluiere și nici nu au erupt rachete.

– Rachete zici?

– Ai de gând să-mi faci viața imposibilă, nu?

– Nu. O apucă de eșarfă, o sărută și o trase lângă el. Am de gând să ți-o fac așa de ușoară, încât nici nu o să-ți dai seama ce se întâmplă cu tine. Haide.

– Erik?

– Am prezervative în dormitor. În mod normal, ar trebui să fim capabili să ajungem până acolo.

Ajunseră până la ușa dormitorului înainte ca intențiile bune să intre în conflict cu dorința care îi acaparase subit. Se agăță de el cu toată forța.

– Erik, pot...?

– Da, spuse el.

– Dar nu știi ce vreau să-ți cer.

– Nu-mi pasă câtă vreme mă lași să...

Nu termină. Nu mai putu. Gura ei se lipise de a lui, brațele ei erau în jurul gâtului lui și picioarele împrejurul lui. El râse chiar când îi răspunse la sărut, apăsat, așa cum își doreau amândoi. O cuprinse pe după șolduri și o trase mai aproape. Ea scoase un sunet incoerent, încercând să se apropie și mai mult de el, parcă pentru a-i intra sub piele.

Cu un sentiment de triumf pe care-l nu-l mai avusese niciodată, Erik o duse pe Serena în pat. O lăsă pe saltea fără a slăbi îmbrățișarea. Abia reușind să stea în picioare, amețit, Erik căută în sertare cu o mână, în vreme ce cu cealaltă încerca să-și scoată penisul. Mâinile ei îl ajutau pe cât de mult îl încurcau, deși chiar și prin prezervativ nu avea de ce să se plângă de degetele ei.

Cu câteva mişcări rapide, îi dădu jos jeanşii şi lenjeria de corp. Nu se mai chinui şi cu a lui, erau amândoi prea excitaţi pentru a le păsa de orice altceva decât de finalizare. Stând la marginea patului, între coapsele ei, avu doar atât control cât să vadă dacă şi ea era pregătită, plimbându-şi peste trupul ei degetele flămânde şi cercetătoare. Fierbinţeala ei îi arse pe amândoi. Cu un mârâit, îi puse picioarele în jurul lui. Ea se înălţă spre el, răspunzând dorinţei lui.

Deschise ochii mari când se înfipse în ea cu o mişcare bruscă din şolduri. Se uită printre pleoapele grele la ochii lui întredeschişi şi simţi greutatea lui pe ea. Încercă să zâmbească, să-i pronunţe numele, apoi doar să respire, dar fu imposibil. Corpul nu mai era al ei. Aparţinea unei puteri necunoscute, inimaginabile, imperioase.

Din instinct, îşi scoase eşarfa, o înfăşură în jurul lui şi-l trase mai aproape. Sărutul pe care i-l dădu el păru scăldat în flăcări. Extazul îi provocă o convulsie copleşitoare, neaşteptată.

El simţi prima contracţie şi renunţă la orice autocontrol. Intră mai puternic în ea şi rămase epuizat şi tremurând, sprijinit doar în braţe deasupra ei. Respirând greu, se străduia să pătrundă mai adânc, din nou şi din nou, mai tare, mai adânc, să o ducă dincolo de marginea extazului încă o dată şi să cadă lângă ea într-o lume de foc.

Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că se mişca, se mişca exact aşa cum îşi imaginase, încet şi profund, şi ea îi răspundea în acelaşi ritm, trăgându-l spre ea cu bucata de material moale şi cu formă schimbătoare, tremurând, agăţându-se, pulsând. Şi amândoi căzură în uitare, de parcă trecuseră o mie de ani, nu câteva secunde de când băuseră din fântâna senzualităţii.

În cele din urmă, cu răsuflarea tăiată, şoptindu-i numele, el se prăbuşi pe pat şi o trase peste el. Ea se mulă pe corpul lui, extenuată, tremurând de plăcerea care îi inunda încă trupul. El apucă marginea cearşafului şi se înveliră amândoi.

Erau încă înlănţuiţi când se treziră în lumina lunii. Erik îşi scoase şi restul hainelor, lasând doar eşarfa care le mărea plăcerea amândurora. Murmurând cuvinte de neînţeles, o trase mai aproape de el. Frecându-se de obrazul lui şi tremurând de plăcere când eşarfa îi mângâie sânii, ea savură atingerea corpurilor lor şi îi făcu loc între picioarele ei. El o sărută pe umăr. Nu vorbiră pentru că nu era nimic de spus, niciun cuvânt nu i-ar fi ajutat să înţeleagă sau măcar să descrie liniştea, uşurarea şi firescul faptului de a fi împreună.

Apoi îl căută aşa cum o căută şi el pe ea. Suferind, dorind, se cufundară unul în celălalt, posedând şi fiind posedaţi pe rând. De data asta o luară uşor. De data asta îşi luară răgazul necesar pentru a aprecia totul cum se cuvine.

De data asta, umbre colorate se suprapuseră, alunecară împreună şi hrăniră o foame neostoită de o mie de ani.

Capitolul 41

Când Erik se trezi, Serena dormea profund. Se ridică doar cât să vadă laptopul. Ecranul nu era întunecat, ceea ce însemna că avea un mesaj de la Rarities. Era un mesaj important, dar nu de cea mai mare urgenţă, altfel calculatorul ar fi produs un zgomot până ce l-ar fi închis el.

Fără să aprindă lumina pentru a nu-l alerta pe cel care-i supraveghea casa, Erik dădu la o parte eşarfa care se lipise de obrazul lui şi o alătură de obrazul ei. Închise calculatorul în linişte, îl scoase din priză şi îl duse în cel de-al treilea dormitor. Între două paturi era aprinsă o lumină de noapte. Era o amintire plăcută de la ultima vizită a nepotului său, care trecea prin acea perioadă a copilăriei în care se temea de întuneric.

Imediat ce porni calculatorul, apăru un mesaj pe ecran. Îl deschise şi descoperi dosarul pe care i-l lăsaseră cei de la cercetare. Verifică proveniența propriilor lui pagini din Cartea Învățaților, plus filele pe care le examinase în trecut din diverse surse. Un clic din mouse îi prezentă informația schematic, pornind de la anul ultimei tranzacții. Două dintre pagini apăreau în 1939, când fuseseră vândute pentru prima dată. Majoritatea apăruseră în anii '40. Mult prea multe apăruseră de la dealeri de artă care dăduseră faliment şi îşi vânduseră stocurile cu toptanul altor dealeri, în anii '60.

Trei dintre pagini, acelea pentru care ceruseră ani de zile permisiunea de a le examina, aparțineau unui consilier financiar şi spiritual al organizației New Age din Sedona, Arizona. În urmă cu şase ani, când Erik îl contactase pe călugăr, guru, consilier spiritual sau ce-o fi fost el, şi îl întrebase despre proveniența paginilor, bărbatul, susținuse, fără să clipească, cum că ajunseseră la el direct de la Primul Nexus, aşa că întrebările cu privire la când şi de la cine cumpărase paginile erau inutile. Paginile erau un miracol, nu o creație umană ce putea fi cumpărată sau vândută.

Deşi Erik încercase în fiecare an, gurul nu-şi schimbase povestea.

Erik făcu clic pentru a afla mai multe informații şi câteva clipe mai târziu descoperi că nu avea să mai vorbească prea curând cu Marele Guru. Se sinucisese în urmă cu un an, dând foc propriului sanctuar în timp ce era şi el înăuntru. După ce focul fusese stins, ieşise la iveală amploarea dezastrului. Aurul se topise şi paginile miraculoase se transformaseră în cenuşă. Fără guru şi paginile miraculoase, de care Erik era sigur că proveneau din Cartea Învățaților, nu de la Primul Nexus, secta se împrăştiase în căutarea unei alte scurtături spre înțelepciune, liniște şi viață veşnică.

Erik simți ceva în stomac. Rece. Îşi spuse că oamenii mureau tot timpul, mult prea mulți mureau chiar din cauza focului şi foarte mulți posedaseră ceva de valoare.

Continuă să-şi repete asta şi ajunse la o concluzie care făcu să-i înghețe măruntaiele.

Se încruntă şi îşi concentră atenția asupra ecranului. Pagina şase, una dintre cele pe care nu avusese posibilitatea să le examineze, fusese cumpărată în urmă cu cincizeci de ani de o tânără entuziastă, Regina Jones. De atunci trecuse prin alte mâini, fusese vândută şi revândută şi vândută din nou. Pentru că ilustrațiile nu erau prea inspirate, era genul de artefact la care se renunța imediat ce colecția cuiva devenea mai mare şi mai impozantă. Adesea, astfel de obiecte se întorceau la casa de licitații pentru a fi revândute. În prezent, domnişoara Jones devenise din nou proprietarul paginii, probabil dintr-un motiv sentimental.

– Aleluia, spuse el. Să vedem, domnişoară Jones, mai aveți magazinul Medieval Mélange în Chicago sau v-ați mutat într-un loc cu soare?

Căută mai multe informații. Domnişoara Regina Jones se mutase într-adevăr într-un loc mai însorit în urmă cu şase ani: Florida. Anul trecut murise în propriul magazin. Experții în incendii declaraseră că fusese o încercare de a profita de asigurarea de incendii, dar, pentru ea, lucrurile nu se petrecuseră aşa cum ar fi trebuit. Clădirea în care se afla magazinul ei înregistra mari pierderi şi cineva îi dăduse foc pentru a recupera banii de asigurare, iar doamna Jones avusese ghinionul extrem de a se afla acolo, făcând un inventar.

Erik îşi dădu seama că avea dinții încleştați şi umerii tensionați. Nici nu trebui să se întrebe de ce. Modelul era destul de ciudat şi urât şi nu mai putea fi ignorat: a poseda pagini din Cartea Învățaților însemna ghinion, mai ales începând cu anul trecut. Trei oameni muriseră în flăcări: Ellis Weaver, gurul şi domnişoara Jones.

S-ar fi putut să fie doar o coincidență.

Și șerpii citeau Shakespeare.

Dădu clic pe OPȚIUNI și rearanjă datele în funcție de numele care apăreau cel mai des. Deloc surprinzător, în capul listei se aflau Casa Warrick, Sotheby's și Christie's. Surprinzător era că D.J. Rubin era menționat aproape la fel de des. Doar în ultimii zece ani apăreau dealerii destul de frecvent pentru a merita o privire mai atentă. Internetul intervenea din ce în ce mai mult în practicile clasice de licitare.

Erik făcu o listă de trei nume și o trimise înapoi la Rarities, cerând să se stabilească întrevederi. Apoi citi din nou informațiile despre D.J. Rubin. Era un dealer de angro care cumpăra stocurile altor dealeri pe bani gheață. Nu prea mulți bani, dar dealerii care vindeau erau falimentari și erau mulțumiți de orice ocazie pentru a scăpa de ceea ce aveau. D.J. Rubin nu mai cumpărase de la nimeni de mult, mult timp. Murise în 1938 în urma unui atac de cord. Stocul lui fusese luat de alți dealeri, inclusiv de Casa Warrick, care pe atunci nu era în situația de a-și alege clienții. De fapt, Casa Warrick, la fel ca alte mari afaceri de familie, fusese în pragul falimentului în timpul Marii Depresii. Dar Norman Warrick reușise să scoată compania cu fața curată mulțumită talentelor sale și ochiului pregătit să descopere lucruri rare la târgurile de vechituri.

Erik rânji. Asta explica aversiunea lui Warrick față de fraude. Reputația sa se baza pe abilitățile lui de a descoperi originalele. Asta însemna că avea să fie un adevărat concurs pentru stabilirea autenticității paginilor din Cartea Învățaților.

Și Erik, cu cât le analiza mai mult, cu atât era mai convins că sunt originale.

Poate că bătrânul se seniliza. Dacă era așa, atunci Casa Warrick urma să aibă probleme. Garrison și Cleary trebuiau

să-l scoată ușor din afaceri înainte să-și distrugă reputația cu decizii stupide.

Acum, însă, Warrick era cea mai mică dintre problemele lui Erik. Lucrând repede, dar fără a ignora nimic, revăzu toate informațiile, le rearanjă din nou și din nou, de fiecare dată după alte criterii. Nimic din ce văzu nu-i schimbă părerea.

Shane Tannahill avusese dreptate. Ceva urât bântuia în jurul acestor pagini din Cartea Învățaților.

Pentru moment, rămase nemișcat și revăzu în minte diverse scenarii cu viteza unui calculator al Departamentului Apărării. Indiferent din ce perspectivă aborda situația în care erau implicați el, Serena, un ucigaș sau mai mulți ucigași necunoscuți și Cartea Învățaților, ajungea la aceeași concluzie.

Nu putea să o lase pe Serena nepăzită.

Punct.

Luă telefonul și-l sună pe Lapstrake. Acesta răspunse la primul apel.

– Ce-i, Erik?

– Eu, verificând ce face umbra mea. Este Bad Billy?

– Da. S-au schimbat în urmă cu o oră. E greu doar în doi. Câte opt ore de supraveghere, opt de odihnă și tot așa. Pun pariu că s-au săturat să urineze în tuburi.

– Ah, viața plină de strălucire a detectivilor particulari.

Lapstrake râse, se întinse și făcu câțiva pași într-unul din camioanele firmei Rarities folosite la supravegheri. Camionul purta însemnele unei firme de transport, cu prețuri corecte și de încredere. Lapstrake se uită prin dispozitivul de urmărire din spate.

– Nu e nicio lumină aprinsă. Te târăști pe întuneric?

– Doar câteva minute. Apoi vei vedea o mulțime de lumini.

– Focuri de artificii? întrebă Lapstrake sardonic.

– Nu chiar. O iau pe Serena să vedem răsăritul pe o culme.

Lapstrake mormăi.

– Norocul nostru. Cât de aproape vrei să stau?

– Nu e nevoie să vii în drumeție. Doar anunță-mă dacă am mai mult de un vierme după mine. Dacă am, scoate-l din joc în liniște, dar pe Bad Billy lasă-l să vină cu mine.

– În liniște, spui. Cât timp am?

– O jumătate de oră dacă ești norocos. Douăzeci de minute dacă nu ești. Sună-mă dacă ai probleme.

– Ce să-ți spun? replică Lapstrake și închise, pentru că avea multe de făcut și nu prea mult timp.

Erik apăsă pe butonul cifrei șapte. Instantaneu sună telefonul cu numărul privat al lui Niall.

– Ar fi bine să merite, băiete, spuse Niall în loc de bună ziua.

– Cineva dă foc oamenilor care au pagini din Cartea Învățaților.

Niall murmură ceva în barbă. Erik nu recunoscu limbajul și nu ceru lămuriri.

– Spune-mi pe scurt, ceru Niall.

– Tocmai ți-am spus.

– Mai mult.

– Trei oameni care aveau legătură cu Cartea Învățaților au murit într-un an de zile. Bunica Serenei în sudul Californiei, un guru din Sedona, Arizona, și domnișoara Regina Jones din Florida. Toți trei au murit în incendii. Unul a fost un act întâmplător de violență, unul a fost considerat sinucidere și celălalt, incendiere pentru recuperarea asigurării.

– Urât, spuse Niall. Altceva?

– Niciuna dintre file nu a apărut înainte de 1939. Sau dacă a apărut vreuna, nu se știe încă nimic. E greu de cercetat

ce s-a întâmplat înainte de 1960, pentru că toate informațiile sunt pe microfilme.

– Asta e problema Danei. Vrea să vii împreună cu Serena la Rarities. Avionul te va aștepta la aeroportul din Palm Springs în două ore.

– Va trebui să aștepte. Înainte, Serena și cu mine vom face o plimbare în natură.

– Poftim?!

– Mergem într-o drumeție.

– Pe dracu' mergeți! Îți ordon să...

– Dana e șefa mea, îl întrerupse Erik. De la ea am primit ordine.

– Băiete, eu te ard dacă ratezi chestia asta.

– Bine.

Fu tot ce spuse Erik. Nu credea că șeful nu voia să afle că, dacă dădea greș, nu va mai avea ce să-i facă. Pentru că Erik și Serena vor fi morți probabil. Nu că își făcea multe griji în legătură cu posibilitatea asta. Odată plecat din civilizație, avea cel mai bun aliat pe care și-l putea dori cineva: pământul.

– O trezesc pe Dana, spuse Niall.

– Las-o să doarmă. Nu mai contează. O să am o mică discuție cu Bad Billy și asta se va întâmpla undeva unde va trebui să mă asculte. Serena vine cu mine. Până când nu se termină totul, nu o pierd din ochi. Nu e negociabil.

– Ești pregătit să rupi contractul? întrebă Niall.

– Consideră-l confetti. Poți să aduci pe altcineva să se ocupe de asta, dar nu cred că trebuie să speri prea mult de la o eventuală cooperare a Serenei. Are încredere în mine ca într-un vechi prieten. Unul foarte vechi.

– E vorba de mai mult decât de manuscris, nu?

– Da. Aș vrea să știu și ce.

– Descoperă, băiete. Avionul vă va aștepta până când vă veți întoarce. Și lasă telefonul sau GPS-ul deschis, să știm unde să găsim corpul.

– Asta înseamnă că nu sunt concediat?

– Dacă nu mori înainte de a te ucide eu.

Niall întrerupse convorbirea.

Erik se uită la ceas. Avea puțin timp. Destul însă pentru a scana paginile Serenei și a le trimite la Rarities.

Și cu ocazia asta se va uita mai atent și la punctele de întâlnire de pe pagină.

Era ceva acolo care îl obseda. Exista un model pe care-l simțise fără să-l înțeleagă, un model care depășea evoluția firească a stilului unui artist de-a lungul anilor de care avusese nevoie pentru a termina Cartea Învățaților. Cel puțin așa își amintea Erik.

Cât despre care dintre cei doi Erik își amintea nici nu voia să se gândească.

Capitolul 42

PALM SPRINGS
SÂMBĂTĂ, ÎNAINTE DE RĂSĂRIT

Serena nu mai putea ignora zgomotele. Clipi amețită, încercând să-și dea seama unde se află. Când își aminti, se ridică imediat în capul oaselor.

Picky se întinse și se agăță cu ghearele de pătură și de corpul cald de dedesubt.

– Erik? strigă ea, împingând pisica să își scoată ghearele din pătură. Unde ești?

– Lăudat fie Domnul, răspunse Erik din camera vecină. E vie totuși. Veni în prag și se uită la ea cu ochii strălucind ca două monede de aur. Începeam să mă întreb dacă a patra oară nu te-am omorât. Sau poate era a cincea oară?

Abia ieșise din duș, era proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu jeanși, un tricou și o haină subțire. Uitându-se la el, o năpădiră amintirile și o dorință nou-născută.

– Vrei să mai încerci? întrebă ea fără să se gândească.

– La naiba, da.

Ea așteptă. El se uită doar la ea ca un bărbat care-și amintește ce gust bun avea.

– Din păcate, spuse el, vei avea nevoie de toate forțele pentru altceva.

– Și tu? Tu ce nevoie ai?

– Știi foarte bine ce-mi trebuie mie, dar deocamdată mă mulțumesc cu încălțări pentru munte.

– Încălțări pentru munte! spuse ea, dându-și seama că el avea șosete în picioare, dar nu și pantofi. Dintre toate lucrurile de care ai putea avea nevoie înainte de răsărit! Presupun că macho-ul își va croi drum prin munți în loc să doarmă ca orice om normal. Lasă-mă, Picky!

– Ce? Nu te aud, spuse el, dar râsul înăbușit dădea altceva de înțeles. Ar fi mai bine să te ridici din pat, dulceață. Soarele nu va rămâne ascuns în noapte mereu.

– Mă voi ridica din pat imediat ce reușesc să dezlipesc ghemotocul ăsta de blană de pe burta mea.

De data asta, Erik nu se mai străduí să-și înăbușe râsul. Era clar că Serena nu era o persoană matinală. Arăta la fel de morocănoasă ca și Picky pentru că fusese trezită. Lui Erik nu i-ar fi displăcut să se strecoare în pat lângă ea. De fapt, dacă mai rămânea încă zece secunde, poate chiar avea să o facă.

Serena dădu pisica și cuvertura la o parte și se ridică înainte ca fratele geamăn și vicios al lui Erik să preia controlul. Se duse spre el, mult prea somnoroasă pentru a se jena că nu avea nimic pe ea în afara eșarfei.

Erik şuieră printre dinţi. Părul ca focul căzându-i pe umeri şi pe braţe, pielea albă ca satinul, sânii cu sfârcurile de un roz pur şi un alt foc ce-i ardea între coapse.

– La naiba, cât eşti de frumoasă!

Se uită la el neîncrezătoare şi îşi luă cămaşa de noapte de pe spătarul scaunului. „Cămaşa" era un tricou bărbătesc mărimea XXL, de un albastru intens. În mod normal, tricoul nu avea calităţi afrodisiace. Dar felul în care stătea pe ea bătea orice lenjerie de lux.

Erik fu cât pe ce să geamă când o văzu îmbrăcată aşa, cu părul curgându-i în cascadă pe sâni. Ea-şi dădu la o parte părul de pe ochi cu ambele mâini. Arăta de parcă o coafase un uragan.

Uraganul Erik mai exact.

– Dacă aş fi ştiut că eşti aşa de matinal, aş fi insistat să ne vârâm mai repede în pat.

– Încercăm în seara asta.

– Să mergem la culcare mai devreme?

– Nu, să mergem în pat mai devreme.

Zâmbi, deşi era amorţită. Fiindcă era suficient de trează pentru a sesiza diferenţa, chiar se simţea bine. Puţin înţepenită pe ici, pe colo, dar plină de energie şi împăcată cu lumea. Chiar şi eşarfa ei părea foarte moale şi pufoasă.

– Arăţi satisfăcută, spuse el.

– Aşa şi sunt. Se întinse.

Erik întoarse capul şi îşi repetă toate motivele pentru care nu se putea întoarce cu ea în pat. Sau pe podea. Sau oriunde. Trezirea la viaţă a corpului său îl surprinse. După noaptea ce abia trecuse, ar fi trebuit să fie greu de trezit, ca un mort.

Dar nu avea el norocul ăsta.

– Unde este mapa? întrebă el.

– În sertarul de jos al dulapului, acolo unde Picky nu poate să ajungă la ea ca să-şi ascută ghearele.

– Nu ar face asta, spuse Erik îngrozit.

– Nu ai avut niciodată o pisică, nu?

– Ar face-o?

– Dacă i-ar trece prin cap, da. Şi pentru că se presupune că eu sunt jumătatea inteligentă a cuplului nostru dinamic, trebuie să mă asigur că el nu apucă să facă ce nu ar trebui.

Erik se uită la toate firele împrăştiate pe jos şi zâmbi amintindu-şi cât de confortabilă fusese grămada aceea de fire.

– Dar chestiile tale de ţesut? Nu se ia şi de ele?

– Am avut o dispută pe tema asta la început, spuse Serena.

– Cred şi eu. Cine a câştigat?

– Amândoi. Picky a decis că este mai bine să stea departe de războiul meu de ţesut dacă vrea să rămână în casă, în loc să ajungă o pisică de exterior douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Căscă şi îşi prinse părul într-o coadă cu eşarfa. Începuse deja să i se pară normală flexibilitatea materialului şi utilitatea multiplă, de parcă ar fi fost parte din corpul ei. Ai terminat de studiat paginile? De aceea ai nevoie de mapă?

– Încă nici nu am început. Paginile ilustrate se află într-o cameră cu climat controlat, împreună cu alte lucruri. Unul dintre ele nefiind pistolul, se gândi el. Blestemăţia era într-un toc prins la spate, lângă telefonul de la Rarities. Voi folosi mapa goală drept momeală.

– Momeală? spuse ea trezindu-se brusc când sesiză anticiparea rece din privirea lui.

– Îmbracă-te, drăguţo. Plecăm în drumeţie.

Ceea ce nu-i spusese era că şi ea făcea parte din momeală. Cel puţin, se temea că era. De aceea nu avea de gând să o lase singură acasă, indiferent cât de sofisticat era sistemul lui de securitate. Alarma era bună doar în măsura în care reacţia de răspuns, atunci când se declanşa, era rapidă şi

eficientă. Fără ea, sistemul de securitate era doar o modalitate foarte costisitoare de a speria musafirii nedoriți.

Nu că nu ar fi avut încredere că Lapstrake putea avea grijă de Serena.

Bine, poate că nu avea. Nu în totalitate. Citind dosarele, își dăduse seama că bunica Serenei nu fusese paranoică. Știuse doar mai multe decât știa el despre miză.

– O drumeție? repetă Serena. Glumești. Apoi se uită din nou la el. Nu glumești.

– A doua încercare este corectă.

În ciuda faptului că Lapstrake era pe stradă, supraveghindu-l pe supraveghetor, Erik nu voia să-și asume riscul de a o lăsa singură. Chiar dacă Niall ar fi fost pe stradă, nu Lapstrake, Erik tot nu ar fi lăsat-o pe Serena. Nu că nu avea încredere în Niall. Nu. La dracu', pe surorile sale le-ar lăsa în grija lui Niall, sau chiar a lui Lapstrake, dacă tot veni vorba.

Dar nu pe Serena.

Era ceva irațional, anormal. Ceva la care Erik nu se putea împotrivi. Îl stăpânea o certitudine bizară că dacă se despărțea de Serena avea să se întâmple ceva decisiv.

Nimic nu mai fusese rațional de când văzuse ochii Serenei, ochii viorii ai vrăjitoarei din carte care prinseseră viață. Nu era nevoie ca Niall să-i confirme asta. Știa și el, accepta și totuși nimic nu se schimba. Nu se va despărți de ea.

Și cu asta basta.

– Și dacă nu vreau să merg în drumeție? întrebă Serena, întorcându-se cu spatele.

– La fiecare al treilea pas pe care-l vom face îți voi plânge și eu de milă.

– Oprește-te, inimă ce bați ca nebuna! Serena deschise valiza, se uită la el cu ochii ei viorii, ireali și spuse: Cât timp

fac un duș și mă îmbrac, du-l pe Domnul Picky în grădină, într-un loc cu mult nisip. E singurul fel de litieră pe care-l recunoaște.

– Și dacă fuge?

– Nu a fugit niciodată și călătorește cu mine când trebuie să merg la Los Angeles sau la San Francisco. Știe la ce e bun un motel de pe autostradă.

– Am înțeles.

Erik luă ghemotocul de blană pe jumătate adormit, îl puse sub braț și porni spre curte. Picky scoase un sunet care ar fi putut să însemne fie o întrebare, fie o amenințare la adresa lui Erik. El alese ultima variantă.

– Fiule, te duc la o grămadă de nisip cum n-ai văzut în viața ta. E cea mai tare pe care o vei vedea vreodată până la marea cutie de nisip pentru pisici din ceruri.

Capitolul 43

LÂNGĂ PALM SPRINGS
SÂMBĂTĂ, LA RĂSĂRIT

Erik, stai, am o piatră în pantof!

Se opri și se uită la Serena așa cum făcuse la fiecare câțiva pași de când începuseră să urce pe poteca abruptă ce pornea din drumul prăfuit și la fel de abrupt, chiar de acolo de unde se termina. Aerul era tare, plin de aroma tufișurilor aciculare și atât de curat încât totul se contura precis, chiar și răsăritul uimitor. Prima geană de soare mijea la orizont, destul pentru ca sulițe de lumini aurii și umbre să se răspândească peste deșert. În oraș se mai vedeau luminile aprinse pe străzi

şi reclamele cafenelelor care clipeau în culori reci, în toate nuanţele curcubeului, convingând oamenii somnoroşi să intre ca să bea o cană de cafea şi să mănânce un produs dulce şi plin de grăsime.

În spatele lui Erik şi al Serenei, cam la o sută optzeci de metri, o siluetă umană îi urmărea, oprindu-se de câte ori se opreau şi ei, deplasându-se când se deplasau şi ei. Spre deosebire de cei doi, el nu se folosea de lanternă ca să vadă pe unde merge. Asta îi dădea de înţeles lui Erik că bărbatul folosea un echipament de vedere pe timp de noapte şi-l determina să trimită spre el, din când în când, câte o rază de lumină, „cu totul întâmplător". Dacă avea ochelari de vedere pe timp de noapte, chiar şi fasciculul unei lanterne îl orbea.

Dar nu ceda prea mult tentaţiei fiindcă nu voia să-şi descurajeze complet urmăritorul. Bad Billy era mai obişnuit cu urmărirea oamenilor în oraş decât în natură. Nu ştia să se folosească, pentru a se ascunde, de posibilităţile oferite de natură, de umbre sau de strălucirea intensă a lunii, nici chiar de teren. Asta nu însemna că era prost. Pentru că nu era. Se oprea mult în urmă în locuri deschise, acolo unde i-ar fi putut fi observată silueta întunecată, şi se apropia de ei acolo unde simţea că se află în siguranţă.

Erik era sigur că Bad Billy nu-i scăpase din vedere nicio clipă. Dar asta se va schimba de îndată ce vor traversa creasta. Atunci Wallace va deveni mai nervos şi va forţa lucrurile. Era momentul în care chiar şi cei mai precauţi oameni fac greşeli.

Şi el simţea că Bad Billy nu era genul extrem de precaut.

Erik se apropie de Serena şi o apucă de braţul stâng.

– Ţine-te de mine şi scoate-ţi piatra din pantof.

Când fu destul de aproape de el, Serena începu să-i vorbească cu voce joasă, pentru că el o avertizase să nu şoptească, fiindcă şoaptele se auzeau la mai mare depărtare decât murmurul.

– Încă ne mai urmăreşte? întrebă Serena, luptându-se să scoată pietricica din pantof.

– Da.

– La dracu'. Cât mai avem de mers?

– Credeam că-ţi plac drumeţiile.

– Nu şi când am tot timpul o pereche de ochi aţintiţi în spatele meu.

Erik nu o contrazise.

– La vreo patru sute de metri de aici este un loc bun pentru o ambuscadă.

Ea nu mai mişcă.

– Ai spus că vei avea grijă!

– Nu ridica vocea, murmură el. Pregătirea unei ambuscade este exact ceea ce ar face cel mai grijuliu om.

– Dar...

– Să mergem, i-o tăie el nerăbdător. În curând va fi obligat să-şi scoată ochelarii cu infraroşu. Şi atunci va veni rândul nostru. Şi nu vreau să fie prea multă lumină.

Continuă într-un ritm alert. Ea îl urmă la doi paşi în spate. Mapa ieşea evident din rucsac. Când ea îi spusese că nu se va vedea pe întuneric, astfel că umbra lor nu va şti dacă o aveau sau nu, Erik răspunsese: *ochelari cu vedere pe timp de noapte.*

Serenei îi părea rău că întrebase. După aceea, la fiecare pas simţea privirea bărbatului care o urmărea îndeaproape în vreme ce ea se chinuia pe poteca de munte, îmbrăcată cu blugi tăiaţi, un hanorac şi pantofi sport. Şi eşarfă, bineînţeles. Era singurul lucru care o ajutase să nu degere. La început îi fusese atât de frig, încât era convinsă că urmăritorul lor vedea cu ochelarii lui că i se făcuse pielea de găină. Dar după un kilometru de mers se încălzise. Curând chiar se înfierbântă. Oriunde bătea soarele, temperatura creştea cu zece grade.

Ultimul kilometru îl parcurseră într-o zonă descoperită, străduindu-se să se țină pe creastă. Se gândi să-și dea jos hanoracul și să-l înnoade la brâu. Poate așa nu i se va mai încreți pielea de fiecare dată când se gândea că necunoscutul se uita la fundul ei.

Dar preferă să tragă de eșarfă până când capătul îi ajunse mai jos de talie. Nu acoperea prea mult, dar o făcea să se simtă mai bine. Acum era mulțumită cu orice îi crea o senzație de confort psihic. Îi plăceau drumețiile, dar de obicei urma un traseu. Aparent, Erik nu făcea același lucru, sau era vorba de un traseu pe care doar caprele de munte l-ar fi apreciat.

Pe când se chinuia să urce ultima porțiune – mai degrabă un perete vertical –, pietrele se transformară în bile sub picioarele ei. Alunecă, reuși să se apuce de un tufiș cu miros de pin și izbuti să se redreseze. Bine măcar că la altitudinea asta coniferele nu aveau țepi. Prima dată când alunecase, aproape că se înfipsese cu fața în niște cactuși.

El se uită înapoi când auzi o înjurătură.

– Ai nevoie de o mână de ajutor?

– Am două, mulțumesc.

Erik zâmbi, dar o făcu pentru Bad Billy, care rămânea din ce în ce mai în spate, fie ca măsură de precauție, pentru că lumina devenea din ce în ce mai puternică, fie pentru că-l dureau picioarele, apoi spuse răspicat:

– Recuperăm timpul de partea cealaltă a crestei. Peștera e la mai puțin de doi kilometri de aici. Și nu te mai îngrijora, iubito. Paginile sunt în siguranță până când ajungem acolo și vedem ce se întâmplă.

– Sper să fie în siguranță. Nu exista nicio peșteră și ea știa asta.

– Ai încredere.

– Nu pot să cred că ai spus asta.

Erik râse.

După o clipă și ea făcu la fel. În ciuda faptului că era foarte devreme și că erau urmăriți, frumusețea răsăritului o fascina. Aerul era tare, totuși plăcut. Mirosurile erau subtile, dar puternice. Căldura se acumulase în stânci, plantele erau rezistente, dar și fragile, praful era mai fin decât zahărul praf, iar ea avea o senzație de spațiu și timp nesfârșite. În fața lor, munții apăreau din noapte asemeni unor forme geometrice. Lumina soarelui părea o ființă vie: se mișca, își schimba forma, făcea să apară urmele delicate ale unei șopârle pe praful de pe jos. Și vântul părea viu, acoperind pământul cu răsuflarea lui profundă.

– E frumos, nu? murmură Erik.

Ea încuviință și mângâie eșarfa pe care o simțea moale în jurul gâtului.

– Răsăritul în deșert mă face să mă gândesc la o țesătură ce îmbină în firele ei lumina și timpul. Și moartea. Moartea este mereu aici, în spatele vieții, definind-o parcă. Se sili să nu se uite la bărbatul care îi urmărea. Bunica iubea răsăritul. Țesea toată noaptea doar pentru a vedea primele raze ce cădeau pe materialul făcut de ea. Numea asta lumina lui Dumnezeu, mai prețioasă decât aurul.

– Îi plăcea ziua?

Serena nu trebui să se întoarcă pentru a vedea surâsul de pe buzele lui Erik. Îl percepea în vocea lui.

– Mai degrabă noaptea. Iubea întunericul și liniștea.

– Și tu nu?

Căscă.

– Din când în când, e perfect. Dar îmi plac miile de culori pe care le produce soarele. Îmi place căldura învăluitoare a soarelui de vară și răbdarea semințelor ascunse în pământ, care așteaptă venirea ploii. Îmi plac trilurile păsărilor, și zborul fluturelui, și orizontul care se întinde pe sute de kilometri în toate direcțiile.

– Îți place deșertul și gata. Îi atinse buzele cu degetele, apoi eșarfa pe care o îndepărtă pentru a simți cum pulsul ei se accelerează la atingerea lui. Voia să facă mai mult, mult mai mult, dar nu era nici timpul și nici locul potrivit. Să mergem. Cu cât mai repede ajung să vorbesc cu clovnul ăla, cu atât mai repede putem să căutăm restul Cărții Învățaților.

Soarele îi mângâia fața, făcându-i ochii să pară alcătuiți din cristal auriu, atât de vii încât îi tăiau respirația.

– Restul? Adică paginile pe care le-a pierdut bunica?

– Și, sper, paginile pe care nu le-a pierdut.

– Ce vrei să spui?

– M-am tot gândit la biletul pe care ți l-a lăsat. Se gândise și la pagini și ajunsese la aceeași unică concluzie pe care nu putea să o ignore și nu putea să o demonstreze. Vorbi și mai încet, aplecându-se spre ea până când buzele lui îi atinseră urechea. Încerca să-ți spună că a pierdut paginile, dar că tot i-a rămas cea mai mare parte din carte.

Serena inspiră profund. Aerul mirosea a zori de zi, și a deșert, și a bărbat.

– Ce te face să spui asta?

– Dimineață devreme...

– Aseară târziu, spuse ea. Acum e dimineață devreme.

Erik zâmbi.

– Mă rog. Mi-a venit ideea genială de a verifica marginile cópiilor pe care le am eu și pe care le ai tu. Cred că a folosit puncte roșii pe sigiliul fiecărei a patra pagină, ca o metodă de numerotare. Dacă nu mă înșel, bunica ta ți-a dat pagini de la început, de la mijloc și de la sfârșit. Cel puțin așa cred, că erau de la sfârșit.

– Câte pagini?

– Aproape șase sute.

Înălță capul atât de repede că aproape îl lovi în bărbie.

– Și celelalte unde sunt? De ce nu mi le-a dat?

– Poate că nu era sigură că vor ajunge la tine.

– Morton Hingham nu ar fi făcut... la naiba, chiar era paranoică, nu?

– Dacă ne gândim la felul în care a murit, a avut dreptate.

Serena clipi. Nu voia să se gândească la moartea în incendiu a bunicii ei.

– Atunci restul sunt pierdute.

– Nu. Nu și dacă faci ce ți-a spus bunica ta: gândește ca ea. Gândește bine, Serena. Gândește repede. *Gândește ca și cum viața ta ar depinde de asta.*

Fără a aștepta ca ea să mai spună ceva, Erik se întoarse și începu să urce ultimele sute de metri ce mai rămâseseră de parcurs până în vârful crestei. Cu mâinile în șolduri, Serena se uita fix la el. Ușurința cu care reușea să urce panta abruptă îi făcea plăcere și o irita în același timp.

– Tipule, nu cred că ai vrea să afli ce ar gândi bunică-mea dacă ar ști că urc pe munți la răsărit, cu un macho lângă mine, murmură ea. Cât despre noaptea trecută... ei bine, și bunica ei făcuse un copil, așa că poate cunoștea și ea căldura intensă și extazul care te făceau să te simți ca o pasăre phoenix ce moare și renaște într-o clipă.

Dar Serena nu avea de gând să își amintească acum de asta. Nu cu voyeuristul cu echipament de ultimă generație care se ținea pe urmele lor. Mută bidonul cu apă care-i făcuse o gaură în șold și porni pe pantă. Când ajunse în vârf, abia mai respira și se agăța de fiecare tufiș întâlnit în cale. Nu ajunseseră încă la liziera pădurii, dar unele tufișuri erau mai mari decât un jucător de baschet.

– Ai grijă în vârf, îi spuse Erik. E plin de pietre care se deplasează ușor. Mergi spre dreapta.

Ultimii șapte metri erau un perete vertical. Erik începuse să urce în diagonală, în loc să o ia drept, pe acolo pe unde

părea să fie mai uşor. Inspiră profund şi o luă pe urmele lui. Nu avea nici cunoştinţele, nici forţa necesară pentru a se ridica în mâini, dar era destul de agilă spre a compensa lipsa forţei fizice.

La un moment dat înţelese de ce nu o apucase el pe drumul drept. Pe la mijlocul peretelui, invizibilă de jos, era o porţiune acoperită cu pietre de mărimi diferite. Dacă ar fi încercat să se cţăre pe acolo, probabil că s-ar fi agăţat de una din aceste pietre instabile şi ar fi căzut.

– Bine lucrat, spuse Erik când ajunse sus, în braţele lui. O lăsă din braţe fără prea mult entuziasm, dar o mângâie peste tot între timp. Vezi grămada de bolovani de acolo?

Serena îşi spuse că abia mai respira din pricina urcuşului dificil. Era în parte adevărat. Inima îi bătea puternic datorită atingerilor lui.

– Bolovani, spuse ea, încercând să se concentreze şi la altceva decât la mirosul şi căldura emanate de bărbatul de lângă ea.

Îşi trecu limba peste buzele crăpate şi îşi spuse că nu voia să-i simtă gustul. Deloc. Ştia ce gust avea pielea udă de transpiraţie. Sare. Mare brânză. Şi atunci de ce saliva?

– Stâncile alea la cincisprezece metri? Alea care parcă au fost puse laolaltă de un uriaş beat?

– Da. Nările i se dilatară când îi simţi mirosul. Voia mai mult şi o dorea cu o intensitate care îl şocă. E un intrând destul de mare pentru a ne ascunde.

Se uită nedumerită la bolovani.

– Destul de mare pentru un iepure, poate.

– M-am adăpostit odată acolo pe timpul unei furtuni. Deschiderea este pe laterală. Ai grijă la şerpi.

– Şi tu ce ai de gând să faci?

– Îl aştept pe Bad Billy să ajungă la ultimii zece metri.

– Şi apoi?

– Mă gândesc eu la ceva, spuse Erik, mijind ochii. Ai tras vreodată cu arma?

– Se pun şi carabinele folosite pentru vânat mic?

– Ai nimerit ceva?

Ridică sprânceana.

– Nu ratez decât rareori. Bunica făcea o tocăniţă de iepure fantastică. Luam câte o pauză de la fasole.

– Bine. Duse mâna la spate şi de sub jachetă scoase un pistol de nouă milimetri. Are siguranţa pusă, îi zise el. Pentru primul foc are nevoie de o dublă încărcare, după aceea doar de una singură.

Ea luă arma şi îndreptă ţeava, ţintind. Simplul gest îl linişti. O urmări cum scoate piedica şi o pune la loc de câteva ori, obişnuindu-se cu mecanismul. Apoi puse transmiţătorul la centura ce i-o împrumutase el şi la care mai făcuse câteva găuri pentru a o ajusta pe talia ei.

– Am introdus numărul lui Niall, spuse Erik. Dacă se întâmplă ceva, trebuie doar să apeşi pe *Talk*, apoi scoţi piedica pistolului şi *rămâi în ascunzătoare*. Dacă Bad Billy e atât de prost încât să vină după tine, trage şi continuă să tragi până se lasă păgubaş sau termini gloanţele. Să nu eziţi, să nu-ţi fie teamă. Îţi vei apăra viaţa în faţa unui ucigaş.

Făcu ochii mari, apoi îşi dădu seama ce nu spusese. Dacă cineva o urmărea pe ea, asta însemna că el era mort deja.

– Păstrează arma, îi spuse ea.

– Eu am o armă mai bună.

– Care?

– Terenul.

Voia să-i pună o mie de întrebări şi să ridice o sută de obiecţii, dar nimic nu avea să-l determine să-şi schimbe decizia în circumstanţele actuale şi ştia şi ea.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, îi spuse el zâmbind. Am de gând să fiu mereu în avantaj faţă de Bad Billy. Dar dacă nu... Indiferent ce va fi, trebuia să se asigure că nu i se întâmpla ei nimic. Niall îţi va spune ce ai de făcut.

Înainte ca vreunul din ei să mai aibă timp să spună ceva se auzi zgomot de pietre de cealaltă parte a crestei. Wallace urca spre ei. Şi părea că nu-i e prea uşor.

Erik arătă cu capul spre bolovani. Pe faţa ei se citea nemulţumirea, dar nu mai spuse nimic. Ştia că nu mai era timp. Se duse spre bolovani, găsi intrarea şi aruncă o mână de pietricele în adâncitură. Niciun şarpe nu dădu vreun semn. Intră cu capul înainte şi începu să se gândească la planul lui Erik.

Mai întâi de toate, nu avea de gând să stea şi să-şi sugă degetul în timp ce el îşi risca viaţa.

Capitolul 44

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA

Risa Sheridan se uita la telefonul care suna de parcă ar fi privit un şobolan. Dincolo de pereţii camerei ei de hotel, oraşul Los Angeles se trezise şi se pusese în mişcare, dar nu foarte repede. Sâmbăta dimineaţa nu era multă zarvă în oraş. Cei mai mulţi oameni încă mai dormeau după distracţiile de vineri noapte.

Se uită la telefon cu ciudă. Nimeni nu trebuia, în mod normal, să sune înainte de ora şapte într-o dimineaţă de sâmbătă, ceea ce însemna că cineva, de pe un alt meridian şi care trăia după un alt fus orar, uitase de diferenţa de trei ore dintre Coasta de Est şi cea de Vest, sau cuiva nu-i păsa, sau se trezise pe acelaşi meridian cu ea şi era de părere că şi ea trebuia să se trezească.

Era mai degrabă tentată să creadă ultima variantă.

– Da, domnule Tannahill, spuse ea ducând mâna spre telefon. Sigur, domnule Tannahill. Şi v-am spus în ultima vreme ce dulce, amabil, bun, neobosit şi exigent ticălos sunteţi?

Ridică receptorul.

– Nu am cerut un apel de deşteptare.

Shane o ignoră.

– Nici nu ai spus că la sfârşitul ăsta de săptămână are loc Expoziţia Internaţională de Antichităţi.

– Domnule Tannahill. Ce surpriză.

În Las Vegas, undeva pe la etajul douăzeci şi patru al *Lânii de Aur,* Shane zâmbi când sesiză completa lipsă de inflexiuni din vocea curatoarei. Stiloul de aur pe care-l ţinea în mâna stângă, învârtindu-l pe după toate degetele, părea un acrobat care face un salt după altul.

– Ai fost deja la expoziţie? întrebă el.

– Nu.

Shane nu spuse nimic.

Nici ea.

– Du-te, spuse el.

– Toate lucrurile care v-ar fi putut interesa au fost prezentate la un muzeu, sau la toate, înainte de deschiderea expoziţiei, spuse Risa. Dacă nu vreţi să mă duc să aleg dintre resturi, nu văd ce alt motiv aş avea să mă duc acolo.

– Eu văd.

– Aştept să mă luminaţi.

Shane îşi dori să vadă cum se strâmba gura Risei în timp ce rostea dur cuvintele. Nu se atinsese niciodată de ea pentru că nu amesteca niciodată munca cu plăcerea, dar asta nu însemna că era orb. Era doar mult prea deştept pentru a se încurca cu o leoaică precum Risa. Dar să o tragă de lanţ, îi făcea întotdeauna plăcere.

– Pentru că aşa îţi spun eu.

– Fantastic.

– Şi pentru că despre Biblioteca Huntington, care ar fi o alegere normală pentru ceea ce-ţi spun eu, se zice că ar avea dificultăţi financiare.

– E o bibliotecă. E normal să aibă probleme cu banii.

– Este o bibliotecă ştiinţifică. Nu are deloc sex-appeal, ceea ce înseamnă că nu reuşeşte să atragă fonduri. Clădirea este uriaşă. E nevoie de o armată de oameni pentru a se ocupa de ea. Este şi foarte costisitor, aşa că e posibil ca administraţia să mai reducă din spaţiu pentru a economisi din cheltuieli, şi să mai vândă din chestiile pe care le au la subsol şi alte lucruri de genul ăsta.

Risa înţelese încotro se îndrepta explicaţia.

– Deci nu cumpără acum.

– Este aşa de plăcut să lucrezi cu o femeie deşteaptă.

– Încearcă să alegi şi fetele de la cazinou după mărimea coeficientului de inteligenţă, nu a cupei sutienului.

– Aceeaşi problemă ca şi în cazul Huntington, nu au sex-appeal.

– Unii bărbaţi au depăşit stadiul ţâţe-şi-fund.

– Nu sunt destui pe lume pentru a-mi umple cazinourile.

Risa renunţă la continuarea acestei discuţii.

– Căutaţi ceva anume la târgul de antichităţi sau vreţi doar să arunc o privire?

– Uită-te cât pofteşti, dar deschide şi urechile. Dacă mai e cineva care doreşte să discute despre Cartea Învăţaţilor, aş fi foarte bucuros să-l îmbogăţesc.

Se îndreptă de spate şi privirea care până atunci păruse a spune *nu mai vorbesc până nu beau cafea,* îi dispăru de pe faţă.

– E acolo?

– Asta e treaba ta. Să afli. Şi, Risa?

– Da?

– La primul semn de pericol, pleacă.

– Pericol? Se încruntă. Mai întâlnise colecţionari obsedaţi care ţipaseră la ea şi o ameninţaseră. Se întâlnise şi cu vânzători dubioşi pe străzi lăturalnice. Era o chestie neplăcută, dar făcea parte din meserie, mai ales pentru un curator ambiţios şi agresiv cum era ea. Shane ştia asta la fel de bine ca şi ea. De fapt, chiar o încuraja. Ce aţi auzit? întrebă ea pe un ton dur.

– Nimic. Şi asta mă face nervos. Încep să cred că cel care deţine Cartea Învăţaţilor poate închide gura oamenilor în cel mai vechi fel cu putinţă.

– Şi care e acesta?

– Ucigându-i.

Capitolul 45

LÂNGĂ PALM SPRINGS
SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA

Wallace, cunoscut şi sub pseudonimul Bad Billy, se uită la ultimii zece metri care-l despărţeau de vârful crestei. Înjura monoton, repetat şi foarte încet. Deşi întotdeauna mergea la muncă cu o geantă în care avea lucruri pentru noapte, nimeni nu s-a deranjat să-i spună că savantul din Palm Springs a cărui casă o supraveghea era de fapt o capră de munte. Dacă femeia nu l-ar fi încetinit pe Erik North, Wallace ştia că l-ar fi pierdut după primul kilometru.

Nu că până acum ar fi fost vreo ieşire la iarbă verde. Dacă n-ar fi fost în formă bună, ar fi mers în genunchi deja. Cât de curând, îşi va cumpăra o pereche de încălţări de munte extrem de scumpe, pe care i le va deconta clientul lui. Ar fi putut să fie şi mai rău de atât, gândi el. Ar fi putut fi îmbrăcat în costum şi cu pantofi de piele, ca la ultima slujbă.

Se mai uită o dată la stâncă şi ascultă atent, dar nu auzi nimic. Ordinele pe care le primise nu spuneau că trebuia să-l omoare cu bătaia pe North, dar nu spuneau nici că nu trebuia să o facă. North nu ar fi aşa de greu de urmărit dacă ar avea o gleznă ruptă. Sau gâtul.

Wallace începu să urce pe acolo pe unde stânca părea mai abordabilă, direct pe mijloc. Când îşi dădu seama că greşise, era prea târziu. Nu mai găsea puncte de sprijin pentru mâini şi nici cu picioarele nu stătea mai bine. Trebuia să coboare şi să încerce pe altă parte. Înjurând, căută cu piciorul priza pe care abia o folosise pentru a urca. Pantoful zgârie stânca şi alunecă.

– Ţi-aş da o mână de ajutor, dar nu ne-a făcut nimeni cunoştinţă, spuse o voce de deasupra sa, din dreapta.

Detectivul era prea şiret pentru a se uita direct sus şi a-şi pierde echilibrul, mai ales că vocea se interpunea între el şi soarele ce răsărea. Întoarse privirea încet. Foarte încet. Văzu un bărbat care şedea pe vine la marginea stâncii, foarte în largul lui cu înălţimile şi cu echilibrul înşelător. Şi relaxat de parcă se afla pe o grămadă de pietre.

Dar abia când se uită în ochii lui Erik, întunecaţi pe faţa umbrită, Wallace îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Poate că tipul trăia făcând ilustraţii pentru cărţi, dar cu siguranţă nu era un îngeraş pufos. Singura veste bună era că North nu avea nimic în mâini. Wallace nu avea decât să se sprijine cu o mână şi cu un picior, în vreme ce cu cealaltă să scoată pistolul din toc.

Da. Sigur. Trebuia să mai aştepte până ajungea jos pentru a-şi face această mică bucurie.

– Vrei să ştii un nume? întrebă Wallace.

– Am unul! Dar tu?

– David Farmer.

Erik se uită la bărbatul care se ţinea pe stâncă cu trei prize: ambele mâini şi un picior. Wallace nu transpira şi nici

nu respira greu, ceea ce spunea mult despre condiţia lui fizică. Nici nu făcuse o pauză înainte de a rosti o minciună, ceea ce spunea multe despre curajul lui, sau despre moralitatea sa.

Fără a-şi lua privirea de la bărbat, Erik alese o piatră de mărimea unei mingi de tenis.

– Bine, David Farmer. Ce cauţi aici?

– Mă plimbam şi m-am rătăcit. Ştii drumul?

– Sunt mai multe drumuri, dar dacă nu-mi spui adevărul, nu vei avea nevoie de niciunul dintre ele.

– Fabulos, spuse Wallace sarcastic. Mai întâi mă rătăcesc, apoi dau şi de un paranoic.

– Viaţa e o mizerie, nu? Zâmbetul lui Erik era şi mai înfiorător decât ochii săi. Vrei să o iei de la capăt?

– Uite ce e. Îmi pare rău că nu mă crezi. O să cobor şi...

– Dacă faci cea mai mică mişcare, îl întrerupse Erik calm, voi începe să arunc cu pietre în tine. Când te vor găsi, asta dacă te vor găsi vreodată, vor presupune că eşti un alt turist idiot care credea că Mama Natură este o bătrânică de treabă şi pumele preferă să mănânce morcovi, nu copilaşi. Mă urmăreşti?

– Da.

– A treia şansă. Cine eşti?

Wallace se gândi să insiste cu David Farmer. Apoi se gândi că până atunci îl subestimase pe Erik North. Dar nu mai era cazul. Nu era nici urmă de îndoială că bărbatul de deasupra era capabil să-l doboare de pe stâncă cu pietre. Şi destul de deştept pentru a scăpa nepedepsit.

– William Wallace, şuieră el printre dinţi, încercând să arboreze şi un surâs.

– De ce umbli pe aici la răsăritul soarelui?

– Tu să-mi spui. Şi el îşi pusese întrebarea pe ultimii câţiva kilometri. Cu siguranţă că existau locuri mult mai bune pentru a ascunde mapa.

Gânditor, Erik se jucă cu piatra în palmă, parcă pentru a-i estima greutatea şi balansul. Ceva în echilibrul interior

se schimbă. Piatra începu să coboare, îndreptându-se spre faţa lui Bad Billy.

– Bine! Bine! Spun tot! se repezi Wallace, lipindu-se de perete.

Erik prinse piatra cu o mişcare atât de rapidă că-l făcu pe Wallace să clipească. Apoi începu din nou să se joace cu ea în mână.

– Mă ocup de caz, spuse Wallace.

– De ce?

– Sunt plătit.

– Cine te-a angajat?

– Nu ştiu.

– Răspuns greşit.

Piatra plecă din mâna lui Erik şi se rostogoli peste marginea stâncii. Îl ratã pe Wallace, dar nu cu mult. Amândoi ascultară piatra cum se loveşte de peretele de piatră şi se rostogoleşte până la baza lui. Se rostogoli destul de mult timp, lovindu-se cu putere de tot ce era mai mare decât ea.

– Tu până unde crezi că te vei rostogoli? întrebă Erik şi luă o altă piatră. De data asta nu se mai jucă cu ea. Arăta ca şi cum era pregătit să o arunce.

Wallace începu să fie neliniştit.

– Ţi-am spus adevărul, nu ştiu cine m-a angajat.

Piatra următoare îl lovi în umăr. Dar la fel de bine ar fi putut să fie nasul lui. Amândoi o ştiau. Şi doar unul dintre ei transpira din cauza asta.

– Nu ştiu, spuse Wallace pe un ton ridicat.

Pietrele începură să vină una după alta, aruncate cu atâta îndemânare că nu ar fi putut să le evite nici dacă s-ar fi aflat pe un teren plat. O tăietură îi apăru pe obraz. Partea din spate a capului îl durea. Încercă să se adăpostească în crăpăturile stâncii, dar nu avea niciun pic de loc.

Mai fusese atacat şi lovit, dar niciodată pe când se căţăra pe o stâncă. Asta îl speria la fel de mult cât îl speria gândul că Erik North doar se juca cu el ca o pisică cu şoarecele, înainte de a-l omorî.

– Te rog, spuse Wallace pe o voce răguşită. Trebuie să mă crezi. Nu ştiu!

– Nu te cred.

Mai multe pietre căzură. Wallace alunecă şi abia reuşi să-şi menţină echilibrul.

– Încetează! Vocea lui era sfârşită. Îţi spun că nu ştiu! Am încercat, dar e foarte şmecher. De zece ani lucrez din când în când pentru el şi nu ştiu cum îl cheamă! Inspiră profund şi se pregăti pentru o nouă ploaie de pietre. Ticălosul e foarte bun, indiferent cine e. Sau poate că e o femeie. S-ar putea să fie o femeie. Presupun. Nu ştiu!

Erik îşi dori să nu-l creadă pe Wallace, dar îl credea. Bărbatul tremura.

– Cum eşti plătit?

– Acum îmi depune bani într-un cont dintr-o bancă din altă ţară. La început îmi trimitea cecuri mici, ale căror serii erau diferite, pe adresa cutiei mele poştale.

– Din ce oraş? întrebă Erik, convins că detectivul fusese destul de curios pentru a verifica.

– De două ori din Los Angeles, de două ori din New York şi apoi din Miami, Denver, Dallas, Seattle.

– Tipul sau tipa se deplasează mult, spuse Erik jucându-se cu piatra şi aruncând-o dintr-o mână în cealaltă. Tu cine crezi că e?

– Nu am nici cea mai mică idee, spuse Wallace dezgustat, dar continuând să tremure. Şi am încercat să aflu. Crede-mă.

Erik îl credea. Posibilitatea de a-şi şantaja clientul era probabil tentantă pentru Wallace, mai ales că se ocupa cu tot felul de chestii ilegale pentru care trebuia să fie plătit în bănci din străinătate.

– Cum te contactează?

– Prin telefon. Dar apelul este imposibil de urmărit. Numărul este secret.

– Bărbat sau femeie?

– Ar putea să fie şi un pechinez. E greu să-ţi dai seama fiindcă foloseşte un dispozitiv de distorsionare a vocii. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Pot să cobor? Mâinile încep să-mi obosească.

– La fel şi ale mele. Vrei să vedem cine la ce dă drumul mai întâi?

Wallace renunţă la ideea de a-şi scoate arma pretinzând că intenţionează să coboare.

– Ce fel de treburi faci de obicei pentru clientul misterios?

– Verific trecutul persoanelor.

– Rahat.

Wallace se gândi să se ţină tare şi să-l facă să accepte primul răspuns. Apoi se uită în ochii lui Erik. Acum erau mult mai luminoşi, dar era nevoie de ceva mai fierbinte decât soarele pentru a încălzi privirea aceea.

– O dată sau de două ori a trebuit să mă dau la nişte oameni.

– La cine?

– Un angajat de la un hotel care fura din camere. Un artist în falsificarea cecurilor, căruia îi plăcea să folosească numele celor bogaţi şi anonimi.

– O bătrânică din Florida? Un incendiu?

Wallace nici nu clipi.

– Un guru din Sedona? întrebă Erik, urmărindu-i atent expresia feţei. Din nou incendiu.

Wallace păru derutat.

– O bătrână în deşertul Mojave? continuă Erik. De data asta cu napalm.

– Ce e asta, un tur al piromanilor din stat în stat?

Căzură mai multe pietre. Privirea lui Wallace trecu de la derutată din nou la teamă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti! strigă el. Am lucrat în multe state, bine? Dar nu sunt un incendiator. Nu aşa îmi fac treaba!

Erik cântări răspunsurile şi piatra din mână. Fără nicio îndoială, Wallace ştia mai mult decât spunea, dar nici nu

clipise şi nici nu transpirase când îl întrebase despre cei trei ce muriseră în flăcări, aşa că nu avea cum să-l ajute cu asta. Putea să-l facă să cadă de pe stâncă aruncând cu pietre în el, dar ce rost avea? Erik voia să ştie numele persoanei care-l angajase pe Wallace. Wallace nu ştia numele.

Erik observă cu coada ochiului o mişcare. Era eşarfa Serenei, ridicată de o pală uşoară de vânt. Întoarse capul doar cât să o observe, dar fără să-l scape din ochi pe Wallace.

Serena era în stânga lui. Veni suficient de aproape pentru a-l vedea pe cel ce stătea agăţat pe stâncă şi Erik îşi dădu seama că avea ţeava pistolului îndreptată spre Wallace. Degetele i se albiseră, atât de tare strângea pistolul. Picioarele îi tremurau, dar pistolul nu.

– El e cel care a ucis-o pe bunica? întrebă Serena.

Simţi că i se ridică părul pe cap când auzi tonul pe care o spuse. Era genul de femeie care se lupta pentru orice iubea şi nu avea niciun pic de milă pentru cel care-i făcea o nedreptate.

– Nu am avut niciodată de-a face cu bătrânici, spuse Wallace pe loc.

– E bine că nu a fost bunicul ei, spuse Erik, neştiind dacă trebuia să-l creadă sau nu pe acest mincinos de profesie. Nu-i aşa, Bad Billy?

Wallace tăcu.

Erik îşi dori să arunce piatra pe care o ţinea în mână şi alte câteva pe deasupra. Oameni precum Wallace erau o adevărată calamitate. Erau barbari care trăiau în lumea civilizată, profitând de existenţa legilor pentru a le încălca fără să ofere nimic lumii decât degetul mijlociu ridicat.

– Îl crezi? întrebă Serena.

– Până când nu voi avea un motiv mai bun să nu o fac, da. Nimic din ceea ce am descoperit în dosarul lui nu indică faptul că i-ar plăcea să dea foc oamenilor. El preferă gloanţele sau barele de fier. Erik se juca cu piatra, reflectând. Bine,

Bad Billy. Vei coborî de pe stâncă şi te vei întoarce la maşină. Vei privi, dar nu spre vreunul din locurile unde te-ai aştepta să ne găseşti. Dacă eşti băiat bun, poate că maşina ta va mai funcţiona când vei ajunge acolo. Dacă nu, ai un drum lung până acasă. Ai vreo întrebare?

– Crezi că eşti un tip tare, nu? întrebă Wallace amărât.

– Mai mult decât tare. Sunt inteligent. Şi ori de câte ori vei avea vreun dubiu în privinţa asta, voi fi bucuros să te conving de contrariu. Iar.

Wallace era şi el destul de deştept pentru a-şi înghiţi vorbele pe care ar fi vrut să le spună. O ignoră pe Serena, considerând-o o amatoare. Dacă nu ar fi fost pe stâncă, ar fi făcut-o deja să-şi înghită pistolul.

– Poţi începe să cobori, spuse Erik. Şi nu trebuie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă nu-ţi ţii mâinile la vedere, nu?

– Du-te dracului, spuse Wallace.

– Nu de data asta.

– Nenorociţi...Wallace alunecă, se lovi şi izbuti să se prindă din nou.

Şi reuşi să scoată arma.

Pentru că trebuia să apese de două ori pentru a trage, primul foc al Serenei merse în gol. Piatra pe care Erik o aruncă spre Wallace nimeri în plin. Îl lovi ca şi cum ar fi dat cu o bâtă chiar în braţul în care ţinea arma, făcând pistolul să zboare. Cel de-al doilea foc al Serenei ratã din nou ţinta, fiindcă în clipa în care Erik dăduse drumul pietrei, braţul lui continuase să se legene şi îi împinsese arma. Wallace nu văzuse fiindcă se lipise de stâncă. În mintea lui exista o singură ameninţare şi numele ei era Erik North.

– Lasă pământul să se ocupe de el, spuse Erik, fără să-şi ia privirea de la Wallace, care pierdea rapid priza. O singură mână validă nu era de-ajuns. Sunt mai puţine întrebări aşa.

Serena se uită la Erik o clipă şi se înfioră. Simţise întodeauna pragmatismul unui războinic dincolo de zâmbetul lui, dar încă nu-l văzuse. Până acum.

Wallace căzu ca un sac de ciment până jos. După cincisprezece metri, un bolovan îl opri din rostogolire. Câteva momente rămase acolo, năucit. Apoi se ridică în picioare şi se uită în sus.

Nu era nimeni acolo.

Se întoarse şi începu să coboare cu greu, întrebându-se dacă maşina lui era acolo unde o lăsase.

Era.

Dar nu funcţiona.

Capitolul 46

Cum adică i-ai pierdut?

Wallace făcu o grimasă. Nici chiar aparatul de distorsionat vocea nu reuşea să acopere furia din glasul interlocutorului său.

– Tâmpitule! Cum ai putut să-i pierzi? Unde?

– Sus, pe afurisitul ăla de munte. North m-a purtat de colo-colo, apoi m-a aruncat de pe o stâncă, după ce în prealabil îmi golise rezervorul de benzină. Când am ajuns într-un loc unde aveam semnal la telefon, mi-am sunat partenerul şi acum te sun pe tine.

– Găseşte-i. Repede.

– Aşa am de gând. Contează cum va arăta după ce termin cu el?

– Nu.

– Dar ea? întrebă Wallace.

– Adu-mi paginile alea indiferent cum.

– Nu mă plăteşti destul pentru o crimă cu premeditare.

– O să-ţi pun o sută de mii în contul din Aruba.

– Două sute.

– O sută cincizeci. Şi nu mai da iar greş, Wallace. Morţii nu cheltuiesc bani.

Capitolul 47

PALM SPRINGS
SÂMBĂTĂ DIMINEAŢA

Chiar în momentul în care Serena şi Erik ajunseră în faţa castelului North, pagerul lui sună. Se uită pe ecran. Era Dana.

De sus se auzea zgomotul aspiratorului. Lila-Marie era ocupată cu curăţenia.

– Am uitat să te întreb cum se împacă Domnul Picky cu aspiratoarele, spuse el.

– Le iubeşte. Aspirarea este o desfătare specială pentru el.

Se uită la ea câş. Fusese palidă şi încordată la întoarcere la maşină. Mare parte a drumului cu vehiculul de teren tăcuse şi se uitase la el de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

Apoi îl întrebase: *Faci des astfel de lucruri?*

Nu dacă pot să le evit.

Deşi era ciudat, asta păruse să o liniştească. Oftase, apoi se lăsase pe spătarul scaunului şi spusese: *Pentru mine e o chestie nouă.*

Nu părea. Te-ai descurcat bine, Serena. O adevărată tigroaică cu pui.

Surâse scurt, dar era un surâs adevărat.

La fel fu şi al lui.

– Vorbesc serios, spuse Serena ascultând zgomotul aspiratorului. A durat ceva până ce Picky a reuşit să-mi comunice ce voia, dar până la urmă a reuşit. Salivează ca un idiot când îl aspir.

– Poate ar trebui să-i spun lui Factoid să încerce asta cu Gretchen.

Serena clipi.

– Pardon?

– Dacă vrei să ştii, îţi spun, dar nu e recomandabil.

Se uită atent la el şi hotărî să nu apuce momeala.

– Bine. Mă duc să văd cum e treaba cu Picky.

Erik se uită după ea cum urcă scările. Dacă ar fi fost una din surorile lui, nu i-ar fi dat pace până când nu ar fi aflat mai multe decât ar fi vrut oricare din ele să ştie. Ar fi fost amuzant, în mare parte, dar şi foarte iritant.

Fără urmă de îndoială, Serena nu era ca surorile lui. Şi-i mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Ceea ce îşi dorea să facă cu ea nu intra în categoria activităţilor frăţeşti – poate doar în vechiul Egipt.

Zâmbi şi formă numărul Danei pe celular.

– Care mai e treaba, şefa?

– Şi eu aveam de gând să te întreb acelaşi lucru.

– După cum i-am spus şi lui Niall imediat ce am coborât de pe munte, când nu sunt ghidul lui Bad Billy prin pustietate, studiez paginile.

– Hmm. Niall nu mi-a spus decât că s-ar putea să întârzii. I-a plăcut lui Wallace plimbarea?

– Mă îndoiesc.

– A supravieţuit intact?

– Mai mult sau mai puţin. Nu are nicio urmă pe care nu ar avea-o orice turist căzut de pe o stâncă.

– Excelent, spuse Dana încântată. Ai aflat ceva?

– Nu ştie cine l-a angajat.

– Şi tu crezi asta?

– Deocamdată. Se potriveşte în schemă. E genul care ar şantaja pe cineva dacă s-ar gândi că merită efortul. Şi pentru că cel care l-a angajat ştie că rupe oase şi probabil şi ucide, este plătit pe măsură. Trebuie să presupun că oricine ar fi cel ce-l plăteşte, merită să fie zgâlţâit.

– A încercat să te intimideze?

– Da. Nu ştia care e diferenţa dintre puternic şi deştept.

– Dar tu eşti şi una, şi alta.

– Nu. Sunt deştept, dar sunt ca brânza. Întreabă-l pe Niall.

De undeva de lângă ea se auzi vocea lui Niall.

– Prostii.

Apoi vocea lui Niall se auzi mult mai bine. Era clar că luase telefonul de la Dana.

– Ai o armă?

– Doar pentru că tu ai insistat.

– Şi încă insist, băiatule.

– Nu te aud din cauza aspiratorului, spuse Erik tare.

Probabil că Dana îi ceruse telefonul înapoi, pentru că se auzi vocea ei.

– Nici să nu te gândeşti. Dacă Niall spune să iei un pistol cu tine, ai face bine să-l asculţi.

Erik ridică din umeri.

– Tu eşti şefa.

– Să ţii minte asta când te duci să vizitezi Expoziţia Internaţională de Antichităţi din Los Angeles.

– Pardon?

– M-ai auzit foarte bine. Dacă te întreabă cineva ceva, le spui că Rarities are un client care vrea să afle o părere avizată despre o Carte a Orelor din secolul paisprezece.

– Ce fel de părere?

– Care să merite banii pe care îi cere Pinsky.

– Nu. Morgan Pinsky întotdeauna cere prea mult. Vezi? Ţi-am economisit banii de benzină până la Los Angeles.

– Ştii bine că salivezi la gândul că poţi răscoli prin toate cutiile alea cu file disparate ca să vezi dacă dai de vreo pepită, pietrele alea, spuse Dana. Dacă Pinsky cere un preţ decent şi manuscrisul este aşa cum l-a prezentat, cumpără-l.

– Defineşte decent.

– Sub un milion. Preţul pe care-l cere este de două şi ceva.

Erik fluieră.

– Pinsky are deziluzia grandorii.

– Poate. Dar poate că are o foarte frumoasă Carte a Orelor, cu semnătura unui duce francez pe prima pagină şi blazonul unui bastard regal.

– Dar Biblioteca Huntington?

– I-au spus că nu se înscrie în nevoile colecţiilor lor. Am anunţat la hotel că vei sosi împreună cu un invitat. Câţiva de fapt. Niall insistă să nu fii lăsat singur.

– Nu uita şi pisica de zece kilograme.

– Ce?

– Poate zece şi jumătate acum. Picky se cam dedă la somon şi unde merge Serena merge şi el.

– Dacă hotelul acceptă bebeluşi, cred că acceptă şi animale.

– Pinsky mă aşteaptă?

– Bineînţeles că nu. Târgul se închide mâine. Probabil că vei rămâne până atunci.

– Vreau să vorbesc cu câţiva dealeri despre paginile lipsă din Cartea Învăţaţilor, spuse Erik, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Nu mai poate aştepta treaba cu Pinsky?

– Presupun că vorbeşti de Albert Lars, Reginald Smythe şi Janet Strawbinger, toţi având pagini care au provenit din Cartea Învăţaţilor, în ciuda faptului că păreau a fi din secolul cincisprezece.

– Da, spuse el nerăbdător. Am trecut peste....

– Bert şi Reggie vor fi la expoziţie, îl întrerupse Dana. Bert, ca de obicei, depăşeşte la cheltuieli banii pe care-i dau părinţii. Au nouăzeci de ani şi se ţin bine. Probabil că mai rezistă încă vreun deceniu, aşa că banii sunt tot ce-şi doreşte Bert. Reggie, ca de obicei, trăieşte de la o vânzare la alta. Şi la el, tot banii te vor ajuta să deschizi uşa. Cel de-al treilea dealer a cărui fişă ai cerut-o...

– Strawbinger.

– Da, Strawbinger. E plecată din ţară. În Germania. Se face curăţenie în pivniţa unui vechi castel. Conturile ei sunt destul de bine garnisite, aşa că e nevoie de altceva decât bani pentru a-i atrage atenţia. Asta dacă nu cumva este înnebunită de ceea ce găseşte la castel şi îi vor trebui bani să cumpere.

Erik ridică din umeri.

– Ea era cea mai puţin interesantă dintre toţi trei. Gândi repede, analizând diversele cereri. Bine. Am scanat deja paginile Serenei şi le am în calculator, în arhiva Rarities. Vom aduce şi paginile şi le vom pune într-unul din seifurile firmei, vom merge la Expoziţie, dar apoi suntem liberi.

– Mai puţin câteva chestii operative, sunt de acord. La ce te gândeşti?

– Cum să fac să găsesc restul Cărţii Învăţaţilor.

Tăcere.

– E singura modalitate prin care pot stabili preţul pentru paginile deţinute de Serena. Numai aşa pot satisface cererea clientului tău.

Dana râse.

– Asta-mi place la bărbaţii deştepţi: aproape întotdeauna merită bătaia de cap pe care o provoacă. Ralph Kung, a cărui voce se auzea în fundal, îi atrăgea atenţia că Cleary Warrick Montclair se săturase să aştepte. La naiba, femeia asta nu renunţă niciodată, spuse Dana. Pune-o pe celălalt telefon.

Niall luă telefonul şi vorbi repede cu Erik.

– Păzeşte-ţi spatele. Lui Wallace nu i se spune Bad Billy doar pentru că poreclele cu nume de flori au fost luate de alţii.

– Chiar ucide? întrebă Erik.

– Ce se ştie exact sau ce se aude?

– Ce se aude.

– Atunci, da, şi acum l-ai şi supărat. Nu fi fraierul care transformă zvonurile în realitate.

Capitolul 48

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

Zgomotul puternic şi constant al motoarelor avioanelor ce aterizau pe aeroportul internaţional din Los Angeles nu pătrundea până în holul hotelului. În barul de lângă recepţie, la ordinea zilei erau bărbaţi cu ochelari cu ramă de metal, cămăşi scrobite, haine de tweed şi păr rar. Se bea martini mai mult decât orice altceva. Dacă judecai după figura chelnerului, anticarii dădeau bacşişuri asemănătoare cu hainele cu care se îmbrăcau: proaste.

Erik îşi luă privirea de la bar şi se uită la anunţul care le ura bun venit celor ce sosiseră la Expoziţia Internaţională

şi-i ruga să se înscrie la mezanin. Scoase un oftat care se datora în parte dorinţei şi în parte nerăbdării. Dorinţa era aceea ca pe undeva, printre primele ediţii din Betty Boop sau Hardy Boys, să descopere şi o pagină din Cartea Învăţaţilor. Nerăbdarea se datora aceluiaşi fapt: prea multe fleacuri, prea puţine lucruri valoroase.

Dar asta se putea spune despre orice altceva. Holurile hotelurilor, de exemplu.

Din câte spusese Lapstrake, veştile bune erau că partenerul lui Wallace venise la castelul North, dar prea târziu pentru a da de Erik şi Serena. Nimeni nu-i urmărise în Los Angeles. Erik se gândise că era posibil să fi luat o „coadă" la Retreat, micul şi rafinatul hotel pe care Rarities îl folosea întotdeauna pentru clienţi, dar nu era convins. Dar, fără îndoială, era sigur că nimeni nu-i urmărise la acest hotel.

Încă.

Şi avea de gând să mai stea puţin prin hol pentru a se asigura că nu se schimbase nimic.

– M-ai scos pe uşa din spate a hotelului luxos din Beverly Hills pentru a mă aduce aici? întrebă Serena măsurând cu privirea holul gălăgios al hotelului din aeroport.

Clienţii de la Beverly Hills Retreat erau toţi îmbrăcaţi cu haine scumpe, chiar dacă uneori neprotocolare. Dar nu şi cei de aici. Nu mai văzuse aşa o colecţie de vechituri de mult timp.

– Unele haine purtate de aceşti bărbaţi sunt destul de vechi pentru a fi piese de muzeu. Se uită la aranjamentul floral de cinci metri pe cinci, completat cu praf adevărat şi pânze de păianjen. Cât despre decorul hotelului, mai bine să nu mai vorbim. Încerc să uit.

– Da. Ţi-am spus că-l vei invidia pe Pincky înainte ca totul să se termine.

– Ai avut dreptate. De la un hotel care dă de mâncare homar felinelor aflate în vizită şi le pune perne de satin în

camere de mărimea unei insule, la... Se uită la păianjenul care se ocupa de gustarea de noapte. Asta!

– Nu ţi-ai imagina niciodată că toate cărţile de la parter valorează milioane de dolari, nu?

– Nu, dacă e să mă iau după cei ce merg la târg, spuse ea uitându-se spre bar.

– Majoritatea sunt expozanţi, nu spectatori.

– Investesc toţi banii în cărţi şi nimic în garderobă?

– Într-o oarecare măsură. Dar în general este o chestie de profesie. Haine proaste, dinţi la fel, dar minţi strălucite.

– Nu uita şi de păr.

Zâmbind, îşi trecu mâna prin părul lui des care avea nevoie de o tunsoare.

– Despre mine vorbeşti?

– Nici în cea mai proastă zi pe care o poţi avea, spuse Serena absentă, studiind un bărbat, nu, era o femeie, al cărei păr era pe trei sferturi vopsit şi un sfert alb, chiar lângă pielea roz a capului. Tu ai un păr grozav. Aş da orice pentru a-l avea.

– Eu aş prefera ca al tău să cadă ca focul pe pielea mea.

Cuvintele şi privirea senzuală o făcură să-şi ţină respiraţia.

– Nu vorbi aşa, spuse ea repede.

– De ce nu?

– Îmi distrage atenţia.

Privirea lui o mângâie ca şi cum ar fi făcut-o cu mâinile, amintindu-şi.

– Da, aşa e. Îşi adună gândurile şi aruncă o privire prin hol pentru a observa dacă nu cumva cineva se uita prea mult la ei sau care semăna cu persoana din fotografia pe care i-o trimisese Factoid.

O femeie cu un corp bun de *Playboy* şi cu graţia unei balerine se apropie de Erik. Serena se uită atent la ea. Deşi

nu era frumoasă, aşa cum era definită frumuseţea la Hollywood, arăta bine. Avea părul întunecat ca noaptea, ochi mari şi albaştri. Gura ei te ducea cu gândul la un vin bun şi la sex. Vorbea cu un accent din sud şi vocea părea umedă.

– Dacă Shane mi-ar fi spus că eşti aici, nu m-aş fi plâns aşa de tare că trebuie să vin, spuse ea.

– Risa! De unde ai apărut? Nu te-am mai văzut de o viaţă, spuse Erik şi se aplecă pentru a o îmbrăţişa şi săruta.

Serena îşi spuse că nu trebuie să fie geloasă. Apoi şi-o spuse din nou. Se pregătea pentru a treia oară când el se desprinse în sfârşit de frumoasa femeie şi-i zâmbi cu o evidentă plăcere, făcându-le cunoştinţă. Serena şi Risa dădură mâna, analizându-se din cap până-n picioare, aşa cum doar femeile o pot face.

Risa se întreba unde o găsise Erik pe femeia cu aer distant, părul roşu care părea a o acoperi, ochi care te vrăjeau şi genul de corp graţios şi zvelt pe care Risa şi-l dorise toată viaţa. Pentru a nu mai vorbi de haina care era atât de extraordinară încât abia reuşea să nu o atingă. Era ciudat că o femeie atât de deosebită purta o eşarfă atât de banală ca accesoriu.

– Nu-mi spune că şi şeful tău te-a pus să umbli prin tomberoane, zise Erik făcând-o pe Risa să-şi mute atenţia de la Serena. Cu ce l-ai supărat de data asta?

– Respir, spuse Risa întorcând-se din nou spre Serena. De unde ai cumpărat haina asta fantastică?

– Eu am făcut-o.

La început, Risa crezu că e o glumă. Apoi îşi dădu seama că nu era.

– Ei bine, aşa dispare visul.

– Ce vis? întrebă Erik.

– Cel în care îmi cumpăram o astfel de jachetă şi-l agăţam pe amantul secolului.

– Hei, eu m-am oferit, spuse Erik.

Ea dădu ochii peste cap.

– Doar *după* ce ai fost sigur că-mi trecuse pasiunea pentru tine şi ai făcut-o ca să-mi salvezi mândria atunci când iubitul m-a abandonat pentru tipa aia bogată care putea să-i plătească doctoratul.

– Era un fraier. Un frumuşel fără inimă.

– Sunt sigură că ai dreptate, dragule. Aşa se întâmplă de obicei când faci pe fratele mai mare şi mai rău, spuse ea şi-i făcu cu ochiul Serenei. Dar sunt prietenă cu surorile lui Erik, ceea ce înseamnă că putem fi chit. Nu are niciun secret pentru mine.

– Serios? Serena zâmbi, plăcându-i mai mult de Risa cu cât auzea mai multe. Pot să-ţi fac cinste cu un pahar, sau trei, de vin?

– Puteţi să împărtăşiţi secrete despre mine mai târziu, interveni Erik. Ai fost deja jos? o întrebă pe Risa.

Ridică din umeri şi astfel Serena văzu că jacheta din mătase cu care era îmbrăcată nu era neagră, aşa cum i se păruse, ci de un albastru intens, cam ca şi ochii ei.

– Am fost, spuse Risa. Vârî în buzunar mâna cu manichiura proaspăt făcută. Nimic deosebit.

– Ce caută Shane?

– Asta trebuie să-l întrebi pe el.

– La naiba, spuse Erik. Mi-era teamă de asta. A auzit de pagina aia de aur şi cu câteva culori, nu?

Risa nu făcu decât să ridice din sprâncene.

– Ei bine, prefer să o aibă el decât alţi oameni pe care-i cunosc, spuse Erik, dar fără a fi bucuros de competiţie.

Tannahill era o enigmă. Era demn de încredere până la un punct şi acel punct era atins atunci când voia să cumpere ceva. Atunci juca cu totul alt joc, cu alte reguli. Adică fără reguli.

– Adică, preferi să cumpere Shane bunătatea de aur în locul lui Norman Warrick?

– Adică Shane caută pagina aia?

Risa zâmbi ca o pisică. Era la fel de competitivă ca şi şeful ei.

– Îl cunoşti mai bine decât mine.

– Nimeni nu-l cunoaşte pe Shane.

– Ciudat. Şi el a spus acelaşi lucru despre tine. I-am dat dreptate şi eu te cunosc mai bine decât oricine, în afara lui Niall. Zâmbetul Risei deveni mai larg şi se întoarse spre Serena, întinzându-i o carte de vizită. Nu-l lăsa pe Erik să te convingă să nu ieşi cu mine. S-ar putea să descoperim că avem multe în comun.

– Femei deştepte într-o lume condusă de bărbaţi? spuse Erik cu o expresie de durere. Era fraza preferată a surorilor sale.

Risa îi făcu o bezea.

– Ai ghicit.

Serena o urmări cu privirea în vreme ce se îndepărta. Mergea repede, dar cu eleganţă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

– Nu pot să cred că ai lăsat-o din mână, spuse Serena.

– Nu ies cu puştoaice.

– Nu e cu mult mai tânără.

– Acum nu. Atunci era.

– Şi acum?

Erik se uită la ea.

– Ce vrei să spui?

– De ce nu sunteţi iubiţi? întrebă ea fără ocolişuri.

– Ne plăcem prea mult unul pe altul ca să stricăm o prietenie excelentă pentru ceea ce ştim amândoi că ar fi o perioadă scurtă de sex.

– De unde ştii că ar fi scurtă?

– Te-ai uitat vreodată la o pereche de pantofi şi, fără să-i fi probat, deşi erau fantastici, să ştii că te vor strânge?

– Da. Se cheamă experienţă.

– Aşa am ştiut şi noi.

– Bine, spuse Serena lăsând o clipă privirea în jos.

– Ce înseamnă asta?

– Doar atât. Bine. Mi se pare logic. Doar adolescenţii simt nevoia să se urce pe o stâncă pentru a se convinge că doare când aterizezi.

Erik deschise gura apoi o închise, surâzând. Nu va înţelege niciodată cum funcţionează mintea unei femei, dar îi făceau plăcere cele agere.

– Îmi placi, Serena Charters.

– Şi eu învăţ să te plac, Erik North.

– Un gust care se dobândeşte, asta e?

Se linse pe buze, aducându-şi aminte ce gust avea.

– Mă ucizi, spuse el aplecându-se şi sărutând-o repede şi profund. Apoi îi spuse încet: Îmi place Risa, dar nu am încredere în ea. E o femeie inteligentă şi ambiţioasă şi are multe de dovedit. A făcut câteva achiziţii pentru Shane care erau la limita legii. Vrea paginile tale pentru că şeful ei nu promovează amărâţi care pierd.

– Eşti sigur că-ţi place de ea?

– Da, mult. Dar asta nu înseamnă că sunt orb. O sărută din nou şi îşi îngropă faţa în eşarfa ei. Era uimit de nevoia pe care o simţea de a se asigura că era acolo, cu el, că o putea atinge, de parcă, dacă s-ar fi întors o clipă, ar fi dispărut pentru o mie de ani. Şi acum să mergem să vedem dacă mai găsim o foaie sau două din Cartea Învăţaţilor.

Serena ar fi vrut să-i spună să mai stea, pentru că i se învârtea capul şi ar fi vrut să continue să-l sărute. Apoi îşi auzi propriile gânduri, dădu din cap şi-l urmă repede spre scările rulante. Mergând după el, zâmbi şi murmură: *Bunico, unii dintre ei s-ar putea să merite. Nu mă sufocă nici când e aşa de aproape şi tot ceea simt când respir e el.*

I se întâmpla pentru prima dată.

De fapt, se gândise că era imposibil. Dar dovada era chiar în faţa ei, pe scările rulante, uitându-se pe palier ca o pasăre

de pradă flămândă. Haina moale de piele se mula pe el ca o umbră de ciocolată. Decise că era excelent construit fizic, fără a fi foarte musculos, şi suficient de înalt pentru a o face să se simtă la fel de delicios de feminină precum gura Risei.

Apoi îşi aminti ce-i spusese despre Risa. *Nu am încredere în ea.* Erik trăia într-o lume în care încrederea era un lux ce putea fi raţionalizat. Ea trăise într-o lume în care învăţase să nu aibă încredere în nimeni. Nu chiar. Nu complet.

Dar voia să aibă încredere totală în el, deşi ştia că era o prostie. Însă nu avea ce face. Avusese încredere că nu o va ucide. Apoi avusese încredere în el ca amant. Acum înclina să creadă că nu o va răni, nu fizic, ci altfel, totuşi dureros.

Nu avea nevoie de sfatul bunicii sale pentru a şti că a se încrede astfel în Erik era o prostie. Venise spre ea împins de misterul care învăluia Cartea Învăţaţilor. Când va rezolva misterul va pleca. Povestea se va termina. Legătura se va termina.

În cel mai bun caz, avea să sufere. În cel mai rău caz avea să sfârşească la fel ca bunica ei. Ucisă.

Dar, spre deosebire de bunica ei, Serena nu va şti de ce murise.

Capitolul 49

Erik o aşteptă pe Serena şi o conduse la masa unde se făcea înregistrarea şi care era în capătul holului, lângă toalete. Ar fi putut să arate o carte de vizită de la Rarities şi să primească permise VIP, dar preferă să plătească zece dolari de persoană şi să nu aibă pe nimeni pe cap care să se ocupe de ei şi să le spună cât de importantă era această expoziţie şi cum atrăgea ea toţi colecţionarii din lume.

Dacă nu ar fi ştiut deja, nu ar fi venit. Sau, mai exact, Dana nu l-ar fi trimis.

Pentru că indiferent cât insistau specialiştii că în astfel de expoziţii nu găseai decât fleacuri, exista mereu şi câte ceva spectaculos. Un obiect de care un muzeu nu avea nevoie sau nu-şi permitea să-l achiziţioneze. Un obiect despre care se credea că este un lucru şi care era cu totul altceva. Un obiect care umplea un gol într-o colecţie particulară sau elementul de început al unei noi colecţii. De asta veneau cu toţii: pentru vânătoare. Nu se ştia peste ce puteai da.

Şi expozanţii veneau, pentru că nu se ştia niciodată ce mai puteau vinde.

– Manuscrisele sunt pe aici, spuse Erik uitându-se la harta expoziţiei.

Standul lui Reginald Smythe era chiar pe rândul din mijloc, acolo unde novicii îşi începeau căutarea. Partea bună era că Erik nu încheiase niciodată vreo afacere cu Smythe, aşa că omul nu avea de unde să ştie că este un cumpărător profesionist. Partea proastă era că abordarea indirectă cerea mai mult timp.

Era totuşi în avantaj.

– Fii atentă la mine, îi spuse Erik Serenei. Tu ai vrut să venim aici şi eşti logodnica mea. Nu spune nimic despre nimic dacă nu spun eu mai întâi. Bine?

– Da, aşa cred.

– Nu vreau doar să crezi.

– Bine. Eu sunt bomboana şi tu eşti marele bărbat.

Erik încă mai râdea când pătrunseră în sala mare. Intrând după el, Serena descoperi că toate uşile duceau în acelaşi loc: o sală imensă. Sala fusese împărţită în mai multe încăperi mai mici, unde se aflau numeroase standuri, mai mici sau mai mari, cu diferite exponate.

Uitându-se împrejur şi încercând să nu se împiedice fiindcă se uita oriunde, numai încotro se îndrepta nu, Serena mergea alături de el pe un coridor îngust între standuri.

Deşi nu era multă lume în sală, se auzea un zumzet de glasuri, punctat doar din când în când de câte un cuvânt sau o frază.

– ... cea mai mare carte de cântece pe care am văzut-o vreodată. De mărimea unei mese şi desene cu...

– ... de la pildele lui Lindisfarne nu a mai existat...

– ... sigur a fost scoasă la comanda lui Carol cel Mare, dar nu o pot dovedi. De aceea preţul este aşa de...

– Ai vândut ceva?

– ... pagină ilustrată din *La Divina Commedia*. Uitaţi-vă la lucrătura fină...

– ... cred că această filă provine din Biblia Carolingiană. Toate probele indică secolul nouăsprezece...

Serena se întreba dacă nu cumva ochii i se învârteau ca titirezul. Voia să se uite la tot, dar Erik o ţinea de umeri şi o direcţiona spre manuscrise. Din când în când, se ridica pe vârfuri ca să vadă mai bine, dar Erik nu o lăsa să zăbovească.

– ... vedeţi, este semnat de Bartolomeo Sanvito. Vă asigur că este din secolul cincisprezece...

– Hei, ai vândut ceva?

Serena se întoarse, dar nu-l văzu pe cel ce pusese întrebarea şi care se deplasa printre standuri salutându-i pe toţi şi punând aceeaşi întrebare.

– ... calitatea este deosebită! O miniatură din secolul şaisprezece...

– ... un lapislazuli bleu extraordinar în Madonna în rochie, dar foiţa de aur dă toată...

– Nu, este stilul anglican târziu. Uitaţi-vă la feţe. Parcă au fost copiate din Psaltirea lui Luttrell.

– Ai vândut ceva?

Erik simţi că Serena nu voia să fie târâtă mai departe şi zâmbi. Reuşi să o ducă până la standul lui Reggie Smythe înainte să-şi piardă răbdarea. Nu că îi putea aduce vreo

învinuire. Oricine putea face materiale textile cu textură medievală aşa cum le făcea ea ar fi fost fascinat de modelele şi culorile cărţilor medievale, mai ales cele în stil britanic, care îşi datora motivele şi simbolurile strămoşilor celţi.

Prevăzând că urmează o mică revoltă, încetă să o tragă mai departe pe culoar. Ea se uită, peste umărul celui îmbrăcat cu jacheta de tweed, la pagina în discuţie. Cel interesat avea o legitimaţie de expozant, ca şi cel care vindea. La astfel de evenimente, mai frecvente erau schimburile, nu vânzările.

– Mă interesează un schimb cu pagina aceea a ta dintr-un curs francez din secolul paisprezece, spuse expozantul. O legitimaţie boţită pe care scria REGGIE SMYTHE era prinsă de jacheta bărbatului.

– Cred şi eu că te-ar interesa, spuse clientul fără a fi impresionat. Dar dacă propunerea ta include şi pagina aia distrusă din cartea lui Chartier, *Le livre des quatre dames,* poate că avem despre ce discuta.

– *Distrusă!* Smythe se dădu înapoi de parcă l-ar fi lovit cineva. Doar un cretin ar putea considera distrugere acele semne minunate lăsate de trecerea timpului.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

– Dacă până duminică nu vinzi niciuna din astea două, caută-mă. Sunt chiar lângă indicatorul Exit, pe rândul G.

Smythe zâmbi şi se întoarse spre Erik şi Serena, ignorându-l pe bărbatul care în ciuda celor spuse, rămăsese acolo şi se uita la pagină.

– E frumoasă, nu? Aţi dori să vă uitaţi la ea mai de aproape?

– Ai vândut ceva? se auzi de pe celălalt rând.

– Nu, mulţumesc, spuse Erik înainte ca Serena să aibă timp să deschidă gura. Apoi se gândi, ce dracu', dacă nu rişti nu câştigi. Niall ar fi leşinat la abordarea directă, dar Niall

nu era acolo. Mătuşa mea e înnebunită după antichităţi. Aveţi vreo pagină de la începutul secolului doisprezece scrisă în stil celtic insular? Laic, nu ecleziastic. Vorbise rar, dând impresia unui om care învăţase pe de rost ce trebuia să ceară.

– Laic? Nu.

– Dar ceva palimp... palimpseste? Cu mare artă, se prefăcu încurcat să pronunţe neobişnuitul cuvânt.

– Parţial sau întreg? întrebă Smythe zâmbind amabil.

– Orice e bine, cred. Nu mi-a spus.

– Laic?

– Nu contează.

– Din ce perioadă?

– La dracu', nu-mi pasă, spuse Erik, dar ştiu că e entuziasmată de ilustraţiile din secolul cincisprezece. Ridică din umeri. Cred că e ceva drăguţ dacă-ţi plac astfel de lucruri.

Toate paginile pe care le avea din Cartea Învăţaţilor conţineau ilustraţii din secolul cincisprezece, în afară de una singură.

– Drăguţ, spuse Smythe. Hmm. Da. Perioada din secolul cincisprezece este considerată de mulţi vârful artei ilustraţiilor. Îşi drese glasul şi se aplecă în spatele tonetei, de unde scoase un dosar de carton. Acolo erau diverse file din diferite epoci, de diferite calităţi şi în diferite stadii de degradare. Acestea, spuse el, sunt ceea ce căutaţi.

Erik luă dosarul şi hotărî că era momentul să profite de avantajul său. La dracu' cu subtilităţile. Ignoră recomandările lui Smythe şi începu să caute cu o viteză care spunea fie că ştie exact ce vrea, fie că nu-i păsa ce vede. Îl lăsă pe Smythe să aleagă.

Serena aşteptă până când aproape termină de răsfoit tot teancul, apoi renunţă să fie politicoasă şi se uită peste umărul

lui. Când Erik văzu că o interesează şi-i simţi răsuflarea caldă pe gât, începu să facă comentarii pe marginea filelor, aproape la fel de repede pe cât le răsfoia. Concluzionă că nu avea să găsească nimic important făcând pe prostul. Reggie era un tip şmecher.

– Exerciţiu şcolar, spuse el referitor la una din pagini. Mai avea mult de muncă pentru a primi o notă de trecere.

– Secolul treisprezece, nu cincisprezece.

– Mă întreb cine a amestecat culorile astea. Pare că a folosit urină în loc de oţet şi că a băut prea mult lapte.

Fila dispăru repede şi Serena nu avu timp să vadă decât un verde şters, bolnăvicios.

– Culoarea asta nu se potriveşte nici cu perioada, nici cu locul din care provine pagina. Dar se potriveşte cu desenul. Inept.

Smythe se uită la pagina în chestiune şi nu spuse nimic. O cumpărase împreună cu alte câteva din secolul XIV. Mai câştigi, dar mai şi pierzi.

– Idiot. A folosit vopsea aurită înaintea celorlalte culori, nu invers. Probabil că s-a gândit că lucrează cu foiţă de aur. Pun pariu că profesorul i-a dat câteva la palmă din cauza asta.

Trecu peste alte două file înainte de a ajunge la ultima.

– Ar fi putut să folosească un lunellum mai bun, spuse el şi dădu şi ultima filă.

– Un ce? întrebă Serena aplecându-se şi mai mult peste el.

Erik inspiră profund parfumul de femeie. Porţiunea gâtului neacoperită de eşarfă părea la fel de fină ca mătasea.

– Lunellum este un cuţit curbat folosit pentru a îndepărta surplusul de culoare, spuse el absent, inspirând din nou, întrebându-se dacă eşarfa ar avea ceva împotrivă să fie muşcată. Fila asta arată de parcă a fost mestecată, apoi scuipată.

Expozantul clipi, dar nu comentă. Era un exemplu de artă de proastă calitate.

– Partea bună este că toate aceste file puteau fi refolosite, spuse Erik.

Se gândi dacă trebuia să-l întrebe direct pe Reggie despre pagina pe care o pusese spre vânzare pe internet. Sau poate că o vânduse deja.

La naiba.

– Deocamdată, acestea nici măcar nu sunt palimpseste, ci mai degrabă exerciții școlare, spuse Erik. Aveți ceva mai bun sau îmi pierd vremea?

Fără să spună nimic, Smythe aduse o altă cutie. Era mică și paginile erau puse în rame de carton. Deschise cutia cu grijă.

Serena expiră profund lângă urechea lui Erik, făcând ca ritmul cardiac al acestuia să se dubleze.

– Fabulos, spuse ea. Nu e stilul meu preferat, dar este extraordinar. Se uită la eticheta din colț: 1100$.

Erik nu spuse nimic. Doar se uită fix la expozant.

– Care e problema cu ea?

– Ce vreți să spuneți? întrebă Smythe.

– Să fim serioși. Pare a fi creația Falsificatorului Spaniol. Dar dacă ar fi așa, atunci nu ați ascunde-o într-o cutie.

Smythe renunță să-l mai considere pe clientul său un novice în arta manuscriselor cu ilustrații.

– Așa am crezut și eu până când am comparat-o cu câteva originale. Dacă cineva poate numi o copie original, atunci despre asta este vorba.

– Mai aveți și alte pagini la fel? Aș vrea să am mai multe ca să aleg.

– Nu, nu la mine.

– În magazin?

Reggie mototoli și mai tare legitimația de la piept.

– De fapt, nu mai am niciuna la fel. Am vândut vreo două de-a lungul timpului. De fapt, vânduse chiar această pagină, dar nu voia să intre în detalii, pentru a nu-și deruta clientul.

Erik ar fi putut să-i spună exact când și unde fusese vândută pagina, dar el voia să afle care era cea mai veche sursă. Prima persoană care comercializase paginile. Cu persoana aceea voia el să discute.

– Unde ați găsit filele?

– În perioada aceea cumpăram mult la licitații, unde nu se prea fac inventare pentru că bunurile nu merită.

– Vă mai amintiți când ați văzut prima dată o pagină ca asta?

Reggie se uită la el.

– Tinere, mă ocup de astfel de afaceri de treizeci și cinci de ani. E cam greu să-mi aduc aminte ceva atât de nesemnificativ ca o simplă pagină.

– Asta numai dacă nu v-ați ars.

– Dacă s-a întâmplat așa, nu mi-am dat seama pe loc. Cred că e un potpuriu desenat după creația Falsificatorului Spaniol. Un înger de pe o pagină. Un castel de pe o alta. Un dragon de pe o a treia. O Madonna de pe a patra. O creație excelentă, dar, din păcate, nu autentică. Dar litera F este foarte bine făcută, nu crezi? Profunzime bună și echilibru, în ciuda naturi eclectice a compoziției.

– Un potpuriu fals după un falsificator autentic, spuse Serena dintr-o suflare. Cred că începe să mă doară capul.

– Și textul de dedesubt? întrebă Erik.

– Laic. Din câte îmi dau seama, este din secolul doisprezece. De aceea l-am scos. Această cutie este pentru cumpărători speciali, cu nevoi specifice.

Erik se întrebă dacă „special" nu însemna idiot. Sau „necinstit". Dar nu era problema lui. Problema lui era să afle dacă această pagină fusese tăiată din Cartea Învățaților.

– Aţi verificat-o la lampă?

Smythe nu întrebă ce fel de lampă. Singura logică în context era o lampă cu ultraviolete.

– Da. Dedesubt se vede o urmă dintr-o iniţială. Un alt F, poate, sau un B.

Sau un E şi un S combinate.

Dar Erik nu dădu glas gândului.

– Text?

– Nu. Probabil că a fost tăiată din paginile suplimentare de la începutul sau de la sfârşitul unui manuscris.

– Falsificatorii fac asta tot timpul, încuviinţă Erik. Aşa, măcar hârtia are vârsta potrivită.

– Dar dacă hârtia era aşa de valoroasă, de ce era irosită cu pagini goale? întrebă Serena.

– Ştii cum erau făcute paginile pe atunci, mari şi apoi împăturite, în funcţie de dimensiunile cărţii?

Ea încuviinţă.

– Astăzi se face la fel, paginile sunt multipli de doi, patru, opt şi dacă textul nu se termină pe o pagină cu număr par, rămâi cu ele libere.

Ea încuviinţă din nou.

– În trecut se întâmpla aşa şi mai des. Uneori, pur şi simplu nu exista destul text pentru a umple toate paginile, sau alteori cărţile erau începute, dar neterminate. Sau, alteori, paginile goale de la început şi de la sfârşit erau o întărire a valorii mari a cărţii respective. Un exemplu timpuriu de consumism.

O imagine ciudată îi veni în minte Serenei.

– Ca, de exemplu, o copertă de carte din foiţă de aur, cu safire, rubine, perle şi cristale de cuarţ, sau diamante tăiate prost? Cu modele ce sunt...

Erik rămase o clipă nemişcat, apoi spuse pentru a o acoperi:

– Da, exact ca aceea pe care am văzut-o la Huntington. Înainte ca ea să aibă timp să riposteze că nu fusese niciodată la Huntington, el se întoarse spre Smythe. Două sute.

– Opt, spuse Smythe automat.

– Mai încearcă. Chestia asta nu valorează nimic pentru un colecţionar. Erik o mângâie pe Serena pe obraz, apoi îşi strecură mâna pe sub eşarfă, cerându-i astfel să-l susţină. Nu o cumpăr decât pentru că logodnica mea crede că e frumoasă şi eu am uitat de ziua ei de naştere de săptămâna trecută.

Serena îşi muşcă buzele pentru a nu pufni în râs. Apoi îi luă mâna, o puse pe obrazul ei şi clipi ca o logodnică bună ce era.

– Eşti aşa de dulce. Dar nu trebuie să-mi cumperi nimic. Vorbeam serios când am spus că nu sunt supărată.

– Pentru tine, iubito, îmi face plăcere. Erik începu să caute printre foile din cutie. Nimic nu-i trezi interesul.

– Cinci sute, spuse Smythe, simţind că pierde o vânzare.

– Două sute cincizeci.

– Vreţi să vă împachetez?

Erik încuviinţă, plăti şi o luă pe Serena de braţ. O trase câţiva paşi la o parte ca să nu poată fi auziţi.

– Unde ai văzut o copertă cu foiţă de aur şi cu diamante?

Serena se gândi că intensitatea privirii lui Erik ar fi fost chiar atractivă dacă nu s-ar fi uitat la ea acuzator. Dar se uita.

– Păi... e o amintire, atâta tot. Probabil de la şcoală.

Dar niciunul din ei nu credea.

– Era în stil baroc, sau cu crini, sau simplă, sau...

– Era mai degrabă celtică, spuse ea. Complicată, dar şi simplă. La fel ca şi iniţialele E şi S de pe paginile mele, dar nu iniţiale, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Ai putea să desenezi modelul?

– Aş putea să încerc. De ce?

– De când ai amintirea asta? E la fel de veche ca şi amintirile cu cele două iniţiale împletite?

Înţelese unde bătea el.

– Crezi că am văzut şi coperta în acelaşi timp?

– Cred că dacă aş pune toate astea într-un manuscris, eu sau unul dintre descendenţii mei şi-ar da osteneala să decoreze coperta cât mai frumos pentru a arăta ce valoare are.

Serena închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte cât mai bine. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai vagă devenea amintirea. Scoase un sunet de frustrare, ca o pisică supărată.

– Îmi pare rău. Nu te pot ajuta mai mult. Nu-mi mai aduc aminte altceva.

Ar fi vrut să o forţeze puţin, dar simţi că nu ar ajuta la nimic.

– Hai să ne mai uităm la nişte pagini. Poate te va ajuta.

– Şi dacă nu?

– Vom încerca să căutăm în baza de date de la Rarities.

– Şi dacă...

– Şi dacă mâine murim? o întrerupse el nerăbdător, apoi îşi dori să-şi fi muşcat limba decât să fi spus ce spusese.

– Asta mă linişteşte.

– Da, spuse el dezgustat. Sunt un adevărat urs de pluş. O sărută apăsat. Haide. Avem o mulţime de prostii la care să ne uităm şi nu avem prea mult timp.

– Înainte de a muri? întrebă ea sardonic.

Erik nu răspunse. Văzuse pe cineva care semăna foarte bine cu persoana din fotografia listată a lui Ed Heller.

Capitolul 50

Heller era aproape sigur că Erik North îl văzuse. Wallace îl avertizase că North era un jucător tare, dar Heller nu-l crezuse. Pentru numele lui Dumnezeu, tipul era un om de ştiinţă. Chiar mai rău de atât, un artist. Wallace trebuie să fi fost pe jumătate adormit pentru a se lăsa prins pe stâncă.

Dar acum Heller trebuia să recunoască cum că North avea o privire ageră.

Partea bună era că Heller trebuia să facă un soi de dare de seamă despre cei cu care discutaseră Erik şi Serena la târg şi să vorbească şi el cu ei, fără prea mare tam-tam, apoi să se asigure că ţintele se întorc la Retreat. Nu era cine ştie ce. Tipul cu părul rar, Smythe Reginald, Reggie, era un tip caucazian cam la cincizeci de ani, locuia la Boston, era divorţat şi fusese foarte dispus să discute despre orice, inclusiv despre tânărul care ştia mai multe despre manuscrise decât lăsase impresia la început.

Asta reuşi să facă Heller pentru a-i închide gura înainte ca Smythe să înceapă să povestească despre broasca lui ţestoasă şi despre idioţii de la curăţătorie care ar fi mai bine să primească ajutor social decât să lucreze acolo şi să-i rupă nasturii de la cămaşă.

Era un gen de investigaţie mai uşor de făcut decât să se târască printre cactuşi şi să facă poze cu o femeie care şi-o trăgea cu altcineva decât soţul ei. Unor detectivi chiar le făcea plăcere să urmărească partide de sex. Lui Heller nu-i plăcea decât dacă unul dintre parteneri avea ceva deosebit. Atunci era amuzant să se uite la ei cum şi-o trag.

– Ai vândut ceva?

Fraza îl readuse cu picioarele pe pământ. Se uită pe culoar, încruntându-se. Cineva ar trebui să-i pună o mână în gât fraierului ăluia. Probabil că pusese întrebarea aia de un milion de ori în ultimele cincisprezece minute.

Stomacul îi chiorăi. Scoase un baton din buzunar şi-l desfăcu. Imediat ce muşcă din el îşi aduse aminte de ce prefera alunele întregi şi nu mărunţite cu miere sau cu ce-o fi fost ceea ce vindea nevastă-sa în săptămâna respectivă drept mâncare sănătoasă.

Poate şi lui Erik i se va face foame în curând. Cafeneaua din incinta târgului nu era plină şi cartofii prăjiţi miroseau destul de apetisant.

Aproape oftă. Cândva avea să se termine cu ciocolata falsă şi cu batoanele cu miere şi cu oftatul după cartofi prăjiţi. Cândva avea să câştige la fel de mult ca şi Wallace. Atunci va mânca friptură şi va avea parte de păsărică de câte ori va vrea. Dacă primea două mii pentru a rupe câte un braţ pe ici pe colo, atunci hăcuirea unui tip trebuia să valoreze cel puţin zece mii. La dracu', poate chiar douăzeci. Se va căca în bumbac, cum spunea bunicul lui.

Data viitoare, când Wallace îi va da posibilitatea să se înfrupte din chestiile bune, nu va refuza.

Capitolul 51

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

Risa Sheridan îi zâmbi tânărului dealer care încerca să o impresioneze cu cunoştinţele lui despre sex şi manuscrise cu anluminuri. Nu va cumpăra nimic, dar el nu-şi dădea seama. Iar ea mai avea câteva întrebări de pus. Şi ar fi fost bine să primească şi nişte răspunsuri folositoare. Shane Tannahill voia pagina aia despre care multă lume îi spusese că este imposibil să existe, dar ea zâmbise şi continuase să întrebe.

Dacă Shane voia pagina aia, atunci ea va găsi pagina pe care desenul făcut în foiţă de aur se întindea de la o margine la alta. Problema era că ştia că nu este singura care o căuta. Shane era adeptul angajaţilor tip rechin. Îi arunca pe toţi asupra prăzii şi apoi observa care dintre ei rezistă cel mai mult.

Ea avea de gând să fie ultimul rechin rămas în viaţă. Ceea ce nu ştia era câţi alţi rechini mai aruncase Shane în aceeaşi piscină cu ea. Ceea ce ştia cu siguranţă era că nu doar pe ea o trimisese după pagină. Erau mulţi alţi rechini pe care putea el să-i cheme în ajutor. Din păcate, din punct de vedere al competiţiei, ea nu era tocmai cea mai competitivă dintre toţi; erau lucruri pe care nu le-ar fi făcut pentru a câştiga. Nu multe, dar destule ca să se poată uita în oglindă suficient timp ca să se machieze.

Nu toţi cei pe care-i angaja Shane erau foarte tari, aşa că trebuia să fie cea mai rapidă şi cea mai inteligentă.

– Aşadar, ai auzit de ceva pagini celtice insulare, spuse ea, dar nu ai niciuna să mi-o arăţi?

– Nimic care să fi apărut de curând pe piaţă, dar şi asta este la fel ca şi cea pe care o căutaţi.

Se uită la pagină cu un interes pe care nu trebuia să-l mimeze. Ochiul ei antrenat văzu semne de artă celtică în fiecare urmă de pensulă a desenului. Doar modelul îi permitea să plaseze pagina cu o jumătate de secol mai târziu şi la distanţă de câteva sute de kilometri de timpul şi locul de origine. Dar dacă i-ar fi spus tânărului că estimase greşit cu un secol şi cu o ţară nu era calea de a obţine informaţiile pe care le dorea. Aşa că făcu ochii mari, se linse pe buze, ceea ce părea să-i fascineze pe bărbaţi dintr-un motiv pe care nu-l înţelesese niciodată, şi se uită la tânăr pe sub gene, cu o privire care garanta că îl va face să gândească cu penisul.

– Asta este ca pagina de care ai auzit? întrebă ea.

El şi-ar fi dorit să fie. Chiar şi-ar fi dorit. Aproape la fel de mult cât şi-ar fi dorit să o cunoască destul de bine pe această femeie cu gură senzuală pentru a încălca împreună câteva legi vechi în legătură cu sexul.

– Hm, nu. Acelea erau pictate. Asta este, ee... desenată. Arătă spre iniţială, care fusese scrisă cu cerneală roşie, nu cu vopsea. Dar acest tip de desen este definitoriu pentru stilul celtic insular şi este făcut după aceeaşi tehnică.

– Şi atunci celelalte pagini, cele de care ai auzit, nu sunt la fel de valoroase? întrebă ea, spunându-şi că mai proastă de atât chiar nu voia să pară.

Oftând, el memoră felul în care se mişcase buza de jos.

– De fapt, sunt mai valoroase pentru că sunt mai rare. Dacă sunt reale.

– Reale? Adică autentice?

– Da. Este o întrebare care se pune de fiecare dată când apare ceva nou pe piaţă. Mai ales...Vocea i se stinse când îşi aduse aminte că el era acolo pentru a vinde manuscrise, nu pentru a ţine cursuri de istoria artei şi despre ce trebuia făcut pentru a deveni curator al unor colecţii private. Îşi trecu o mână peste părul care începea deja să se subţieze alarmant. Ca şi fratele mamei sale, avea să fie chel înainte de a împlini treizeci şi cinci de ani. Materialele noi ridică întotdeauna probleme noi.

– Deci Warrick nu apreciază paginile? spuse ea citind printre rânduri.

El ezită, apoi ridică din umeri. Evident, nu era primul care respecta discreta şi împovărătoarea atenţionare a Casei Warrick asupra paginilor.

– Printre alţii.

– Serios? Cine altcineva le-a mai văzut?

– Nimeni. Dar dacă Norman Warrick spune că paginile trebuie cercetate cu atenţie şi precauţie, nimeni nu va pretinde altceva. Îi va fi destul de greu celui care are acele pagini să le vândă.

Ea zâmbi. Shane va fi încântat, fiindcă asta le va scădea preţul şi va speria o bună parte din potenţialii cumpărători. Dar nu-i va spune încă. N-avea decât să asude.

Nu că unui om atât de bogat precum Shane i-ar fi păsat de bani. Sau de orice altceva, de altfel.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Risa. M-aţi învăţat multe. Mă voi uita la paginile celtice insulare cu alţi ochi de acum înainte.

– Dacă mai aveţi... adică întrebări... aş fi bucuros să...

Risa îi făcu cu mâna fără să se mai uite înapoi.

El privi după ea, tânjind. Doar după ce se amestecă în mulţimea care se uita la Cartea Orelor, în valoare de multe milioane de dolari, tânărul îşi dădu seama că femeia cu gura ei senzuală îl dusese de nas.

Oricine cunoştea neîncrederea lui Warrick în paginile nou apărute nu ar fi nevoie să fie învăţat cum să aleagă anluminuri britanice din secolul doisprezece în arhaicul stil celtic insular.

Capitolul 52

Oamenii se înghesuie încă în jurul cărţii, spuse Serena, uitându-se la îmbrâncelile discrete ale celor care încercau să arunce o privire atracţiei de milioane de dolari.

Erik nici nu ridică ochii [illegible]a să se concentreze asupra unei selecţii de pagini din [illegible]ea Orelor ale unei italience, dar atenţia lui era de fapt îndreptată spre cei doi bărbaţi în costum care şedeau pe scaunele sprijinite de perete. Erau aplecaţi unul spre celălalt, atât de aproape ca spre a se separa de restul lumii. Credeau probabil că zumzetul din sală le acoperea conversaţia. Dar Erik avea auzul foarte bun şi bărbatul care vindea avea o voce puternică.

– ... de plătit un milion. Nu ştie ce are. Nu a mai apărut ceva de calitatea asta de la Cartea lui Kells.

– Eşti sigur că nu ştie?

– Dacă ar fi ştiut, ar fi cerut multe milioane de dolari, nu? E la fel ca şi cu cartea aia de pilde creştine în italiană, de anul trecut. O moştenire. Un moştenitor fraier. O afacere bună pentru noi.

– Da, dar...

– Uite ce e, îl întrerupse celălalt, cel ce nu apreciază ce are nu merită să deţină acel lucru. Dacă vrea câteva mii de dolari pentru o operă de artă de câteva milioane, ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru că este o fraieră din punct de vedere cultural.

– Câtă vreme e legal.

– Nicio problemă. Încă nu au reuşit să dea legi pentru a apăra tâmpenia.

Niciunul dintre ei nu aduse vorba de principii etice, pentru că niciunul dintre ei nu era interesat de acest aspect.

– Aşadar, crezi că poţi obţine manuscrisul pentru câteva mii de dolari?

– Poate. S-ar putea să trebuiască să merg până la o sută de mii, pentru că este şmecheră şi spune că nu are tot manuscrisul, dar merge vorba că îl are. Încearcă doar să tragă de preţ. Tu dai banii şi eu iau douăzeci la sută după ce îl vindem.

– Cincisprezece. Şi e jumătate din ce ar primi cel care îl găseşte.

– Da, dar fără mine...

– Cincisprezece, spuse bărbatul care trebuia să vină cu banii.

– Bine. Cincisprezece. Dar am nevoie repede de bani. Se vorbeşte deja de paginile pe care i le-a trimis lui Warrick.

– Da, şi eu am auzit că sunt false.

– False pe dracu'. Sursa mea mi-a spus că sunt foarte bune.

– Cine este sursa ta?

– Aceeaşi ca de obicei.

– Da? Şi cine anume?

– O păsărică.

Erik se mai uita la o ilustraţie din secolul cincisprezece, care prezenta viziunea artistului despre ce era Epifania, când unul din cei doi bărbaţi trecu în viteză pe lângă el. Era cel a cărui voce se auzea mai tare.

– Ai vândut ceva? întrebă el peste umărul lui Erik

– Nu, spuse proprietara, o tânără al cărei nume era Marianne şi care se uita la Erik cu coada ochiului. Tu?

– La dracu', nu. Nimeni nu cumpără la astfel de târguri. Este doar un fel de expoziţie cu intrare liberă.

Când bărbatul trecu pe alt rând, punând în continuare întrebarea despre vânzări, Erik ridică privirea.

– Cine era bărbatul ăla? o întrebă el pe Marianne.

– V.L. Stevenson. Are un stand la intrare, dar nu e niciodată acolo.

– Probabil de aceea nu a vândut nimic, spuse Serena.

Marianne se gândi că ar fi preferat ca Erik să fie singur, dar tonul ei era politicos.

– Probabil că aşa e. Majoritatea expozanţilor mai supraveghează şi standurile vecinilor, dar... Nu mai spuse ce era evident. Cu unul care nu făcea decât să se vânture de colo-colo, precum Stevenson, să ai grijă de standul lui era o mare păcăleală. Se aplecă peste pagina la care se uita Erik şi arătă spre una din imagini cu degetul a cărui unghie era acoperită de ojă roz. Interesant era că acest manuscris, pe lângă că foloseşte foiţă de aur, este unul dinte primele exemple cunoscute în care s-a utilizat pentru decoraţie cartea model pepisian.

– Ce e asta? întrebă Serena.

– Un soi de clipart din Evul Mediu, spuse Erik. Erau cărți cu desene de păsări din care miniaturiștii sau cei ce făceau anluminuri copiau modele atunci când decorau manuscrise.

– Nu exista legea drepturilor de autor pe atunci.

– Nu era nevoie. Copiatul era necesar pentru răspândirea culturii și a religiei. Înainte de apariția numerotării paginii, desenele și decorațiunile erau utilizate pentru a aminti la ce pagină începea o anumită slujbă, așa că și desenul era copiat.

– Înainte de apariția tiparului, era o onoare și o datorie să dai manuscrisul tău și altor ordine religioase mai puțin înstărite, spuse Marianne. Mănăstirile bogate își împrumutau cărțile, pentru a fi copiate, altor mănăstiri mai sărace, care nu-și permiteau să plătească scrierea unui astfel de manuscris.

Serena se uită la pagină. Era destul de colorată, dar ei i se părea că compoziția nu era tocmai bună. Păsările păreau lipite la repezeală ca să nu cadă din pagină.

– Apoi a apărut tiparul, spuse Erik întorcând o altă pagină. Aceasta era mai puțin colorată. Numai secțiuni importante începeau cu o majusculă scrisă cu roșu. Atunci nu a mai fost nevoie de copiatul manual. Până în timpurile moderne, oamenii au ajuns să considere copiile ca fiind ceva inferior, dar la vremea aceea originalitatea nu era apreciată. Dimpotrivă. Era suspectă.

– Mi se pare normal, spuse Serena. Majoritatea primelor cărți erau religioase și în religie originalitatea era doar o formă de erezie.

Erik zâmbi și își trecu mâna prin păr.

– Gândești repede, nu?

– Destul de rapid pentru a te plesni peste degete dacă îmi umbli la elastic, spuse ea referindu-se la elasticul cu care își prindea părul, deoarece descoperise că lui îi plăcea să i-l desfacă pentru a o vedea cu părul despletit. Dacă îmi strici coada, mi-o faci la loc.

– Abia aștept. Zâmbind se întoarse spre Marianne. Acest manuscris este interesant, dar nu este chiar ceea ce vreau eu. Aveți vreun palimpsest? Mai ales din secolul cincisprezece? Prefer cu miniaturi și majuscule.

– Îmi pare rău, dar specialitatea noastră sunt manuscrisele integrale. Ați încercat la Reggie Smythe?

– Da.

Femeia se încruntă și se uită împrejur.

– Ah, firește! Albert Lars. La capătul culoarului J. El are o colecție uriașă de ciudățenii și pagini decorate. Scrise repede ceva pe o carte de vizită. Dacă nu e la stand, sunați la acest număr. Face multe prezentări și după program.

– Mulțumesc, așa voi face, spuse Erik cu căldură.

Chiar avea de gând să o facă. Nu voia să-i ușureze munca lui Ed Heller și începu să se gândească cum că nimeni nu i-l va recomanda pe bătrânul Bert, oferindu-i astfel scuza pentru a se duce la celălalt dealer care avea o legătură cunoscută în trecut cu pagini din Cartea Învățaților. Poate că Heller nu va face legătura. Poate că da. Dar merita încercat.

Erik puse cartea de vizită în buzunar și porni agale spre culoarul J, discutând cu expozanți și cu personalul târgului, sperând ca lui Heller să-i amorțească mâna tot notând cu cine a vorbit și ce a discutat. Când ajunseră pe culoarul J, ochii Serenei erau puțin împăienjeniți.

– Acum cred că am înțeles, spuse ea. Se numesc miniaturi pentru că inițial erau făcute cu culoarea roșie care se numea *minium*.

– Așa e. Și de aici vine *miniaturist*, adică cineva care pictează cu roșu. Apoi au apărut și celelalte culori. Numele nu s-a schimbat, dar înțelesul da.

– Am priceput. Miniaturile nu au mare legătură cu textul, spre deosebire de majuscule. De fapt, nu au nicio legătură cu textul.

– Aşa e.

– Pluralul de la codex este codices.

– Da.

– Cred că ştiam deja asta. La fel ca şi la index, al cărui plural era indices şi acum este indexuri. Crezi că se va întâmpla la fel şi cu codex?

– Doar dacă oamenii încep să-l folosească cu înţelesul de „carte".

– Nu cred că se va întâmpla aşa. Mulţi oameni nu ştiu nici măcar ce înseamnă „sinonim".

El râse.

Serena continuă să vorbească. Era felul în care organiza ea şi dezorganiza totul în minte. Picky era deja obişnuit cu asta. El o ignora. Cu Erik era mai amuzant. Lui părea să-i placă.

– Crisografie este scrisul cu cerneală din aur, spuse ea, alegând din mulţimea de termeni pe care îi avea în minte. Praful de aur dă această culoare cernelii. Şi mai era ceva... Se încruntă, ah, da. Cleiul se face din albuş de ou. Pfui. Cine crezi că a descoperit prima dată că era lipicios?

– Mama primului copil care a scăpat un ou din mână şi şi-a lipit jucăria de podea.

Serena chicoti.

– *Hexateuch* şi *incunabul* sunt cuvinte de-adevăratelea. Primul înseamnă primele şase cărţi din Vechiul Testament. Cel de-al doilea semnifică orice carte tipărită înainte de anul 1501. Primar este un alt nume pentru Cartea Orelor, care vine de la Ora Primă, prima oră din ciclul de rugăciune. Pentru că majoritatea celor care învăţau să citească o făceau din Cartea Orelor, astăzi, primele clase se cheamă şi primare.

– Ştie toate astea şi e şi frumoasă. Spectaculos.

Ha, ha, spuse ea fără emfază. Celtic insular înseamnă pentru fiecare altceva.

Erik râse

– Doar dacă vorbeşti de perioade de timp. De aceea eu spuneam de obicei şi *de la începutul secolului doisprezece* când făceam descrierea. Este o formă prescurtată de a denumi perioada romanescă în stil celtic insular.

– Adică Erik cel Învăţat era un anacronism?

– Poate. Şi poate că stilul exuberant, celtic îi era mai drag decât stilul clasic romanesc. Oricum, a fost o alegere, nu o necesitate. Nu era un ignorant. Ştia ce se întâmplă pe continent. Poate chiar a luptat într-o cruciadă. Cu siguranţă că a avut prieteni sau aliaţi care s-au luptat cu sarazinii.

– De unde ştii?

– Cartea Învăţaţilor vorbeşte de unul dintre aliaţii lui Erik, pe nume Dominic le Sabre, numit Sabia. Era un cavaler normand care a primit o feudă în Anglia drept recompensă pentru serviciile sale în cruciade.

– Un gest generos din partea regelui.

– Până la un punct. Regele Angliei era un ticălos şiret. I-a dat lui Sabie, a cărui poreclă vine de la faptul că era un bun luptător şi lider, pământ şi o soţie în zona de frontieră, acolo unde saxonii se împotriveau regelui. Dintr-o mişcare, a scăpat de războinicul lider normand şi şi-a trimis un aliat puternic care să-i ţină în frâu pe saxoni.

Serena se gândi la paginile elegante şi frumoase pe care i le lăsase bunica ei.

– Pare imposibil ca o artă atât de complexă să ia naştere în vremuri în care oamenii se ucideau pe la spate. Dar şi prin faţă. Am menţionat şi războaiele sângeroase?

– Mănăstirile care aveau ziduri înalte şi castelele bine protejate cu palisade nu au fost construite aiurea. Dacă nu era război, erau banditii sau vecinii ambiţioşi. În vremurile acelea, forţa armelor aducea mai multă pace decât con-

fesionalul. Teritoriile de graniță, Teritoriile Disputate, Mlaștinile Scoțiene, Terenurile de Jos, oricare ar fi fost numele lor, nordul Angliei și sudul Scoției au văzut mult sânge. Ridică din umeri. Probabil că cea mai răspândită cerneală era sângele.

– Minunat gând.

– Real.

Serena nu-l contrazise. Îl mai văzuse uitându-se din când în când peste mulțime. Așa cum făcea și acum.

– Ai găsit?

– Ce?

– Ceea ce cauți cu privirea.

Erik îl zări pe Heller.

– Da, am găsit.

– Cine e?

– Nu e cineva cu care ți-ai dori să faci cunoștință.

Se gândi să-l momească pe Heller undeva unde nu ar fi întrerupți de trecători binevoitori. Apoi renunță la idee. Nici Heller nu avea de unde să știe mai multe despre angajatorul misterios decât știa Wallace. Poate știa chiar mai puțin decât acesta. Wallace era cel care conducea parteneriatul lor.

– Se pare că Bert nu e aici, spuse Serena.

Erik se opri ca să tragă cu coada ochiului la Heller și să privească standul gol al lui Bert.

– Dacă vreți să vedeți expoziția privată a domnului Lars, mergeți în Camera de Argint, le spuse un tânăr subțirel de vizavi. Nu vă faceți griji că sunteți în întârziere. Nu prea ține la etichetă.

– Mulțumesc, spuse Erik.

– Ce facem acum?

– Mergem la petrecerea lui Bert.

– Dar nu am fost invitați.

– Cumpărătorii sunt întotdeauna invitați la petrecerile lui Bert.

– Și atunci de ce are loc într-un salon privat?

– Vei vedea.

Capitolul 53

Erik îi dădu celui care stătea la ușa Salonului de Argint una din cărțile sale de vizită de la Rarities Unlimited. Treizeci de secunde mai târziu, la ușă apăru Bert, zâmbind ca un crocodil. Era un bărbat înalt și slab, îmbrăcat cu jeanși și o cămașă din mătase, gîrbovit ca un savant și la fel de sensibil ca un fost producător de filme porno. Îl întâmpină pe Erik ca pe un vechi prieten sau ca pe cineva care avea ceva de vânzare cu o strângere călduroasă de mână și un pumn în umăr.

În altă viață, Bert fusese producător de filme la Hollywood. Cel puțin asta le spunea celor care-l întrebau. Într-un fel era și adevărat. Chiar produsese filme. Unele aveau și câteva dialoguri.

Spre ușurarea bogatei sale familii, se apucase de o altă meserie, mai onorabilă. Începuse să colecționeze antichități medievale. Trecuse apoi repede de la arme și armuri la articole mai ușor de transportat. Bijuteriile, în special cele în stil celtic, fuseseră pasiunea lui câțiva ani. Apoi se reorientase spre pagini cu desene. Nu manuscrise întregi, doar pagini. După cum spunea de câte ori avea ocazia, oricum nu poți să te uiți în același timp la mai mult de o pagină.

– Hei, băiete, pe unde te-ai ascuns? îl întrebă Bert. Nu te-am mai văzut de-un car de ani. Intră, intră. Dacă aș fi știut că ești în oraș, ți-aș fi trimis o invitație prin curier.

Fără să aştepte un răspuns se uită la Serena cu privirea apreciativă a bărbatului care ştia cum să se folosească de putere, ambiţie şi de castingul de pe canapea.

– Ea e curuleţul zilei?

Serena reuşi să zâmbească. Datorită bărbaţilor ca Bert trăise ultimii patru ani ca o virgină renăscută. Singura diferenţă dintre el şi alţi bărbaţi care se dăduseră la ea era privirea calculată.

Erik dădu să o prezinte, dar ea îl întrerupse:

– Nu te deranja, spuse ea. Curuleţele şi cururile de cal nu au nevoie să fie prezentate unele altora.

Zâmbetul lui Bert se transformă într-un râs puternic.

– Ai grijă, băiete. Alea inteligente iau pensie alimentară înainte să împlineşti patruzeci de ani.

– Alea inteligente nu se căsătoresc, spuse ea zâmbind fermecător. Îi folosesc şi le dau cu piciorul.

– Mi-aş fi dorit să te cunosc înainte să-ţi crească colţii, spuse Bert cu un zâmbet care părea veridic.

– S-a născut cu ei, replică Erik. Crede-mă.

– Nu mi-am închipuit niciodată că eşti genul căruia îi place să fie dominat.

– Nici eu, răspunse Erik. Viaţa e plină de surprize. Şi cele mai bune au şi bice negre de mătase.

Serena se uită la el cu o privire care promitea o recompensă. Zâmbetul lui spunea că de-abia aştepta şi că avea şi el câteva idei.

– Omule, eşti pervers. Îmi place asta, spuse Bert trăgându-i în cameră. Cele bune sunt de-a lungul peretelui. Tu şi Minata, vreţi ceva de băut?

Erik aproape se înecă când făcu legătura între Minata şi dominat. Auzi un chicotit din partea Serenei înainte ca ea să tuşească.

– Mulţumesc, spuse el râzând. Deocamdată nu.

– Fantastic. Spune-mi dacă vrei ceva. E al tău. Cu asta, Bert se întoarse să prelucreze mica mulţime din cameră.

– Bert e un tip unic, spuse Erik.

– Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, replică Serena. De cât timp crezi că a avut nevoie pentru a-şi lucra rolul?

– Câteodată mă gândesc că nu e un rol, e natural.

– Mă sperii.

– Nu-ţi fie teamă, Minata. Am eu grijă de tine.

– Să mă pupi, spuse ea succint.

– Şi asta.

Înainte de a mai avea ea timp să spună ceva, Erik o luă de mână şi o trase spre perete. Nu-i cunoştea pe toţi cei prezenţi, dar îşi dădea seama repede de unde erau. Cei de pe Coasta de Est erau încălţaţi cu pantofi de piele şi purtau cămăşi deschise la guler. Masculii locali erau îmbrăcaţi cu jeanşi, pantofi sport, tricouri de trei sute de dolari şi sacouri sport de două mii de dolari. Două femei, localnice fără îndoială, erau îmbrăcate ca nişte trofee sexuale. Celelalte două femei păreau să fie nevestele obosite ale unor profesori de colegiu cu renume. Niciun trofeu nu era interesat de pagini. Pe femeile îmbrăcate cu rochii negre, tocuri înalte şi coliere de perle le interesa ceea ce se afla în spatele vitrinelor de sticlă.

Ca şi pe Erik. Urmat de Serena, făcu un tur rapid al expoziţiei. Din când în când, scotea o consolă mobilă şi nota diverse chestii sau căuta în baza de date de la Rarities.

Paginile fură o revelaţie pentru Serena, care se gândea că manuscrisele cu desene erau făcute pentru a reflecta aspiraţiile spirituale ale omului. Dar ca orice ţine de natura umană, şi manuscrisele erau diferite. Bert le colecţiona pe cele care şocau vederile puritane ale secolului douăzeci şi unu cu privire la funcţiile corpului, inclusiv sexul.

Se aplecă şi se uită într-o cutie cu o fascinaţie oripilată.

Creaturile de pe margini erau groteşti, organele lor genitale erau exagerate, iar acţiunile lor perverse.

– Mi-e teamă să întreb, dar...

– Ce fac?

– Nu! Ştiu deja mult prea multe despre asta. Mă întrebam despre ce e vorba în text.

– Este un fragment din Evanghelia după Marcu.

– Glumeşti.

– Nu.

– Şi atunci de ce...?

– Decoraţiunile?

– Decoraţiuni, spuse ea pe un ton neutru. Nu e chiar cuvântul pe care l-aş fi folosit pentru a descrie proctologia demonilor.

El râse şi se uită la pagina în chestiune.

– Poate doar îi ia temperatura prietenului său.

– Poate numele meu e Minata.

El dădu din cap şi renunţă să o mai necăjească.

– Când au fost create aceste manuscrise, iadul era foarte real. Era căminul tuturor păcatelor, a tot ceea ce era grotesc, a tot ceea ce era interzis omului de către Dumnezeu şi totul era descris detaliat în Biblie. Din păcate, mulţi dintre cei ce au avut legătură cu manuscrisele, de la scribi la proprietari laici şi chiar preoţi, pur şi simplu erau analfabeţi. Erau inoculaţi împotriva iadului prin desene şi decoraţiuni, iar grotescul avea rolul de a speria de-ajuns omul pentru a reveni pe calea cea dreaptă, arătându-i ce i se poate întâmpla în iad.

Serena se uită prin cameră la cei ce studiau paginile.

– Ei nu par îngrijoraţi.

– Nici nu sunt. E o cu totul altă cultură. Ei cumpără curiozităţi istorice sau adaugă alte elemente unor colecţii ce au drept temă perversitatea aşa cum era văzută de-a lungul secolelor.

Serena se uită pe o altă pagină, încercând să-şi imagineze cum arăta în biblioteca unui seminar. Mai încerca atunci când reveni Bert.

– Ai văzut ceva ce-ţi place? o întrebă el.

– Încă nu, răspunse Erik. Speram să dăm peste o altă pagină din secolul cincisprezece, ca aceea pe care ai vândut-o Casei Warrick când ai intrat în afaceri. Un palimpsest, mai ţii minte? Nişte desene fantastice în capul paginii şi scriere din secolul doisprezece dedesubt.

Zâmbetul lui Bert se schimbă.

– Nu mă mai ocup de astfel de lucruri.

– Păcat. Doar asta mă interesează acum. De la cine le-ai cumpărat? Poate mai au sau ştiu de unde se pot achiziţiona. Aş fi încântat să-ţi ofer o primă pentru descoperire.

– M-ai pierdut.

– E vorba despre picturile pe care le-ai vândut Casei Warrick în urmă cu cincisprezece ani, spuse Erik zâmbind. Genul acela de palimpseste sunt noua mea pasiune. Sunt gata să plătesc bine pentru a mi-o satisface. De ce nu ai primi şi tu o parte din beneficiu?

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu-mi mai aduc aminte cine mi-a vândut-o.

Erik nu-l credea.

– De ce nu te mai gândeşti? Se pare că amintirea primei mari vânzări nu se şterge niciodată. Ai putea să-ţi verifici dosarele?

– Îmi pare rău. Nu le ţin decât pe cele din ultimii cinci ani, altfel aş fi îngropat în hârtii.

Erik se uită la ochii decoloraţi ai lui Bert şi se întrebă de ce mintea.

– Păcat. Ai putea să faci o mulţime de bani din asta. Dacă îţi aduci aminte de ceva, sună-mă.

Bert ezită.

– Cât?

– Depinde cât de bun e pontul. Cinci mii minimum.

Pe faţa lui Bert se citi surpriza.

– Mă voi gândi.

– Te rog. Şi dacă tot te gândeşti, gândeşte-te la zece mii, neimpozabili.

Bert părea că se gândeşte acolo, pe loc.

– Îi ai la tine?

– Tu ce crezi?

– În cât timp faci rost?

– În câteva ore.

– Ştii unde locuiesc?

– Pot să aflu.

– Vino la nouă deseară. În bancnote mici, serii disparate.

– Pot să ajung mai repede de nouă.

Bert zâmbi. Nu era plăcut la vedere.

– Nu se poate. Am nevoie de timp.

– Pentru ce? Să-ţi scanezi creierul?

Râsul lui Bert nu era cu nimic mai plăcut decât fusese zâmbetul.

– Ceea ce valorează zece mii pentru tine poate valora mai mult pentru alţii. Aşa că adu ceva în plus, prietene. Îmi plac licitaţiile. Mă excită grozav de fiecare dată.

Capitolul 54

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ SEARA

În ciuda culorilor pastel ale salonului mare de la Retreat, ochii albaştri ai lui Niall nu inspirau căldură. Şi nici arma pe care o verifică din câteva mişcări rapide şi eficiente. Satisfăcut că era în ordine, o puse în tocul de sub braţ.

– Uite ce e, spuse Erik, nu trebuie să mergi...

– Eşti surd? îl întrerupse Niall nerăbdător. Eu nu sunt. Te-am auzit foarte bine. Şi acum ascultă-mă şi tu. Ori de

câte ori ai treizeci de mii de dolari la tine vei avea parte de companie. Mai ales când trebuie să faci afaceri cu un tip ca Bert. Biografia lui îi face pielea de găină oricui.

Serena se uita de la unul la celălalt. Din întâmplare sau nu, amândoi erau îmbrăcaţi cu cămăşi închise la culoare, pantaloni la fel şi jachete negre. Amândoi aveau pantofi cu care se mergea bine atât pe trotuar, cât şi pe teren accidentat. Erik avea o şapcă pentru a-i acoperi părul strălucitor. Niall nu avea nevoie de şapcă. Părul lui avea deja culoarea nopţii.

– Arată-mi-l pe al tău, spuse Niall întinzând mâna.

Erik se bosumflă, dar duse mâna la spate, scoase pistolul, îl întoarse cu ţeava spre el şi i-l întinse lui Niall. Bărbatul îl verifică, mormăi satisfăcut şi i-l înapoie.

– Curat şi încărcat, spuse Niall.

Erik verifică siguranţa, îl puse în toc, dar nu spuse nimic.

– Mă simt pe dinafară, zise Serena sardonic, cu mâinile în şolduri. Nu am haine negre, nu am nicio armă, doar jeanşi, pantofi de sport şi un pulover roşu.

– Atunci stai aici, zise Erik, aşa cum ţi-am spus.

– Nu primesc ordine de la tine.

– Pe naiba.

– Ştie să folosească o armă? îl întrebă Niall pe Erik, continuând o discuţie pe care sosirea lui o întrerupsese.

– L-aş fi împuşcat pe Wallace dacă sir Galahad nu m-ar fi oprit, spuse ea.

– Dar nu ţi-ar fi plăcut sentimentul de după ce l-ai fi împuşcat, spuse Erik.

– Vrei să spui că ţie ţi-ar fi plăcut? îl provocă ea.

El nu răspunse. Nu ar fi putut să o facă fără să-şi submineze poziţia, şi ştia asta. Dar asta nu-l făcea să fie mai puţin nervos. Indiferent ce spunea ea, el ştia că ar regreta violenţa mai mult decât el. Asta nu însemna că nu ar fi făcut-o. Însemna doar că nu trebuia ca ea să fie cea care să o facă.

Niall se uită la Serena aprobativ.

– Foarte bine. Şi nu-ţi face griji în legătură cu puloverul roşu. Când nu e lumină puternică, roşu este prima culoare care pare negru.

– Eram ironică în legătură cu lăsatul pe dinafară, replică Serena. Ţi-e cunoscut termenul *ironie?*

– Nu am auzit niciodată de el, ripostă Niall. Lucrez cu o mică floare delicată care nu ar recunoaşte ironia nici dacă ar muşca-o de fundul ei perfect.

Erik se întoarse spre uşă.

– Nu te contrazice cu Serena. Nu merită timpul pe care-l iroseşti.

– Iar tu eşti un munte de argumente logice? spuse ea înciudată.

– Credeam că nu vei observa niciodată.

Uşa se închise după el. Cu zgomot.

Serena îşi spuse că nu ea era încăpăţânată, ci că el era mult prea grijuliu. Oricum, nu era normal să o doară atât de tare. Şi faptul că o durea de-şi simţea ochii înţepând-o o făcea şi mai furioasă.

– Nu-ţi face griji, spuse Niall calm. O să-i treacă. Un bărbat are nevoie de timp pentru a se acomoda cu o femeie puternică.

– Nu e nevoie să-şi aplece grumazul înţepenit, spuse ea deschizând uşa. De îndată ce domnul Warrick primeşte mesajul că paginile mele nu sunt de vânzare, Erik se poate întoarce să şi-o tragă cu creaturi ingenue care nu ar putea să spună *căcat* nici dacă ar avea gura plină de el.

– Mă îndoiesc, spuse Niall. Odată ce un bărbat gustă ceva tare, nu-i mai place vata pe băţ.

Vorbea singur. Serena îl ajunsese din urmă pe Erik şi mergea în ritm cu el.

Capitolul 55

Tăcerea din maşina lui Erik era grea, apăsătoare. El o ignora însă aşa cum o ignora şi pe Serena.

Întotdeauna fusese aşa – independentă, hotărâtă şi ducând dificultăţile vieţii ca pe un steag în luptă.

Gândurile erau ale lui Erik, dar nu chiar ale lui. Aşa cum imaginea Serenei călare pe un armăsar de luptă era a Serenei de acum şi a unei alte Serena, mică, delicată fără a fi fragilă, mai subţire, cu gura strâmbă de frică, *fugind, mereu fugind, pentru că ceaţa se va retrage şi el era acolo, aşteptând să se răzbune.*

Omul pe care l-am iubit dincolo de moarte a greşit dincolo de moarte, Erik cel Învăţat vrăjitorul, care mă va ucide şi pe mine şi pe copilul ieşit din el.

Se uita la el, direct în sufletul lui de dincolo de veacuri, cu ochii viorii din cauza agoniei şi a regretului şi cu o speranţă ce refuza să moară.

Ajută-ne!

Nu repeta greşelile noastre!

Gheare de gheaţă se agăţară de pielea lui Erik. Viziunea era atât de clară, atât de reală, încât vedea încă frica femeii şi simţea mirosul săculeţului cu mirodenii care venea din frumoasa ei rochie ţesută.

Se uită la Serena. Se uita şi ea la el, cu ochii dilataţi, cu buzele aproape albe. Se întrebă ce văzuse ea. Apoi i se făcu teamă că ştia.

Brusc, renunţă să mai lupte cu ce nu putea să înţeleagă şi nu putea să controleze. Singurul lucru pe care putea să-l controleze era propria lui reacţie. Luă o mână de pe volan şi o mângâie pe obraz.

– Nu-ți face griji, îi spuse. Dacă e vreo modalitate de a ieși din asta, o vom găsi.

De parcă ar fi fost iubiți dintotdeauna, ea se întoarse și-i sărută palma, îmbărbătându-l așa cum o făcuse și el.

Dacă e vreo modalitate...

De pe locul din spate, Niall îi privea pe amândoi. Nu știa ce se întâmplase, dar știa că se întâmplase ceva. O clipă, simțise o altă prezență în mașină, ceva ce mirosea a mirodenii și a timp, a disperare și a speranță. Atinse arma și realitatea prezenței ei îl liniști la același nivel primitiv ca și cel la care resimțise că se întâmplase ceva neobișnuit între Erik și Serena.

Apoi se gândi la mottoul Danei, ea care avea o inteligență sclipitoare și un pragmatism pe măsură: dacă nu poți învinge, nu te împotrivi.

– Nu vom înceta să aruncăm cu bani în Bert până când nu ne va spune ce știe, zise Niall.

– Ai cui bani? întrebă Serena. Eu nu-mi permit nici să cumpăr mâncare de pisică pentru Picky.

– Banii noștri. Dacă Bert ne poate conduce la restul Cărții Învățaților, Dana va considera că e o investiție care face toți banii.

– De ce? Tot nu va fi de vânzare, spuse Serena.

– Pentru artă, spuse Erik simplu. Nu proprietarul, nu clientul. Arta e tot ce contează, tot ceea ce va rămâne.

Serena expiră îndelung, sacadat. Totul se întâmpla mult prea repede, cu viteza luminii, și ea se simțea mai bine atunci când timpul țesea domol, un fir după altul.

– Mi-aș dori ca bunica să-mi fi lăsat mai multe informații.

– S-a gândit că ți-a lăsat destule, spuse Niall. Folosește-le. Ceva precum Cartea Învățaților aparține umanității, indiferent cine are grijă de ea de la un secol la altul.

– Cum pot gândi ca o femeie moartă? întrebă Serena.

O pădure veche de stejari, sunetul cornului de vânătoare, tunetul copitelor cailor care aruncă bucăți de pământ, strigătul unui șoim...

– Eu cum să gândesc ca un bărbat mort? întrebă Erik.

Când se uită la el, ochii Serenei erau viorii și nu numai datorită luminilor nocturne din Los Angeles. Ea văzu doi Erik, unul cu câțiva centimetri mai scund, dar la fel de puternic, cu părul și barba tunse, potrivit cu un coif de luptă, agil, încrezător în sine până la aroganță, neînfricat ca și șoimul pe care-l ținea pe mâna înmănușată. Ochii lui, ai lui Erik, o priviră, cerând... *ceva.*

Se uită la el aproape speriată și nu mai spuse nimic. Se simțea ca în noaptea în care murise bunica, atunci când timpul devenise pagini ale cărții pe care ea le întorcea pentru a găsi un model vechi de o mie de ani.

De afară se auzi sunetul unei sirene.

Erik trase pe o stradă laterală și stinse farurile. Nu trecu nimeni pe lângă ei.

– Probabil că Lapstrake l-a deconspirat.

– Sper că Danei i-a plăcut plimbarea, spuse Niall. Chiar nu i-a făcut nicio plăcere să-l lase să-i conducă noua jucărie.

– Cel puțin a avut bunul-gust să cumpere un Mercedes de teren argintiu, spuse Erik.

– E un pericol în chestia aia, zise Niall dând din cap. Mănâncă mașini sport la cină. Trebuie să încetinești la denivelări și canale de scurgere. Ea zboară peste ele.

Erik demară și aprinse farurile, intrând din nou pe autostradă. Câțiva kilometri mai încolo o luă pe una din străduțele ce ieșeau de pe autostradă și care se întrețeseau la Hollywood, ca o pânză de păianjen. Mașinile fuseseră parcate la întâmplare, reducând suprafața drumului la o singură bandă. Era ilegal, dar se întâmpla adesea în vechile cartiere,

acolo unde casele erau împărțite în mai multe apartamente și nu era destul spațiu de parcare nici măcar pentru o mașină.

Casele erau îngrămădite ca și bungalow-urile de pe plajă, doar că nu era nicio plajă pe o rază de câțiva kilometri. Tot ceea ce exista creat de natură erau niște șanțuri cu iarbă uscată din anotimpul trecut. În câteva săptămâni avea să crească o iarbă nouă datorită ploilor din săptămâna precedentă, dar acum totul era dezolant.

Casa lui Bert nu era tocmai ce te-ai fi așteptat să găsești pe colinele de deasupra orașului. Bungalow-ul său era mic, vechi, înconjurat de străzi înguste pe marginea cărora creșteau eucalipți bătrâni ale căror ramuri se rupeau la fiecare vânt mai puternic. Lumina din fața casei lăsa să se vadă doar buruienile adunate în curtea neîngrijită.

– Nu parca în apropiere, spuse Niall.

– Nu-mi spune ceva ce știu deja, replică Erik.

Nici măcar nu încetini cât timp Niall aruncă o privire. Merse două străzi mai departe și se strecură între două mașini care păreau mai scumpe decât casele în fața cărora erau parcate. Dar erau la Hollywood, unde aparențele erau înșelătoare. Pentru că, deși modeste, casele erau la distanță confortabilă de numeroasele slujbe, ceea ce însemna că pământul costa de cinci ori mai mult decât casele construite pe el. Dacă priveliștea ar fi fost alta, casele ar fi fost demolate de mult pentru a face loc unora mai scumpe, dar singura priveliște era coasta dealului și casa vecinului care trebuia zugrăvită.

– Se pare că e petrecere, spuse Niall coborând din mașină.

– Pentru unii e mereu petrecere, zise Erik încuind mașina cu o simplă apăsare pe cheie.

Doar pe acoperișuri nu erau parcate mașini. Tineri și bătrâni trăiau împreună în case în care dacă intrau mai mult de zece oameni, riscau să se dărâme. Un cuplu mergea pe

mijlocul străzii, fumând o țigară în doi. Niciunul nu părea destul de mare pentru a se afla afară după căderea nopții. Mirosul de marijuana pluteaîn urma lor.

Serena se aplecă între un Porsche strălucitor și un Lexus prăfuit. Dacă exista trotuar, încă nu-l văzuse. În ciuda ploii căzute de curând, buruienile erau uscate, iar de ciorapi și jeanși i se agățau scaieți. Odată mirosul greu de marijuana dus, în aer se simți miros de ierburi, și eucalipt, și buruieni uscate.

În curtea lui Bert, folosită drept garaj, era parcată o mașină.

– E o alee în spate, spuse Erik.

Porni, dar Niall îl trase de mână ca să-l oprească.

– Mai întâi trece omul de la securitate, tipule. Apoi vii tu și ai grijă de clienți.

Erik dădu să-l contrazică pe Niall, dar înțelese că era inutil. Închise gura, o luă pe Serena de mână și se ținură aproape de celălalt.

– Stați aici, spuse Niall în șoaptă.

Serena dădu să obiecteze, dar strânsoarea degetelor lui Erik o făcu să se răzgândească.

Capitolul 56

Niall se duse la mașină, atinse capota și simți doar metalul rece. Vehiculul fusese parcat de destul de mult timp dacă motorul se răcise de tot. Mai erau și alte mașini parcate pe stradă, dar păreau să fie ale invitaților de la petrecerea care avea loc la două case mai jos.

Înconjură casa. Din curtea din spate se ajungea pe o alee, care fie nu era pavată, fie era plină de praf și neîngrijită. Pe

alee nu se vedea nicio maşină, dar la câteva case mai sus avea loc o altă petrecere. Un gard scund dădea un aer de intimitate. O uşă de sticlă se deschidea spre un dormitor, spre ceea ce fusese odată o grădină. În afară de lumina de la bucătărie, toată casa era cufundată în beznă.

Niall reveni în tăcere în curtea din faţă.

– Până acum toate bune, îi spuse el lui Erik. Să vedem dacă e acasă. De data asta mergi tu primul. Serena, rămâi cu mine.

Vorbind, o şi luase pe Serena de braţ. Îşi înfăşură degetele în jurul eşarfei. Ridică mâna şi se uită la eşarfă îndeaproape. Chestia aia părea o perie din oţel, dar ea o mângâia ca şi cum ar fi fost de catifea.

Erik urcă pe verandă şi sună. În loc de sonerie sau clopoţel, gemetele unei femei care atingea orgasmul anunţau că veniseră.

– Probabil că face parte din coloana sonoră a ultimului său film, spuse Erik.

– Sper că femeia a primit un Oscar, murmură Serena.

Bert deschise uşa. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi un pulover de mătase care fusese la modă în urmă cu douăzeci de ani. Şi după cum arăta, probabil că îl şi purtase cel puţin tot atâţia ani. Burta, disimulată anterior de sacou, acum se vedea în toată splendoarea. În mână avea un pahar al cărui conţinut mirosea a gin. Luă o înghiţitură mare, care ar fi trebuit să-l ardă ca benzina, dar el părea să fie obişnuit. Nici măcar nu tuşi.

– El cine e? întrebă Bert uitându-se spre Niall.

– Omul cu banii, răspunse Erik.

– Sper că ai adus o mulţime, amice.

Niall arboră o mutră plictisită.

– Ei bine, intraţi, spuse Bert. Aţi ajuns primii. Vrea cineva ceva de băut?

– Nu, mulţumim, răspunse Erik pentru toţi.

– Cum vreţi. Bert se uită la pahar, îl învârti în mână, bău, apoi se duse la bucătărie să-şi mai pună. Trebuia să mai bea câteva pahare pentru a ajunge la starea de amorţire pe care şi-o dorea. Luaţi loc dacă vreţi, spuse el peste umăr intrând în bucătărie. Ceilalţi licitatori trebuie să ajungă din clipă în clipă...

Zgomotul de sticlă spartă, ţipătul lui Bert şi mirosul de benzină, toate explodară dinspre bucătărie dintr-odată. Erik dădu să se repeadă după Bert, dar Niall îl opri şi-l aruncă spre Serena.

– Scoate-o de aici! spuse el. Nu ieşiţi pe uşa din faţă, acolo vă aşteaptă!

Înainte să termine ce avea de spus, se auzi o nouă explozie, dar bomba intră prin geamul lateral în camera de zi, incendiind totul până la uşă. Mai multe cocktailuri Molotov explodară, împrăştiind foc peste tot. Explozibilul nu era benzină. Nu chiar. Era napalm, care se prindea de tot ce atingea, arzând, arzând, *arzând.*

Bucătăria era toată în flăcări. Ţipetele lui Bert acopereau zgomotul incendiului.

– Pe culoar! strigă Erik.

Serena alerga deja spre dezastrul întruchipat de dormitorul lui Bert. Văzu uşa de sticlă şi se duse spre ea. Era încuiată. Încercă să mişte clanţa, dar nu reuşi, aşa că se duse după un scaun ca să spargă geamul. Erik ajunse la scaun înaintea ei, apucă obiectul din lemn masiv şi îl lovi puternic de geam. Sticla şi lemnul plesniră spre exterior.

Ţipetele lui Bert încetară după explozia unei alte bombe.

Cu pistolul în mână, Niall se rostogoli în grădină. Acolo nu erau decât umbrele aruncate de flăcări, apoi explodă încă o bombă.

– Alee! îi strigă Niall Serenei.

– Dar Erik...

Niall o trase prin deschizătură şi o împinse pe alee înainte de a se întoarce să-şi caute prietenul.

Erik alerga deja spre dormitor, cu faţa ca o mască plină de funingine şi furibundă. Nici nu trebui să întrebe ce era cu Bert. Duhoarea a ceva mai mult decât benzină umplea aerul nopţii.

– Afară, spuse Niall.

Cei doi o ajunseră din urmă pe Serena care se străduia să treacă peste gard. Chiar când Erik ajunse pe aleea îngustă, Niall îi smulse jacheta de pe el. Apoi cămaşa şi în cele din urmă şapca. Hainele căzură la pământ şi se aprinseră instantaneu.

– Pe pantaloni ai ceva? întrebă Niall încet.

– Nu din câte îmi dau seama, spuse Erik frecându-se pe umăr, acolo unde cămaşa arsese aproape în întregime.

– Ţi-ai da seama. Napalmul îşi face repede simţită prezenţa. Aveai vreun document în cămaşă sau în haină? Vorbind, Niall îşi scoase propria-i jachetă şi i-o dădu lui Erik.

– Nu. Serena, tu...

– Nu are nimic. A avut destulă minte să-şi pună eşarfa din sârmă ghimpată pe cap. Niall dădu cu piciorul în hainele care ardeau. Tu în faţă. Apoi Serena şi la urmă eu. Să mergem.

Erik se îndreptă spre maşină îmbrăcându-se din mers. De cum îşi eliberă mâna stângă, luă pistolul din tocul de la spate şi scoase piedica. Se mişca repede, dar precaut. Urmărea orice umbră.

Nu era nicio lumină pe alee, dar nici nu era nevoie. Flăcările portocalii luminau mai mult decât trebuia. Câţiva vecini din apropiere abandonaseră televizoarele sau petrecerile şi ieşiseră în grădini. Stropeau deja cu apă rece acoperişurile, şi iarba, şi gardurile de lemn.

Câţiva dintre petrecăreţi nu erau la fel de deştepţi. Se apropiară de foc, căscând gura sau ţipând, de parcă era doar una din distracţiile serii.

Erik şi Niall se uitară la chipurile curioşilor. Niciunul nu părea măcar vag cunoscut. Niciunul nu stătea deoparte rânjind extaziat.

Dinspre casă se auzi un zgomot puternic. Flăcările izbucniră şi aruncară scântei pretutindeni. O femeie ţipă când arborii de eucalipt luară foc.

– Plecaţi! ţipă Niall la oamenii care se adunaseră pe alee, prea aproape de foc. Se holbau şocaţi la infernul în care se transformase casa vecinului lor. Fugiţi! strigă el.

Unii îl ascultară. Alţi rămaseră, dar o luară la fugă la cea de-a doua explozie. Pentru câţiva dintre ei fu prea târziu. Bucăţi în flăcări căzură peste ei, agăţându-se de haine şi de carne. Dispărură în noapte ţipând.

Erik spera că îi va ajuta cineva. El nu putea fără să o pună în pericol pe Serena. Şi asta nu avea să o facă.

Se auziră strigăte din toate direcţiile, dar nimeni nu-i remarcă pe cei trei de pe alee. Ţinând pistolul pe lângă picior pentru a nu le induce un sentiment de panică petrecăreţilor, Erik trecu printre două case şi ieşi în stradă. Maşina lui era la zece metri. Cu mâna dreaptă scoase cheia din buzunar, apăsă pe buton şi portierele se deschiseră.

– Intră şi închide repede uşile, îi spuse el Serenei fără să o privească. Se uita peste tot, încercând să zărească strălucirea ţevii unei arme sau o sticlă de napalm căzând din noapte.

Imediat ce ea intră în maşină, Niall ieşi din umbră. Ţinea arma pe lângă picior şi se amestecă printre curioşii care ieşeau din toate casele, uitându-se spre lumina care se vedea cu două străzi mai jos. Chiar dacă cineva remarcase harnaşamentul pistolului sau arma din mâna lui, nimeni nu spuse nimic.

Erik stătea lângă portiera şoferului, privind la oameni şi urmărind umbrele. Nu se ostenea să treacă neobservat. Din casele din josul şi din susul străzii se revărsau oameni. Cei mai mulţi aveau în mână pahare cu băutură sau ţigări exotice. Câţiva mâncau chipsuri uitându-se la incendiu.

– Intră, îi spuse Niall când ajunse la maşină.

Erik puse siguranţa pistolului, îl aşeză în toc şi trecu la volan.

Niall aruncă o ultimă privire şi apoi urcă şi el în maşină. Dar nu-şi puse pistolul în toc.

– Porneşte. Fără faruri. Deschide geamurile. Serena, ghemuieşte-te la podea.

– Dar... începu ea.

– Acum, se răsti Niall. Vreau să am vizibilitate bună dacă trebuie să trag.

Serena se ghemui cât putu mai mult, în vreme ce Erik porni maşina şi deschise toate geamurile.

– Ai de gând să suni? îl întrebă Erik pe Niall.

– Am sunat deja şi pompierii sunt pe-aici, pe aproape. Deşi, cu siguranţă că asta nu-l va mai ajuta pe Bert. E gata prăjit.

Conducând încet, în ciuda furtunii de adrenalină, Erik se îndepărtă de casa în flăcări, intră pe o străduţă îngustă şi conducea, ca şi cum nu ar fi avut în minte decât cum să ajungă la o altă petrecere. Doar câţiva oameni păreau să fi înţeles ce se întâmpla.

Erik voia să iasă de acolo înainte să-şi dea toţi seama.

– Aprind farurile, spuse el.

– Pot să mă ridic? întrebă Serena.

Niall mârâi.

Ea consideră că o aprobă şi se aşeză înapoi pe locul ei.

Erik aprinse farurile.

Câteva străzi mai încolo, zgomotul sirenei sparse tăcerea nopţii, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Erik se uită înainte, înjură, se uită în dreapta şi în stânga şi spuse:

– Ţineţi-vă bine.

Trase tare de volan stânga, strecurându-se între două maşini parcate. Intră cu roţile din faţă pe gazon până când şi cele din spate ieşiră de pe şosea. Stinse farurile şi aşteptă.

Cu sirena pornită, o ambulanţă trecu în viteză pe porţiunea îngustă de stradă dintre maşinile parcate pe şosea. Erik auzea sirenele mai multor maşini apropiindu-se. Calculă distanţa şi timpul de care ar avea nevoie pentru a ieşi de acolo şi decise că era mai bine să rămână pe loc.

Câteva secunde mai târziu apăru o autospecială a pompierilor care evită cu greu maşinile de pe ambele laturi ale drumului.

Erik se uită la Niall prin oglinda retrovizoare. Niciunul nu spuse nimic, atenţi să vadă dacă nu vine vreo maşină din direcţia focului. Dar în afară de câteva uşi care se deschiseră şi de oameni care ieşiră în prag atraşi de toată agitaţia, strada era pustie. Orice maşină care ar fi încercat să vină pe drumul ăsta ar fi fost oprită de apariţia vehiculelor de intervenţie.

La locuinţa lui Bert, flăcările cuprinseseră mai mulţi eucalipţi şi se înălţau graţioase spre cer. De unde şedea, Serena n-ar fi putut spune câte case fuseseră implicate în dezastru.

– Sper că băieţii ăia sunt buni în meseria lor, spuse Erik. Iarna a fost uscată. Dar se uita la GPS-ul maşinii, nu la flăcări. Încerca să găsească o altă rută.

– Da, spuse Niall. Ploaia nu a fost suficientă ca să ude tufişurile şi lemnul. Să mergem, băiete. Cât de curând, vor instala baraje.

– Mda.

O ultimă privire aruncată pe computerul de bord îi confirmă că existau o mulțime de străduțe pe care putea să treacă cu mașina. Niciuna nu-i ducea acolo unde voia Erik să meargă, doar dacă ar fi reușit să treacă de o intersecție, două, înainte ca poliția să închidă drumul.

Dădu cu spatele și conduse până la prima intersecție de parcă avea sirenă și girofar.

Dar era prea târziu.

O mașină a șerifului punea deja semnalizatoare. Erik putea să aștepte să primească permisiunea de a trece, așa cum ar fi făcut un bun cetățean, sau putea încerca un alt traseu.

Întoarse și merse înapoi două străzi până ajunse la o alee îngustă – mai degrabă un drum de acces în caz de incendii care unea două șosele.

Erik trecu în viteza întâi și porni pe drumul denivelat. Când ieși din nou în stradă, acceleră spre o altă intersecție. Ajunse acolo în același timp cu o mașină de poliție.

Trecu prin intersecție înainte ca polițistul să aibă timp să coboare din mașină.

– De una am trecut, mai avem una, spuse Erik, uitându-se la consola de navigație.

Se auzeau și alte sirene, dar destul de departe, așa că nu-și făcea griji.

La o stradă distanță, o altă mașină de poliție se apropia de intersecție cu girofarul pornit. Fără a ezita, Erik apăsă pe pedala de accelerație până la podea. Motorul puternic scoase un sunet de mulțumire. Mercedesul porni ca din pușcă. Trecuseră de intersecție înainte ca mașina poliției să ajungă în dreptul lor. Polițista se uită urât la Erik, dar avea treburi mai importante decât să se răstească la un șofer care se dădea în spectacol.

Polițista ajunse în intersecție, frână brusc, coborî din mașină și începu să pună semnalizatoare pentru a redirecționa sensul traficului.

Erik se pierdu în jungla urbană a Los Angeles-ului.

Niall râse.

– După cum îți spuneam, ești pierdut dacă rămâi printre Tântălăi.

– Dacă mi-a luat numărul, tu plătești amenda.

Capitolul 57

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ NOAPTEA

Dana ridică privirea când Erik, Niall și Serena intrară în birou. Făcu o grimasă și strâmbă din nas.

– Miroase de parcă cineva s-a stropit cu benzină.

– De fapt era napalm, spuse Niall. Nu din cel mai bun, dar a funcționat de minune.

Dana sări în picioare. Îl cercetă pe Niall din priviri ca să vadă dacă nu e rănit.

– Uită-te la băiețaș, spuse Niall arătând cu degetul spre Erik. Nu a reușit să treacă prin ploaia de petrol destul de repede.

– Mi s-a părut mie că aia e haina lui Niall, spuse ea uitându-se spre Erik. Mai e ceva distrus în afară de haine?

– Nu. M-am ars doar puțin pe ici, pe colo.

Se uită la el neîncrezătoare, apoi acceptă răspunsul și se întoarse din nou spre partenerul ei.

– Să mă aștept la anchete oficiale?

– Nu cred. Erik ne-a scos de acolo înainte să apară poliția. Și vor fi prea ocupați să-l depisteze pe cel care a făcut bombele artizanale pentru a se interesa de noi.

– Foarte bine. Nu am chef să mai cer favoruri cunoscuților. Se uită la Erik. Nu aveți nicio pistă?

– A dispărut de pe fața pământului, spuse el pe un ton neutru. Bert a murit înainte de a ne spune de unde a cumpărat una din paginile din Cartea Învățaților.

Dana mijì ochii. Se așeză la loc. Degetele ei păreau că se mișcă pe un flaut imaginar. După douăzeci de secunde se opri brusc.

– Să ne gândim din nou la ce avem, la ce nu avem și de unde putem face rost de ce ne trebuie. Repede.

– Înainte să înceapă să plouă cu benzină? întrebă Erik sardonic.

– Exact. Dana luă telefonul și formă un număr. Michael, ce mai faci? Îi știi pe oaspeții din camera nouă? Așteptă. Apoi ridică din sprâncene. Da, cei cu pisica aia care moare de foame. A cerut cineva o cameră vecină cu a lor? Cine? Mai sunt acolo? Bine. Când ajunge, cazeaz-o în capătul opus și începe să zugrăvești toate camerele de lângă numărul nouă. Nu, nu-mi pasă ce culoare. Dar să arate bine.

Dana închise, apoi începu să înjure în germană.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Niall.

– Cleary Warrick Montclair se cazează la hotelul Retreat pentru o perioadă de timp nedeterminată. Fiul și iubitul, scuzați-mă, consilierul pe probleme de securitate, o însoțesc.

– De unde știa că suntem la Retreat? întrebă Erik.

– Legătura dintre Retreat și Rarities Unlimited nu este un secret. Dana oftă și înjură. La dracu'. Cred că ar fi trebuit să o sun mai des pe Cleary. Femeia asta ar pune la grea încercare și răbdarea unei pietre. Ar trebui să consulte pe cineva în legătură cu atașamentul față de tatăl ei. E mai

potrivit pentru o fetiță de cinci ani decât pentru o femeie de cincizeci.

– Nu i-ai spus că nu vând paginile? întrebă Serena.

– De multe ori.

– Și atunci de ce vine?

– Nu mă crede. Vrea să vorbească cu tine personal. I-am spus că nici nu se pune problema. Nici asta nu a crezut.

– O va face, spuse Serena semeață. Nu vreau să mai am niciodată de-a face cu ea sau cu tatăl ei.

– Da, Norman Warrick are adesea acest efect asupra oamenilor, comentă Dana sec. De aceea Garrison este omul de contact. După ce și-a pierdut timpul prin armată, și-a luat diploma la Harvard. Ah, să nu uit, Serena. Garrison m-a sunat mai devreme și m-a rugat să-ți transmit un mesaj. Ar vrea să ia mâine masa cu tine. Mi-a spus că are impresia că s-a creat o neînțelegere între voi.

– Nu-mi pasă nici dacă este cel mai simpatic om de pe fața pământului. Paginile nu sunt de vânzare.

– Și e? întrebă Erik.

– Ce? făcu Serena uitându-se la el. Erik părea foarte necivilizat, îmbrăcat cu jacheta lui Niall, cu fermoarul puțin deschis, lăsând să i se vadă părul de pe piept.

– Garrison e cel mai simpatic om de pe fața pământului?

– Ah, spuse ea ridicând din umeri. E uns cu toate alifiile. Ca și Paul Carson. Și e și drăguț. Dar nu-l compensează pe Warrick. Nimic nu compensează o astfel de bădărănie.

– Dar Garrison tot va dori să încerce, spuse Erik.

– Nu mă interesează.

– Bine, răspunse Erik. Mă voi asigura că primește mesajul tău.

– Sunt capabilă să i-l transmit personal.

– Bine. Veni lângă ea și o sărută. Nu mă deranjează să-i spun niște cuvinte calde.

– Ce cuvinte?

– La revedere.

Pe faţa Serenei se citea amuzamentul şi iritarea. Amuzamentul avu câştig de cauză. Erik arăta îngâmfat ca Picky după această mică victorie.

– Îmi aduci aminte de pisica mea.

– Nu am de gând să întreb.

– Eşti sigur?

– Da, spuse el râzând şi sărutând-o din nou.

Niall se uită la Dana cu o privire atotştiutoare. Ea îi făcu cu ochiul. Apoi sună pe numărul de urgenţă al lui Factoid.

Acesta răspunse la al cincilea apel, abia răsuflând.

– Ce-i?

– Unde eşti?

– Păi...

– Nu contează. Poţi să ajungi la centrul de comandă al computerelor într-o jumătate de oră?

– Rahat.

– Presupun că asta înseamnă da.

– Rahat. Ea... eu... ciocolată caldă... *rahat.*

– O jumătate de oră. Dana închise şi se uită la Niall ridicând din sprâncene. Cred că este pentru prima dată când îl aud bâlbâindu-se.

– Ce a spus?

– Ceva despre ciocolată caldă şi rahat.

Niall se înecă apoi începu să râdă. La fel şi Erik.

– Ce-i? întrebă Dana.

Amândoi dădură din cap şi continuară să râdă.

Se uită la ei dezgustată, apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Vino cu mine, Serena. Îi lăsăm pe babuini să se bucure cât timp te voi pune la curent cu ce ştim despre Cartea Învăţaţilor. Domnilor, când vă veţi regăsi un minimum de decenţă cu care v-aţi născut, ne găsiţi în camera trei.

Capitolul 58

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ NOAPTEA TÂRZIU

În faţa lui Erik şi a Serenei abureau două căni de cafea. Dana şi Niall beau ceai, dar atât de tare că puteau topi paharul. Niall îl bea cu lapte. Pe ecrane digitale se vedeau toate cele şaptesprezece pagini din Cartea Învăţaţilor. Alte ecrane erau goale şi aşteptau comenzi.

Factoid apărea pe un alt ecran şi vocea lui se auzea în difuzoare. Era la centrul de comandă al computerelor de la Rarities. În afară de freza bizară şi o urmă de ciocolată pe bărbie, arăta normal... pentru el.

– Da, spuse el. De la unu la şaptesprezece. Datele la care au apărut. Începem cu primul ecran: 1963... 1959... 1944.

– Cui i-a aparţinut prima dată pagina de pe ecranul trei? întrebă Erik repede.

– Lui Derrick James Rubin.

– Continuă. Dar spune-mi şi numele, nu doar anii.

Factoid spuse ceva ce toată lumea ignoră ca fiind irelevant. Chiar mai rău, neinspirat. Apoi reluă.

– Unu, 1963, Christie's, cumpărat de la un proprietar particular, acum decedat; 1959, Sotheby's, vândut unui particular, pagina a fost un cadou aniversar de la tatăl său; 1944, colecţia Rubin, neînscris în catalog; 1956, Sotheby's, încă îi caută originea pe microfilm; 1958, Christie's, verifică pe microfilm; 1944, colecţia Rubin, necatalogat; 1948, vândut unui proprietar de Warrick, se cercetează originea; 1962, Mirabeau Auctions, pentru un proprietar particular, mort acum, şi se spune că avea pagina de generaţii.

Erik rămase nemişcat pe toată durata prezentării. Se gândi la date şi la nume, încercând să găsească un tipar. Până când ajunseră la paginile Serenei, singurul lucru de care era sigur fu că cercetarea microfilmelor se desfăşura mai greu decât căutarea pe calculator.

– Ultimele opt pagini îi aparţin Serenei Charters, moştenite de la bunică, decedată. Spune că aparţin familiei de generaţii.

Toţi se uitară la ecrane în tăcere.

– În afara celui de pe ecranul opt, spuse Erik, doar paginile Serenei nu sunt palimpseste.

– Poftim? întrebă Niall.

– Dublă scriere. Arată-i, Factoid.

Ecranul se împărţi în două pentru a arăta forma de acum şi ceea ce dezvăluise cercetarea cu ultraviolete. Scrisul de dedesubt era neinteligibil, dar se observa clar.

– Arată-mi tot ce ai pe ecranul opt, spuse Erik.

– Caut... zise Factoid. Legenda spune că familia Blackthorn l-a cumpărat de la nişte emigranţi scoţieni săraci. Urmele duc la bătălia de la Culloden din 1746, pentru cei mai puţin avizaţi în acest domeniu. Familia Blackthorn se trage dintr-un soldat scoţian din armata britanică – al cărui nume se scria cu un *e* la sfârşit – şi au trăit în Statele Unite înainte ca Statele Unite să existe. La fel şi pagina.

– Arată-ne cealaltă parte.

– E nescrisă.

– Ştiu. Arată-ne-o. Aici ai o rezoluţie mai bună decât am eu acasă.

Factoid murmură şi spuse:

– Ecranul nouăsprezece.

– Acolo, în colţ. Vedeţi semnul de la îmbinare?

– Da. Şi ce?

– Pune-l împreună cu semnul de pe cotor de pe paginile Serenei.

Factoid tăcu, făcu câteva operaţiuni şi alătură cele două semne pentru comparaţie.

– Bine, spuse Erik. Aşa m-am gândit şi eu. Pagina asta a fost tăiată de la cotorul paginii trei.

– Şi? întrebă Dana.

Erik ridică din umeri.

– Şi se pare că cel ce a avut cartea a tăiat o pagină cu desene deosebite, de la început, şi a vândut-o. Probabil în schimbul hranei sau pentru a plăti o datorie.

– Şi asta înseamnă că pagina de la Rubin a aparţinut familiei Blackthorn? întrebă Serena.

– Nu. Toate paginile lui Rubin sunt palimpseste. Asta nu a fost ştearsă.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Dana.

– Înseamnă că e o foarte mare probabilitate ca această Carte a Învăţaţilor să fi ajuns în America prin secolul optsprezece şi să fi fost transmisă din generaţie în generaţie, şi să fi fost smulsă uneori câte o pagină când viaţa devenea foarte grea.

Serena închise ochii şi revăzu biletul lăsat de bunica ei. *Am pierdut câteva pagini de-a lungul secolelor, dar foarte puţine. Până la generaţia mea.*

Nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare până când nu deschise ochii şi-i văzu pe Dana şi pe Niall uitându-se la ea.

– Nu te opri, spuse Dana.

Serena se simţi cuprinsă de o tristeţe amestecată cu epuizare. Adrenalina care o ţinuse în priză după incendiu se epuizase şi era obosită.

– Era un bilet al bunicii pentru mine, parte din testament.

– Spune-le şi restul, o îndemnă Erik.

– Dar nu l-ai spus tu deja? Ei te-au angajat. Nu eu. Eşti al lor.

– Greşit. Eu nu-mi aparţin decât mie însumi.

– Asta aşa e, spuse Niall. Dacă ar fi al meu, mi-ar asculta ordinele.

– Dacă ar fi al meu, spuse Dana, ar trăi în Los Angeles şi ar lucra pentru mine cu normă întreagă. Dar stă în Palm Springs şi aleargă caprele de munte.

– Oi, spuse Erik.

– Mă rog.

Serena se uită la Erik şi îşi dori să creadă, să aibă încredere.

Era speriată.

Să nu ai încredere în nimeni în legătură cu moştenirea ta. Viaţa ta depinde de asta.

Dacă nu ar asculta sfatul bunicii ei, ar fi înţeleaptă sau la fel de proastă ca toţi primii născuţi din generaţia ei?

Nu repeta greşelile noastre.

Serena suspină. Acum primea sfaturi de la imaginaţia ei. În curând avea să fie la fel de derutată ca şi bunică-sa.

– Nu contează, spuse ea. Bunica era paranoică. După ce s-a întâmplat în seara asta, ştiu de ce.

Dana şi Niall se uitară unul la celălalt.

– Vă rog, spuse Serena pe un ton amar. Poate că vă par lipsită de energie şi înceată, dar nu sunt. Este clar că oricine ar fi necunoscutul care trebuia să participe la licitaţie, el a ucis-o pe bunica atunci când ea a încercat să descopere paginile lipsă. Şi tot el l-a ucis pe Bert înainte să ne poată spune care a fost sursa originală a paginilor. Apoi această persoană s-a străduit să mă ucidă şi pe mine. Cineva îşi doreşte cu adevărat ca niciodată Cartea Învăţaţilor să nu fie reîntregită.

– Ceea ce mă îngrijorează, spuse Erik, este că această persoană poate să ucidă oricând. Am avut dovada cel puţin de patru ori anul trecut.

– Ce? spuse Niall.

Erik numără crimele pe degete.

– O femeie în Florida. Un călugăr din mişcarea New Age. Bunica Serenei. Bert. Au ceva în comun. Toţi au murit în flăcări. Şi fiecare dintre ei era ultima verigă dintr-un lanţ care ducea la paginile lipsă.

– Dar eu nu ştiu nimic despre paginile lipsă, spuse Serena repede.

– Încă nu, încuviinţă Erik. Dar crezi că după ce a comis patru crime, această persoană – sau persoane – îşi va asuma riscul să te lase în viaţă?

Capitolul 59

Vocea calmă a Danei rupse tăcerea care se aşternuse după cuvintele lui Erik.

– Spune-ne ce ştii, Serena. Poate te putem ajuta, fie şi numai oferind cât mai multe ţinte, mai dificile.

Serena puse coatele pe masă, îşi văzu zgârieturile de pe braţe, dobândite la escaladarea gardului de la casa mortului, şi se strâmbă. Absentă, îşi aranjă şalul cu care îşi apărase părul de ploaia de foc. Cu un gest care-i devenise obicei, mângâie bucata de material cu vârfurile degetelor şi se simţi mângâiată la rândul ei. Ţesătura o liniştea. Poate era doar legătura tangibilă cu trecutul, asigurarea materială că ceva a depăşit brutalitatea unei crime.

– Bunica a fost prima femeie născută – şi din câte ştiu eu singurul copil – din generaţia ei, spuse Serena molcom. Avea în grijă Cartea Învăţaţilor. Nu ştiu cum, dar a pierdut-o. Sau cel puţin părţi din ea. Erik crede că avea marea majoritate a manuscrisului şi că mi l-a lăsat mie, spuse ea oftând. Dacă e adevărat, atunci a făcut-o de aşa manieră că nu îmi pot imagina cum să o găsesc.

Dana interpreta în tăcere, cu degetele pe masa de oțel, o piesă renascentistă.

– Și crezi că vreuna dintre victime știa unde se află cartea?

– Nu, răspunse Serena.

– Erik? întrebă Dana.

El se gândi la diferite variante, apoi dădu din cap.

– Nu.

– Bine. Deocamdată lăsăm la o parte problema unde se află întreaga carte. Cred că este vorba doar de un criminal pentru simplul motiv că orice conspirație cunoscută de mai mult de o persoană ajunge la știrile de la cinci cât ai zice pește.

Niall ezită, apoi încuviință.

Erik la fel.

– Eu sunt o țesătoare, nu polițist de investigații, spuse Serena.

– Ai vorbit de patru crime petrecute anul trecut, se întoarse Dana către Erik. Care a fost prima?

– Ellis Weaver.

Serena tuși. Probabil că nu conta, dar era posibil să nu fie așa. Nu putea să riște. Cerându-și scuze în gând bunicii ei moarte, spuse:

– Numele sub care o cunoșteam eu era Lisbeth Serena Charters.

Toți trei rămaseră cu gurile căscate.

La microfon se auzi vocea lui Factoid:

– La dracu'. O clipă.

– Când s-a decis să-și schimbe viața, și-a schimbat și prenumele în Ellis, care este pronunția inițialelor prenumelui ei: L.S. , iar numele în Weaver*, pentru că asta făcea, spuse Serena.

* Țesătoare.

– Și numele Charters? întrebă Erik. Se născuse cu acest nume sau și-l alesese?

– Singura dată când am vorbit cu ea despre asta, mi-a spus că era numele de fată al bunicii sale.

– Care era cel de-al treilea nume al bunicii tale? întrebă Erik.

Serena nu înțelese.

– Numele pe care îl avea înainte de Charters?

Privirea lui era la fel de distantă ca și vocea. Era furios. Chiar când se gândise că-i câștigase încrederea, se dovedea că de fapt nu avea încredere în el. Făcuse sex cu el, avusese încredere că nu o va ucide în timp ce dormea în patul lui, la dracu', în brațele lui, dar restul, încrederea de fiecare zi, care duce la construirea unei relații intime... nu, nu, nu, scuze, doamna nu credea în așa ceva.

Serena înălță capul. Se uită calmă în ochii lui în care se citea furia.

– Nu știu.

– Nu știi sau nu vrei să spui? replică el.

– Nu știu, rosti apăsat.

Erik nu mai spuse nimic. Nici nu trebuia să spună ceva. Neîncrederea i se citea în privire.

– Factoid?

– ... o clipă.

– În timp ce el caută în baza de date, spuse Dana, să vedem care erau posibilitățile să aibă loc patru crime într-un an.

Erik se uită la Dana.

Ea ridică din sprâncene. Era realmente furios. El avea dreptul să aibă secrete, dar nu și iubita lui. Tipic pentru un bărbat.

– Nu te-am văzut niciodată altfel decât pașnic. Un bărbat impresionant. Plin de testosteron. Nu e de mirare că Niall vrea să te întorci.

Cu un efort, Erik își controlă furia. Închise ochii și se gândi la toate momentele în care surorile sale îl scoseseră din sărite și își spuse că va trece și asta. Când îi deschise, erau tot reci, dar furia dispăruse.

– De unde vrei să începi? o întrebă el pe Dana.

– Biletul lui Ellis Weaver de dinainte de a muri sugerează câteva lucruri.

Serena păru speriată.

– De unde ai știut de... ah, da, desigur. Erik.

– Da, Erik, spuse Dana uitându-se la el. Presupun că nu i-ai spus, nu?

– Nu știam că vrei să o țin la curent pe Serena cu orice informație cât de mică pe care ți-o comunic.

Dana flutură mâna cu grație.

– Este în natura afacerilor și a familiei să existe secrete. Sunt sigură că Serena nu s-a supărat mai tare că ai avut secrete în legătură cu serviciul, decât te-ai supărat tu că are secrete de familie.

Niall tuși pentru a nu pufni în râs și își studie mâinile de parcă crescuse blană pe ele.

– Ce judecată sănătoasă, spuse Erik și se uită la Niall. Cum ai reușit să nu o sugrumi?

– Trăind sănătos și făcându-mi regulat rugăciunile.

Dana îi ignoră și se întoarse spre Serena.

– Ți-a spus bunica ta când au început să dispară primele pagini?

– Nu.

– Pari foarte sigură.

– Sunt. Până la biletul acela, nu mi-a spus niciodată nimic despre Cartea Învățaților. Nu cu acest nume. Vorbea despre moștenirea mea și despre cum pierduse mama dreptul chiar și să o vadă.

– Fugind? întrebă Dana.

– Nu. Luând numele de Charters. Bunicii îi era teamă că asta va duce înapoi la ea.

– Chiar dacă ea era cunoscută sub numele de Weaver? întrebă Erik.

– Da.

– De ce îi era teamă? întrebă Niall.

– Nu mi-a spus niciodată. Dar și-a petrecut toată viața ascunzându-se.

– Și odată cu ea a ascuns și Cartea Învățaților, spuse Niall. Probabil că numele Charters este legat cumva de carte.

– Pun pariu că această carte provine de la bunica al cărei nume de fată era Charters, spuse Erik.

– Interesant, remarcă Niall, dar nu foarte util, decât ca măsură a paranoiei lui Ellis Weaver.

– Teamă, îl corectă Serena, trecând mâna peste eșarfă. Când a fost descoperită, a fost ucisă.

– Bine, spuse Niall. Și ce a dat-o de gol?

– Probabil că întrebările pe care le-a pus atunci când s-a decis să înceapă să caute paginile lipsă, spuse Erik. Este singurul lucru care se potrivește cu modelul după care au fost comise crimele.

– Da? întrebă Dana. Cum așa?

– Gândește-te. Probabil că știa unde ajunseseră paginile care lipseau. Sau a angajat pe cineva care le-a descoperit.

– Wallace? întrebă Niall.

– Până acum, el este favoritul meu, spuse Erik. Pune-l pe Shel să-l verifice. Verifică și arhivele lui Morton Hingham. Probabil că ea a angajat un detectiv prin intermediul lui, la fel cum și mașina era înregistrată pe numele lui și taxele pentru proprietate plătite pe numele pe care și-l luase.

Dana luă unul din telefoanele mobile care se găseau peste tot prin Rarities. În curând vorbea cu Shel.

– De ce crezi că e Wallace? întrebă Serena.

– E încă în viață, spuse Erik sec. Are cunoștințele necesare pentru a fabrica bombe artizanale și poate duce de nas poliția atunci când investighează o crimă. Și trei dintre cele patru morți au fost catalogate drept sinucideri.

– Și Bert? întrebă ea cu un fior.

– Pun pariu că vor spune că este vorba de un război între clanuri, sau așa ceva, spuse Erik. Sau pur și simplu nu vor închide și nu vor rezolva niciodată cazul, fiindcă polițiștii nu vor face legătura cu celelalte crime.

– Și noi nu vom spune nimic poliției?

– Nu avem nicio grabă, spuse Niall. Tu și Erik sunteți ultimele ținte și voi veți fi foarte bine acoperiți.

– Erik? spuse Serena nefericită. De ce ar fi el o țintă?

– Pentru același motiv pentru care a fost și Bert, zise Niall. Bert știa ceva. Oricine ar fi fost cel care a aruncat bombele, el nu are de unde să știe că Bert nu ne-a spus deja ceea ce știa înainte de a fi omorât.

Serena se blocă. Erik își puse mâna peste a ei și se uită urât la Niall. Poate că era furios pe Serena, dar afurisit să fie dacă îl va lăsa pe Niall să o tulbure.

Niall zâmbi.

Te-am prins, băiete. Sau mai degrabă ea te-a prins.

– Dar Wallace a spus că lucra pentru altcineva, obiectă Serena. Apoi adăugă repede: O las-o baltă. Nu mai gândesc cum trebuie. Era normal să spună asta, chiar dacă se ținea cu o mână de stâncă și Erik arunca cu pietre în el.

Dana zâmbi ca o pisică.

– Partea asta nu ne-ai spus-o, băiete.

Erik o ignoră.

– După cum spuneam, ești pierdut ca Tantălău, îl avertiză Niall.

Erik îl ignoră și pe el.

– Cel puțin acum știm cum să-l atragem în teren deschis, fără să o punem în primejdie pe Serena.

Serena clipi.

– Știm?

Niall încuviință.

– Bine. Pentru că asta era următoarea mea sugestie și știam că nu vei fi de acord dacă îi propun ei.

– Ce anume? întrebă Serena. Despre ce vorbiți?

– Momeală, spuse Niall succint. Erik s-a oferit voluntar.

Capitolul 60

Doar dacă nu este nicio altă cale, spuse Dana repede. Știi că nu-mi place să trimit în prima linie oameni care nu fac parte din sistemul de pază.

– Nu avem destul timp să-i facem pacifistului o pregătire adecvată, spuse Niall nerăbdător.

– Nici nu sugerez așa ceva, ripostă Dana răspicat. Spun doar că mai întâi trebuie să încercăm toate celelalte variante. Se uită de la Niall la Serena. Cea mai evidentă cale ar fi găsirea Cărții Învățaților și folosirea acesteia ca momeală. Din câte mi-a spus Erik, bunica ta socotea că ți-a lăsat destule instrucțiuni pentru a găsi cartea.

– Am încercat, spuse Serena masându-și capul care începea să o doară. Dar nu înțeleg ce voia să-mi spună.

– Bunica ta a fost dintotdeauna paranoică? întrebă Niall.

– Precaută, îl corectă Serena. Da. Cel puțin de când îmi aduc eu aminte.

– Și mai de mult, spuse Erik. A refuzat să mai vorbească cu mama ta după ce a fugit și și-a schimbat numele în Charters.

Serena încuviință.

– Asta îmi sugerează că numele de Charters îi era mai apropiat decât a recunoscut față de tine, continuă Erik. Poate

era chiar numele ei de fată. Ar fi singurul motiv pentru care s-a supărat atât de tare pe propria ei fiică pentru că l-a folosit, în actele publice, acolo unde oricine putea să-l descopere.

– Factoid? spuse Dana tăios. Ai auzit?

– Când a folosit ultima dată numele Charters? se auzi în boxe după o scurtă tăcere.

Trei oameni se uitau la Serena.

– Cel mai devreme acum patruzeci şi cinci de ani, mai mult sau mai puţin.

– Mai mult sau mai puţin cât? întrebă Factoid.

– Păi... cinci ani?

– Eu te întreb pe tine, spuse Factoid.

– Nu ştiu. Avea cam optzeci de ani când a murit. Cel puţin aşa cred. Poate e doar ceva ce presupun eu.

– Care era data naşterii sale?

– Nu ştiu. Nu o sărbătoream niciodată. De fapt... Serena se încruntă. Îmi amintesc că ne şi certam câteodată. Tare de tot. Chiar ţipam una la alta. A încercat să mă convingă să-mi schimb ziua de naştere şi numele de familie chiar imediat după ce am venit să locuiesc cu ea, dar nu am vrut. Era singurul lucru care-mi rămăsese de la mama. Am refuzat să renunţ la ele.

– În ce stat s-a căsătorit bunica ta?

– Nu mi-a spus niciodată.

Factoid spuse ceva care suna suspect de mult cu o înjurătură.

– E a doua oară, spuse Niall.

Tăcere.

– Serena are treizeci şi patru de ani, spuse Erik. Mama ei a fugit de acasă când avea şaptesprezece ani. Presupunând că a rămas gravidă imediat după aceea, avea optsprezece ani când a născut-o pe Serena. Serena avea treizeci şi trei de ani

când a murit bunica ei. Să presupunem că Ellis, Lisbeth, avea optzeci de ani când a murit. Asta înseamnă că avea aproximativ douăzeci şi nouă de ani când şi-a schimbat identitatea. Dar e posibil să fi avut şi nouăsprezece. Caută un certificat de căsătorie pe numele de Charters în această perioadă de timp.

– E o glumă, nu? se auzi în boxe.

– Nu.

– La dracu', omule. Asta înseamnă că trebuie să stau din nou cu nasul în microfilme! Niciun stat n-are măcar un căcat pe computer de pe vremea aia.

– Pune-i pe toţi referenţii pe care-i avem să se ocupe de asta, în afară de cei ce lucrează cu April Joy la proiectul din Singapore, spuse Dana. Dacă nu sunt destui, atunci mai angajează.

Factoid închise microfonul şi începu să ţipe tot felul de obscenităţi până când rămase fără suflare. Apoi porni din nou microfonul şi spuse:

– Lucrez la asta.

– Hai să căutăm noi o altă variantă cât îşi smulge el părul din cap, spuse Niall

– Ca de exemplu? întrebă Dana.

– De exemplu, când a început Ellis să caute paginile pierdute?

– Nu ştiu, zise Serena. Nu spunea nimic în notiţele ei, dar, dacă ar fi să presupun, cred că s-a întâmplat cu câteva luni înainte de a fi ucisă.

– Sunt de acord, spuse Erik. Aşa a descoperit-o ucigaşul după aşa de mult timp. A trebuit să iasă din ascunzătoare ca să caute paginile.

– Şi nu aduce asta vreo informaţie nouă? întrebă Niall.

– Nu cred, spuse Erik. Dana?

Ea dădu din cap. Din nou mişca degetele ca şi cum ar fi cântat la flaut.

– Serena?

– Nu.

Tăcere.

– Ai văzut vreodată Cartea Învățaților? o întrebă Dana pe Serena în cele din urmă.

– Da, cred că da. Sau am visat că am văzut-o? Se încruntă, gândindu-se cum putea să discearnă între vis și realitate. Sau măcar dacă era posibil.

– Când? întrebă Dana.

– Păi... uneori pot să... Își acoperi fața cu mâinile și își masă capul. Fire de păr de culoarea focului căzură pe masa de oțel.

– Ce îți amintești? o întrebă Erik.

– Inițialele înlănțuite. Părul argintiu al bunicii. Un zgomot de mâini uscate frecate între ele. Lumina reflectată de paginile aurii pe care le întorcea ea. O carte a cărei copertă era bătută în diamante. O carte al cărei semn era o bucată de material țesută de o vrăjitoare moartă de mult. Un material care semăna cu eșarfa. Un vis. Atâta tot. Doar un vis.

– Materialul nu e un vis, spuse Erik.

– Ce material? întrebă Dana.

Oftând, Serena își dădu părul la o parte și atinse eșarfa care, ca de obicei, se înfășurase în jurul gâtului. Nu foarte strâns. Doar atât încât să nu o încurce.

– Nu am putut să mă mai despart de ea de cum am atins-o, spuse, dându-și jos eșarfa de la gât. Așa că-mi spun că arată mai bine dacă o port.

Erik se uită la eșarfă și aprecie jocul culorilor, modelul și textura. Materialul emana lumină, era aproape incandescent.

– Dacă ar arăta și mai bine, ar străluci în întuneric. Pot să o ating? spuse el întinzând mâna.

Îi puse materialul în mână, doar fără să-i dea drumul cu totul.

– Ai dreptate, pare mai strălucitor acum, după ce l-am purtat, decât înainte.

– Poate e ca și catifeaua. Poate că trebuie atins pentru a ajunge la strălucirea maximă. Mângâie materialul cu degetele, apoi își atinse fața cu el. Dacă remarcase că Serena nu dăduse drumul eșarfei, nu spuse nimic. Este incredibil. E moale, puternic, fără a fi dur, catifelat.

Și mai ales în noaptea trecută, înfășurat în jurul amândurora, ca o umbră vibrantă pe pielea lor goală. Dar nu era nevoie să vorbească despre asta. Ca și dragostea, era intim. E ca și cum ai ține în mână un curcubeu.

Dana și Niall se uitară unul la celălalt. Niciunul dintre ei nu vedea nimic extraordinar la eșarfa aceea. Era interesantă, dar cu greu puteai folosi cuvintele lui Erik pentru a o descrie.

Niall se apropie, atinse materialul, dar își luă repede mâna.

– Nu știu despre ce vorbești, băiete. Mie mi se pare dur ca tweedul. Și culorile sunt țipătoare.

Erik crezu că glumește. Apoi își dădu seama că Niall vorbea serios. Erik îi întinse materialul Danei. Serena îi dădu drumul după o scurtă ezitare.

– Și tu ce crezi? întrebă Erik.

– Sunt de acord cu Niall. Factoid?

– De aici pare o cârpă.

Serena se uită de la Dana la Niall, apoi la Erik.

– Nu înțeleg.

– ... pânză, mai rezistentă decât armura și atrăgătoare doar pentru un bărbat. O pânză țesută de vrăjitoarea Serena din Silverfells, cită Erik.

– E din Cartea Învățaților? întrebă Serena.

– Din carte, amintirile lui Erik cel Învățat, un vis. Nu cred că e important. Acum aproape o mie de ani a fost țesută de Serena din Silverfells. Puse eșarfa în mâna Serenei, dar

nu-i dădu drumul. Acum aparţine unei alte Serene, tot o ţesătoare. La fel şi Cartea Învăţaţilor. Nu trebuie decât să-şi aducă aminte.

O străbătu un fior. Era atâta siguranţă în vocea lui, ochii săi erau atât de limpezi, adânci, aşteptând...

– Nu-mi pot aminti ce nu am ştiut niciodată.

– O vei face.

– Nu cred că voi reuşi.

– Atunci va trebui să ai încredere în mine, nu?

Îşi muşcă buza, dându-şi seama că amândoi ţineau eşarfa, atingându-şi degetele.

– Nu prea am de ales, aşa-i?

– Întotdeauna ai de ales, spuse Erik. Asta mă sperie de moarte. Dacă faci alegerea greşită, mori.

Capitolul 61

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ NOAPTEA TÂRZIU

Cleary Warrick Montclair se plimba de colo-colo în apartamentul spaţios şi se uita la ceas.

– La dracu', spuse ea printre dinţi.

– Ce? întrebă Garrison.

– E prea târziu să vorbim cu ei azi.

Fiul ei oftă.

– Atunci relaxează-te, Cleary, spuse el răbdător. Învăţase de la o vârstă fragedă că prefera să i se spună pe nume, nu „mama", mai ales când era stresată şi nerăbdătoare. Şi în ultima vreme fusese aşa mai tot timpul.

– Cum pot să mă relaxez când tata e aşa de supărat? Sesiză brusc că aproape ţipa. Inspiră profund. Unde e Paul?

– În camera vecină, la care se ajunge prin uşa de legătură, ca de obicei, murmură Garrison, dar nu destul de tare ca să-l audă mama sa. Dacă prefera să pară Maica stareţă, n-avea decât. Cel puţin Paul o mai liniştea. Era un motiv destul de bun pentru a-l tolera, deşi uneori acţiona ca şi cum el ar fi fost şef. Dar Garrison îl admira pe Paul, deşi îi displăcea felul în care făcea afaceri. Oamenii cu personalitate puternică nu îl făceau să-şi piardă cumpătul. Vrei să-l chem?

– Da.

Garrison ieşi pe culoar şi ciocăni la uşa camerei vecine. Uşa se deschise repede. Paul părea surprinzător de tânăr şi în formă, îmbrăcat cum era, cu jeanşi şi cămaşă.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă el pe Garrison.

– Cleary este supărată. Vrea să te vadă.

Pe faţa lui Paul se citea nerăbdarea. Intră din nou în cameră, îşi luă cheile şi ieşi pe hol.

Cleary aştepta lângă uşă. Deschise înainte ca el să bată.

– Trebuie să faci ceva! Tata nu mai poate aştepta până tot negociem noi, în vreme ce toate celelalte case iau totul, iar noi vom pierde tot dacă nu ne mişcăm, şi ei nu s-au întors încă, şi omul nostru care aşteaptă în hol nu i-a văzut, şi...

După ce Paul intră, uşa se închise în faţa lui Garrison. Se uită la paharul gol şi decise că un altul era exact ceea ce i-ar recomanda doctorul. În camera lui. Nu era nicio femeie la bar care să-i stârnească interesul.

Din punctul lui de vedere, singura veste bună a zilei fusese că iubitul lui bunic refuzase să plece din Palm Desert. Pentru asta, Garrison îi era recunoscător. Dacă ar fi fost nevoit să-l suporte şi pe Warrick după ce fusese obligat să vină din

Manhattan pentru a asculta cicăleala mamei sale, probabil că ar fi ucis pe cineva.

Îndreptându-se spre camera sa, Garrison se întrebă cât vor mai trebui să plătească până ce Serena va obține ceea ce dorea.

Sau, mai bine zis, ceea ce merita.

Capitolul 62

Sistemul de ventilație de la Retreat era atât de eficient încât în apartamentul unde stăteau Erik și Serena nu se simțea decât foarte slab mirosul de vopsea. Dar nu apucaseră să se bucure de intimitate. Abia intraseră în cameră că Lapstrake apăru din spatele ușii și o închise.

– Bună, Ian, spuse Erik. Ai făcut cunoștință cu Serena?

– Nu. Lapstrake îi zâmbi femeii cu părul roșu care avea exact genul de ochi care îi făcea pe bărbați să viseze. Bună, Serena. Eu sunt Ian.

– La revedere, îi spuse Erik lui Lapstrake, deschizând ușa înainte ca Serena să apuce să spună ceva. Niall vrea să vorbească cu tine.

– Ești sigur? întrebă Lapstrake, uitându-se spre Serena peste umăr.

– Da. Împingându-l destul de tare, îl scoase pe culoar, apoi închise ușa.

Ea își dădu la o parte părul care-i acoperea ochii.

– Ai fost foarte nepoliticos.

– E mult prea arătos.

– Chiar? spuse ea căscând. Nu am observat.

– Ah, da? Ce culoare au ochii lui?

– Hmm, să vedem. Am 50 la sută șanse să am dreptate. Deschiși la culoare?

– Întunecați, spuse Erik uitându-se ciudat la ea. Chiar nu ai remarcat, nu?

– Un blond arătos este mai mult decât am eu nevoie.

– Ian este brunet.

– Dumnezeule, cât de bine îl cunoști. Poate eu sunt cea care ar trebui să fie geloasă.

Erik râse surprins. Apoi o strânse în brațe.

– Ești bună pentru mine, spuse el încet. După ce s-a întâmplat în seara asta, nu credeam că voi mai râde prea curând.

Serenei i se strânse inima când își aminti cum alergase spre bucătăria cuprinsă de flăcări a lui Bert.

– Ai fi putut fi ucis, spuse ea sărutându-l. Ești sigur că te simți bine?

Respirația i se îngreună. O trase mai aproape și își îngropă fața în părul ei. Eșarfa îi mângâie buzele înainte de a o da la o parte pentru a-i săruta pielea.

– Mi-e din ce în ce mai bine.

Se trase la o parte și se uită la el.

– Mă referam la foc. Ai vreo arsură?

– Da, e oribil. Vrei să vezi?

Râse când îi văzu expresia feței. Apoi uită să mai respire când gura lui se lipi de a ei. Avea gust de foame și timp, întuneric și nevoie. În ciuda întrebărilor fără răspuns dintre ei, femeia din ea îi răspunse. Indiferent ce urma să se întâmple, pentru moment era suficient că erau împreună, în viață.

– Serena?

– Da, murmură ea. Oh, da.

Era ultimul cuvânt coerent pe care îl spuseră o perioadă lungă de timp. Focul dintre ei era focul păsării phoenix, care vindeca, nu ardea, dădea viață, nu ucidea.

Când în cele din urmă Serena era mai mult adormită decât trează, zâmbind, simţindu-i pulsul cu buzele, el se ridică uşor şi se duse la fereastra acoperită cu draperii groase. Lumina de la ecranul laptopului era destul de puternică pentru ca el să poată observa mobila din cameră fără să aibă nevoie să aprindă becurile.

Una dintre paginile Serenei ocupa tot ecranul. Fundalul filei scânteia.

Niciuna dintre luminile acelea nu era suficientă pentru a-i estompa liniile buzelor, aşa cum stătea lângă fereastră şi dădu draperia puţin la o parte pentru a vedea ce se întâmplă afară.

– Nu ai un zâmbet prea frumos, spuse ea din pat. Era sub cuvertură, la fel de goală ca şi el, cu excepţia eşarfei, înfăşurată la încheietura mâinii ei. Şi la a lui, dacă se gândea mai bine.

El lăsă draperia să cadă şi se întoarse în pat. Zâmbi cu adevărat când văzu părul Serenei pe fondul lemnului deschis la culoare de la capul patului. Ridică pătura, inhală aroma Serenei şi a intimităţii, apoi se strecură lângă ea.

– A început să plouă, spuse el încet. Lui Heller îi va fi frig şi va turba că e obligat să doarmă în camionetă. Dar mie, pe de altă parte, îmi va fi cald, confortabil şi voi fi foarte satisfăcut aici, cu tine.

Ea nu era nici pe jumătate la fel de mulţumită ca el. Ideea că e supravegheată nu i se părea deloc amuzantă.

– Unde crezi că e Wallace?

– Probabil că are o durere de cap. Şi dacă Dumnezeu are inimă, probabil că are şi câteva oase rupte.

Dar Erik nu spuse cu glas tare speranţa pe care o nutrea. În ciuda faptului că ea putea folosi pistolul lui dacă era nevoie, era mult mai blândă decât el. Probabil că se datora genelor mamei sale. Din câte aflase, nu bunicii.

O trase pe Serena lângă el şi se bucură să simtă atingerea pielii ei.

– Mai ai vreo viziune despre Cartea Învăţaţilor?

Ea îi înconjură gâtul cu braţele. Îi plăceau puterea şi rezistenţa umerilor lui. Apoi oftă. Viziuni, da, era cel mai bun cuvânt pentru a descrie ceea ce... flash-uri luminoase pe fundalul întunecat al anilor uitaţi.

– Era demult. Auzindu-şi cuvintele zâmbi. Cel puţin pentru un copil aşa părea. Pentru mine, între unu şi cinci ani parcă am trăit viaţa unei alte persoane, o persoană pe care nu o cunoşteam. De la cinci la zece a fost mai bine. De la zece la cincisprezece e ca în ceaţă, de la şaisprezece la douăzeci e oarecum mai bine şi sunt gata să vorbesc de o manieră inteligentă despre ceea ce s-a întâmplat între douăzeci şi ziua de azi.

– Când te-ai mutat din cabană?

– Când am împlinit optsprezece ani. Bunica m-a susţinut. Mi-a spus că n-o să se aleagă nimic de mine dacă stau acolo şi aştept să moară ea.

– Nu e exact sfatul clasic al unei bunici.

– Era realistă şi nu prea răbdătoare cu oamenii care nu erau în stare de nimic în viaţă. Poate că nu îşi arăta sentimentele, dar nu a fost niciodată violentă. Nici măcar nu a ridicat vocea. Şi-a făcut datoria. Întotdeauna.

– Şi a fost mereu o datorie, nu o plăcere.

– Singura ei plăcere era ţesutul şi... Vocea i se stinse la amintirea copilăriei.

– Şi? spuse Erik încet.

– Cititul, cred.

– Avea multe cărţi?

– Nu. Niciuna.

– Dar tu ţi-o aminteşti citind.

– Da.

Erik aşteptă. Ştia că memoria poate fi înşelătoare, dar la fel de rezistentă precum muntele San Jacinto, care se ridică în mijlocul deşertului. Pentru că Serena nu mai zise nimic, îi trecu mâna prin păr şi spuse încet:

– Poţi să-mi descrii amintirea?

– M-am trezit şi i-am văzut faţa luminată de o lampă. Se uita la masă şi zâmbea. Atunci am avut impresia că visam. În timpul zilei nu zâmbea niciodată, doar uneori, când ţesea. Dar acum nu ţesea. Şedea pur şi simplu. Şi asta era ciudat. Mâinile ei nu se odihneau niciodată. Ţesea, cosea, scotea apă din fântână, vopsea piei de iepure pentru a le duce la un magazin în Palm Springs care vindea tot felul de fleacuri turiştilor... întotdeauna se ocupa cu ceva, chiar şi noaptea.

Erik scoase un sunet care exprima surpriza. Cu fiecare cuvânt, Serena descria un stil de viaţă care ar fi putut exista în urmă cu o sută de ani, sau trei sute, sau o mie.

– La ce se uita de zâmbea? întrebă el. Ce era pe masă în faţa ei?

– Ceva frumos. Ceva ca un fulger de lumină de fiecare dată când...Vocea i se stinse.

– Când dădea pagina?

Serena închise ochii, dar nu o ajută cu nimic. Haine în flăcări şi Bert care ţipa erau singurele lucruri care-i veneau în minte.

– Nu ştiu, nu pot să văd. Inspiră. Dar cred că asta era. Sau pur şi simplu îmi imaginez ceva pentru a umple un gol de memorie şi nimic din toate astea nu este adevărat?

– Nu ţi-ai imaginat modelul celor două iniţiale înlănţuite. Sau coperta pe care ai desenat-o pentru Dana înainte de a-ţi spune eu că ajunge pentru azi şi a te scoate din ghearele ei de oţel învelite în catifea.

– Ţi-am mulţumit pentru asta?

El zâmbi şi o sărută pe colţul gurii.

– Da.

Zâmbi şi ea, dar foarte scurt.

– Cât din amintirile mele crezi că sunt reale?

– Numele meu este North, nu Proust.

– Unde sunt filosofii când ai nevoie de ei? întrebă ea retoric.

– Beau ceai de cucută.

Surâse în ciuda neliniştii care o străbătea cu forţa vântului de toamnă. Aproape vedea imaginea bunicii ei, luminată de lampă, zâmbind.

Aproape. Dar nu de-ajuns pentru a vedea prin ochii bunicii sale ceea ce îi stârnea zâmbetul acela.

Dacă era ceva de văzut.

La naiba!

– Las-o baltă, spuse Erik.

– Ce?

– Gândul care te face să te încrunţi şi să te încordezi. Lasă-l să plece şi hai să ne bucurăm de vinul pe care ni l-a trimis Dana drept scuză.

– Mănâncă, bea şi fii fericit, pentru că mâine... Serena se opri brusc.

Erik îi luă mâinile în ale sale.

– Vei fi bine.

– Nu aşa e zicătoarea, spuse Serena.

– Acum e.

Erik îi ridică mâinile până la buzele sale. O sărută, apoi îşi strecură limba printre degete. Zgomotul ploii îi acoperi suspinul, dar creşterea pulsului era evident la încheietura mâinii. Delicat, îi luă pulsul cu vârful limbii.

– Încerci să-mi distragi atenţia? întrebă ea.

– Da.

– Păi funcţionează foarte bine.

– Vrei să vezi la ce mai sunt bun?

Simți cum o străbate o undă de dorință.

– De-abia aștept.

– Nu trebuie să aștepți, îi spuse el atingând-o cu degetele și descoperind că este pregătită.

Cu o simplă mișcare, se închise în ea.

Lângă pat, inițialele înlănțuite pâlpâiau și ardeau de parcă ar fi prins viață.

Capitolul 63

LOS ANGELES
DUMINICĂ DIMINEAȚA

Pe ecranele din camera de securitate erau prezentate toate cele șaptesprezece pagini din Cartea Învățaților. Pe fiecare ecran se putea vedea proveniența fiecărei pagini. Pentru moment, nimeni nu era atent la ecrane.

Paul Carson și Cleary Warrick Montclair erau izolați în spatele unei oglinzi-geam împreună cu Niall. Amândoi bărbații o priveau atent pe Cleary. Avea ochii injectați și vibrațiile unei femei în pragul unei crize de nervi.

De cealaltă parte a oglinzii-geam, Garrison Montclair ședea pe un scaun la o masă de consiliu. Serena și Erik ședeau în fața lui, Dana în capul mesei. În mijlocul mesei erau tot felul de gustări.

– Îți mulțumesc că ai fost de acord să vii la această întâlnire, Serena, spuse Dana, furioasă că fusese silită să ia parte la confruntare. Dar alegerea era clară: dacă voia ca și Casa Warrick să participe la căutarea Cărții Învățaților, atunci trebuia să o informeze în legătură cu tot ce se întâmplase în timpul cercetării, indiferent cât de mic era detaliul. Domnișoara Montclair își face mari griji în legătură cu tatăl său.

Erik, care ședea cu fața spre cei din camera cealaltă, nici nu se ostenea să-și ascundă expresia sardonică. Dacă presiunea la care o supusese Dana se putea chema a cere acordul, atunci da, Serena acceptase. Mai exact, ea ridicase mâinile în aer și spusese *Bine, voi vorbi cu Garrison. Apoi plec!*

– Garrison, tu ești purtătorul de cuvânt? întrebă Dana uitându-se la el cu o privire care nu exprima cele mai bune sentimente.

Erik scoase un sunet de dezgust. Asta da exprimare plastică. Paul aproape o târâse pe Cleary în camera cealaltă. Cleary dorea să o convingă personal pe Serena de importanța de a-i vinde ei paginile și Cartea Învățaților. Dar Dana nu fusese de acord cu această idee. Serena îi repetase și ea acest refuz lui Paul într-o singură silabă.

Garrison zâmbi prietenos. Arăta destul de bine, îmbrăcat în pantaloni de stofă și cămașă albă cu mâneci lungi, deschisă la gât. Nu-și făcea griji dacă în privirea lui se vedea efectul a prea puține ore de somn sau a prea multor pahare cu martini. Oricine avea o mamă precum Cleary arăta așa din când în când.

– Îți mulțumesc și eu, spuse Garrison, uitându-se la Serena cu simpatie și înțelegere. Și îmi cer scuze pentru mama. Este o foarte bună afaceristă, dar când e vorba de familie își pierde capul.

Expresia de pe fața Serenei nu era încurajatoare. Spunea, fără să fie nevoie de cuvinte, că e sătulă de problemele lui Cleary.

– Sunt aici, nu? spuse ea. Dacă te aștepți să fiu și zâmbitoare, nu mă cunoști destul.

Garrison oftă.

– Îmi pare rău, Serena.

– Și mie, spuse ea pe un ton sec.

Garrison zâmbi.

Ea nu.

– Cred că aveai o propunere pentru domnişoara Charters, spuse Dana. Privirea ei spunea că nu va fi drăguţă cu el, indiferent de rezultatul întâlnirii.

– Acum gata cu politeţurile, interveni Garrison.

– Exact, preciză Dana.

– Bine. Luă o gură din cafeaua pe care o ignorase până atunci. Puse jos ceaşca şi se uită la Serena. Casa Warrick este gata să îţi ofere un milion de dolari pentru cele patru pagini ale manuscrisului care se află în posesia ta şi a unei înţelegeri scrise de a ceda Casei Warrick drepturile asupra manuscrisului din care provin.

– Nu, răspunse Serena fără a sta pe gânduri.

– Domnişoară Charters... Serena, spuse Garrison frecându-şi tâmplele, pot să te întreb de ce?

– Ţi-ai vinde inima pentru un milion de dolari? replică Serena.

Păru speriat.

– Păi, nu, bineînţeles.

Serena atinse eşarfa de la gât. Pe bluza ei de un verde crud, eşarfa părea verde-aurie. Cu o seară înainte, când purtase o bluză neagră, eşarfa avusese o nuanţă de un negru strălucitor. Şi în orice lumină dădea pielii ei strălucirea unei perle.

– Într-un fel pe care nu pot să-l explic, aceste pagini fac parte din mine, la fel cum inima face parte din tine.

– Scuză-mă, spuse Garrison încruntându-se, dar mi-e greu să cred că o femeie cu mijloace modeste refuză un milion de dolari pentru patru pagini de manuscris care nu s-ar vinde cu o sută de mii pe piaţă.

– Ceea ce ridică o întrebare interesantă, spuse Erik. De ce este Casa Warrick dispusă să plătească un milion pe nişte file despre care Norman Warrick spune că sunt falsuri? Vă temeţi că v-ar putea contrazice cineva, subminând astfel

încrederea în abilităţile bătrânului? Cineva ca mine? Fiindcă de-abia aştept să discut faţă în faţă cu bunicul tău în legătură cu cât valorează paginile Serenei. Pentru că sunt pe cât de frumoase, pe atât de reale.

– Nimeni din Casa Warrick nu a enunţat o părere oficială în legătură cu aceste pagini.

– Interesant, spuse Erik pe un ton neutru. Şi totuşi, toţi cei interesaţi de manuscrisele ilustrate ştiu că Norman Warrick crede că paginile Serenei sunt falsuri.

Garrison făcu un gest de nerăbdare.

– Nu sunt responsabil pentru bârfe. Cât despre îngrijorările cu privire la reputaţia bunicului meu, e o prostie. S-a mai înşelat şi în trecut şi Casa Warrick nu s-a prăbuşit. Motivul pentru care oferim un milion este mai degrabă emoţional decât profesional. Mama se teme că bunicul ar putea face un atac de cord din pricina acelor pagini, importante de altfel doar din punct de vedere al negocierilor pe care le purtăm cu alte case de licitaţie. Este un moment crucial pentru Casa Warrick. Soluţia pe care a găsit-o ea este să cumpere paginile şi să salveze astfel viaţa tatălui său şi afacerea familiei. Dacă ăsta vi se pare un motiv nerezonabil, discutaţi cu Cleary. Eu m-am săturat de acest subiect. Se uită la Serena. Te rog, te implor, gândeşte-te. Bunicul te-a insultat, dar nu crezi că uciderea lui ar fi o răzbunare mult prea mare?

Erik se ridică imediat în picioare. Doar mâna pe care o puse Serena pe încheietura lui îl făcu să nu sară pe Garrison.

– Dacă aş vrea să păstrez aceste pagini doar din ciudă, spuse ea, ai avea dreptate. Dar nu este aşa. Paginile sunt ale mele. Vor rămâne ale mele. Această discuţie este încheiată.

– Un milion o sută de mii, fu singurul răspuns al lui Garrison.

– Nu.

– Un milion şi...

– Nu, îl întrerupse Serena brusc. Pentru niciun preţ. Nu înţelegi? *Nicio parte din Cartea Învăţaţilor nu este de vânzare.*

– Draga mea, totul este...

– Cred că întâlnirea s-a terminat, spuse Dana. Ţi-ai prezentat oferta şi motivul pentru care voiai să o faci. Domnişoara Charters a refuzat-o.

Se auzi o uşă trântindu-se pe coridor. Uşa de la sala unde se aflau ei se deschise doar atât cât apăru chipul răvăşit de furie al lui Cleary înainte ca Niall să întindă mâna şi să o închidă. Ea îi zgârie mâna care o împiedica să intre şi începu să plângă isteric.

– Plecaţi, îi spuse Niall lui Paul.

– Sigur. Îmi pare rău. A fost foarte... dificil.

Hohotind, Cleary se sprijini de Paul.

Niall mârâi şi dădu drumul uşii. După cum se aşteptase, uşa se deschise instantaneu şi Dana ieşi din sală. Se aşeză în faţa uşii pentru a bloca accesul.

– Îi vom trimite domnului Warrick nota de plată finală, spuse ea clar.

– Renunţaţi? întrebă Paul.

– Am semnat un contract pentru încercarea de a achiziţiona paginile Serenei. Am încercat. Nu s-a făcut nicio vânzare.

– Nu! spuse Cleary împingându-l pe Paul. Nu voi accepta ca proasta aia mică să împrăştie minciuni despre tata cum că şi-ar fi pierdut cumpătul. E mai în formă ca niciodată. Când veţi descoperi de unde provin cu adevărat acele pagini veţi vedea. Va blestema ziua când a venit la tata cu o grămadă de minciuni şi ne-a dat vieţile peste cap!

– Cleary, uită-te la mine, spuse Paul. O întoarse spre el blând, dar ferm. Eşti sigură că vrei să faci asta? Cu cât faci mai multă presiune, cu atât mai multă se va acumula asupra ta şi a tatălui tău. Dacă te dai la o parte şi laşi lucrurile mai moale, domnişoara Charters şi paginile ei vor fi uitate în câteva luni.

– Niciodată, jură Cleary. O voi ruina pe ea şi paginile ei blestemate chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viaţa asta. Nu înţelegi? Tot ceea ce are Casa Warrick este reputaţia şi tata *este* această reputaţie!

Paul se uită la ochii ei înroşiţi, simţi tensiunea ei şi ştiu că nu avea cum să câştige. Cleary nu putea fi raţională şi nici rezonabilă cu privire la tatăl ei şi la Casa Warrick.

– Bine, facem cum vrei tu. Oricum nu contează. Viaţa e un joc şi nimeni nu o părăseşte viu, nici chiar Norman Warrick. O strânse pe Cleary la piept şi se uită la Dana. Du totul până la capăt. Casa Warrick e de acord.

– Să duc la capăt? Adică să continui să cercetez proveniența paginilor?

– Da. Şi, bineînţeles, informează-ne. Cleary va insista cu privire la acest aspect.

– La fiecare oră? întrebă Niall.

– Dacă nu chiar mai des, răspunse Paul aproape zâmbind.

– Asta înseamnă că şi Casa Warrick îşi va dubla eforturile de a cerceta în propria-i arhivă? Pentru că dacă Serena nu va reuşi să-şi amintească mai multe din copilăria ei pentru a găsi Cartea Învăţaţilor, am ajuns în punctul în care nu mai există alte piste. Sotheby's şi Christie's au participat în măsura în care au dorit-o. Şi asta înseamnă că mai rămân doar dosarele de la Warrick.

– Mă voi asigura personal că aşa se va întâmpla, spuse Paul.

Dana se dădu la o parte din faţa uşii la timp pentru a nu fi lovită de Garrison care ieşea în viteză.

– Mama... Cleary e bine? îl întrebă el pe Paul.

– Va fi după se va rezolva toată această afacere.

– Ce mai e de rezolvat? S-a terminat.

– Nu chiar, replică Paul sec. Cleary vrea ca cercetările pe care le face Rarities Unlimited cu privire la proveniența paginilor Serenei să continue.

– Dar e o nebunie! Indiferent ce vom afla, nu va...

– Va fi mai uşor pentru Cleary, îl întrerupse Paul. Şi cu siguranţă asta merită câteva mii de dolari.

Garrison se uită gânditor la tavan. Apoi ridică din umeri.

– Da, sigur. Mă rog. La dracu'.

Dana ridică o sprânceană.

– Contractul va fi gata în câteva ore. Îl voi trimite la Retreat pentru a fi semnat.

Vorbea cu spatele lui Garrison.

– Trimite contractul revăzut în Palm Desert, spuse Paul. Acolo va fi Cleary. Vrea să se întoarcă la tatăl ei.

Spunând asta, Paul o luă pe Cleary şi plecară. Pe la jumătatea drumului, ea spuse ceva.

Paul se opri, se întoarse şi o strigă pe Dana.

– Ne ţineţi la curent la fiecare oră dacă nu cumva se schimbă cursul investigaţiei. În acest caz, ne veţi anunţa imediat. De acord?

Dana ar fi preferat să mănânce un şarpe crud, dar era un om de afaceri şi Casa Warrick era un client important.

– De acord.

Capitolul 64

LOS ANGELES
DUMNICĂ DUPĂ-AMIAZA DEVREME

Resturile mâncărurilor chinezeşti zăceau împrăştiate pe masă. Din cutii goale de carton ieşeau beţigaşele cu care se mâncase. Şerveţele mirosind a muştar şi sos iute erau îndesate în alte cutii. Pe fundul cănilor mai era ceai verde, uitat. Sticle de bere Tsingtao stăteau nedesfăcute în frapiere în care gheaţa se topise pe jumătate.

Serena îşi sprijinea capul în mână. Se uita cu ochii mari la peretele de monitoare, fără să vadă cu adevărat caligrafia

deosebită sau ilustraţiile minunate. Ea şi Erik, împreună cu Niall şi din când în când cu Dana, se străduiseră toată ziua să descopere ceva nou.

Ori de câte ori cei de la cercetare găseau o nouă informaţie, aceasta apărea pe ecranul corespunzător. De câteva ore nu mai apăruse nimic nou. Casa Warrick mai descoperise pe un microfilm vechi o altă pagină din proprietatea Rubin.

O altă fundătură.

Şi Erik se uita la ecrane fără să le vadă, dar asta pentru că se tot gândea la modelele care-l obsedau. Era mai mult de descoperit în legătură cu foştii proprietari. Era sigur de asta. Modelul era acolo, aproape că-l vedea...

Închise ochii şi rămase nemişcat, ca şi cum modelul era un struţ sperios pe care-l învăţa să mănânce din palmă.

Niall se uită la el. Serena dădu să vorbească, dar Niall îi făcu semn să tacă. Se aplecă spre ea şi-i spuse:

– Lasă-l. De asta s-a certat Dana cu mine ca să-l ţină la cercetare. Are o dibăcie inimaginabilă pentru a găsi modele acolo unde alţii nu văd decât informaţii disparate. El şi Shane Tannahill sunt extraordinari în privinţa asta. Dar Shane a lăsat-o baltă pe Dana. Atunci mi l-a furat pe Erik.

Serena se uită la Erik şi îşi aminti de un alt bărbat care fusese foarte bun să descopere modele, un bărbat care călătorea cu un şoim pe braţ şi un copoi alergând pe lângă calul său. *Ar fi venit la ea, mândru şi liber, dar avusese prea multă nevoie de el pentru a lăsa soarta Silverfells-ului la alegerea unui bărbat mândru. Aşa că ţesuse o nadă în plasa căreia să cadă un singur bărbat. Şi aşa se întâmplase.*

Vrăjit.

Sperase că el, bărbatul care putea recunoaşte modele, va aprecia perfecţiunea celui pe care-l ţesuseră împreună; pentru că dacă nu ar fi fost bărbatul care era de fapt, ar fi evitat nada oferită.

Dar la sfârşit nu văzuse decât propria umilire. El, stăpânul modelor, păcălit de o ţesătoare. El, stăpânul modelor, devenise iubitul ultimei vrăjitoare din Silverfells, un clan interzis Învăţaţilor. El, stăpânul modelor, fusese stăpânit de ea.

Apoi ura îndepărtase dragostea.

Apoi se lăsase ceaţa care-i despărţise.

Serena vedea cuvintele atât de clar, cu literele mari scrise cu aur şi argint şi cu literele mici cu alb pe negru, la fel ca adevărul pe care-l revelau. Le avea în faţa ochilor, dar nu văzuse niciodată pagina pe care fuseseră scrise.

Dar cuvintele erau acolo, scânteind în mintea ei.

Simţi aerul rece. Nu era chiar spaimă. Era o înţelegere profundă, o acceptare a faptului că viaţa era mai mult decât ceea ce putea fi văzut, atins, gustat, auzit, mirosit. Era timpul însuşi. Timpul nesfârşit, descris de poeţi şi filosofi, timpul încătuşat de ziduri sau de mâinile celor puternici, timpul desfăcut în bucăţi mici de matematicieni şi oameni de ştiinţă până la nivelul în care fiecare bucăţică primea un nume, un număr, definit de inima vie a unui atom...

Şi niciodată înţeles.

Îşi dădu seama că timpul nu avea să fie înţeles vreodată pentru că nimeni nu putea înţelege copilul care trăieşte înaintea adultului împărţind acelaşi corp de-a lungul existenţei.

Erik se îndreptă brusc de spate.

– Factoid mai e aici?

– ... minut, se auzi răspunsul în boxe.

– Acum, spuse Niall.

– La dracu'! Se auzi un zgomot şi o lovitură când ceva se lovi de perete. Sunt aici.

– Ai informaţiile pe care ţi le-am cerut?

– Care din ele?

– Însemnele stilistice ale Falsificatorului Spaniol suprapuse pe însemnele de pe paginile...

– Da, da, răspunse Factoid. Asemănătoare, dar nu identice. Este un fals, nu o creaţie a Falsificatorului. Dar cine le-a făcut era bun.

– Când s-a întâmplat schimbarea? întrebă Erik. În anii patruzeci?

– La naiba, omule, dacă ştiai deja, de ce m-ai mai pus să caut?

– Era o presupunere, atâta tot. Acum nu mai presupun.

Serena dădu să-l întrebe ce presupusese, dar Niall îi făcu un semn din cap.

– Folosind stilul celui de-al doilea falsificator, continuă Erik, caută în bazele de date însemne asemănătoare pe manuscrise parţiale sau întregi.

– Da, sigur, spuse Factoid sarcastic. Crezi că-s un magician?

– Nu ascult, spuse Niall, fără a se adresa cuiva în mod special.

– Da, spuse Erik.

Factoid îşi pocni degetele cu forţă, închise microfonul şi se puse pe treabă.

– Despre ce a fost vorba în toate astea? îl întrebă Niall pe Erik.

– Încă nu. Dacă e o pistă falsă, nu vreau să vă lăsaţi şi voi influenţaţi de ea.

– Şi dacă nu e o pistă falsă?

– Viaţa va deveni foarte interesantă.

– Ştii vechiul blestem chinezesc, nu? întrebă Niall.

– Care din ele?

– Fie să trăieşti în vremuri interesante.

Capitolul 65

LOS ANGELES
DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIU

Nu ajungem nicăieri, spuse Erik, îndepărtându-se de masă. Avem nevoie de informaţii noi.

Niall luă ultimul fir de fidea rece dintr-o cutie înainte de a vorbi.

– La ultima numărătoare, Dana pusese cincisprezece referenţi să lucreze la combinarea informaţiilor.

– Nu genul ăsta de informaţii.

– Atunci care?

Erik se uită la Serena. Ochii ei erau întunecaţi şi adânciţi în gânduri. Nu trebuia să fie un specialist în modele pentru a-şi da seama că se gândea la ploaia de foc care izbucnise în întuneric şi că retrăia ceea ce simţise bunica ei, şi ce văzuse, şi ce gust simţise în gură în ultimele clipe.

– Nu căutăm unde trebuie, spuse el. Trebuie să mergem pe calea Ellis-Lisbeth.

– Aş fi bucuros să o fac, băiete, spuse Niall. Dar care-i asta?

– Trebuie să gândim ca ea. Să ne reamintim copilăria Serenei.

– Ah, da, o nimica toată. Niall spunea în bătaie de joc toate cuvintele. Ce ne reţine?

Serena se concentră asupra lui Erik.

– Eu am încercat. Dar toate acestea – făcu un semn cu mâna pentru a arăta tot ce era în cameră: ecrane, camere de luat vederi, echipament de comunicaţii – îmi distrag atenţia. Simt că ceva nu e bine.

– Ştiu. Cum te putem ajuta?

– Hipnoză? sugeră Niall.

– Nu va funcţiona, spuse ea. Am încercat o dată ca să văd dacă găsesc o explicaţie pentru visele mele cu ceaţa, şi cu pădurea, şi cu o ţesătură al cărei model mă urmărea şi cu oameni care vorbeau într-o limbă deja veche pe vremea lui Chaucer. Ridică din umeri. Am aflat că nu pot fi hipnotizată.

– Nimic surprinzător, spuse Erik.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru hipnoză trebuie să ai încredere şi să fii sugestionabil, spuse Erik pe un ton profesoral. Tu eşti la fel de sugestionabilă ca un perete. Cât despre încredere, ei bine, am vorbit deja despre asta de două, trei ori, nu?

Serena zâmbi.

– Pun pariu că nici tu nu poţi fi hipnotizat.

– Pun pariu că ai dreptate, spuse Niall înainte ca Erik să apuce să spună ceva. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la el. Îl înnebunea pe doctorul Cooper.

– Dacă chiar vrei să-mi amintesc, îi spuse ea lui Erik, trebuie să mă duc la casa bunicii. Deşi ştiu că nu mai e nimic acolo, nu-mi dă pace ideea că mă va ajuta.

– Nici nu se pune problema, spuse Niall. Nu plecăm de aici până când nu descoperim ucigaşul, sau ucigaşii.

Serena continua să se uite la Erik.

– Deşertul pare a fi o idee bună, spuse el. M-am săturat şi eu de pereţi şi de computere. Şi în maşină am echipamentul pentru camping pregătit. Cum ţi se pare?

– O idee superproastă! explodă Niall.

Ea îl ignoră şi-i zâmbi lui Erik.

– N-am mai dormit în natură de când eram mică.

– Nu se compară nimic cu somnul în natură, spuse zâmbindu-i la rândul lui.

– Ai o lampă? întrebă ea brusc. Modelul vechi, care funcţionează cu kerosen sau cu gaz lampant, cu fitil. Când arde, luminează aproape ca soarele.

– Aşa o lampă avea bunica ta?

– Nu, spuse Niall. Repet, nu.

– Da, spuse Serena. Poţi să faci rost? Sfârâitul, mirosul gazului ars şi lumina pe care o emitea este cea mai puternică amintire a mea din copilărie.

– Mirosul declanşează mai multe amintiri decât oricare dintre celelalte simţuri, zise Erik. E o idee bună. Foarte bună. Am o astfel de lampă acasă. Mi-a plăcut întotdeauna lumina pe care o emană. Desenele făcute la lumina ei sunt de o calitate deosebită. Îi întinse mâna.

Ea i-o prinse, împreunându-şi degetele cu ale lui.

– O chem pe Dana, spuse Niall. Ar fi bine să vă găsesc tot aici când ne întoarcem.

Erik se uită la Niall.

– Dar nu trândăvi. Avem destul de mult de mers.

– Ne urmăreşte cineva? întrebă Serena.

– N-am văzut pe nimeni, spuse Erik uitându-se în oglinzile retrovizoare ale maşinii de teren.

Cu excepţia lui Lapstrake, bineînţeles, dar nici pe el nu-l văzuse în traficul dens din Los Angeles. Dar ştia că Lapstrake era pe acolo, pe undeva, ameţindu-l pe Heller şi inducându-l în eroare, în maşina Danei, cu una din femeile de la pază alături de el, purtând o perucă roşie.

Lui Niall nu-i plăcuse să-i lase să plece fără gărzi. Se certase cu Dana pe motive de securitate până când zidurile începuseră să vibreze; apoi plecase ca să organizeze inevitabilul.

În ciuda nerăbdării amândurora de a ieşi de pe covorul de lumini şi umanitate din Los Angeles, trecură cam două ore până când Niall declară că făcuse tot ce trebuia făcut. Când plecaseră de la Rarities Unlimited, erau singuri.

Şi din câte îşi dădea seama Erik, continuau să fie singuri.

– Nu trebuie să facem asta, îi spuse el Serenei. Niall are dreptate în legătură cu riscurile. Dacă Lapstrake nu a reuşit

să-l inducă în eroare pe Heller, s-ar putea să avem companie mai mult decât ne-am dori.

– Eşti îngrijorat?

– Dacă aş crede că pot face asta fără ajutorul tău, aş face-o.

– Eşti îngrijorat.

– La dracu', da, spuse el sardonic.

– Dar doar pentru mine, nu şi pentru tine.

Erik nu se străduí să o contrazică.

– Dacă mi se întâmplă mie ceva, doar eu sunt de vină. Dacă ţi se întâmplă ţie ceva, e tot vina mea.

– E o prostie.

– Dar asta simt.

– Nu pot fi responsabilă pentru sentimentele tale iraţionale.

– La naiba, spuse el, auzind parcă ecoul argumentelor sale din urmă cu ani de zile. Eşti sigură că nu-mi cunoşti surorile?

Serena zâmbi şi-i atinse obrazul. Textura masculină a obrazului bărbos o făcu să zâmbească.

– Mi-aş dori. Sunt la fel de inteligente şi încăpăţânate ca şi tine?

El expiră profund.

– Nu vreau să te pierd din nou.

Din nou.

– Şi asta este probabil cea mai sentimentală şi iraţională frază pe care am spus-o în seara asta, murmură Erik.

– Dar mult mai inteligentă, spuse ea.

Singurul lui răspuns fu încordarea umerilor.

Ea ezită, apoi oftă.

– Erik, şi eu simt asta. Nu am vrut. Nu mă simt bine nici când vorbesc despre acest lucru. Atinse eşarfa de la gât ca pentru a cere protecţie. Totuşi... există. Te cunoşteam dinainte de a te cunoaşte. Şi tu mă cunoşteai pe mine. Câteodată văd un alt bărbat în tine. Tu vezi o altă femeie în mine?

– Da. Uneori. Şi nici mie nu mi-e uşor. Sunt mult prea mult un produs al secolului douăzeci şi unu pentru a accepta cu uşurinţă ceva ce nu se obţine într-un laborator, în mediu supravegheat.

Serena râse cu poftă.

– Spuse aşa, grijile noastre par ridicole. Cele mai importante lucruri nu au fost făcute în laborator: creativitatea şi imaginaţia, râsul şi durerea, timpul şi memoria, iubirea, ura, dorinţa. Tot ceea ce ne face umani.

Puse mâna pe gâtul ei şi o mângâie.

– Cum te-am pierdut prima dată?

– Presupun că eram la fel de mândri şi încăpăţânaţi atunci pe cât... Vocea i se stinse, dar ştiau amândoi ce voia să spună... *pe cât suntem şi acum.*

– Da, spuse el. Asta ar explica totul.

Dar nu era un gând plăcut.

Conduse în tăcere până la el acasă ca să ia lampa care, sperau ei, o va ajuta să-şi regăsească amintirile din copilărie.

Capitolul 66

ÎN DEŞERT, LA EST DE PALM SPRINGS
DUMINICĂ NOAPTEA

Era mai normal să-i dea foc bătrânului când dormea, dar asta va atrage atenţia. Cel puţin nu trebuia să-şi ia prea multe precauţii. Bătrânul era beat mort. Moarte uşoară.

Respirând printre dinţii încleştaţi, o siluetă în haine negre era întinsă pe câteva pături care serveau drept pat. Duhoarea ce se ridica din mormanul acela era destul de puternică încât

să-ţi lăcrimeze ochii; curăţenia nu era una dintre calităţile eremitului.

– Bătrâne, cum suporţi mirosul ăsta?

Pipăi cu mâinile înmănuşate. O mişcare uşoară, o răsucire şi gata.

Mort de beat şi mort pur şi simplu.

Mulţumit că nimeni nu va fi curios în legătură cu maşina parcată în curtea prăfuită, agresorul se duse la vehicul, îl mută în spate şi aruncă o husă neagră peste el. Ochelarii cu vedere de noapte erau la locul lor şi îi ajustă pentru lumina surprinzător de puternică a stelelor. Doar după aceea plecă.

Umbra aducătoare de moarte se mişca repede pe terenul accidentat. Va fi o noapte agitată la cabana unde Lisbeth Charters trăise izolată şi murise în flăcări.

Capitolul 67

Elicopterul lumină pământul pustiu. În lumina puternică, copacii Joshua păreau încremeniţi într-o poziţie de parcă se predaseră, cu crengile lor ţepoase spre cer. Fasciculul de lumină trecu mai departe, cercetând zona din jurul cabanei, căutând urme proaspete de cauciucuri sau vehicule.

Niall nu se aştepta să găsească ceva, dar era precaut. Asta îi salvase viaţa de mai multe ori.

– Pare curat, spuse el în cele din urmă în microfonul căştii. Să coborâm.

Elicopterul coborî ca un lift ce-şi dorea să piară. În ultima clipă pilotul ajustă poziţia. Cu dezinvoltura unui fluture, aparatul atinse pământul.

– Într-o bună zi o să faci calculele greşit, spuse Niall în microfon. Şi ar fi bine să nu se întâmple când lucrezi pentru companie.

Zâmbetul lui Larry se vedea de un alb strălucitor pe fondul luminilor portocalii ale consolei elicopterului. La douăzeci de metri mai încolo se zăreau ruinele casei bătrânei.

– Ce crezi, Ian?

Sunetul motorului descrescu până la un nivel suportabil, iar Lapstrake îşi scoase centura de siguranţă şi duse mâinile la cască. Înainte de a o scoate, spuse:

– Cred că eşti un pilot aproape la fel de bun pe cât te crezi. *Aproapele* îmi scoate peri albi.

Larry râse şi-l urmări cum schimba căştile cu un echipament uşor de comunicaţii.

– Mă auzi? întrebă Niall. Microfonul foarte subţire şi sensibil de la colţul gurii captă tot ce spuse.

– Excelent, răspunse Lapstrake.

– Să mergem. După cum conduce, Erik nu cred că este la mai mult de o oră în spatele nostru. Trebuie să alegem poziţiile şi să ne amplasăm înainte ca el să ajungă aici.

Amândoi îşi lăsară rucsacii la pământ şi începură să-şi aranjeze echipamentul.

Aterizarea fusese uşoară, dar nu la fel era şi elicopterul. Patinele se înfipseseră adânc în solul înmuiat de ploaie.

Lapstrake se uită la drumul prost.

– Dacă Erik vede urmele lăsate de elicopter...

– Va şti cu siguranţă ceea ce crede deja, spuse Niall cu răceală. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-l las fără apărare, indiferent cât şi-au bătut gura cum că trebuie să se îndepărteze de mulţime pentru ca Serena să-şi poate aminti.

Aruncă o privire în jur. Chiar şi fără ochelarii cu vedere pe timp de noapte de la gât, putea să-şi dea seama că nu prea

avea unde să se ascundă. Copacii, dacă puteai să le spui aşa, erau mai degrabă un fel de sperietori ţepoase cu multe braţe. Doar Factoid ar fi putut să se ascundă în spatele lor.

– Pietre? întrebă Lapstrake, arătând spre cea mai apropiată grămadă de bolovani.

Niall mormăi. Era destul de evident, dar oricum Erik nu venise la vânătoare. Ideea era să-i dea impresia de spaţiu. Libertate.

– Da, la pietre. Să terminăm cu spectacolul de lumini.

Se uită spre Larry şi-i făcu un gest să pornească motorul.

Larry înţelese. Rotoarele porniră cu zgomot. Praful şi pietricelele le făcură viaţa un chin. Elicopterul vibră ca un ogar nerăbdător, apoi se ridică în noapte. Lumina puternică a reflectorului trecu peste ei, după care elicopterul schimbă direcţia. Cei doi aşteptară până când dispăru şi îşi puseră ochelarii cu vedere de noapte.

Nu observară umbra care se îndepărtă de bolovani. Nu auziră nimic venind din spatele lor. Fără nicio avertizare, ceva îi apucă de păr şi le lovi capetele unul de celălalt cu un sunet puternic pe care doar agresorul îl auzi, căci cei doi îşi pierduseră cunoştinţa.

O noapte grea căzu peste Niall şi Lapstrake, o noapte în urmă căreia doar norocoşii supravieţuiesc.

Rapid, umbra trase cele două corpuri inerte în spatele bolovanilor. Firicelul de sânge care curgea din capul fiecăruia însemna că mai erau în viaţă. Omul se gândi o clipă, apoi ridică din umeri. Dacă avea de pus întrebări mai târziu, probabil că vor mai fi în viaţă. Dacă nu avea nicio întrebare, la fel de bine puteau muri şi peste câteva ore. O persoană inteligentă avea totdeauna mai multe opţiuni.

Şi agresorul era foarte inteligent.

Din noapte se auzi un zgomot îndepărtat. Era aproape de curba unde își avea sălașul eremitul. Apoi venea curba de la poligonul neoficial. Apoi drumeagul care ducea la cabana distrusă.

Umbra lucra repede. Aruncă rucsacii cât mai departe. Cu degete iuți, le legă încheieturile mâinilor și gleznelor cu bandă adezivă.

În mai puțin de două minute, Niall și Lapstrake aveau mâinile legate la spate și gleznele laolaltă. O bandă aplicată peste gură era suficientă ca să fie sigur că dacă se vor trezi înainte de vreme, nu vor putea spune nimănui nimic.

Cu o eficiență delicată, îi controlă pe amândoi. Luă mai întâi armele lui Niall, apoi ale lui Lapstrake și le puse la curea, la spate. Bricegele le aruncă mult prea departe pentru a fi recuperate chiar de cineva care ar fi fost conștient și dezlegat.

Satisfăcut că cei doi erau total neajutorați, agresorul se îndepărtă și se făcu una cu noaptea, așteptându-i pe ultimii actori.

Capitolul 68

Cu lanterna și echipamentul de camping în camionetă, Erik și Serena ieșiră de pe autostradă pe drumul național care lega deșertul Mojave, aproape nelocuit, de zona urbană aglomerată din sudul Californiei, plină de lumini.

În spatele lor nu se vedeau luminile niciunei alte mașini.

Nu văzuse mașini urmărindu-l de pe autostradă până la el acasă. Nicio camionetă sau vreun Nissan sedan deschis la culoare nu-l așteptau în față la North Castle. Și nici prin

împrejurimi nu era nimeni care să-l urmărească cu binoclul. Nimeni nu-i urmărise din Palm Springs până pe drumul național pustiu care se îndrepta spre est, spre deșertul Mojave.

Sau dacă îi urmărise cineva, atunci nu fusese destul de rapid pentru a se încadra pe banda bună și a-i urmări atunci când plecaseră din North Castle.

Pe lângă mașini și beton, lăsaseră în urmă plafonul de nori care se adunase deasupra orașului Los Angeles, încercând să se întindă și peste Palm Springs. Chiar și fără nori, nu era așa de multă lumină ca de obicei. Nu era luna care să împartă noaptea în felii argintii și zone de umbră. Dincolo de perimetrul luminat de faruri se vedeau stelele strălucind.

Erik se uită permanent în oglinda retrovizoare până când ieșiră de pe drumul asfaltat pentru a intra pe un drum nepietruit, care ducea spre câteva colibe locuite de câțiva eremiți. Lisbeth trăise odinioară printre ei. Fusese cea mai hotărâtă dintre ei. Coliba ei era cea mai izolată și mai bine camuflată.

Serena se trezi când el ieși de pe asfalt și intră pe drumul prăfuit care se întindea pe mulți kilometri de denivelări, prin deșert, ramificându-se spre colibe sau spre fundături, unde veneau localnicii să se joace cu armele. În lumina puternică a farurilor se vedeau urmele altui vehicul, sau ale mai multor vehicule care trecuseră pe acolo de când plouase, dar oricât se uita, nu vedea nicio altă lumină în zonă. Drumul de pământ denivelat era pustiu.

Asta dacă nu cumva cineva conducea cu luminile stinse.

Ca experiment, stinse luminile și conduse doar cu cele de poziție aprinse. Apoi conduse pe întuneric. Mergea mai

încet, dar sigur, mai ales știind că este singurul șofer în pustietatea aceea. Drumul nu avea margini de protecție pe care să fie nevoit să le evite. Drumeagurile care duceau la coline erau o altă poveste. Acolo trebuia să fie atent și să aprindă farurile, mai ales după ploaie.

Aprinse din nou farurile. Dacă lovea o căprioară sau un coiot, măcar să-i vadă venind.

– Ei bine? întrebă ea uitându-se la el cum verifică locul în oglinda retrovizoare.

– Până acum toate bune. Probabil că Lapstrake l-a pus pe Heller pe o pistă falsă în Los Angeles. Nimeni nu ne-a urmărit când am plecat de la mine, din Palm Springs. Nu se vede nimic în spate. Și nici înainte, de fapt.

– Și atunci de ce ai fața asta de parcă asiști la o înmormântare?

Zâmbetul lui Erik în luminile panoului de bord nu era cu nimic mai vesel decât expresia pe care o avusese mai înainte.

– Cred că sunt vesel din fire.

– Eu cred că ești așa pentru că nu ai prea dormit. Ar fi trebuit să mă lași și pe mine să conduc și să te odihnești.

– N-am nevoie de mai mult de cinci, șase ore pe noapte.

– Ah, da? Un alt viciu de care nu mi-ai spus nimic?

Zâmbetul lui fu adevărat de data asta.

– Viciu, da? Tu de cât somn ai nevoie?

Serena coborî puțin geamul. Aerul proaspăt și tare al nopții o învioră.

– Eu mă mulțumesc cam cu șapte. Inspiră profund, lăsând aerul rece să intre până în locurile unde dormitau amintirile. Bunica nu dormea mult. Pe măsură ce îmbătrânea, dormea mai puțin.

– E normal după ce treci de șaizeci de ani. Bunicul nu cred că dormea mai mult de două, trei ore pe noapte. Vorbind,

se uita în oglinzile retrovizoare. Cu cât mergeau mai departe, cu atât urmele se împuținau. Ai idee câți oameni locuiesc pe acest drum?

– Sunt cinci case, inclusiv cea a bunicii. A ei e cea mai îndepărtată. Aleea de care am trecut ducea la casa lui Jolly Barnes. Cocioabă e cuvântul mai potrivit pentru a o descrie.

– Jolly*?

– Da. Știi cum e, tipii înalți sunt Shortie** și tipii slabi sunt Hefty*** și...

– Tristețile sunt Jolly, termină Erik propoziția. Am înțeles. Și Jolly nu e?

– Din câte știu eu, ar putea fi cel mai mare petrecăreț. Nu l-am cunoscut niciodată destul de bine pentru a afla. Între țigările rulate de el, pe care le fuma tot timpul, și faptul că niciun lichid nu a văzut interiorul casei lui, sau exteriorul corpului său dacă nu provenea dintr-o sticlă de vin, Jolly mirosea destul de urât pentru a veșteji un cactus de la trei metri distanță.

Erik râse, în ciuda faptului că era destul de îngrijorat. Își spuse că sentimentul pe care-l avea se datora doar întunericului, doar urmelor de mașini, destul de multe, pe un drum rar frecventat, doar faptului că se apropiau de locul unde fusese ucisă o femeie... totul, în afară de vocea bărbatului care vorbea minții sale, avertizându-l că trupul era fragil, că moartea era o etapă finală și că descoperitorii de modele se puteau înșela ca și restul oamenilor.

Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să accepte să vină și Niall cu ei.

---

* Vesel *(n. trad.)*.

** Micuțul *(n. trad.)*.

*** Grăsuțul *(n. trad.)*.

Vocea din mintea lui nu avea nimic de spus în legătură cu acest subiect.

Mulțumesc amice, gândi el sarcastic. *Să nu uiți să-mi spui dacă e ceva ce pot face pentru tine.*

Apoi își dădu seama că vorbea cu acele cinci la sută din el pe care de obicei se străduia să le ignore. Nu era de bine. S-ar fi putut trezi că vede pe altcineva în oglindă și că vorbește o engleză nevorbită de nimeni de secole. Și atunci vor veni să-l caute băieții cu cămașa cu mânecile foarte, foarte lungi.

– Aleea aceea duce spre un mic defileu, spuse Serena arătând în dreapta. Oamenii se duc acolo pentru a transforma sticlele în bucățele mici de tot.

– Cât de departe este de la drum?

– Cam la un kilometru și ceva.

Erik întoarse și se îndreptă spre poligonul de tir al localnicilor. Nu era nimic acolo în afară de sticle sparte care străluceau în lumina lunii. Reveni la drum.

– Vezi potecile alea din stânga? întrebă Serena după câteva minute.

El scoase un sunet ca să-i dea de înțeles că o asculta.

– Acelea duc la cabana bunicii, spuse ea.

– Și drumul unde duce? întrebă el, oprind la capătul potecilor.

În lumina farurilor se vedeau clar urme de roți pe pământul umed. Urmele se îndepărtau de la potecile care se terminau la cabana arsă.

– O albie secată la vreo sută de metri. Nu se poate ajunge decât pe jos. Unii oameni parchează acolo și-și continuă călătoria în deșert. Majoritatea întorc și pleacă de unde au venit.

Erik conduse până acolo pentru a se asigura că nu era nimeni. Locul care servea drept parcare și loc de întors era

pustiu. Nimeni nu-și lăsase aici mașina peste weekend. Nu exista nicio urmă proaspătă, nimic în afara deșertului.

Fără o vorbă, întoarse ca și celelalte vehicule și o luă înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Gândești la fel ca bunica, nu? îl întrebă Serena pe când se îndreptau spre potecile care duceau la ce mai rămăsese din casa arsă și din copilăria ei.

– Ce? întrebă el.

– Ești paranoic.

Nu o contrazise. Avea să se simtă mai bine după ce se va convinge că nu-i urmărea nimeni. Nimeni nu parcase acolo unde nu trebuia să fie. Și, mai liniștitor, urmele pe care le lăsa el erau primele pe acest drum.

Dar nu era liniștit.

Și neliniștea continua să-l agite.

Strânse mai bine volanul în mâini și se pregăti de denivelările de pe șosea și de eventualele surprize. Dacă ar fi putut găsi o altă modalitate de a deschide calea spre amintirile Serenei, ar fi făcut-o. Dar nu găsise. Asta era.

– Dar tu? întrebă el. Tu gândești la fel ca ea?

– Nu am înțeles-o niciodată pe bunica și de aceea sfatul pe care mi l-a dat, de a gândi cum gândea ea când era de vârsta mea, mi se pare nefolositor. Mi-a fost foarte greu să-mi imaginez cum era la treizeci de ani, darmite să-mi închipui cum gândea.

– O femeie singură care crește un copil într-o casă în mijlocul deșertului, în condițiile de la începutul secolului nouăsprezece, spuse el și dădu din cap. Nu, cred că nu o poți face. Dar există lucruri pe care le aveți în comun.

– Că suntem amândouă femei? sugeră Serena.

– Că amândouă țeseți. Că sunteți amândouă legate de Cartea Învățaților într-un fel... Ezită... bizar.

O bucată de timp nu se auzi decât zgomotul făcut de cauciucuri pe drumul denivelat. Apoi Serena oftă.

– Ce rost are să neg? întrebă ea. În clipa în care am văzut paginile acelea, s-a trezit în mine ceva ce dormea de multă vreme şi care a spus: Toate astea sunt ale mele. La fel s-a întâmplat cu eşarfa, doar că sentimentul a fost chiar mai intens. Ştiu că pare o nebunie, dar... Ridică din umeri. Asta nu schimbă nimic. Poţi să-i spui cum vrei. Nici nu-mi mai pasă. E real. Şi e tot ce contează pentru mine.

– Înţeleg ce simţi.

Îi aruncă o privire pe care el nu reuşi să o desluşească în întunericul din maşină.

– Am văzut prima dată o bucată din Cartea Învăţaţilor când aveam nouă ani, spuse el. M-a subjugat ca nimic până atunci, sau de atunci. Cu excepţia ta. Nu, spuse el înainte ca ea să zică ceva. Nu trebuie să-mi placă. Nici ţie nu trebuie să-ţi placă. Dar este al dracului de real. Am căutat această carte toată viaţa mea. Visez la ea, visez cum o scriu, cum zbor în furtună ca un şoim sau cum alerg pe pământ ca un ogar. Visez o femeie cu ochi viorii de vrăjitoare şi părul de foc care mă priveşte cu furie, şi dragoste, şi frică, şi disperare. Cred că şi eu mă uitam la ea cu aceiaşi ochi.

O clipă de tăcere, un oftat şi trei cuvinte:

– Aşa te uitai.

Deşi şoptise cuvintele, el o auzi. Ceva îl măcina, ceva asemănător cu furia, şi dragostea, şi frica, şi disperarea.

– Nici mie nu-mi place sentimentul că trăiesc viaţa altcuiva, spuse Serena.

– Nici mie.

– Dar ai putea să renunţi la Cartea Învăţaţilor pentru asta? *La mine?* întrebă ea cu o voce joasă.

– Nu sunt sigur că pot alege. Vocea îi era tristă.

– Lasă-mă să cobor.

Întoarse capul brusc spre ea.

– Ce?

– Lasă-mă să cobor, spuse ea pe un ton neutru. Întoarce-te acasă. Îţi promit că dacă voi găsi vreodată Cartea Învăţaţilor, sau alte pagini, îţi voi oferi acces la ele cât ai nevoie. Dacă nu voi avea copii, cartea îţi va reveni ţie şi o vei putea transmite copiilor tăi. De acord?

– Serena, despre ce...

– Opreşte maşina, spuse ea insistent, punând mâna pe mânerul uşii.

Erik apăsă pe butonul de închidere centralizată a uşilor şi pe frână în acelaşi timp.

– Ce dracu' s-a întâmplat cu tine?

– Nimic. E vorba de tine, nu de mine.

Se uită la ea şi simţi din nou strângerea de inimă, timpul care depăşea graniţele normale, furie, şi dragoste, şi disperare.

– *Ai venit la mine odată, de mult, atras de un model pe care ai refuzat să-l vezi. Eu am plătit că am fost nada ta. Tu ai plătit pentru că ai fost atras. Copilul nostru...* Vocea pieri. Dădu din cap. Nu contează, spuse ea cu tristeţe. S-a întâmplat demult. Dar la ce e bun trecutul şi toate durerile resimţite dacă nu pentru a învăţa? Aşa că întoarce-te la ceea ce înţelegi, Erik North. Lasă-mă să merg acolo unde trebuie.

– Nu te las să mergi niciunde fără mine până când nu ştiu ce dracu' se întâmplă!

– Este asta alegerea ta, de bunăvoie?

– Ce are...

– *Este?*

Tăcerea umplu tot spaţiul. Apoi Erik înţelese: ea nu îi va mai lua niciodată dreptul de a alege. Durerea din stomac se domoli.

– Da. E alegerea mea, de bunăvoie.

Ea luă mâna de pe mâner.

Într-o tăcere care se potrivea cu umbrele ciudate, conduse restul drumului până la cabana Serenei.

Capitolul 69

Aici era războiul de ţesut, spuse Serena încet.

Noaptea îndulcea silueta cabanei distruse. Urmele incendiului nu se observau pe pereţii înalţi de piatră. Capetele bârnelor nu se vedeau ca nişte dinţi negri şi putrezi. Umbrele din colţuri păreau mai degrabă parte din întuneric decât resturi şi cenuşă spulberate de vânt.

Ea ridică lampa aşa încât să lumineze partea de nord a cabanei. Bucăţile de geam care mai atârnau în rame licăriră. Mută din nou lampa, amintindu-şi.

– Cineva a luat soba după ce a murit ea. Sper că va funcţiona mai bine acolo decât la noi. De fiecare dată când bătea vântul din nord-est, fumul intra în încăpere. De aceea bunica folosea cuptorul chiar dacă nu încălzea toată cabana la fel de bine.

– În care parte a camerei dormeai tu?

În lumina lămpii, Erik avea o strălucire de bronz împletită cu umbra, cu excepţia ochilor care erau aurii.

– În colţul de vest. La început am dormit amândouă în acelaşi pat. Când am crescut prea mare, mi-a făcut un pat aproape de cuptor, dar nu chiar lângă el. Bunicii i-a fost mereu frică de foc. E o ironie.

Serena se întoarse, luând şi lampa cu ea. Răceala nopţii, căldura lămpii, licărul luminii alimentate de gazul sub presiune, mirosul de petrol şi sticlă fierbinte, toate acestea îi erau familiare. Auzea ecourile amintirilor şoptind...

Îşi ţinu respiraţia pe măsură ce amintirile se intensificau, dar doar pentru o clipă, după care se întorceau în beznă. Dar lăsau ceva în urmă. O parte din copilăria ei.

Erik se uita la ea, amestec de lumini şi umbre, ochi viorii în întunericul nopţii, părul ca focul, cu lumina într-o mână şi timpul în cealaltă, şi niciodată nu o dorise mai mult.

Cu un efort se sili să se uite în altă parte. Se uită la cuptor, care se afla în colţul opus faţă de războiul de ţesut. Acolo, podeaua era de piatră. De fapt, de piatră era pretutindeni. Se uită la lumina care se mişca pe mozaicul de piatră cu fiecare respiraţie a Serenei.

Sub cenuşă şi resturi era un model. Lisbeth Serena Charters aranjase pietrele cu migală şi cu atenţie. Ca şi pereţii, podeaua era un amestec bine gândit de pietre colorate, nu puse la întâmplare.

– Ce e? întrebă Serena.

– Podeaua. Sunt surprins că nu a făcut-o din lemn. Se ridică. Era mai uşor de făcut decât din piatră.

– Lemnul acela ar fi costat mult. În plus, chiar dacă şi-ar fi permis să o facă din lemn, nu ar fi vrut. Avea mare, mare grijă cu focul. De acord. Era paranoică, spuse Serena ridicând din umeri. Războiul de ţesut era departe de cuptor. Cuptorul de gătit se afla afară şi prefera să facă din piatră tot ceea ce putea fi făcut din piatră. Una din cele mai mari scărmăneli pe care am primit-o la viaţa mea a fost atunci când am început să mă joc cu rămurele aprinse scoase din foc. Păreau artificii. A aruncat o găleată de apă pe ele şi pe mine şi a ţipat că nu am minte: *Nu ştii cât de repede ard materialele şi hârtia?*

– Materialele?

– Da, materialele pe care le ţesea. La toate le spunea materiale, nu pânze.

Erik se uită împrejur la micul spaţiu de locuit. Chiar dacă pe pereţi fuseseră rafturi, arseseră. Nici găuri nu mai erau.

– Avea multe hârtii?

– Doar caietele şi cărţile mele vechi de şcoală. Le folosea ca să aprindă focul.

– Fotografii de familie?

– Nu pe care să mi le fi arătat mie.

– Şi nicio carte?

– Nu pe care să o ţin eu minte. Doar dacă nu pui la socoteală manualele mele şcolare şi vechile anuare telefonice din şopron.

– Credeam că nu aveaţi telefon.

– Nu aveam. Dar a făcut rost de ele de undeva. Erau mai ieftine decât hârtia igienică.

El clipi nedumerit, apoi râse.

– O femeie uimitoare, bunica ta. Deci amândouă locuiaţi în această cameră, mâncaţi aici, lucraţi aici, totul se întâmpla aici. În camera asta era toată viaţa bunicii tale.

– Cam aşa ceva. Până la staţia de unde luam autobuzul pentru şcoală mergeam pe jos, asta dacă nu cumva mergea ea în oraş ca să vândă piei de iepure sau să cumpere fasole ori făină.

El dădu din cap, dar se gândea la altceva. Modele. Modelul care presupunea o femeie înspăimântată şi care deţinea ceva de o valoare atât de mare încât îşi petrecuse întreaga viaţă ascunzându-l şi ascunzându-se.

– E aici, spuse el simplu.

– Ce?

– Cartea Învăţaţilor e ascunsă aici. E singura variantă care se potriveşte în model.

– Atunci s-a pierdut, spuse Serena. Stăm în cenuşa ei.

– Îi era teamă de foc, fiindcă îşi făcea griji pentru Cartea Învăţaţilor. Dar cred că se pregătise pentru eventualitatea unui incendiu.

Serena se uită spre locul unde fusese uşa.

– Gătea afară. Poate că a ascuns-o pe undeva pe acolo, departe de orice foc.

Erik privi dincolo de porţiunea luminată de lampă, spre deşertul întins şi întunecat. Se gândi la femeia care avusese destulă forţă şi fusese destul de hotărâtă ca să-şi construiască

singură casa din pietre pe care le găsise acolo şi apoi să trăiască în casa aceea, mai mult de jumătate de secol. O astfel de femeie ar fi putut merge oriunde ar fi dorit, luând Cartea Învăţaţilor cu ea.

Şi ascunzând-o.

– Dacă s-a pregătit de-ajuns, cartea nu e pierdută, spuse el. Dar mai avem mult până când o vom găsi.

Fără o vorbă, Serena cercetă cabana cu ochii pe jumătate deschişi, încercând să-şi reamintească cum fuseseră toate odinioară. Se duse în locul unde fusese patul său. Nimic nu mai rămăsese, în afară de amintirile ei. Şi de pereţii de piatră.

Bunica îşi alesese bine materialul de construcţie.

– Ia lampa, spuse Serena absentă.

Erik se apropie de ea şi-i luă lampa din mână.

– Acum du-te acolo unde a fost războiul de ţesut, spuse ea. Nu. Mai spre dreapta. Mai mult. Nu-i plăcea ca focul să fie aproape de locul unde lucra. Da. Exact.

Ignorând cenuşa şi resturile, Serena se aşeză acolo unde dormise odată. Cu ochii aproape închişi, îşi reaminti unde fusese războiul de ţesut, cum arăta la lumina lămpii când se trezea din somn şi bunica ei ţesea, ţesea, graţioasă ca flacăra, rezistentă precum pământul însuşi. Nu era sentimentală, dar fusese mereu acolo atunci când Serena se trezea din somn.

Întotdeauna.

Învelită şi încălzită, în păturile pe care le ţesea bunica ei, Serena era tăcută ca noaptea, lenevind pe jumătate trează, cu ochii aproape închişi. Îi plăcea să privească printre gene cum lucra bunica ei. De obicei aşa adormea.

Dar uneori, mai ales în primul an după ce murise mama sa, somnul nu-i venea sau era agitat şi copila se trezea. Învăţase repede să tacă din gură ca să nu o deranjeze pe femeia sub a cărei protecţie era.

Câteodată, nemişcarea era răsplătită cu un vis de o frumuseţe aparte, în care apăreau foi de aur şi pietre preţioase în care se reflecta lumina lămpii şi paginile întoarse una după alta, bogate în sentimente şi amintiri...

Eşti trează, copilă. Nu încerca să mă prosteşti. Ştiu.

Tăcere şi corpul unui copil într-o nemişcare nefirească.

Dacă vei vorbi vreodată cuiva despre asta, te voi da afară de aici şi te voi lăsa singură. Vei fi la fel de moartă pentru mine ca şi mama ta.

Un geamăt înfundat, nimic mai mult. Apoi iar tăcere.

Să uiţi asta. Să uiţi tot!

Tăcere.

Apoi, mai târziu, mult mai târziu, zgomotul făcut de piatra frecată pe piatră în întuneric.

Şi dimineaţa, un vis despre care nimeni nu vorbea.

Niciodată.

Serena expiră puternic. Fu surprinsă să descopere că pe faţă îi curgeau lacrimi, căzându-i reci pe mâini. La fel ca în copilărie.

– Am văzut Cartea Învăţaţilor, spuse ea uitându-se spre el.

Ochii lui Erik erau la fel ca aurul care învelea coperta, dar plini de viaţă, privind-o cu căldura care-i lipsise toată copilăria.

– Da, spuse el. Mi-ai spus.

– Adică, chiar am văzut-o.

– Da. Ai descris ceea ce vedeai când erai mică, pe măsură ce-ţi aminteai. Şi o spusese cu o voce de copil care îi sfâşiase inima.

Serena înţelese că o crezuse şi oftă.

– Ai dreptate. Cartea Învăţaţilor este aici.

El încuviinţă, preocupat de starea ei mai mult ca niciodată şi mai mult decât de carte.

– Te simţi bine?

Surâsul ei fu scurt, dar real.

– Da. Uneori aducerile-aminte sunt dureroase, asta e tot.

– Dureroase. Aproape zâmbea. Oh, da. Aşa e. Pot să mişc lampa?

– Ce? Ah, da. Scuze. Nu mă gândeam.

– Aducerea-aminte este un fel de gândire. Unul special. Făcu câţiva paşi spre peretele din nord. Războiul de ţesut era chiar lipit de perete?

– Nu. Era un război la care se ţesea pe dos, aşa că trebuia să-şi lase loc ca să vadă modelul.

Se uită la ea cu o privire nedumerită.

– Spatele pânzei era spre ţesător, explică Serena, aşa că pentru a vedea modelul trebuia să meargă de partea cealaltă, cea dinspre perete. Agăţase o oglindă pe perete pentru asta, dar cel mai bun mod de a verifica era să privească direct.

– De ce şedea aşa?

– Chiar vrei un curs despre motivele pentru care...

– Nu, o întrerupse el. Te cred pe cuvânt. Deci războiul era la un metru şi ceva de perete?

– Cam la un metru. Nu avea nevoie de mai mult spaţiu. Şi încerca să ţină războiul de ţesut la o parte din calea ei, pe cât posibil. Cabana e mică şi bunica nu era o femeie trupeşă, chiar dacă îşi era de ajuns sieşi. Nu avea mai mult de un metru cincizeci şi trei şi era slabă de parcă viaţa şi vântul deşertului îi scoseseră din corp toată moliciunea.

– Deci tijele războiului erau cam la şaizeci de centimetri de perete. Putea să treacă peste el?

– Cu uşurinţă.

Se lăsă pe vine şi se uită la podeaua din spatele războiului, înainte de incendiu. După câteva clipe dădu la o parte cenuşa

şi resturile arse. Aşa cum bătea lumina pe ea, un fus de piatră arăta ca o fantomă aplecată. O luă în mâna stângă fără să se gândească şi începu să se joace cu ea, mutând lampa ca să vadă mai bine interiorul cabanei. Mai multă cenuşă şi alte fusuri. Îi dădu drumul celui pe care îl ţinea în mână şi îndepărtă tot de lângă zid, în locul unde fusese odată războiul de ţesut.

– Cât de lat era războiul?

– Cam de doi metri, maximum, inclusiv rama. La capete avea cilindri pentru a desfăşura firele şi a înfăşura pânza ţesută.

Deşi el dădu din cap, ea se îndoia că o ascultase. Se ridică şi se duse la el. Rămânând în afara zonei luminate, îi urmări privirea care cerceta zidul şi podeaua de parcă ar fi putut să vadă prin ele. Avea senzaţia ciudată că se folosea de ceva mai mult decât simplele posibilităţi ale ochiului uman pentru a studia pietrele.

Cel ce vede modele.

Ignoră murmurele pe care le auzi în propria minte.

– Ce încerci să găseşti?

– O deschidere, spuse el fără să se uite la ea.

– În piatră?

– Zidul nu este destul de lat, nici chiar la bază, pentru a proteja cartea în caz de incendiu. Aşa că trebuie că e în podea.

Serena îngenunche şi începu să dea la o parte resturile de pe podea cu ambele mâini. Pietrele furnicau şi se rostogoleau cu un zgomot care o făcu să-şi muşte buza.

Ca oasele într-o criptă.

– Pleacă, murmură ea.

Erik se uită la ea surprins.

– Nu tu, îi spuse ea. Cealaltă Serena.

– Ah, ea. Spune-i să-l ia cu ea şi pe celălalt Erik.

– Şi tu? spuse ea ridicând brusc capul. Desigur. La naiba. E la fel de arătos ca tine?

– Ea e frumoasă?

– Eu nu sunt frumoasă.

– Eu nu sunt arătos.

Serena deschise gura, oftă şi îşi îndepărtă părul de pe faţă.

– Contează ceea ce vezi, nu?

– Da, cred că da. O mângâie pe obraz, lăsându-i o urmă neagră. Frumoasă.

Ea dădu ochii peste cap şi zâmbi ruşinată.

Erik îi atinse eşarfa şi îi plăcu atingerea ei. Fără niciun avertisment, o sărută pe gât, după care continuă să se uite la podeaua de piatră.

Cenuşa şi mizeria ascunseseră orice zgârietură care ar fi putut revela locul unde pietrele se frecaseră una de alta. Într-un dreptunghi era o piatră roşie. Era parte din modelul care fusese ţesut pe podea.

Şi părea să se mişte.

– Am găsit, spuse el încet. Ia lampa.

Serena înhăţă mânerul şi se dădu puţin înapoi ca să-i facă loc.

Uşor, verifică de jur împrejurul pietrei de mărimea pumnului lui. Se mişcă aproape imperceptibil. Apăsă mai tare. Piatra se clătină şi ieşi. O scoase şi o puse deoparte.

Apăru un inel de fier care scânteia uşor în lumina lămpii. El îngenunche şi apucă inelul.

– Probabil că folosea o unealtă, ceva ca un vătrai, dar cred că pot... Umerii lui se încordară când se lăsă greu peste inel.

– Stai să te ajut.

– Nu e loc. Își schimbă poziția și trase din nou.

Întâmpină rezistență fiindcă inelul nu mai fusese mișcat din loc de mult, dar capacul de piatră se ridică.

Amândoi se uitară în deschizătură. Era adâncă cât antebrațul lui și aproape la fel de largă, dar prea adâncă pentru a-i vedea fundul. Dădu să ia lampa chiar în clipa în care ea o ridică și privi înăuntru.

Era goală.

Cumplită dezamăgire. Apoi văzu că bezna nu era completă.

Pe fundul găurii era ceva.

Aplecă lampa suficient ca să vadă amândoi și descoperiră o bucată de material.

– Hai, îi spuse el, apucând lampa. E a ta. Ia-o.

Ea puse lampa jos.

– Avem loc amândoi.

Împreună, ținându-și respirația, cu adrenalina inundându-le tot corpul, scoaseră din ascunzătoare pachetul, surprinzător de greu. Îl puseră aproape cu evlavie pe podeaua de piatră.

După o clipă, Serena apucă panglica și trase de ea ca să deschidă sacul țesut. Când materialul căzu la pământ, inspiră profund, mulțumită și neîncrezătoare în același timp.

Acoperită cu foiță de aur, bătută cu pietre prețioase și cu cele două inițiale înlănțuite, Cartea Învățaților strălucea în lumina lămpii ca un vis.

– Nu-i așa că-i frumușică?

Erik și Serena se întoarseră să vadă cui îi aparține vocea.

Wallace stătea la intrarea în cabană. Oțelul pistolului din mâna bandajată strălucea la fel de rece ca și lumina din ochii lui.

Zâmbea când trase în Erik.

– Asta-i pentru stâncă, rahatule.

Capitolul 70

Impactul glonțului îl aruncă pe Erik pe spate, peste Cartea Învățaților, iar durerea din partea dreaptă a corpului îl năuci. Serena se aruncă peste el ca să-l protejeze și să vadă unde este rana.

– Arma, îi murmură Erik la ureche.

Serena ridică privirea, uitându-se la el. În ochii lui se vedea durerea, dar parcă încerca să-i aducă aminte ce-i spusese mai demult. Băgă o mână la spatele lui, în vreme ce pe cealaltă o apăsa pe rană.

– Dă-te la o parte de lângă el, spuse Wallace pe un ton dur.

Serena îl ignoră și continuă să caute pe sub el. Simți mânerul rece al pistolului.

– Târfă proastă! Dă-te la o parte sau îl împușc prin tine! țipă Wallace.

Glonțul ricoșă în ziduri și pe fața Serenei căzu nisip.

– Nu fi idiot! strigă ea fără să se uite la el. Dacă tragi prin noi, distrugi cartea și nu vei putea arăta pentru timpul pierdut decât două cadavre și o mână de rahat.

Wallace se aștepta la orice, mai puțin la tonul violent al Serenei. Adrenalina îi scăzu, provocându-i erecția pe care doar violența i-o putea induce. Dacă o ucidea acum, rămânea cu ea în vânt. Regularea unui cadavru nu era la fel de excitantă ca regularea unui viitor cadavru, cu sau fără voie.

Se trase spre dreapta și imediat se simți mai bine. Vedea mâinile lui Erik. Nu avea nimic în ele. Mâna bandajată îl durea de la reculul pistolului, dar îl ajutase de minune pentru a-l pune la pământ pe bărbatul ăsta.

– Bine, târfă. Arată-mi mâinile.

– Înainte sau după ce-l ajut să nu sângereze pe toată cartea? Avea degetul pe trăgaci, dar nu reuşea să găsească siguranţa...

– Mâinile la vedere!

Serena se întoarse şi trase în acelaşi timp, sfatul lui Erik sunându-i în cap: *Nu ezita. Trage şi continuă să tragi.*

Primele două gloanţe ratară ţinta, dar şi cele trase de Wallace. Nu se descurca prea bine cu mâna bandajată. Gloanţele ricoşară în toate direcţiile, făcând să zboare bucăţi din zid.

Restul gloanţelor trase de Serena nu-şi mai greşiră ţinta. Nu număra de câte ori îl lovi pe Wallace. Strânse dinţii şi trase până când goli încărcătorul, iar el zăcea nemişcat lângă peretele plin de sânge.

Cu greu îşi dădu seama că încă ţinea degetul apăsat pe trăgaci şi că Erik îi vorbea.

– S-a terminat, Serena. Ascultă-mă. Totul e bine. Nu va mai putea să se ridice.

Lăsă arma jos ca un automat.

Erik se uită la pielea ei care se albise şi la ochii înfundaţi în orbite şi îşi dori să poată şterge din memoria amândurora ultimele minute. Dar nu putea. Ştia că trebuia să-i spună să-i ia arma lui Wallace, dar nici asta nu putea. Nu voia să o facă să se apropie şi mai mult de baia de sânge.

În plus, era sigur că Wallace nu va mai trage.

– Uită-te la mine, Serena, nu la el.

Se întoarse spre Erik şi inspiră profund, o dată şi încă o dată. Vederea sângelui care-i curgea pe braţ o şocă, dar o ajută să-şi revină. Îngenunche imediat lângă el.

– Sângerezi prea tare, îi spuse ea aruncând pistolul.

– Cât de puţin sânge ar fi, tot pare mult.

Ea văzu bucata de material de pe abdomenul lui plină de sânge.

– Dacă-mi spui că e doar o zgârietură, te împuşc cu mâna mea.

– Nicio grijă, spuse el printre dinţi. Nu e o zgârietură.

– Trebuie să opresc sângerarea.

– Apasă.

Fără să se gândească la istoria eşarfei, o scoase de la gât.

– Ridică-te şi pleacă de lângă el.

Îngroziţi, o clipă, crezură că era vocea lui Wallace. Apoi Erik se uită la silueta îmbrăcată în negru care stătea în uşă cu un pistol în mână.

Capitolul 71

Paul Carson, spuse Erik înverşunat.

Arma din mâna lui Paul era aţintită spre Serena. Mâna nu-i tremura deloc.

– Aş prefera să nu te împuşc, spuse el pe un ton neutru, dar încă nu m-am hotărât dacă eşti sau nu implicată în afacerea dubioasă a lui North şi Wallace.

– Stai, spuse ea. Nu înţelegi. Nu e...

– Du-te, Serena, spuse Erik. În minte i se înfiripă un model. Unul care nu-i plăcea deloc.

– Dar... încercă ea să obiecteze.

– Fă-o.

Se ridică şi se îndepărtă de el, reticentă. Dar nu se apropie de Paul. El zâmbi când o văzu atât de precaută.

– De admirat, deşi prea târziu, spuse el, dar se uită la Erik cu ochii unui bărbat care ştia cine era adevăratul său inamic. Văd că ştii unde se împarte prada.

– Nu e nicio înşelătorie, spuse Serena. Mi-am amintit unde era Cartea Învăţaţilor şi am luat-o, apoi Wallace l-a împuşcat pe Erik, şi eu l-am împuşcat pe Wallace.

Paul se uită la ea neîncrezător.

– Mulţumesc. M-ai scutit de un efort. Mă surprinzi, Serena. Probabil că semeni mult mai mult cu bunica ta decât şi-ar fi putut imagina cineva. Şi ea a fost o târfă bătrână şi rezistentă. La fel ca şi tine, nici ea nu a vrut să negocieze, indiferent de preţ.

– Aşa că ai ucis-o, spuse Serena.

El ridică din umeri.

– Ameninţa Casa Warrick.

– Şi femeia din Florida? Şi gurul din Sedona? Bert?

– Bineînţeles. Se uită la Serena cu o privire în care nu se citea niciun sentiment, dar care observa tot. Pune-ţi mâinile pe cap, întoarce-te şi vino cu spatele spre mine. Dacă te interpui între mine şi prietenul tău, veţi fi morţi amândoi pe loc.

Ea îl crezu. Nu era ca Wallace, excitat de adrenalină. Paul era de neclintit, ca piatra, şi la fel de puternic.

– Credeam că focul este stilul tău, spuse ea amărâtă.

– Orice, atâta vreme cât poliţiştii nu-şi dau seama. Ai trei secunde, Serena. Două.

Ea se întoarse cu spatele şi începu să meargă greoi.

– Ţine-ţi mâinile pe cap, ordonă el. Continuă să mergi. Încă. Uşor, Serena. Stop. Bine. Dacă mişti, moare.

Erik se uita la el ca un animal de pradă.

Paul nu le lăsa niciun spaţiu de manevră. Era rece şi profesionist. Mortal.

– Unde e maşina ta? întrebă Erik nonşalant.

În spatele colibei unui mort.

Erik nici nu trebui să întrebe cine murise. Nu era decât o singură casă destul de aproape, a lui Jolly.

– Şi a lui Wallace? El unde şi-a ascuns-o?

– În faţa casei mortului, exact acolo unde i-am spus eu. Acolo o va găsi poliţia când îi voi avertiza.

– Un apel anonim, bineînţeles, spuse Erik. Nu vrei să le tulburi fantezia cum că Wallace ar fi lucrat de unul singur.

Paul nu se osteni să răspundă la ceea ce era evident. Ţinând arma aţintită spre Erik, o căută pe Serena pe sub haină după armă. Primul lucru pe care-l atinse fu eşarfa care-i atârna la gât.

Ţipă şi o împinse de parcă ar fi atins napalm aprins.

Mâna lui Erik se mişca încet. Unul dintre fusele lui Lisbeth zbură prin cameră şi se înfipse în tâmpla lui Paul. Ţipătul lui se termină la fel de brusc cum începuse. Se împiedică de Wallace şi se prăbuşi ca un sac de cartofi. Rămase nemişcat.

Mirosul de praf de puşcă, sânge şi moarte era omniprezent.

Erik se strădui să se ridice în picioare. Crezu că va leşina înainte de a lua arma lui Paul, dar îşi mai reveni după ce o simţi în mână.

– Stai jos înainte să cazi de pe picioare, spuse Serena.

– Sunt...

– Eşti împuşcat, asta eşti, îl întrerupse ea. Aşa că stai jos şi taci din gură.

Erik făcu un compromis. Tăcu.

Ea îşi scoase eşarfa de la gât, o împături şi o puse peste coastele lui, acolo unde ţâşnea sângele. Respiraţia lui Erik se îngreună, când durerea dădu să-l îngenuncheze. Îl ţinea pe picioare doar ideea că Serena nu putea să-l ducă singură la maşină.

Spre surprinderea ei, sângele decoloră bandajul improvizat, dar nu pătrunse prin el. Strângând din dinţi, apăsă mai

tare pentru a reduce intensitatea şuvoiului roşu. Nu ştia la cât de multă durere putea rezista Erik înainte de a leşina, dar se temea că avea să afle. Se uită la el cu ochii ei viorii, plini de grijă.

Palidă, tremurând, mânjită cu sânge şi cenuşă, era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse Erik vreodată. Dădu să-i spună asta când se auzi vocea lui Niall de dincolo de ruine.

– Dacă ai de gând să mă împuşti, băiete, ocheşte inima. Am luat deja una tare în cap.

– De ce ţi-a trebuit atâta timp? întrebă Erik, încercând să zâmbească.

Niall apăru în lumina lămpii. Era la fel de palid ca şi Erik şi aproape la fel de plin de sânge. Rănile de la cap sângerau cel mai tare, fiind întrecute doar de cele de la limbă.

– Arăţi ca dracu', îi spuse Erik.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt, replică Niall.

Se uită la arma din mâna lui Erik şi o recunoscu ca fiind una dintre cele pe care le luase de la el agresorul, Paul sau Wallace. Aparent, Niall fusese ales pentru a juca rolul personajului negativ, urmând să fie găsit cu arma crimei în mână. Drăguţ. Foarte drăguţ.

– S-a tras cu arma aia în seara asta? întrebă Niall, ducându-se să se uite la Wallace şi la Paul.

– Eu nu am tras cu ea.

Niall mormăi satisfăcut.

– Bine, pentru că e a mea.

Văzu piatra ciudată înfiptă în tâmpla lui Paul, verifică dacă mai avea puls, nu simţi nimic şi începu să-l percheziţioneze. Când cercetă dacă nu avea cuţit în mânecă, îi văzu mâna.

– Dumnezeule, spuse el. Ce i-aţi făcut, i-aţi ţinut mâna deasupra lămpii pentru a mărturisi tot?

Erik şi Serena se uitară unul la altul derutaţi, dar nu spuseră nimic.

Niall adună toate armele pe care le găsi şi le puse în mijlocul camerei. Când termină, duse mâna pâlnie la gură şi ţipă:

– Intră, Ian. Tăntălăul Danei s-a ocupat de tot.

– Am avut un partener bun, spuse Erik zâmbind dulce-amar spre Serena. Nu-mi pare rău că Wallace e mort, dar îmi pare rău că tu eşti cea care a trebuit să apese pe trăgaci.

Niall se uită la Serena admirativ. Privirea lui reflectă surpriza la vederea cărţii ce scânteia în spatele lor.

– Presupun că acela este premiul.

– Da, spuse Erik.

– Stai jos înainte să cazi, băiete.

– Ar trebui să-ţi urmezi propriul sfat, replică Erik. Mă simt mai bine cu fiecare secundă. Nu e nici pe departe atât de rău pe cât am crezut când am simţit glonţul intrând. Serena a oprit sângerarea.

Niall se duse la el şi se uită la bucata de material pe care i-o apăsa ea pe coaste.

– Pun pariu că înţeapă ca dracu', spuse el pe un ton neutru.

– Nu pun pariu, spuse Erik cu dinţii aproape încleştaţi, dar devine din ce în ce mai suportabil.

Niall întinse mâna spre material.

– Lasă-mă să arunc o... la dracu'! Îşi trase mâna şi scutură degetele de parcă ar fi fost înţepat. Ce e pe chestia aia, acid? Cum de o suporţi pe rană?

– Ce tot spui? întrebă Erik. Mie mi se pare răcoroasă şi calmantă.

Niall îşi privi degetele la lumina lămpii. Păreau să nu aibă nimic. Totul era normal, în afară de senzaţia unui uşor gâdilat.

– La naiba.

Serena auzi un râs în minte şi simţi satisfacţia unei ţesătoare ale cărei talente bizare duraseră în timp până în momentul în care astfel de lucruri nu mai erau nici cunoscute, nici socotite a fi posibile.

– O nadă şi o armă, murmură Erik aducându-şi aminte. Atinse bucata de material, apreciind-o şi mai mult. Şi un tranchilizant foarte puternic.

Ian Lapstrake păşi, sau mai curând se clătină, şi intră înăuntru. Pe o parte, capul îi sângera. La fel şi câteva tăieturi de la degete.

– Voi ce-aţi păţit? întrebă Serena, uitându-se de la Niall la Lapstrake.

– Am avut o întâlnire a creierelor, spuse Lapstrake.

– Ticălosul a venit din spate când eram încă asurziţi de zgomotul elicopterului, explică Niall. Ne-a lovit ca pe două clopote. Apoi ne-a legat şi ne-a lăsat după nişte bolovani.

– Încă am mai fi acolo dacă n-ar fi fost şireturile de la pantofii lui Niall, adăugă Lapstrake uitându-se la degetele sale însângerate. Lucram cu mâinile la spate, aşa că am avut nevoie de ceva timp pentru a-mi da seama unde începea şi unde se termina lama. Ridică privirea şi se uită la Erik fără urmă de zâmbet. Mai e ceva de făcut înainte de a suna la poliţie?

Erik înţelese întrebarea cum trebuia: *E ceva ce vrei să ascunzi înainte de a veni poliţia?*

– Nu cred că trebuie să aranjăm nimic. A fost o ambuscadă şi am fost în legitimă apărare. Dar aş vrea să nu o implicăm pe Serena.

– Ce armă? întrebă Lapstrake uitându-se împrejur.

– A mea, în spatele nostru, spuse Erik. Şterge-o şi dă-mi-o, te rog.

– Dar... spuse ea

– Mi-ai face o favoare, spuse Niall. Dana este ca diavolul pe tocuri atunci când un client face treaba în locul nostru.

– Ţin eu asta, spuse Erik, luându-i uşor mâna de pe eşarfa-bandaj. Du-te şi ia Cartea Învăţaţilor. Vezi dacă un descoperitor de modele, un Învăţat, ne poate spune de ce a fost nevoie de toate aceste crime.

– Poate credeau în prostiile alea cu secretul vieţii veşnice, spuse Niall.

– Wallace poate credea, spuse Erik, dar Paul? Nu cred. Cei de felul lui nu cred în nimic.

– Ce fel e ăsta? întrebă Niall.

– Psihopaţi.

Serena se duse la cartea care costase atâtea vieţi. Îşi şterse mâinile de jeanşi şi se încruntă pentru că rezultatul nu era cel mai bun. Apoi văzu că sângele lui Erik era deja pe copertă, o pată pe strălucirea aurului. Hotărî că nu îi va face cărţii mai mult rău decât îi făcuseră deja de multe ori oamenii. Îşi mai şterse încă o dată mâinile şi deschise cartea cu grijă.

Nu înţelegea scrisul de pe primele pagini, dar îşi dădu seama că nu erau scrise de Erik cel Învăţat. Caligrafia nu era perfectă, părea mai puţin răbdătoare, feminină întru câtva.

Ceea ce văzu nu era un text, ci o listă de nume legată de alte liste. Îşi dădu seama că era vorba de o genealogie. Un cuvânt apărea foarte des şi din el o nouă generaţie.

Dădu pagina. Lista continua pe partea cealaltă. Stilul scrisului varia, în ciuda regulilor stricte ale caligrafiei. Cuvintele erau scrise cu litere mici, aproape înghesuite, în încercarea evidentă de a folosi cât mai economicos pergamentul. Dar erau pagini multe.

Aspectul listei se schimba ca şi forma literelor şi chiar cuvintele, devenind treptat de înţeles. Urmărea fascinată cum

limba evolua într-o scriere modernă, cu alfabet modern, cu cifre arabe şi scriere cursivă. Apoi întoarse o altă pagină şi un nume îi sări în ochi dintr-o combinaţie nesfârşită.

Serena.

Numele de fată al fiecărei femei se schimba după căsătorie, sau trecea neschimbat la prima născută din generaţia următoare. Căsătoriile, naşterile şi morţile rudelor Serenei nu erau înregistrate decât dacă nu exista niciun urmaş de sex feminin şi atunci era desemnată o linie colaterală. Un singur lucru rămânea neschimbat: doar primul născut de sex feminin din fiecare generaţie avea printre nume şi onomasticul Serena. Ignorând numele de familie, Serena şopti ambele prenume ale femeilor care trăiseră înaintea sa, citind din ce în ce mai repede până când numele deveniră un fel de litanie.

Cassandra Serena. Serena Elspeth. Kenna Serena. Serena Elen. Beatrice Serena. Elisabeth Serena. Mary Serena. Serena Margaret. Serena Victoria. Lisbeth Serena. Marilyn Serena. Serena Lyn.

Îşi dădu seama că-şi citise numele cu voce tare, ca şi pe cel al mamei sale şi al bunicii. Pentru prima dată se uită la numele de familie, al mamei sale ca fată şi al bunicii de căsătorie.

Şocată, scoase un sunet care ar fi putut fi de neîncredere, de durere, sau amândouă.

– Serena?

Ridică privirea şi-l văzu pe Erik urmărind-o cu ochii lui de pasăre de pradă.

– Ce este? întrebă el.

Încercă să vorbească, nu reuşi, şi încercă din nou.

– Norman Warrick este bunicul meu.

Capitolul 72

PALM DESERT
DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU

Melodia de secol cincisprezece a soneriei sună ciudat în decorul munţilor deşertici ce se vedeau dincolo de zidurile moşiei Warrick. Făcându-şi curaj, Garrison Montclair deschise uşa.

Dintr-o singură privire îi văzu pe toţi cei ce-l aşteptau: Dana, Niall, Erik şi Serena se aflau pe veranda impunătoare. Niall şi Erik arătau de parcă îi lovise trenul, plini de vânătăi şi bandaje. Dana arăta ca o sabie îmbrăcată în negru, gata să taie orice. Părul roşu al Serenei era legat cu o panglică neagră. Nu te puteai uita în ochii ei fără să te simţi inconfortabil. Avea în braţe ceea ce părea un pachet mare învelit într-un material negru, fără nicio formă.

– Vă mulţumesc că aţi venit aici şi nu ne-aţi făcut pe noi să venim la Los Angeles, spuse Garrison. A fost un adevărat şoc pentru toată lumea. Deşi suntem toţi gata să ajutăm la clarificarea acestei situaţii în orice fel, Cleary nu ar trebui să călătorească până nu se va simţi mai bine.

Asta dacă se va mai întrema vreodată. A o vedea îmbrăcată în doliu pentru iubitul ei ucis fusese una dintre cele mai traumatizante experienţe din viaţa lui Garrison. Şi dispreţul lui Warrick pentru starea fiicei sale nu uşura situaţia.

– Intraţi, spuse Garrison dându-se la o parte. Nu ştiu ce am putea să vă spunem şi nu am spus deja poliţiei, dar... Ridică din umeri. Sincer, sper să ne puteţi spune voi câte ceva.

Erik se uită la obrazul proaspăt bărbierit al tânărului de bani gata şi zise:

– Sigur că speri.

– E greu de crezut că, deşi cunoşti pe cineva de zece ani, nu ai aflat că e nebun, spuse Garrison.

– De-aia crezi că a făcut Carson toate astea? întrebă Niall degajat. Pentru că era nebun?

– Este singura explicaţie posibilă pentru mine.

– Poate că bunicul tău ştie mai multe, fiind mai bătrân, spuse Dana. Zâmbetul ei era ca o lamă de cuţit. Presupun că este acasă, nu?

– E în camera tronului, spuse Garrison zâmbind acru. Dar dacă îi veţi spune asta în faţă, vă va da afară. Urmaţi-mă.

Când Serena ezită, Erik o mângâie uşor pe obraz.

– Nu eşti obligată să vii.

– E bunicul meu, şopti ea încet.

Erik dădu să spună ceva, dar se mulţumi să o mângâie. Îl urmară împreună pe Garrison în camera imensă. Serena aruncă doar o privire fugară asupra lucrurilor somptuoase. Degetele ei ţineau strâns Cartea Învăţaţilor. Gândurile ei se îndreptau doar spre desenele şi culorile din vechiul manuscris, spre arborele genealogic care ducea spre ea şi spre bunicul pe care nu-l cunoscuse.

Şi pe care nu era sigură că voia să-l cunoască.

Norman Warrick şedea pe scaunul din fildeş cu modele complexe de la care îşi trăgea numele camera. Figura lui palidă, aproape transparentă contrasta cu hainele negre. Părul său era la fel de alb ca faţa, dar ochii erau tot atât de reci cum şi-i amintea Serena. O privea fără să clipească.

Până când Cleary nu se mişcă, Serena nu o văzu. Avea părul prins într-un coc care o făcea să arate exact de cincizeci şi ceva de ani câţi avea. Compleul maro nu atenua paloarea feţei şi nici nu conferea graţie corpului slab. Doar ochii ei erau vii şi se uitau la Erik cu ură.

– Ce e prostia asta? întrebă Warrick cu o voce puternică. Am încă o afacere de condus şi fără Paul o să meargă mai încet. Era mâna mea dreaptă şi şeful securităţii, iar personalul ştia asta.

Cleary clipi. Pe obraji îi apăru o vagă roşeaţă, care dispăru la fel de repede.

– Eu mă ocup de personal, spuse ea.

– Rahat. Paul făcea ca lucrurile să meargă bine. Şi era destul de deştept să te facă să crezi că tu erai cea care conducea. Warrick îşi luă ochii de la fiica sa şi o fixă pe Serena. Aşadar, presupun că ţi-a venit mintea la cap şi te-ai decis să-mi vinzi paginile alea. Ar fi trebuit să accepţi când ţi-am făcut prima ofertă. Preţul este acum de o sută de mii şi asta include tot.

– Tot ce? întrebă Serena precaut.

– Nu fi la fel de proastă pe cât pari. Warrick se întoarse spre Dana. Dacă Rarities spune că paginile sunt bune, vei regreta.

– Nu la fel de mult ca dumneavoastră, spuse Erik. Sunt mai bune decât orice ai luat de pe proprietatea Rubin.

O clipă, Warrick rămase nemişcat, apoi se întoarse cu tot corpul spre Erik.

– Am cumpărat şi vândut sute de colecţii la viaţa mea. La dracu', chiar mii. Cine e Rubin?

Garrison închise ochii şi buzele i se subţiară. Se uită spre Cleary. Ea îl privea încă pe Erik de parcă ar fi fost o reptilă, nu un om.

– Un bărbat a cărui colecţie aţi cumpărat-o în 1940, spuse Erik.

– Serios? Atunci înseamnă că există pe undeva un inventar al colecţiei.

– Nu s-a făcut niciun inventar.

Warrick zâmbi. Dinţii lui erau de un alb artificial.

– Înseamnă că ai o problemă, nu?

– Nu, spuse Dana tare. Dumneavoastră aveţi. Poliţia mai caută încă un motiv în cazul omuciderii Carson-Wallace. Când le vom spune că angajatul dumneavoastră, mâna

dreaptă, cred că aşa aţi spus, a început să ucidă oameni în urmă cu un an pentru că...

– E o minciună! strigă Cleary sărind în picioare, mult prea surescitată de combinaţia de sedative şi sentimente. Paul nu ar fi putut să ucidă pe nimeni!

– Serios?! Dana se uită la Garrison întrebător. Bunicul tău este destul de violent pentru a ucide o pisică, dar nu era destul de activ în perioada care ne interesează pe noi. Tu, însă, ai fost.

– E ridicol! Vocea lui Cleary se ridică cu o octavă. Garrison nu ar face...

– Atunci mai rămâi tu, spuse Dana uitându-se spre Cleary. Să discutăm despre alibiuri?

Cleary deschise gura. Nu ieşi decât un sunet slab şi subţire.

– Stai jos şi taci din gură, se răsti Warrick la fiica sa. Dumnezeule, de ce toate femeile sunt inutile?

– Încearcă să faci un copil fără o femeie, îi sugeră Serena.

Se uită la ea şi lipsa lui de reacţie sugera că nu merită să spună nimic referitor la comentariul ei.

– Ce i-aţi făcut bunicii mele de a trebuit să-şi petreacă toată viaţa ascunzându-se? întrebă Serena.

– Ce bălmăjeşte acolo? o întrebă Warrick pe Dana.

– Prima dumneavoastră soţie, Lisbeth Serena Warrick, al cărei nume de fată era Charters, spuse Serena. V-aţi căsătorit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Apoi v-a părăsit în Manhattan, şi-a luat copilul şi a traversat singură continentul. A început o altă viaţă nu departe de aici, în plin deşert. Şi-a schimbat numele de familie în Weaver şi prenumele în Ellis. A trăit în sărăcie lucie pentru a-şi ascunde adevărata identitate. De ce? Ce i-aţi făcut?

Cleary îşi luă capul între mâini şi începu să plângă. Garrison îşi puse mâinile pe umerii mamei sale, dar continuă să-l privească ţintă pe bunicul său.

– Era o fată de la ţară, foarte obositoare, spuse Warrick, alungând amintirea vieţii lui Lisbeth cu o mişcare din mână. Dar avea o aplecare pentru artă. Mi-a furat câteva manuscrise foarte valoroase. De aceea s-a ascuns toată viaţa. Ştia ce voi face când o voi găsi.

– Că o veţi arde de vie? întrebă Dana.

Warrick se uită la ea cu o privire de gheaţă.

– Nu fi ridicolă.

– Ea nu, spuse Serena, dar tu eşti. Dădu la o parte bucata de pânză şi scoase la iveală Cartea Învăţaţilor. Vrei să cred că bunica a furat asta de la tine?

Sughiţurile lui Cleary se transformară în hohote.

Warrick se aplecă.

– E a mea. Adu-mi-o.

– E moştenirea mea de la bunica.

– Pe care a furat-o de la mine! urlă Warrick.

Arătă cu degetul spre coperta aurită şi bătută cu nestemate.

– De unde altundeva ar fi putut o fată de la ţară, săracă şi incultă să aibă o astfel de operă de artă?

– De la mama ei, spuse Erik, care a primit-o de la mama ei, care primit-o de la mama ei şi tot aşa până în secolul doisprezece, când Erik, căruia i se spunea Glendruid, sau Cel Învăţat, a făcut această carte şi a dat-o Alanei Serena, prima fiică a ultimei supravieţuitoare din clanul Silverfells, Serena căreia i se spunea vrăjitoarea.

– Poveşti pentru copii, spuse Warrick, fără a-şi lua ochii de la Cartea Învăţaţilor. Lisbeth se trăgea din pălmaşi care se trăgeau din alţi pălmaşi, care se trăgeau din nişte arendaşi, care au fost atât de nefolositori încât proprietarii de teren din Scoţia i-au dat afară de pe pământurile lor pentru a-i înlocui

cu oi. Îți închipui că va crede cineva că acest manuscris care valorează milioane a fost transmis din generație în generație de amărâți?

Dana se uită la Erik cu un respect înnoit.

– Ai avut dreptate. Probabil că și-a petrecut toată noaptea cu avocații.

– Sau cu ucigașii săi plătiți, spuse Niall.

– Cu ce rahat mai aruncați acum? întrebă Warrick. Vreți avocați? Am o clădire întreagă de avocați în Manhattan și chiar mai mulți în Chicago. Vreți să ne luptăm pe tema asta? Ochii lui arzând o străfulgerară pe Serena. Ia cei o sută de mii ca recompensă, lasă cartea și pleacă.

– Du-te dracului, spuse ea printre dinți.

– Tu de partea cui ești? o întrebă Warrick pe Dana.

– Aceeași parte ca de obicei: a artei. Cartea rămâne la Serena, care a primit-o de la bunica ei, care a fugit de tine ca să te împiedice să măcelărești cartea pentru a salva Casa Warrick de la criza în care se afla după Marea Depresie și cel de-Al Doilea Război Mondial.

– Recunoști deci că a furat-o, spuse Garrison repede. Nu credea că bunicul lui își va mai ține cumpătul multă vreme. Și dacă avea să-l piardă, situația se va duce pe apa sâmbetei mult mai repede decât o făcea acum.

– Proprietatea manuscrisului este clară, spuse Erik. Este trecută în genealogia de la începutul cărții. E a Serenei.

Garrison ridică din umeri, vădit neimpresionat.

– Unul dintre cei mai mari copiatori de manuscrise vechi din America i-o trage femeii care pretinde că este proprietara Cărții Învățaților pe baza unei linii ereditare înscrisă, foarte convenabil, chiar la începutul cărții. E un argument subțire când e vorba de milioane.

Niall puse o mână pe Erik, care făcuse un pas înainte.

Garrison îi ignoră pe amândoi, concentrându-și atenția asupra Danei.

– Presupun că poți demonstra că bunicul a fost căsătorit cu femeia aceea, cum o fi chemând-o.

– Lisbeth Serena Charters, spuse Dana. Da. Avem o copie a certificatului de căsătorie.

– Bine. Asta demonstrează că a avut loc căsătoria, spuse Garrison calm. Se întoarse spre Serena. Pentru că au fost căsătoriți, cartea aparține, cel puțin pe jumătate, bunicului. În aceste circumstanțe, este generos că-ți dă o recompensă pentru că l-ai găsit. Dacă insiști să-l înfrunți, vei cheltui mai mult pe avocați decât merită cartea.

Erik bătu din palme în bătaie de joc.

– Foarte bine, Garrison. Nu ți-ai pierdut timpul la Harvard. Poți vinde piei de cai morți ca cei mai buni comercianți. De-abia așteptam să aud explicația ta cu privire la falsurile pe care le-a făcut bunicul tău după paginile de manuscrise ilustrate din perioada renascentistă și pe care le-a vândut unor oameni care au avut încredere în reputația Casei Warrick.

– Demonstrează.

Ochii lui Erik erau la fel de reci ca și zâmbetul. Se întoarse spre Warrick.

– Aproape că ți-a ieșit. În toți acei ani în care ai vândut și revândut pagini despre care știai că erau falsuri. Aproape cincizeci de pagini tăiate în bucăți pe care le-ai vândut ca originale. Câte au fost în total, Warrick? Trei sute? Cinci sute? Și astea doar din Cartea Învățaților. Sunt sigur că și alte manuscrise au fost ameliorate de tine. O mulțime de bani, indiferent cum ai face socotelile. Sau ai făcut-o doar pentru a demonstra cât de bun ești și cât de proști sunt toți ceilalți? Avariția și aroganța sunt două dintre cele mai întâlnite motive în rândul falsificatorilor.

Cleary se uită la tatăl ei cu ochii uscați. El nu-i aruncă nici măcar o privire. Rămăsese cu ochii ațintiți asupra

tânărului ai cărui ochi erau la fel de metalici şi de încărcaţi de ani ca şi coperta Cărţii Învăţaţilor.

– Şi pentru cazul în care cineva ar fi descoperit frauda, ai falsificat totul în stilul Falsificatorului Spaniol, un individ care a lucrat înainte ca tu să fii destul de mare pentru a trage o linie dreaptă. Inteligent, dar asta se înţelege. Ai fost mereu un om inteligent. Ce şoc trebuie să fi avut când Lisbeth a intrat în legătură cu tine şi ţi-a cerut să-i înapoiezi toate paginile din Cartea Învăţaţilor pe care i le furaseşi. Dar a fost nevoită să-şi asume un risc. A trebuit să-ţi dea un punct de contact. Ai trimis ceva acolo, ea s-a dus să ridice pachetul şi Paul Carson a urmărit-o până acasă. A fost ucisă în aceeaşi noapte.

Warrick se ridică în picioare, apoi se aplecă, sprijinindu-se într-un baston de fildeş.

– Crimă? Ce prostii spui? Lisbeth a fugit, atâta tot.

– Cineva a dat foc casei lui Lisbeth în urmă cu un an, spuse Erik tare. La scurt timp, un bărbat din Sedona şi o femeie din Florida au fost omorâţi, amândoi în incendii. Acum câteva zile, Bert Lars a fost ucis tot într-un incendiu. Legătura dintre crime este simplă. Toate aceste persoane ştiau de unde proveneau falsurile: de la Casa Warrick. Odată toţi acei oameni morţi, provenienţa avea să se piardă în timp sau avea să se presupună că paginile provin din colecţii ale unor oameni decedaţi care nu le inventariaseră. Convenabil şi foarte acceptabil oriunde, în afară de cea mai bună piaţă de obiecte de artă.

Garrison se holbă la bunicul său.

– Întotdeauna am crezut că eşti un ticălos cu sânge rece, dar... crimă? Nu am ştiut că erai capabil.

– Nu el a făcut-o, spuse Cleary tare. Când Paul i-a arătat scrisoarea lui Lisbeth prin care îi cerea paginile, tata a râs. A spus că n-are decât să meargă la poliţie pentru că el oricum va fi mort până când avocaţii vor lămuri tot, şi morţilor nu le

pasă. *Dar mie mi-a păsat*, spuse ea mândră. Mi-am petrecut toată viaţa lucrând pentru Casa Warrick, cea mai mare casă de licitaţii din lume. Nu aveam de gând să las o târfă bătrână şi şantajistă să mă ruineze!

Warrick se întoarse şi se uită la femeia a cărei legătură cu el fusese un spasm sexual scurt, petrecut cu atât de multă vreme în urmă că nici nu-şi mai amintea.

– Tu? Tu ai ucis-o pe Lisbeth?

– Paul, spuse ea ridicând mândră bărbia. Pentru mine. Paul mă iubea. Dar tu nu ai cunoscut niciodată acest fel de dragoste, nu?

– Nici Paul, spuse Warrick dezgustat. Femelă proastă. Paul nu iubea decât propriul lui confort. Dacă prin intermediul lui Garrison ar fi avut acces la banii Casei Warrick, l-ar fi regulat pe el mai degrabă decât pe tine. Probabil că i-ar fi şi plăcut mai mult.

Icnind, Cleary se repezi la tatăl ei cu o privire ucigaşă. Garrison o prinse şi o ţinu cât putu de blând până când urletele încetară.

– Scoate-o de aici înainte de a-i curge balele pe ceva de valoare, spuse Warrick.

Garrison se uită la Warrick peste capul plecat al mamei sale.

– Taci din gură. Păcat că nu ai fost pe lista lui Paul. Nici dacă mori acum, pe loc, nu va fi destul de devreme.

Parcă trăsnit, Warrick urmări în tăcere cum Garrison îşi conducea mama departe de bărbatul care nu ar fi trebuit să aibă copii.

– Acum eşti fericită că ai reuşit să-mi asmuţi nepotul împotriva mea? i se adresă el Danei. Dar dacă te aştepţi ca cineva să fie acuzat, te înşeli. Tu ai nişte dovezi. Eu am o universitate de psihiatri care ar fi fericiţi să jure că Cleary nu poate fi judecată pe motiv că nu e în toate facultăţile mintale.

Dana se uită la Niall. Apoi dădu din cap.

Niall vorbi pentru prima dată:

– Suntem de acord ca Paul Carson să fie considerat criminalul şi că lucra doar cu un ajutor, William Wallace. Avem chiar şi un motiv: proteja reputaţia Casei Warrick în timpul delicatelor negocieri pentru vânzarea...

– De unde ştiai de asta? îl întrerupse Warrick. Nimeni în afară de...

– Când ceva este ştiut de mai mult de o persoană, îl întrerupse Niall, acel lucru nu mai este un secret. Dacă s-ar fi stabilit vreo legătură între tine şi acele falsuri, vânzarea nu ar mai fi avut loc şi Cleary ar fi fost mult mai puţin bogată. Şi cum Paul voia să se căsătorească cu Cleary imediat după moartea ta, avea drept motiv câteva milioane de dolari.

Warrick luă loc şi încuviinţă.

– E mai logic decât prostiile ei despre dragoste.

– În schimbul păstrării intacte a reputaţiei, vei încuviinţa să-ţi vedem dosarele pentru a găsi paginile lipsă din Cartea Învăţaţilor. Poţi să joci cum vrei, dar noi îţi sugerăm să spui că ai motive întemeiate să crezi că paginile acelea sunt falsuri şi că eşti dispus să le răscumperi la ultimul preţ cu care au fost vândute, pentru că greşeala a fost a ta când le-ai creditat ca originale.

Warrick mormăi ceva.

– Mă voi gândi.

– Nu e bine aşa, spuse Dana. Hotărăşte-te chiar acum dacă vei ajuta sau nu la refacerea Cărţii Învăţaţilor.

– De acord, spuse el după o pauză. Apoi arătă cu degetul spre Serena. Dar dacă crezi că voi mai face şi altceva pentru a o ajuta pe proasta asta nelegitimă, te înşeli. Nu o voi recunoaşte niciodată drept nepoata mea. Niciodată!

Serena zâmbi cu toată sălbăticia ultimei vrăjitoare din Silverfells.

– Te voi obliga să-ţi respecţi cuvântul. Apoi se întoarse către Dana. Vreau acordul în scris.

Fără să-i mai arunce bunicului ei nicio privire, se întoarse şi ieşi cu Cartea Învăţaţilor în braţe.

Capitolul 73

LEUCADIA
MIERCURI SEARA

Serena era la războiul de ţesut, cu bobine în culori minunate alături. Părul desfăcut îşi schimba nuanţa şi ardea odată cu fiecare mişcare pe care o făcea, trăgând pieptenele peste fire sau trecând suveica printre rânduri. De două nopţi lucra la fel, la lumina lumânărilor, în vreme ce Erik citea din Cartea Învăţaţilor.

Modelul care ieşea din mâinile ei era la fel de vechi ca şi iniţialele înlănţuite, E şi S, şi la fel de nou ca şi liniştea care o cuprindea când se uita la Erik şi vedea că el o urmăreşte zâmbind. Fusese înspăimântată că sângerarea îi va aduce moartea înainte de venirea ambulanţei, dar avusese dreptate când spusese că rana nu era aşa de gravă pe cât părea. Medicul spusese ceva despre coaste ca oţelul şi despre cât de norocos fusese. Şi sănătos.

Se vindecase cu o viteză care-l făcuse pe Niall să vorbească despre materiale bizare şi altele asemenea.

– Continuă, îi spuse Serena lui Erik cu vocea încărcată de amintiri.

– Eşti sigură că vrei ca povestea să se sfârşească?

– Sunt sigură că vreau să ştiu cum se termină.

El râse. Simți o durere în coaste, dar una ușoară. Orice ar fi fost țesut în eșarfa aceea, era mai bun decât penicilina. Rana i se vindecase așa cum creștea porumbul în Kansas, văzând cu ochii. Încă avea eșarfa înfășurată în jurul coastelor, pe sub cămașă. Când o scotea, avea dureri.

Înțelese aluzia și lăsă țesătura bizară la locul ei.

– Ai de gând să mă chinui, nu? spuse Serena strâmbându-se exagerat. Tu poți să-l citești, iar eu nu și ai de gând să mă obligi să te implor.

Se uită la frumoasa lui iubită cu părul de foc și simți o durere în stomac, veche cât timpul.

– Niciodată.

Începu să citească cu voce tare.

Astăzi, ceața s-a despărțit în calea mea.

Ea mă aștepta, cu părul de foc și ochii de ametist. Când văzu că țineam pelerina ei în mână, pelerina adusă mie de fiica pe care nu am știut niciodată că o aveam, ea a zâmbit, deși lacrimile îi ardeau obrajii.

Am întins mâna, întrebând.

Ea a venit la mine, răspunzându-mi.

Clopotele de cristal din Silverfells răsunau în jurul nostru.

Când Erik se opri din citit, tăcerea din cameră fu întreruptă doar de tremurul lumânărilor și șoaptele paginilor timpului întoarse din nou și din nou. Delicat, închise Cartea Învățaților.

– Sunt bucuroasă că au reușit să treacă peste toată nefericirea, spuse Serena, lăsând suveica jos.

– Mai degrabă încăpățânarea, spuse el.

– Și asta. Oftă. Gândește-te. A avut gemeni și i-a crescut singură. Era ultima dintr-un clan, protejată doar de ceturile bizare care se retrăgeau de fiecare dată când Erik cel Învățat se întorcea pentru... Ce căuta de fapt, răzbunarea?

– Cred că asta își spunea sieși. Avea suficientă mândrie pentru un regiment întreg.

– Tu nu crezi că voia răzbunare?

– Cred, spuse el punându-și brațele în jurul ei, că odată ce a pus mâna pe o frumoasă vrăjitoare, răzbunarea era ultimul lucru pe care-l avea în minte. A petrecut cei treisprezece ani de despărțire ca în iad.

– Și ea? obiectă Serena. Nu i-a fost prea ușor.

– Cel puțin avea copiii pe care să-i iubească. Se aplecă și o sărută pe gât.

Ea lăsă capul pe o parte pentru a-i oferi acces la mai mult.

– Și un iubit a cărui amintire era ca un cuțit înfipt în inimă de fiecare dată când zâmbetul lui apărea pe chipul fiului sau în ochii aurii ai fiicei.

– Exact. O mușcă ușor. Încăpățânați. Nu vei fi ca străbuna ta, nu?

– Adică vrei să spui că aș putea să fiu încăpățânată?

– Da.

– Așa ești și tu.

– Da. Ce vom face în legătură cu asta?

Ea zâmbi și se uită la el peste umăr.

– Ne vom bucura de fiecare clipă, în timp ce căutăm și restul Cărții Învățaților.

– O idee bună. E vreo limită de timp? Chiar și cu un Warrick cooperant, cu Cleary pe medicație și cu Garrison înapoi la stadiul de tip simpatic, s-ar putea să avem nevoie de ani de zile pentru a le găsi pe toate.

– Nu e nicio limită de timp. Înălță capul cu mândrie și se uită la el. Și tu?

El inspiră profund. Aromă de mirodenii și plante tropicale, umbre colorate ce se întrepătrundeau și dangăt de clopote de cristal.

Se uitară unul la celălalt în tăcere, acceptând ceea ce niciunul dintre ei nu înțelegea.

El avea părul auriu, tuns scurt pentru a se potrivi sub coif. Pelerina îi flutura în vânt, dezvelind cămașa de zale de dedesubt. Pe mâna stângă avea un șoim și la picioarele lui un ogar de mărimea unui ponei. Privea o femeie care țesea la un război mai mare decât un stat de om. Părul ca focul îi cădea pe spate până la genunchi. Se uita la el peste umăr, cu ochii de culoarea violetelor sălbatice. Nu erau protejați de zidurile unui castel, ci de o pădure deasă, de parcă nimic nu mai exista pe pământ în afara acestor doi oameni prinși în cețurile vremurilor.

– Eu vreau o mie de ani, spuse Erik. Cel puțin atât. Cred că ne-am câștigat acest drept.

Sfârșit

CARTEA PRIN POȘTĂ

Puteți primi cartea dorită chiar în momentul apariției ei, cu o reducere substanțială de preț, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128, București
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poștă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRȚII LIDER**, beneficiind de următoarele facilități:

1. Editura suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămână de la data comenzii, solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.
3. Livrarea cărților cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărțile în curs de apariție.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.
6. Posibilitatea de a comanda cărți on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura își rezervă dreptul de a actualiza prețurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ȘTIINȚELOR MEDICALE, ȘTIINȚELOR AGRICOLE, ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOȚI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 24,9 RON)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 18,9 RON)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENȚAT EVOLUȚIA OMENIRII** (384 pag. / 24,9 RON)